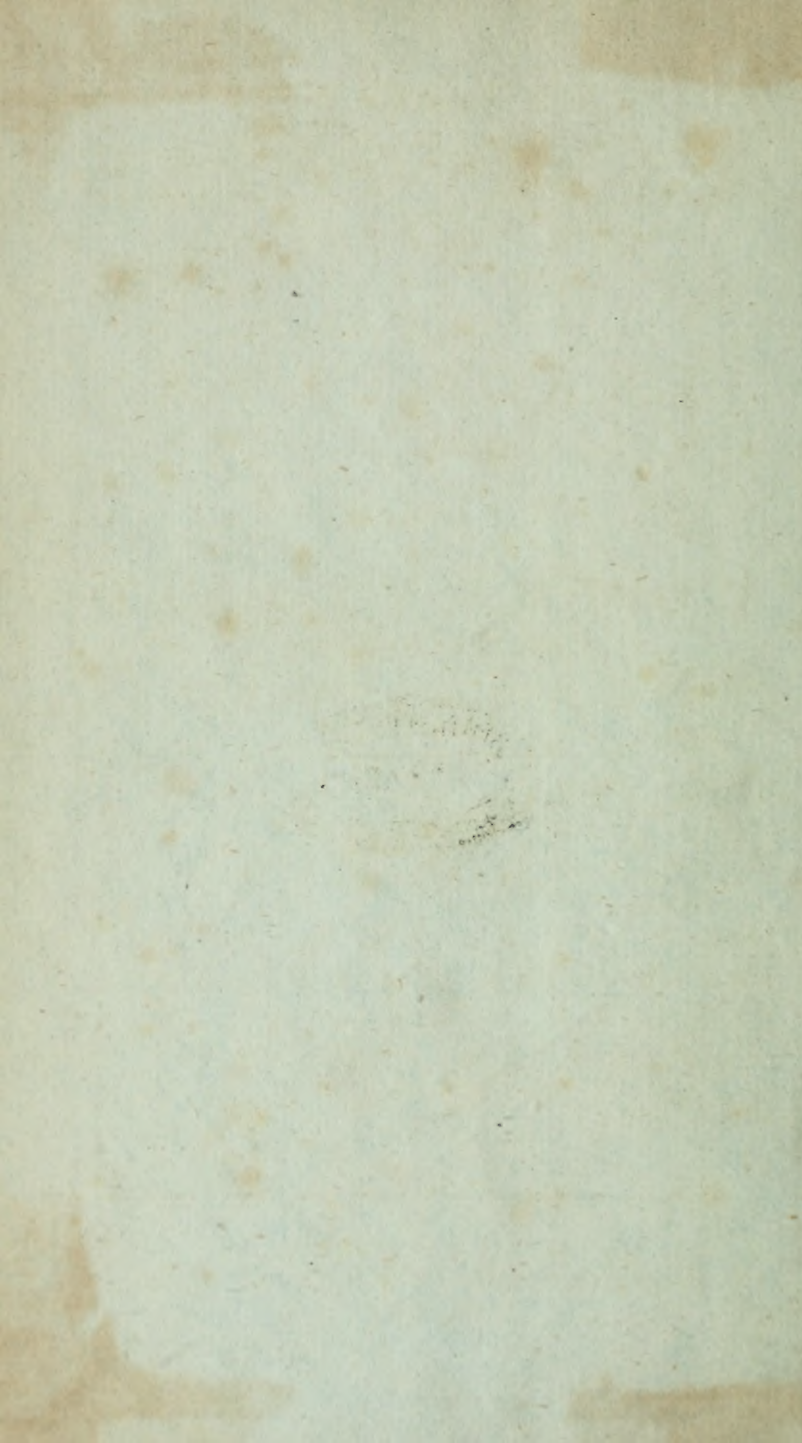

AESCHYLI TRAGOEDIAE

QUAE SUPERSUNT

AC

DEPERDITARUM

FRAGMENTA.

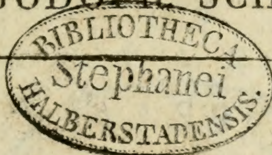
RECENSUIT

ET

COMMENTARIO

ILLUSTRAVIT

CHR. GODOFR. SCHÜTZ.

VOL. V.

FRAGMENTA

DEPERDITORUM DRAMATUM

CUM

VIRORUM DOCTORUM

ANNOTATIONIBUS.

HALAE,

IN BIBLIOPOLIO GEBAUERIANO

MDCCCXXI.

LIBRARY
OCT -1 1965
UNIVERSITY OF TORONTO

IN

AESCHYLI VITAM

AB

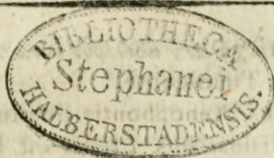
ANONYMO

GRAECE CONSCRIPTAM *)

STANLEJI ET BUTLERI

NOTAE.

*) Vol. IV. pag. 452 sqq.

IN

VITAM AESCHYLI

AB

ANONYMO

GRAECE CONSCRIPTAM

STANLEJI COMMENTARIUS.

Βίος Αἰσχύλου] Chamaeleontis de Vita Aeſchyli librum laudat Lilius Giraldus, de Poët. Hiſt. dial. 6. ſane ἐν τῷ περὶ Αἰσχύλου bis citatur ab Athenaeo, lib. IX. 4 et X. 7.

Αἰσχύλος ὁ Τραγικὸς] Plures fuiſſe Aeſchylos (praeter Athenienſum noſtrum Tragicum) comperimus. Ex his unus Alexandrinus, cujus citantur Amphitryo et Meſſeniaca. Athen. Deipn. lib. XIII. 8

Τίς δ' ἐστ' ἀνάγκη δυςτυχεῖν ἐν πλείοσιν,
'Εξὸν σιωπᾶν, κᾆν σκότῳ κρύπτειν τάδε;

Αἰσχύλος ἔφη ὁ 'Αλεξανδρεὺς ἐν 'Αμφιτρύωνι. Οὗτος δ' ἐστὶν Αἰσχύλος ὁ τὰ Μεσσηνιακὰ ἔπη συνθείς, ἀνὴρ εὐπαίδευτος.

Fuit et alius Hippocratis Chii diſcipulus, Ariſtoteli laudatus, Meteorol. lib. I. cap. 6. Καὶ οἱ περὶ τὸν 'Ιπποκράτην τὸν Χῖον, καὶ μαθητὴν αὐτοῦ Αἰσχύλον, ἀπεφήνατο. Et mox, καθάπερ φησὶν Αἰσχύλος, καὶ 'Ιπποκράτης.

Fuit et eo nomine Corinthius, frater uxoris Timophanis unus e domeſticis Timoleontis. Οὕτω παραλαβὼν

τῶν μὲν οἰκείων Αἰσχύλον, ἀδελφὸν ὄντα τῆς Τιμοφάνους γυναικός. Plut. in Timoleonte.

Alius rurfus Xenophontis libertus, pro quo orationem fcripfit Dinarchus (teftis eft Dionyfius Halicarnaffenfis in ejus Vita) cujus epigraphe, πρὸς Ξενοφῶντα ἀποστασίου.

Etiam alius, Cnidius, Orator, Ciceroni coaetaneus, cujusque ipfe meminit in Bruto c. 91. *Poft a me Afia tota peragrata eft, cum fummis quidem oratoribus, quibuscum exercebar ipfis lubentibus, quorum erat princeps Menippus Stratonicenfis, meo judicio, tota Afia illis temporibus difertiffimus: et, fi nihil habere molefiiarum, nec ineptiarum, Atticorum eft, hic orator in illis numerari recte poteft. Affiduiffime autem mecum fuit Dionyfius Magnes. Erat etiam Aefchylus Cnidius, Adramyttenus Xenocles. Hi tum in Afia rhetorum principes numerabantur.* Iterum c. 95. *Exornato et faceto genere verborum: in quo fuit Aefchylus Cnidius, et, meus aequalis, Milefius Aefchines.*

Laudatur et Aefchylus auctor libri de Proverbiis, ἐν τοῖς περὶ παροιμιῶν, Zenobio, Cent. 5. Prov. 85. qui an ex praedictis fuerit non liquet.

Sunt qui his adnumerant Aefchylum Siculum. Favet Macrobius, Saturn. lib. 5. cap. 19. *Ita et Dii Palici* (inquit) *in Sicilia coluntur, quos primum omnium Aefchylus Tragicus, vir utique Siculus, in literas dedit.* Dein paucis praemiffis fubdit; *Aefehyli Tragoedia eft quae infcribitur AETNA, in hac cum de Palicis loqueretur fic ait,* τί δῆθεν αὐτοῖς, etc. Ex his vero fatis liquet Aefchylum Siculum cum Athenienfi noftro eundem fuiffe, qui (ut mox Biographus) in Siciliam demigrans, quo tempore Hieron Aetnam conderet, Aetnas Tragoediam admodum fplendide edidit, felicem incolis vitam aufpicatus: ἐλθὼν τοίνυν εἰς Σικελίαν, Ἱέρωνος τότε τὴν Αἴτναν κτίζοντος, ἐπεδείξατο τὰς Αἴτνας, οἰωνιζόμενος βίον ἀγαθὸν τοῖς συνοικοῦσι τὴν πόλιν. Etiam in catalogo Tragoe-

diarum recenſentur Αἰτναῖοι γνήσιοι, καὶ νόθοι. Nec mirum eſt pro Siculo haberi Athenienſem, quem in Sicilia verſatum Siculis dictionibus ſaepe uſum fuiſſe refert Athenaeus, IX. 14. Ὅτι δὲ Αἰσχύλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλάκις κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς, οὐδὲν θαυμαστόν.

Γένος μὲν Ἀθηναῖος] Ita et Suidas, Αἰσχύλος Ἀθηναῖος Τραγικός. Eo tandem Athenienſis Tragoediae gloria progreſſa eſt, ut nemo niſi qui Athenis probatus eſſet, poëtae nomine dignus cenſeretur. Plato Lachete, ὃς ἂν οἴηται τραγῳδίαν καλῶς ποιεῖν, οὐκ ἔξωθεν κύκλῳ περὶ τὴν Ἀττικὴν κατὰ τὰς ἄλλας ἐπιδεικνύμενος περιέρχεται, ἀλλ' εὐθὺς Ἀθήναζε φέρεται.

Γένος μὲν ἦν Ἀθηναῖος, Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον] Etenim Eleuſis urbs fuit Atticae; Phavorinus, ἔστι δὲ πολὺ πλῆθος Ἀθηναίων· ὡς ὁ Θεολόγος. Nec populoſa tantum, ſed et Cereris templo ſacrisque celeberrima; Strabo lib. 9. Εἶτ' Ἐλευσὶν πόλις, ἐν ᾗ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν τῆς Ἐλευσινίας, quo alluſiſſe tradit Ariſtophanem Interpres Graecus, cujus ſub perſona Aeſchyli haec ſunt verba, Ran. 913.

Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
Εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.

πρέπον, inquit Scholiaſtes, Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν.

Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον] Eleuſin inter 174 δήμους, ſeu pagos, a Theſeo conſtitutos, recenſet Polemo apud Strabonem, lib. 9. Ἐλευσῖνά τε εἰπὼν ἕνα τῶν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα δήμων, πρὸς δὲ καὶ τεττάρων. Sunt vero qui ad tribum Ἱπποθοωντίδα pertinuiſſe velint.

Υἱὸς Εὐφορίωνος] Ita etiam Suidas: et Herodotus II. 156.. ἐκ τούτου δὲ τοῦ λόγου καὶ οὐδενὸς ἄλλου, Αἰσχύλος ὁ Εὐφορίωνος ἥρπασε τό, ἐγὼ φράσω, μοῦνος δὴ ποιητέων τῶν προγενομένων, quo magis miror Lilium Gyraldum, Poët. hiſt. dial. 6. dixiſſe, *Herodotus tamen Euphranorem, non Euphorionem, appellaſſe videtur.* Aliter etiam

(inter caeteros) Pausanias, Corinth. II. 24. Αἰσχύλος δὲ ὁ Εὐφορίωνος καλεῖ Δία καὶ τὸν ἐν θαλάσσῃ. Et in Arcad. 37. Δήμητρος δὲ Ἄρτεμιν θυγατέρα εἶναι, καὶ οὐ Λητοῦς, ὄντα Αἰγυπτίων τὸν λόγον Αἰσχύλος ἐδίδαξεν Εὐφορίωνος τοὺς Ἕλληνας. Unde restituendus Clemens, Strom. lib. 5. Ὅ, τε Εὐφορίων, ὅ, τε Αἰσχύλος (lege, ὅ, τε Εὐφορίωνος Αἰσχύλος) ἐπὶ τοῦ Θεοῦ σεμνῶς σφόδρα φησίν, Ζεύς ἐστιν αἰθὴρ etc.

Κυναιγείρου ἀδελφὸς καὶ Ἀμεινίου] Hinc supplendus Suidas. Υἱὸς μὲν Εὐφορίωνος καὶ Κυναιγείρου, τῶν εἰς Μαραθῶνα ἀριστευσάντων ἅμα αὐτῷ. Lege, Υἱὸς μὲν Εὐφορίωνος, Ἀμεινίου ἀδελφὸς καὶ Κυναιγείρου.

Ἀμεινίου] Diodorus Siculus Ἀμυνίαν vocat, lib. 11. ut et Aelianus, Var. hist. lib. 5. cap. 19.

ἐξ εὐπατριδῶν τὴν φύσιν ἔχων] Hesych. Εὐπατρίδαι, αὐτόχθονες, οὐχὶ ἐπήλυδες. Ex eadem familia Pindarus, de quo Thomas Magister in vita ejus, Γέγονε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχύλου, καὶ συγγεγένηται αὐτῷ.

νέος δὲ ἤρξατο τῶν τραγῳδιῶν] Cum Pratina decertasse Olympiade 70. auctor est Suidas: at si quis calculos subducet, anno primo hujus Olympiadis non nisi 20 annos natum reperiet. Qua vero occasione ad Tragoediam scribendam adeo juvenis animum appulerit, discimus ex Pausaniae Atticis; nimirum puero dum uvas custodiret in agro dormienti Bacchum id imperasse. Ἔφη δὲ Αἰσχύλος μειράκιον ὢν καθεύδειν ἐν ἀγρῷ φυλάσσων σταφυλάς, καί οἱ Διόνυσον ἐπιστάντα, κελεῦσαι τραγῳδίαν ποιεῖν· ὡς δὲ ἡμέρα (πείθεσθαι γὰρ ἐθέλειν) ῥᾶστα ἤδη πειρώμενος ποιεῖν. οὗτος μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ex eo forsan ansa commento data, quod vinosus Tragoedias suas scriberet, cujus rei testes laudant, Callisthenem Lucianus, in Encom. Demosth. Οὐ γάρ, ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που, λέγων τὰς τραγῳδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυχήν. et Chamaeleontem Athenaeus, lib. 1. μεθύων δὲ ἐποίει τὰς τραγῳδίας Αἰσχύλος, ὥς φησι Χαμαιλέων. Quapropter Sopater Rhetor Διονύ-

σου ἑταῖρον compellavit; objecitque ei Sophocles loc. cit. etiamsi ea traderet scriptis quae oporteret, id tamen inscientem facere; Σοφοκλῆς οὖν ὠνείδιζεν αὐτῷ, ὅτι εἰ καὶ τὰ δέοντα ποιεῖ, ἀλλ' οὐκ εἰδώς γε. Et eandem ob causam omnes ejus Fabulas Baccho tribuit Gorgias apud Plutarchum, Sympos. lib. 7. quaest. 10. Ὥσπερ καὶ τὸν Αἰσχύλον ἱστοροῦσι τὰς τραγῳδίας ἐμπίνοντα ποιεῖν· καὶ οὐχ, ὡς Γοργίας εἶπεν, ἓν τῶν δραμάτων αὐτοῦ μέγιστον Ἄρεως εἶναι, τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ἄλλα πάντα Διονύσου. Sic enim distingui debet iste locus, quo in explicando mire caecutit Interpres: ubi tamen pro μέγιστον Ἄρεως legerim μεστὸν Ἄρεος. Alludit enim procùl dubio Gorgias ad Aeschyli dictum, cujus meminit Aristophanes in Ranis, v. 1053

Αι. Δρᾶμα ποιήσας Ἄρεος μεστόν. Ευ. ποῖον;
Αι. τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Καὶ πολὺ τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπῆρε] Qui Aeschylum antecesserunt in docendis Tragoediis celebres, perpauci numerantur. Sunt qui Theomin quendam, Oresti coaetaneum, Tragoediae inventorem praedicant, quem Minos et Auleas secuti sint. Scholiastes vetus, ἐν τοῖς χρόνοις Ὀρέστου ἐθαυμάζετο παρ' Ἕλλησι Θεόμις, ὃς πρῶτος ἐξεῦρε τραγῳδικὰς μελῳδίας· καὶ ἐξέθετο πρῶτος δράματα· καὶ μετ' αὐτὸν Μίνως, καὶ μετὰ Μίνωα Αὐλέας χοροὺς τραγικοὺς συνεστήσατο.

Alii primum Tragoediae auctorem faciunt Epigenem Sicyonium, a quo Thespin decimum sextum tradunt. Suidas, Ὁ Θέσπις ἑκκαιδέκατος ἀπὸ πρώτου γενομένου τραγῳδοποιοῦ Ἐπιγένους Σικυωνίου. Hos vero non adeo artis Tragicae rationem habuisse verisimile est, quam τῶν αὐτοσχεδιασμάτων, quorum meminit Aristoteles Poët. numerorum sc. innumerorum, sine arte, ex quibus Poësin ipsam ait esse prognatam.

Porro his duabus omissis sententiis, liceat nobis pedibus ire in tertiam, a parte magna et meliori scripto-

rum proditam, qui Thefpin Auctorem primum Tragoediae agnofcunt. Horat. de Art. Poët. v. 275.

Ignotum tragicae genus inveniſſe Camoenae
Dicitur, et plauſtris vexiſſe poëmata Theſpis.

Et Plutarchus in Solone, ἀρχομένων τῶν περὶ Θέσπιν ἤδη τὴν τραγῳδίαν κινεῖν. Thefpis ifte Athenienfis fuit, pago Icarius; floruit circa 50. Olympiadem. Soloni aequalis; prout ex Plutarcho et Diogene Laërtio (in Solone) licet colligere.

Floruit etiam ante Aefchylum, in re tragica celebre nomen adeptus, Phrynichus Athenienfis, cujus Fabulas recenfet Suidas. Aefchylum haud multo anteceffiffe argumento eft, quod Graecorum in Xerxem victoriam Fabula quadam, *Phoeniſſae* infcripta, exhibuit: antecefffiffe vero, quod Aefchyli Perfae ex eadem Tragoedia fuerint concinnatae; ficut prodit Glaucus ἐν τοῖς ἐπὶ Αἰσχύλου μύθων, a Scholiafte Aefchyli laudatus. Hisce duobus qui Aefchylum proculdubio praeceflerunt anumeratum in Vita Robortelli editioni affixa tertium reperimus, Choerilum. λογιζέσθω δὲ ὅτι πολλῷ χαλεπώτερον ἐπὶ Θέσπιδι ἦν, Φρυνίχῳ τε, καὶ Χοιρίλῳ, εἰς τόσον δὲ μέγεθος τὴν τραγῳδίαν προαγαγεῖν, ἢ ἐπὶ Αἰσχύλῳ εἰπόντι εἰς τὴν τοῦ Σοφοκλέους ἐλθεῖν τελειότητα. Sane Choerilum Olympiade 64. vel natum effe, vel Tragoedias fuas coepiffe publicare, ex Suidae verbis licet conjicere, Χοιρίλος, Ἀθηναῖος τραγικὸς ξδ' Ὀλυμπιάδι. Καὶ εἰς ἀγῶνας.

Pari forfan ratione inter hos recenfendus erit Pratinas, quem circa Olympiadem 70. floruiffe tradit Eufebius; qua etiam Olympiade cum Choerilo, et Aefchylo, non nifi vicefimum annum agente, decertaffe ex Suida difcimus in V. Πρατίνας.

Ab his itaque inchoatam Tragoediam, non modo quatenus ad fcriptionem attinet, κατὰ τὴν ποίησιν, fed et in apparatu fcenico, omnibus pene numeris perfeciffe

Aefchylum, tradit Biographus: Quibus de caufis non immerito Athenienfes eum Tragoediae patrem agnoverunt. Philoftr. de vita Apollonii, lib. 6. ὅθεν Ἀθηναῖοι πατέρα μὲν αὐτὸν τῆς τραγῳδίας ἡγοῦντο.

κατά τε τὴν ποίησιν] Aefchylum deceffores in re Tragica antecelluiffe haud ita mirum eft, ac ab iis qui ipfum fecuti funt non antecelli. Vexatiffima fane fuit apud veteres haec quaeftio; Tres Tragicos celeberrimos, unum atque idem foecundiffimum ingeniorum tulit faeculum, Aefchylum, Sophoclem, et Euripidem, quibus omnis pofteritas fafces fubmifit. Horum trium imagines erigi curavit Lycurgus, et Tragoedias exfcriptas ἐν κοινῷ fervari. Plutarchus, in Lycurgo, Εἰσήνεγκε δὲ καὶ τὸν νόμον, ὡς χαλκᾶς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν ποιητῶν, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, καὶ τὰς τραγῳδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραψαμένους φυλάττειν, καὶ τὸν γραμματέα τῆς πόλεως παραγινώσκειν. Meminit harum Imaginum et Paufanias in Atticis. De tribus hisce Tragicis fcripfere cum alii, tum Heraclides Ponticus, cujus librum Περὶ τῶν τριῶν τραγῳδοποιῶν citat Diogenes Laërtius in vita Heraclidis. Porro quis horum palmam tulerit in Tragoedia, apud veteres maxima fuit differtatio. Ariftophanes in Ranis Aefchylo primas, Sophocli fecundas, Euripidi poftremas partes attribuit. At fi quis objecerit, ejus minoris auctoritatis effe judicium quod ira et fimultate in Euripidem motus, non fine partium ftudio cenfuram tulerit; audiat is ipfum populum Athenienfem, qui Aefchylum patrem Tragoediae agnoverunt, et ejus folius poft mortem exhibenda Dramata decreverunt. Philoftrat. de vita Apollon. lib. 6. Ὅθεν Ἀθηναῖοι πατέρα μὲν αὐτὸν τῆς τραγῳδίας ἡγοῦντο, ἐκάλουν δὲ καὶ τεθνεῶτα ἐς Διονύσια· τὰ γὰρ τοῦ Αἰσχύλου ψηφισαμένων ἀνεδιδάσκετο, καὶ ἐνίκα ἐκ καινῆς. Idem referunt Ariftophanes, Scholiaftes ejus, et Biographus nofter.

Sunt vero qui primas Sophocli deferendas ftatuant. Biographus nofter (ex editione Robortelli) ὅς τε δοκεῖ

θαυμαστόν τε καὶ τελεώτερον τραγῳδίᾳ ποιητὴν Σοφοκλῆ γεγονέναι, ὀρθῶς μὲν δοκεῖ. In eandem ferri ſententiam videtur Dio Chryſoſtomus, qui poſtquam horum inter ſe comparationem inſtituiſſet, mox ſubductis calculis hanc ſummam facit diſceptationis ſuae, Ὅ, τε Σοφοκλῆς μέσος ἔοικεν ἀμφοῖν εἶναι, οὔτε τὸ αὔθαδες καὶ ἁπλοῦν τοῦ Αἰσχύλου ἔχων, οὔτε τὸ ἀκριβὲς καὶ δριμὺ καὶ πολιτικὸν τὸ τοῦ Εὐριπίδου, σεμνὴν δέ τινα καὶ μεγαλοπρεπῆ ποίησιν τραγικώτατα καὶ εὐεπ * * ἔχουσαν· ὥστε πλεῖστον εἶναι ἡ ἡδὸν (Lego ὥστε πλείστην ἡδονήν, vel, ὥστε πλεῖστον εἶναι ἐν τῷ ἡδονήν, nam quod editur corruptum eſt) μετὰ ὕψους καὶ σεμνότητος ἐνδείκνυσθαι. Accedit et Lucianus, fingens neſcio quem Sophoclis et Euripidis verſus ad libram ponderantem, et illam Euripidis lancem tanquam leviorem ſemper μετέωρον οὖσαν.

Nec tamen deſunt qui Euripidi principatum attribuunt. Horum eſt Ariſtoteles, qui, Poët. cap. 13. Euripidem τραγικώτατον τῶν ποιητῶν φαίνεσθαι inſit.

Cautius vero agunt qui ſingulis ſuum quaſi penſum diſtribuunt. Plutarchus Aeſchylo στόμα, Sophocli λογιότητα, Euripidi σοφίαν. Cui conſentit Phrynichus apud Photium, ſtatuens τῶν τραγικῶν Αἰσχύλον τὸν μεγαλοφωνότατον, καὶ Σοφοκλέα τὸν γλυκύν, καὶ τὸν πάνσοφον Εὐριπίδην. Habet ſane horum quilibet aliquid in quo caeteris praeluceat. De grandiloquentia Aeſchyli mox dicendum erit. Sophocles tantae erat in carmine ſuavitatis, ut apiculae τῆς μελίττης nomen obtinuerit; quo poſtea nomine Xenophon in Hiſtoria floruit. Sapiens dicitur Euripides, ut qui ſit *ſententiis denſus, et* (ex cenſura Quintiliani) *in iis quae a ſapientibus tradita ſunt pene ipſis par.* Unde Anaxagorae et Socratis diſcipulum poſſitis agnoſcere.

καὶ τὴν διάθεσιν τῆς σκηνῆς] Scenae antiquitus, cum adhuc Tragoedia in lacte quaſi et faſciis eſſet, e ramis et frondibus confectae erant; cum racemis ac corymbis,

quaſi umbracula quaedam, quae parietes non haberent, ait Servius Ovidium ſecutus,

Illic quas tulerant nemoroſa palatia frondes
Simpliciter poſitae ſcena ſine arte fuit.

Poſtea caſae cum cellis effectae; poſtremo magnifice exornatae ſunt: hanc demum perfectionem contulit Aeſchylus; de qua intelligendus Vitruvius Architect. lib. 7. Prooem. *Namque primum Agatharchus Athenis, Aeſchylo docente,* (tragoedias proponente) *Tragicam ſcenam fecit, et de eo commentarium reliquit.* Porro Aeſchylus, ut inquit Dioſcorides (in Epigram.) *τὰ κατὰ σκηνὴν μετεκαίνισεν*· et primus Scenam ornavit picturis, machinis, aris, ſepulchris, tubis, ſpectris, et Diris: quae omnia in Vita Aeſchyli, MSto Oxonienſi et editioni Robortelli praefixa, enumerantur. *Τὴν δὲ σκηνὴν ἐκόσμησε, καὶ τὴν ὄψιν τῶν θεωμένων κατέπληξε τῇ λαμπρότητι, γραφαῖς, καὶ μηχαναῖς, βωμοῖς τε καὶ τάφοις, σάλπιγξιν, εἰδώλοις, Ἐριννύσι.* Machinis uſum fuiſſe tradit et Euſtathius in Iliad. σ'. ubi clypeorum inſignia ait in *Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις* deſcripſiſſe quaſi eſſent animata, quod et fecerat antea Homerus in Achillis clypeo. Tumulos etiam adhibuiſſe ex principio *Χοηφόρων* diſcimus; Umbras, ex *Prometheo vincto et Perſis;* Diras, ex *Eumenidibus.*

τήν τε λαμπρότητα τῆς χορηγίας] Apparatum ſcenicum multo auguſtiorem et ſplendidiorem reddente Aeſchylo, plus ſumptus in eum impendebatur a Choragis, quorum hoc erat officium lege publica cautum. Ulpian. *Χορηγός, ὁ τοῖς Διονυσίοις καὶ τοῖς Παναθηναίοις τῷ χορῷ τὴν τροφὴν παρέχων, καὶ στεφάνους, καὶ κόσμον, καὶ ὅσα περὶ τὴν τοιαύτην ὁμήγυριν.*

καὶ τὴν σκευὴν τῶν ὑποκριτῶν] Hiſtrionum apparatum auguſtiorem inſtituit, ut qui bene noverat ſublimitatem arti Tragicae convenire: *ἐνθυμηθεὶς* (ut loquitur Philoſtratus de vit. Apollon. lib. 6.) *δὲ καὶ τὴν τέχνην,*

ὡς προσφυᾶ τῷ μεγαλείῳ μᾶλλον ἢ τῷ καταβεβλημένῳ τε καὶ ὑπὸ πόδα, σκευοποιΐας μὲν ἥψατο. Quae vero ab eo in hoc genere inventa ſunt, recenſet Horatius,

> *Poſt hunc perſonae pallaeque repertor honeſtae*
> *Aeſchylus, et modicis inſtravit pulpita tignis,*
> *Et docuit magnumque loqui, nitique cothurno.*

Ad quem locum Porphyrion, *Primus Tragoediis Cothurnos et perſonas et pallam dedit; horum enim trium auctor eſt.* Ita et Suidas, Αἰσχύλος πρῶτος εὗρε προσωπεῖα δεινὰ κεχρισμένα ἔχειν τοὺς τραγικούς, καὶ ταῖς ἀρβύλαις ταῖς καλουμέναις ἐμβάταις κεχρῆσθαι. Et Philoſtratus jam laudatus, σκευοποιΐας μὲν ἥψατο εἰκασμένης τοῖς τῶν ἡρώων εἴδεσιν· ὀκρίβαντος δὲ τοὺς ὑποκριτὰς ἀνεβίβασεν, ὡς ἴσα ἐκείνης βαίνοιεν. Ἐσθήμασί τε πρῶτος ἐκόσμησεν, ἃ πρόσφορον ἥρωσί τε καὶ ἡρωΐσιν ἠσθῆσθαι. Auctor Vitae apud Robortellum; τοὺς ὑποκριτὰς χειρὶ σκεπάσας, καὶ τῷ σώματι ἐξογκώσας, μείζοσί τε τοῖς κοθόρνοις μετεωρίσας.

τήν τε χοροῦ σεμνότητα] Incompoſitus quum fuerit olim et minus gravis Tragicorum Chorus, prae perſonarum multitudine e quibus conſtituebatur, horum numerum imminuit et contraxit Aeſchylus. Philoſtrat. de vita Apollon. lib. 6. τὴν τέχνην δὲ ὁρῶν ἀκατάσκευόν τε καὶ μήπω κεκοσμημένην, εἰ μὲν ξυνέστειλε τοὺς χοροὺς ἀποτάδην ὄντας. et Ariſtoteles de Poëtica, cap. 4. πρῶτος Αἰσχύλος τὰ τοῦ χοροῦ ἠλάττωσε. Antiquitus enim 50 perſonis conſtabant Chori: Aeſchylus eas ad 15 reduxit. Schol. Ariſtoph. ad Equit. συνεστήκει ὁ Τραγικὸς χορὸς ἐκ ιέ, ὡς Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. quod etiam lege ſancitum fuit. τὸν τραγικὸν χορὸν συνιστάναι ἐκ πεντεκαίδεκα. Porro Julius Pollux legem iſtam latam eſſe occaſione *Eumenidum* fabulae refert, quam cum docuit Aeſchylus, Furias in ſcenam tanto numero, (conſtituebatur enim chorus 50 perſonis) adeoque horribili ornatu induxit, ut pueri e pavore exanimarentur, gravidae abortum paterentur: lib. 4. c. 15.

Συνεχρόνισε δὲ Πινδάρῳ] Ita et Thomas Magister in vita Pindari, Γέγονε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχύλου.

γεγονὼς κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν Ὀλυμπιάδα] De annis Aeschylo attributis magnus ille Casaubonus, et Vir Cl. Samuel Petitus multis disseruere, quae adducere et discutere operae erit pretium. Sic itaque Casaubonus, de Satyrica poësi lib. 1. cap. 5. *Nemo ignorat, librorum descriptores nusquam majore socordia et perfidia usos quam in numeris, cujus rei exempla insignia vel in iis quae de Aeschylo scribunt veteres. Nam in antiqua illius Vita ita legimus in postremis doctissimorum hominum editionibus*, συνεχρόνιζε Πινδάρῳ, γεγονὼς κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν Ὀλυμπιάδα. *Haec lectio falsissima. Sed alii libri habent* ἑξηκοστὴν, *de hac quoque scriptura dubito. Constat enim Aeschylum in pugna Marathonia cum fortissimo viro Cynaegiro fratre suo strenue pugnasse, adhuc juvenem: atqui si vel ultimo anno Olympiadis LX. ponimus esse natum, tempore pugnae illius annorum invenietur minimum XLII. tot enim numerantur ad secundum Olympiadis LXXII. quo anno in Marathoniis campis commissa illa pugna. Rursus apud Suidam leguntur haec verba;* ἠγωνίζετο αὐτὸς (ὁ Αἰσχύλος) ἐν τῇ θ΄ Ὀλυμπιάδι ἐτῶν ὢν κέ. *certavit ipse* (inquit) *cum esset annorum XXV. Olympiade nona; et pueri intelligunt deesse heic majorem numerum qui minorem praecedebat. Omnino igitur scribendum,* ἐν τῇ ξθ΄ Ὀλυμπιάδι. *Quod si vere proditum est, Aeschylum Olympiade LXIX. fuisse natum annos XXV. alio jam argumento probatum habemus quod modo dicebamus, videri natales illius male collocari in LX. Olympiade. Lego igitur in superiore loco ex ejus Vita,* γεγονὼς κατὰ τὴν τρίτην καὶ ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. *Quare tempora vitae Tragici illius nobilissimi ita digeremus. Natus circa annum tertium Olympiadis LXIII. exeunte Olympiade LXIX. cum esset annorum XXV. dramata sua coepit publicare. Anno secundo Olympiadis LXXII. Marathone contra Persas pugnavit, anno aetatis XXXV. Olympiadis*

LXXVI. anno IV. Menone Praetore Athenis, victoriam e ſcena reportavit, edita Tetralogia iſta, Phineo, Perſis, Glauco Potnienſi, et Prometheo. Agebat tum Aeſchylus annum aetatis LIII. Olympiadis vero LXXX. anno altero, cum eſſet Athenis Praetor Philocles, publicata eſt ab ipſo Oreſtios Tetralogia, anno vitae LXVII. Poſt haec contulit ſe, coactus ſolum vertere, in Siciliam, ad Regem Hieronem, quem poſt Olympiadem LXXXVI. regnare coepiſſe Pindari vetus interpres affirmat: ibique Aeſchylus, altero, aut tertio poſt anno, in exilio diem ſupremum obiit. Recte haec ita digeri a nobis, etiam illud argumento eſt quod in Vita Aeſchyli ſcribitur; exilio ipſius occaſionem praebuiſſe Eumenidum Fabulam, cum Poëta Furias in ſcenam adeo horribili ornatu induxiſſet, ut populum univerſum terror invaderet, pueri e pavore exanimarentur, gravidae mulieres abortum facerent. Eumenides enim in Oreſtia fuerunt tetralogia. Itaque falſum erit aut mendoſum quod ſcribitur in Vita, obiiſſe ipſum anno aetatis LXV. paulo enim plures vixiſſe modo dicta arguunt. Hactenus Vir incomparabilis Iſaacus Caſaubonus.

Aliter vero Samuel Petitus, Miſcellan. lib. 3. cap. 14. *Quae de vita Aeſchyli ſcribuntur adeo non ſunt certa, ut omnis omnino non tollatur ſcrupulus. Imo contra, ejus annus natalis ignoratur, ut et ille quo denatus eſt. Scribitur in vita ejus;* συνεχρόνιζε Πινδάρῳ, γεγονὼς κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν Ὀλυμπιάδα. Alii libri habent ἑξηκοστήν. *Reponunt viri incomparabiles,* κατὰ τὴν τρίτην και ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. *At nos reſcribendum putamus,* κατὰ τὴν πέμπτην καὶ ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. *Verus enim illius dies natalis eſt annus primus Olympiadis ſexageſimae quintae. Quo anno natum quoque referunt Pindarum; unde optime ſcripſit Anonymus,* συνεχρόνιζε Πινδάρῳ. *Noſtrae hujus ſententiae atque emendationis rationis ſunt iſtae. Juvenis admodum fabulas docere coepit Aeſchylus. Anonymus in ejus Vita,* νέος δὲ ἤρξατο τῶν Τραγῳδιῶν. *quum eſſet, inquit Suidas, annorum viginti quin-*

quinque, ἠγωνίζετο ὁ Αἰσχύλος ἐν τῇ θ' Ὀλυμπιάδι, ἐτῶν ὢν κέ. *Corruptus est uterque numerus. Rescribebant viri magni* ἐν τῇ ξθ' Ὀλυμπιάδι. *Nos vero reponimus,* ἐν τῇ ό Ὀλυμπιάδι. *Correctionis nostrae fundus est Anonymus in descriptione Olympiadum, qui haec notat ad annum primum Olympiadis septuagesimae, Myro Athenis Praetore* Πρατίνας ποιητὴς τραγῳδίας ἀντεγωνίζετο Αἰσχύλῳ καὶ Χοιρίλῳ. *facilisque fuit certe lapsus, si numerum hunc numeralibus literis majusculis descripseris,* τοῦ O *in* τὸ Θ. *His ita constitutis, rescribendum quoque est apud Suidam,* ἐτῶν ὢν κά. *Tot enim erat annos natus, atque unius et viginti annorum intervallum est, ab anno primo Olympiadis sexagesimae quintae, ad annum primum Olympiadis septuagesimae. Addit Anonymus in ejus Vita;* ὢν ἐτῶν πέντε πρὸς τοῖς ἑξήκοντα ἐτελεύτα. *De morte Aeschyli interpres Comici ad Acharnenses;* ἐτελεύτησε γὰρ ἐπὶ Ἄρχοντος Καλλίου τοῦ μετὰ Μνησίθεον. *Callias hic Archon fuit anno primo Olympiadis octogesimae primae* μετὰ Μνησιλείδην, *ut hunc Praetorem, quem excepit Callias, nominant Diodorus Siculus, et Anonymus in descriptione Olympiadum. Atqui ab anno primo Olympiadis sexagesimae quintae ad annum primum Olympiadis octogesimae primae anni sunt sexaginta quinque, quot annos vixisse Aeschylum scribit Auctor ejus Vitae. Addit, vita esse functum in exilio, anno tertio; nam postquam Eumenidas docuit, solum vertere coactus est. Eumenidas docuit anno secundo Olympiadis octogesimae, Archonte Philocle, ut testantur veteres Didascaliae. Tertius exilii annus est primus Olympiadis octogesimae primae qui Calliam Praetorem habet; quare et hoc anno vitae suae sexagesimo quinto e vivis excessit, et annus ejus natalis in annum primum Olympiadis sexagesimae quintae conjiciendus est.* Hactenus Petitus.

Audiamus etiam Johannem Meursium, qui in tertiam fertur sententiam, a Casaubono et Petito diversam. De Archont. *Suidas,* Πρατίνας. Πυῤῥωνίδου ἢ Ἐγκωμίου, Φλιάσιος, ποιητὴς τραγῳδίας· ἀντηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ τε

καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. *Ubi obiter* (ſubdit Meurſius) *aetas Aeſchyli obſervanda, quam et in Olympiade 71. commemorat Euſebius Chron. 1. Quo pertinet quod circa pugnae Marathoniae tempus Olymp. 71. anno 1. Aulus Gellius eum collocat, lib. 17. cap. 21. Ergo mendum eſt apud Suidam in* Αἰσχύλος, ἐν τῇ θ' Ὀλυμπιάδι. *Omnino emenda* ἐν τῇ ο' Ὀλυμπιάδι. *Mendoſus quoque Scholiaſtes Aeſchyli, in Vita ejus Scholiis praemiſſa,* κατὰ τὴν μ' Ὀλυμπιάδα. *Etiam ibi reſcribendum* κατὰ τὴν ο' Ὀλυμπιάδα. Haec ille.

Sane erratum eſſe in litera arithmetica quis non videt? nec tamen imperitia Biographi, ſed exſcriptorum incuria. Quis enim tempus natale Aeſchyli in Olympiadem 40. conjeciſſe eum crediderit, qui eundem Pindaro coaetaneum modo aſſeruerat? συνεχρόνισε δὲ Πινδάρῳ, γεγονὼς τῇ μ' Ὀλυμπιάδι. Pindarus, ut ex Vita ejus diſcimus, mortuus eſt Olympiade 86 annos agens 66. ſeu, ut aliqui, 80. Τεθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονώς, ἤ, ὥς τινες, ὀγδοήκοντα, ἐπὶ Ἀβίωνος ἄρχοντος, κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. Ex horum igitur ſententia natus fuit Olympiadis 70. anno. 3.; ex illorum, Olymp. 65. anno. 3. Neutri convenit Biographus noſter.

Quod vero (ut diximus) error ſit exſcriptorum incuria ortus, ſuadere poſſit vel ipſa lectionis varietas; quum alii codices aliter habeant; nonnulli τεσσαρακοστὴν πρώτην, ut teſtatur H. Stephanus; alii ἑξακοστήν, ut aſſerit Caſaubonus: et ita habuit MS. ille quo uſus eſt Lilius Gyraldus, qui in dialogo 6. de Poëtarum hiſtoria, *At vero ut ipſius* (inquit) *Aeſchyli ſcribit Interpres, doctus ſane Grammaticus, 60. Olympiade claruit, qua etiam tempeſtate Pindarus floruit.* Ita etiam legit vir ſummus Joſephus Scaliger.

Ad haec Sophoclis Biographus tradit eum Aeſchylo juniorem annis 17. natum autem Olympiadis 71. anno 2. Ariſtophanis Interpres Graecus, Sophoclem non niſi

ſeptem annis Aeſchylo juniorem prodit; in Ran. ἦν γὰρ ὁ Σοφοκλῆς Αἰσχύλου μὲν ἔτεσιν ἑπτὰ νεώτερος, Εὐριπίδου δὲ κδ'. ſupple ex Vita Euripidis, Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος κδ'. Itaque ſecundum Biographum natus eſt Aeſchylus Olympiade 67. ſecundum Scholiaſten, Olymp. 69. anno 3.

Porro Arundeliana Epocharum ſtela, (cui in re Chronologica, ni fallor, prae omnibus codicibus calamo exaratis debetur fides) a Viro doctiſſimo Johanne Seldeno edita, obiiſſe prodit Aeſchylum annos natum 69. ἄρχοντος Ἀθήνησιν Καλλίου τοῦ προτέρου. Calliam Archontem collocat idem marmor ad Olymp. 80. annum quartum, a quo ſubductis annis 69. quos vixit, in Olympiadis 63. annum quartum incidimus, quem Aeſchyli fuiſſe natalem, non eſt quod aſſerere dubitemus.

Alios annos Aeſchylo attributos, prout in Vita ejus occurrunt, expendemus. Quum vero omnes ſimul exhibere multum conferat ad vitae methodum et ordinem illuſtrandum, praeſertim quod ex iis ſint aliqui a Biographo praetermiſſi, en tibi ante oculos in tabulam redactos.

Olymp. 63. 4. Aeſchylus poëta natus. *Marmor Arund.*

70. 1. Cum Pratina decertavit. *Suid. in V.* Πρατίνας, *et in V.* Αἰσχύλος.

72. 2. Praelium Marathonium, in quo pugnat Aeſchylus. *Marm. Arund.*

73. 3. Archonte Philocrate, Aeſchylus annos natus 40. Tragoedia primum vicit *Marmor Arund.*

74. 4. Pugna ad Salaminem, cui Aeſchylus interfuit. *Vit.*

75. 1. Pugna ad Plataeas, qua praeliavit Aeſchylus. *Vit.*

76. 4. Menone Archonte, vicit Aeſchylus, Phineo, Perſis, Glauco Potnienſi, Prometheo. *Schol. Aeſch. in Argum. Perſ.*

77. 3. Apſephione Archonte, cum Socrate decertavit. *Marm. Arundel. et Plut. in Cim.*

80. 1. Philocle Archonte, vicit Agamemnone, Choëphoris, Eumenidibus, Proteo Satyrico. *Schol. Aeſch. in Arg. Agamemn.*

80. 4. Callia Archonte, Aeſchylus poëta annum agens 69. moritur in Sicilia. *Marm. Arund.*

μετασχεῖν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης] Marmor, Ἀφ' οὗ ἐν Μαραθῶνι μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς Πέρσας . . . . αρισνετεας . . . . ων Δαρείου ἀδελ . . . . ντον στρατηγὸν ἐνίκων Ἀθηναῖοι ἔτη Η Η Δ Δ Π Ι Ι. ἄρχοντος Ἀθην . . . . δευτέρου . . . . Φ . . . . . ν . . . . . ἐν μάχῃ συνηγωνίζετο Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς . . . . Δ Δ Δ Π. Suidas, Υἱὸς μὲν Εὐφορίωνος, ἀδελφὸς Ἀμεινίου καὶ Κυναιγείρου τῶν εἰς Μαραθῶνα ἀριστευσάντων ἅμα αὐτῷ. ἀριστεύειν dicebatur qui in praelio fortiter prae caeteris ſe geſſerat, et exinde τὰ ἀριστεῖα virtutis praemium reportaverat. Hoc vel ex eo patet quod de Socrate prodit Antiſthenes, Athen. Deipn. lib. 5. cui in pugna cum Boeotis τὰ ἀριστεῖα debebantur; ille vero in Alcibiadem conferri curavit. Sane Aeſchyli in praelio ad Marathonem ſingularem virtutem memorat Epitaphium ejus,

Ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι.

Teſtabatur etiam pictura Athenis in Theatro Bacchi. Pauſan τὴν δὲ εἰκόνα τοῦ Αἰσχύλου, πολλῷ τε ὕστερον τῆς τελευτῆς δοκῶ ποιηθῆναι, καὶ τῆς γραφῆς ἣ τὸ ἔργον ἔχει τὸ ἐν Μαραθῶνι. Parta eſt celeberrima haec victoria Boëdromionis (tertii a ſolſtitio aeſtivo menſis Attici) die

ſexto, ut in Camillo refert Plutarchus, Phanippo Athenis Archonte, ut in Ariſtide habet idem, Olympiadis LXXII. anno ſecundo, Marm. Arund.

σὺν τῷ ἀδελφῷ Κυναιγείρῳ] Cynaegirus unus fuit e quatuor ducibus qui adverſus Darium ab Athenienſibus miſſi, cum mille hominibus, Perſarum 30. millia profligarunt; reliquorum nomina, Polyzelus, Callimachus, et Miltiades. Hac in pugna Polyzelus, quum vidiſſet ſpectrum, vires amiſit, et jam caecus interemit quadraginta octo. Callimachus confixus haſtis et mortuus, erectus ſtetit. Cynaegirus hoſtilem navem prehendens, abſciſſa manu cecidit. Herodot. lib. 6. *τοῦτο δὲ Κυναίγειρος ὁ Εὐφορίωνος ἐνταῦθα ἐπιλαβόμενος τῶν ἀφλάστων νηός, τὴν χεῖρα ἀποκοπεὶς πελέκει πίπτει.* Plutarchus in Parallelis, et ex eo Stobaeus, *Κυναιγειρὸς δὲ Περσικὴν ἀγομένην ναῦν κατέχων, ἐχειροκοπήθη.*

Τῆς τε ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας] Contigit haec pugna ineunte anno primo Olympiadis 75. ſeu, ut Marmor, anno 4. Olympiadis 74. Boëdromionis die 20. Archonte Athenis Calliade; quem Calliam perperam nominat Diogenes Laërtius in vita Anaxagorae.

σὺν τῷ νεωτέρῳ ἀδελφῷ Ἀμεινίᾳ] In hoc praelio fortiter ſe gerens Amynias, manum amiſit, et primus Athenienſium virtutis praemium tulit. Aelian. *ἔτυχε δὲ ἀριστεύων ἐν Σαλαμῖνι ὁ Ἀμυνίας, ἀποβεβληκὼς τὴν χεῖρα, καὶ πρῶτος Ἀθηναίων τῶν ἀριστείων ἔχειν.* Qua vero ratione praemium illud conſecutus ſit refert Diodorus, lib. 11. *διὸ καὶ κρίσεως προτεθείσης περὶ τῶν ἀριστείων, χάριτα κατισχύσαντες ἐποίησαν κριθῆναι, πόλιν μὲν ἀριστεῦσαι τὴν Αἰγινήτων, ἄνδρα δὲ Ἀμυνίαν, τὸν ἀδελφὸν Αἰσχύλου τοῦ ποιητοῦ· αὐτὸς γὰρ τριηραρχῶν πρῶτος ἔμβολον ἔδωκε τῇ ναυαρχίδι τῶν Περσῶν, καὶ ταύτην κατέλυσε, καὶ τὸν ναύαρχον διέφθειρε.*

Καὶ τῆς ἐν Πλαταιαῖς πεζομαχίας] In qua Mardonius profligatus, Olymp. 75. anno primo, Boëdrominois die tertio.

Κατὰ δὲ τὴν σύνθεσιν τῆς ποιήσεως ζηλοῖ τὸ ἁδρὸν] Oxon. MS. τὸ ἁδρὸν πλάσμα. Tradit Plutarchus, χαρακτῆρας εἶναι τῶν λόγων τὰ καλούμενα πλάσματα. Characteres aut dicendi formae tres, ἁδρόν, ἰσχνόν, μέσον. Ἁδρὸν ex definitione Plutarchi ἐστὶ λέξεων καὶ νοημάτων κατασκευὴ μεγάλας ἔχων ἐμφάσεις. redditur a Gellio *uber*; ab aliis, *magniloquum*; a Viro ſummo Julio Scaligero Poët. 4. 1. *generoſum*.

Hujus generis eſſe ſtylum Aeſchyli conſentiunt omnes; quapropter Plutarchus de tribus Tragicis cenſuram ferens, ei tribuit στόμα. Phrynichus τῶν τραγικῶν μεγαλοφωνότατον appellat. Himerius apud Photium, Ὦ πάθος τῆς Αἰσχύλου μεγαλοφωνίας ἄξιον. Horat.

Et docuit magnumque loqui. —

Ad Ariſtophanis verba a Biographo nuper allata,

— πυργώσας ῥήματα σεμνά,

πυργώσας exponunt veteres Magiſtri αὐξήσας καὶ μεγάλα εἰπών.

Porro ſunt qui hanc Aeſchyli grandiloquentiam ei vitio vertant. Quintiliano dicitur *ſublimis et gravis et grandiloquus ſaepe usque ad vitium.* Et non tam τραγικὰ quam παρατράγῳδα ſaepe habere ait Longimus. At, ni fallor, multo rectius alii, qui de Poëta noſtro ſic ſtatuunt; Ἥ τε γὰρ τοῦ Αἰσχύλου μεγαλοφροσύνη καὶ τὸ ἀρχαῖον, ἔτι δὲ καὶ αὔθαδες τῆς διανοίας καὶ φράσεως, πρέποντα ἐφαίνετο τραγῳδίᾳ, καὶ τοῖς παλαιοῖς ἤθεσιν τῶν Ἡρώων. Dion. Orat. 52.

καὶ ἐπιθέτοις] Apud veteres Grammaticos Canon eſt, nunquam jungi duo epitheta ſine proprio aut appellativo. Euſtath. in Odyſſ. α'. ſub initio; οὐ γὰρ εὑρίσκε-

ται δύο ἐπίθετα ἄνευ κυρίου ἢ προσηγορικοῦ. At quot Epitheta habet noſter in Perſis, V. 635, etc.?

Ἠ ῥ' αἴει μου μακαρί-
τας ἰσοδαίμων Βασιλεὺς
βάρβαρα σαφηνῆ
ἱέντος τὰ πανταίολ'
αἰανῆ δύσθροα βάγματα.

Et in Agamemnone, V. 152, etc.

Μή τινας ἀντιπνόους
Δαναοῖς χρονίας ἐχενηΐδας
ἀπλοίας τεύξῃ,
σπευδομένα θυσίαν
ἑτέραν, ἄνομόν τιν', ἄδαιτον,
νεικέων τέκτονα σύμ-
φυτον, οὐ δεισήνορα. μίμνει
γὰρ φοβερὰ παλίνορσος
οἰκονόμος δολία,
μνάμων μῆνις τεκνόποινος.

οὐ πολλὰς αὐτῷ περιπετείας] Tragoedia duplex; alia ſimplex, alia implexa. Simplicem dicimus quae continue absque ulla mutatione ad finem deducitur; Implexam, quae non ſine mutatione aliqua inopinata, aut agnitione, aut utraque ſimul. Hujus ergo partes ſunt duae, Mutatio et Agnitio. Priorem Ariſtoteles Peripetiam dixit: qui et in libris de hiſtoria Animalium, quicquid praeter expectationem evenit, hoc nomine vocavit. Hic vero definitur, eorum quae aguntur, ſive actionis in contrarium mutatio. Adi ſis Heinſium de Tragoed. conſtit. cap. 6. Vult itaque Auctor Vitae, Tragoedias Aeſchyli ſimplicioris eſſe generis; quod et ei ab Euripide apud Ariſtophanem objicitur. Caeterum ſimplicitatem magis convenire genio heroico, ex Homero diſcere poſſumus, cujus Iliade (qua nihil minus intricate deductum) Tragoediae juſtiſſimum eſſe exemplar tradunt Grammatici. Cujus Aeſchylum ſtudioſum

fuiſſe imitatorem vel ex eo conſtat, quod dicere ſolebat, Tragoedias ſuas exiguas eſſe partes amplarum Homeri coenarum (Conſule Athen.) et ad illud Ariſtophanis ſub perſona Aeſchyli dictum,

Ὅθεν ἡ 'μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη, πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν

Ὅθεν δέ, ἤγουν ἐκ τοῦ Ὁμήρου, inquit Scholiaſtes.

Ἀρχαῖον εἶναι κρίνων τουτὶ τὸ μέρος, μεγαλοπρεπές τε καὶ ἡρωϊκόν· τὸ δὲ πανοῦργον κομψοπρεπές τε καὶ γνωμολογικόν, ἀλλότριον τῆς Τραγῳδίας ἡγούμενος] Dion. Chryſoſt. Orat. 52. *Ἡ τε γὰρ τοῦ Αἰσχύλου μεγαλοφροσύνη καὶ τὸ ἀρχαῖον, ἔτι δὲ καὶ αὔθαδες τῆς διανοίας καὶ φράσεως, πρέποντα ἐφαίνετο τραγῳδίᾳ, καὶ τοῖς παλαιοῖς ἤθεσι τῶν Ἡρώων, οὐδὲν ἐπιβεβουλευμένον, οὐδὲ στωμύλον, οὐδὲ ταπεινόν.*

Ἐκλογαί] Loci inſigniores, ita dicti, quod digni ſint ut a caeteris ſeligantur, et potiſſimum notari debeant.

Γνῶμαι δὲ ἢ συμπάθειαι ἢ ἄλλο τι τῶν δυναμένων εἰς δάκρυα ἀγαγεῖν, οὐ πάνυ] Hoc in genere duobus reliquis multum praeluxiſſe creditur Euripides, qui et *ſententiis denſus*, ut inquit Quintilianus, *in affectibus vero cum omnibus mirus, tum in iis quae miſeratione conſtant facile praecipuus et admirandus maxime eſt.* Longinus vero in amantium et inſanorum paſſionibus exprimendis dominatum quemdam tribuit. in reliquis mediocritatem tantum, Sect. 13. *Ἔστι μὲν οὖν φιλοπονώτατος ὁ Εὐριπίδης, δύο ταῦτα πάθη μανίας τε καὶ ἔρωτος ἐκτραγῳδῆσαι, κἂν τούτοις, εἴ τισιν ἑτέροις* (Legi malim *εἴ τις ἕτερος*) *ἐπιτυχέστατος· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις οὐκ ἄτολμος.* In amantium paſſione exprimenda facile ſuperari poſſe Aeſchylum haud mirum, ut qui a Tragoedia alienum duxerit, ideoque foeminam amantem nunquam exhibuit, ſicut ab Ariſtophane in Ranis obſervatum eſt. At in exprimenda inſania usque ad ſtupo-

rum ſimul et commiſerationem eliciendum, qui Caſandrae orationem in Agamemnone legerit, nemo unquam ſuperatum agnoſcet. Quam Fabulae partem maxima in admiratione habitam fuiſſe tradunt veteres Magiſtri Argum. Agam. Τοῦτο δὲ τὸ μέρος τοῦ δράματος θαυμάζεται, ὡς καὶ ἔκπληξιν καὶ οἶκτον ἱκανὸν ἐμποιεῖν.

ἀπῆρε δὲ ὡς Ἱέρωνα τὸν Σικελίας τύραννον] Plutarchus, De exſilio, καὶ γὰρ καὶ οὗτος [Αἰσχύλος] εἰς Σικελίαν ἀπῆρε, καὶ Σιμωνίδης πρότερον. Pauſan. in Attic. ἐς Συρακούσας πρὸς Ἱέρωνα Αἰσχύλος καὶ Σιμωνίδης ἐστάλησαν. Quo tempore Hieron rex conſtitutus eſt, ex Scholiaſte Pindari diſcimus, Pyth. 3. καθίστατο δὲ ὁ Ἱέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα.

κατά τινας μέν, ὡς ὑπὸ Ἀθηναίων κατασπουδασθεὶς] Hinc illud Ariſtophanis, in Ranis,

Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαινεν Αἰσχύλος.

Scholiaſtes, ὡς φαύλων περὶ τὰς ἀποκρίσεις ὄντων, οὐκ ἐστοίχησεν. Saepius legimus praeſtantiſſimos Poëtas a deterioribus victos, ſuffragiis Athenienſium, quos Graeci dicunt eleganter ὑπὸ Ἀθηναίων κατασπουδασθῆναι. Hoc Aeſchylo obtigiſſe narrat etiam Athenaeus, lib. 8. ὃς καὶ ἡττηθεὶς ἀδίκως ποτέ, ὡς Θεόφραστος ἢ Χαμαιλέων ἐν τῷ Περὶ ἡδονῆς εἴρηκεν, ἔφη χρόνῳ τὰς τραγῳδίας ἀνατιθέναι, εἰδὼς ὅτι κομιεῖται τὴν προσήκουσαν τιμήν.

ἡσσηθεὶς νέῳ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ] Ita Plutarchus in Cimone. Firmat hoc Marmor Arundelianum, Sophoclem tradens viciſſe tragoedia annos natum XXVIII. Archonte Aphepſione. Ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς Σοφίλλου ἐκ Κολωνοῦ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ ἐτῶν ὢν ΔΔΠΙΙΙ. ἔτη ΗΗΠΙ. Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀφεψίωνος. Hic vero annus ſecundum idem Marmor incidit in Olympiadis LXXVII. annum tertium. Aphepſionem Archontem memorat Diog. Laërtius (vita Socrat.) collocatque ad annum 4um Olympiadis LXXVII. Ejusdem nominis veſtigia reperimus apud Diodorum Siculum lib. 11. ubi pro Φαίνος (invitis

iis qui Φαίδωνες insinuarunt) rescribendum procul dubio Ἀφεψίωνες. quod si animadvertisset Meursius, Diogenem Laërtium temere non correxisset (de Archont. lib. 2.) neque (ut et Leo Allatius Dial. de script. Socr.) errorem secutus fuisset Josephi Scaligeri (quem pro Anonymo quopiam Auctore sumit uterque) Aphepsionem ad Olympiadem LXXIV. constituentis. Caeterum qua occasione hoc accidisse fertur ex Plutarcho discimus; qui de Thesei reliquiis a Cimone Athenas advectis verba faciens, *ἔθεντο δ' εἰς μνήμην αὐτοῦ* (inquit) *καὶ τὴν τῶν τραγῳδῶν κρίσιν ὀνομαστὴν γενομένην. Πρώτην γὰρ διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους ἔτι νέου καθέντος, Ἀψεψίων ὁ ἄρχων, φιλονεικίας οὔσης καὶ παρατάξεως τῶν θεατῶν, κριτὰς μὲν οὐκ ἐκλήρωσε τοῦ ἀγῶνος· ὡς δὲ Κίμων μετὰ τῶν συστρατηγῶν προελθὼν εἰς τὸ θέατρον ἐποιήσατο τῷ θεῷ τὰς νενομισμένας σπονδάς, οὐκ ἀφῆκεν αὐτοὺς ἀπελθεῖν, ἀλλ' ὁρκώσας, ἠνάγκασε καθίσαι καὶ κρῖναι δέκα ὄντας, ἀπὸ φυλῆς μιᾶς ἕκαστον. ὁ μὲν οὖν ἀγὼν καὶ διὰ τὸ τῶν κριτῶν ἀξίωμα, τὴν φιλοτιμίαν ὑπερέβαλε. νικήσαντος δὲ Σοφοκλέους, λέγεται τὸν Αἰσχύλον περιπαθῆ γενόμενον καὶ βαρέως ἐνέγκοντα, χρόνον οὐ πολὺν Ἀθήνησι διαγαγεῖν, εἶτ' οἴχεσθαι δι' ὀργὴν εἰς Σικελίαν, ὅπου καὶ τελευτήσας περὶ Γέλαν τέθαπται.* Eandem forsan occasionem innuit Suidas, qui Aeschylum in Siciliam demigrasse refert, quod dum Fabulam exhibuerit ruerent subsellia, *διὰ τὸ πεσεῖν τὰ ἰκρία ἐπιδεικνυμένου αὐτοῦ.* *Subsellia frangere* dicebatur qui, ut Comici loquuntur, non stetit, sed excidit, hoc est, non placuit; sicut a Viro doctissimo Josepho Scaligero jamdiu monitum est, Auson. lect. Nec me movet quod alii aliter Juvenalis verba

— *fregit subsellia versu*

sint interpretati.

τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ] Elegias scripsisse Aeschylum testis est Suidas; quas laudat et Theophrastus. Et ad hanc ipsam Elegiam, in eos qui ad Ma-

rathonem occubuerunt, pertinuiſſe tetraſtichon illud Aeſchyli inter Anthologiae epigrammata relatum, facile crederem, lib. 3. cap. 5. et quod praecedit, ad Simonidis carmen. Simonidis ſic ſe habet,

Χαίρετ' ἀριστῆες πολέμου, μέγα κῦδος ἔχοντες,
Κοῦροι Ἀθηναίων, ἔξοχοι ἱπποσύνῃ,
Οἵ ποτε καλλιχόρου περὶ πατρίδος ὠλέσαθ' ἥβαν
Πλείστοις Ἑλλήνων ἀντία μαρνάμενοι.

Aeſchyli vero ſic,

Κυανέη καὶ τούσδε μενέγχεας ὤλεσεν ἄνδρας
Μοῖρα, πολύῤῥηνον πατρίδα ῥυομένους.
Ζωὸν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος, οἵ ποτε γείοις
Τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

τινὲς δέ φασιν ἐν τῇ ἐπιδείξει τῶν Εὐμενιδῶν] Ex his eſt Julius Pollux, qui etiam legem iſthac latam occaſione memorat, lib. 4. cap. 15. Τὸ δὲ παλαιὸν ὁ Τραγικὸς χορὸς πεντήκοντα ἦσαν, ἄρχει τῶν Εὐμενιδῶν Αἰσχύλου. πρὸς δὲ τὸν ὄχλον αὐτῶν, τοῦ πλήθους ἐκπτοηθέντων, συνέστειλεν ὁ νόμος εἰς ἐλάττω ἀριθμὸν τὸν χορόν.

ὢν ἐτῶν πέντε πρὸς τοῖς ἑξήκοντα] At mox, ἑξήκοντα καὶ τρία. Suidas 58. minus recte. Interiit enim Aeſchylus, ſecundum Marmor Arundelianum, annos natus 69. ἄρχοντος Ἀθήνησιν Καλλίου τοῦ προτέρου. ſeu, ut Scholiaſtes Ariſtophanis ad Ranas, ἐπὶ ἄρχοντος Καλλίου τοῦ μετὰ Μνησίθεον. Hunc vero annum, ex Diodoro et Dionyſio Halicarnaſſaeo incidiſſe diſcimus in Olymp. 81. 1. Ejusdem Calliae τοῦ προτέρου meminit et poſtea idem Marmor; unde colligo Calliae cujusdam prioris filium innui, potius quam, cum doctiſſimo Seldeno, eundem Calliam primum bis Archontis officio functum.

ἀετὸς χελώνην ἁρπάσας] Suidas in V. Αἰσχύλος, et in Χελώνη. Ἐπιῤῥιφθείσης αὐτῷ ὑπὸ ἀετοῦ φέροντος κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπώλετο. Val. Max. lib. 9. cap. 12. *Aeſchyli vero poëta exceſſus quemadmodum non voluntarius,*

ſic propter novitatem caſus referendus eſt. In Sicilia, moenibus urbis in qua morabatur egreſſus aprico in loco reſedit: ſuper quem aquila teſtudinem ferens eluſa ſplendore capitis (erat enim capillis vacuum) perinde atque lapidi eam illiſit, ut fractae carne veſceretur: eoque ictu origo et principium fortioris Tragoediae extinctum eſt. Plin. Hiſt. lib. 10. cap. 3. de Aquila agens, *Ingenium eſt ei teſtudines captas frangere e ſublimi jaciendo: quae ſors interemit poëtam Aeſchylum, praedictam fatis (ut ferunt) ejus diei ruinam ſecura coeli fide caventem.* Scribenti hoc accidiſſe monet Sotades,

Αἰσχύλῳ γράφοντι ἐπιπέπτωκε χελώνη.

ἀποθανόντα δὲ Γελῷοι] Geloi, Gelae Incolae. Gela, Siciliae oppidnm, a Rhodiis conditum, et a Gela fluvio denominatum; Rhodiorum et Cretenſium colonia. Hinc ſupple fatiſcens marmor Arundelianum; ἐτελεύτησεν ἐν . . . . . ᾳ τῆς . . . . κελίας. Legendum, ἐν Γέλᾳ τῆς Σικελίας.

ἐπιγράψαντες οὕτως] Imo vero Geloi tumulum ei ſtruxere, ſed Epitaphium non compoſuere; id enim Ipſe fecit paulo ante mortem. Suadet hoc Pauſanias, Attic. Καὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος, ὡς οἱ τοῦ βίου προσεδοκᾶτο ἡ τελευτή, τῶν μὲν ἄλλων ἐμνημόνευσεν οὐδενός, δόξης ἐς τοσοῦτον ἥκων ἐπὶ ποίησιν, καὶ πρὸ Ἀρτεμισίου καὶ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσας· ὁ δὲ τό, τε ὄνομα προτεθὲν καὶ τὴν πόλιν ἔγραψε· καὶ ὡς τῆς ἀνδρείας μάρτυρας ἔχοι τὸ Μαραθώνιον ἄλσος, καὶ Μήδων τοὺς εἰς αὐτὸ μεταβάντας. Firmat Athenaeus, lib. 14. Ὁμοίως δὲ καὶ Αἰσχύλος τηλικαύτην δόξαν ἔχων διὰ τὴν ποιητικήν, οὐδὲν ἧττον ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιγραφῆναι ἠξίωσε μᾶλλον τὴν ἀνδρείαν, ποιήσας,

Ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι,
Καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ] Philoſtrat. de vita Apollon. lib. 6. ἐκάλουν δὲ [Ἀθηναῖοι] καὶ τεθνεῶ-

τα ἐς Διονύσια. τὰ γὰρ τοῦ Αἰσχύλου ψηφισαμένων ἀνεδιδάσκετο, καὶ ἐνίκα ἐκ καινῆς. Aristophanis Interpres, Τιμῆς μεγίστης ἔτυχε παρὰ Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματα κοινῷ καὶ μετὰ θάνατον ἐδιδάσκετο. Aeschyli poësin post ejus mortem Senatusconsulto recitatam testatur idem Scholiastes Aristophanis in Ranis, ubi gloriatur Aeschylus poësin suam haud secum fuisse commortuam; prout Euripidi contigerat.

Ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι·
Τούτῳ δὲ συντέθνηκεν.

Ἐπεὶ τὰ Αἰσχύλου (inquit Scholiastes) ἐψηφίσαντο διδάσκειν· κομψῶδες δὲ τοῦτο ἔφη· τῶν γὰρ δυνατῶν, καὶ μετὰ θάνατον ᾄδονται τὰ ποιήματα.

χρυσὸν λαμβάνειν] Alii MSS. χορὸν λαμβάνειν. quae lectio praeferenda. Hesych. Πυρπερέγχει. Κρατῖνος ἀπὸ διθυράμβου ἐν βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβεν, περὶ τοῦ Ἄρχοντός ἐστιν οὗ * ᾔτῆρει. Legit Petitus, παρὰ τοῦ Ἄρχοντός ἐστιν ἐξ οὗ τηρεῖν. Choragi erat officium, Archonte praesidente δοῦναι χορὸν Poëtis: Archontis videre ut id fieret recte, et ut meliores quique Poëtae coëmerentur, ad celebrandos majori cum voluptate atque dignitate ludos.

οὐκ ὀλίγας δὲ καὶ μετὰ τελευτὴν νίκας ἀπηνέγκατο] Philostrat. ἐκάλουν δὲ καὶ τεθνεῶτα ἐς Διονύσια, τὰ γὰρ τοῦ Αἰσχύλου ψηφισαμένων ἀνεδιδάσκετο, καὶ ἐνίκα ἐκ καινῆς. Quintilianus, *Correctas ejus Fabulas in certamen deferre Athenienses permisere, suntque eo modo multi coronati.*

Hucusque Biographus. Quem tamen miror in iis recensendis quae ab Aeschylo inventa fuerant, de Tritagonista nihil protulisse. Antiquitus enim, cum primum nata esset, et vix dum satis inchoata Tragoedia, Chorus fabulam peragebat. Dein Thespis unum introduxit histrionem; quem initio imitatus est Aeschylus, si Biographo Robortelli credamus, qui et histrionis nomen

prodit. Ἐχρήσατο δὲ ὑποκριτῇ πρῶτον μὲν Κελάνδρῳ. Mox vero alterum additit. Idem Biogr. καθ' ὃ δεύτερον αὐτῷ προσῆψε Μιονίσκον τὸν Χαλκιδέα. Sophocles tertium; Diogenes Laërtius in Platone, Ὥσπερ δὲ τὸ παλαιὸν ἐν τραγῳδίᾳ πρότερον μὲν ὁ χορὸς διεδραμάτισεν· ὕστερον δὲ Θέσπις ἕνα ὑποκριτὴν ἐξεῦρεν, ὕπερ τοῦ διαπαύεσθαι τὸν χορόν· καὶ δεύτερον Αἰσχύλος· τὸν δὲ τρίτον Σοφοκλῆς, καὶ συνεπλήρωσαν τὴν Τραγῳδίαν. Ita et Ariſtoteles, de Poët. cap. 4. Καὶ τό, τε ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε, καὶ τὰ τοῦ χοροῦ ἠλάττωσε, καὶ τὸν λόγον πρωταγωνιστὴν παρεσκεύασε· τρεῖς δέ, καὶ σκηνογραφίαν, Σοφοκλῆς. Hiſtrio primus πρωταγωνιστής, alter δευτεραγωνιστής, tertius τριταγωνιστὴς dicebatur. Sunt vero qui et Tritagoniſtam ab Aeſchylo primum introductum velint, non a Sophocle. Biographus Robortelli, τὸν τρίτον ὑποκριτὴν αὐτὸς ἐξεῦρεν· ὡς δὲ Δικαίαρχος ὁ Μεσήνιος, Σοφοκλῆς. Quartum adhuc hiſtrionem aliquando in Scenam ingreſſum ferunt; quod in Aeſchyli Agamemnone factum refert J. Pollux l. 5. c. 15. Sed de iſtis aliquando latius, ubi ſe liberior occaſio obtulerit.

IN

VITAM AESCHYLI

AB

ANONYMO

GRAECE CONSCRIPTAM

S. BUTLERI ANNOTATIONES

UNA CUM VARIIS LECTIONIBUS

AB EODEM ENOTATIS.

Αἰσχύλος ὁ τραγικὸς] Inter diverſos Aeſchylos, *Aeſchyli* regis Athenienſium praeter Marm. Arund. a Stanlejo laudata meminit Cedrenus Edit. Venet. p. 67. Tragici meminerunt Syncellus Chronolog. Edit. Ven. p. 247. et Chronic. Paſcal. Edit. Ven. p. 136. *Aeſchyli* Tyndaritani meminit Cicero in Verrem IV. 12. *Aeſchylo* Alexandrino librum περὶ παροιμιῶν Zenob. v. 85. citatum tribuit Meurſ. in Fragm. Aeſchyli p. 32. *Aeſchyli* cujusdam ad quem unum librum ſcripſit Theophraſtus meminit Diog. Laërt. in Theophraſto v. 49. Inter Epiſtolas Themiſtoclis pſeudepigraphas prima de Oſtraciſmo ſuo ad Aeſchylum inſcripta eſt; tertia in qua laudat Aeſchylum, ad fratrem ejus Aminiam.

γένος] Γένει Ask. D.

Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον υἱὸς Εὐφορίωνος] E Decelia, non ex Eleuſine oriundum patre natum Sophilo, non Eupho-

rione docet Corſinus Faſt. Attic. Olymp. LXXIII. Sed Euphorionem patrem ejus uno conſenſu tradunt veteres, et quum Sophili filius fuerit Sophocles hoc inter ἁμαρτήματα μνημονικὰ viro cl. imputandum eſt. Idem etiam Aeſchylum Decelenſem non Eleuſinium fuiſſe colligit, quod Plutarchus Aminiam, Aeſchyli fratrem bis Decelenſem vocaverit Themiſtocl. p. 119. et Ariſtid. p 353. Sed minus hoc accurate ſcripſit Corſinus, ſecundo enim in loco nihil de tribu adjicit Plutarchus, nec ſi Decelenſis fuerit Aminias, neceſſario ſequitur fratrem ejus Aeſchylum Decelenſem quoque fuiſſe; et major videtur Ariſtophanis, et Scholiaſtae, quam Plutarchi auctoritas, qui cum Biographo noſtro conſentiunt. Cf. Ariſtoph. Ran. X. 913. et ibi Schol. Pro Eleuſinio noſtrum agnoſcit etiam Ariſtides in Eleuſin. Tom. I. p. 259. ed. Jebb. Canter. I. p. 454. Ἃ δὲ νῦν ὁρᾷν τε καὶ ὑμνεῖν ὁ δαίμων παρέδωκε, τίς θρῆνος Ἀργεῖος, τίνες Αἰγυπτίων ἢ Φρυγῶν ᾠδοὶ συμμετρήσονται; τίς Ἐλευσίνιος Αἰσχύλος πρὸς χορὸν ᾄσεται;

Εὐφορίωνος] Εὐφορίονος Ask. D. Εὐφρονίωνος Cant. 2.

τὴν φύσιν ἔχων] τὸ γένος κατάγων Ask. D. Cant 2. Ald. Rob.

νέος δὲ ἤρξατο] Annos natus 25, non 20 prout voluit Stanlejus, cum Pratina decertavit ut cuivis calculos ſubducenti ſatis patebit. Locis de Aeſchyli vincentia a Stanlejo allatis jungi poteſt Plutarch. Sympoſ. I. 5. p. 622. D. καὶ τὸν Αἰσχύλον φασὶ τραγῳδίας πίνοντα ποιεῖν καὶ διαθερμαινόμενον. Porro Sophoclis de noſtri vinoſitate dictum conſervavit Euſtath. Odyſſ. Θ. p. 1598. Αἰσχύλος οὖν ἐν τῷ μεθύειν γράφων ἐπαινετὰς τραγῳδίας, ἤκουσε παρὰ Σοφοκλέους τό· Ὦ Αἰσχύλε εἰ καὶ τὰ δέοντα ποιεῖς, ὅμως οὐκ εἰδὼς γε ποιεῖς.

πρὸ αὐτοῦ] πρὸ ἑαυτοῦ Ask. D. Cant. 2. Ald.

τοὺς

τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπέρηρε] A Phrynicho quaedam mutuatum fuiſſe queritur Euripides apud Ariſtoph. Ran. v. 940.

Ὡς ἦν ἀλάζων καὶ φέναξ; οἵοις τε τοὺς θεατὰς
Ἐξηπάτα, μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.

Ceterum Tragoediam neque a Theſpide neque a Phrynicho profectam, ſed longe altius deducendam eſſe affirmat Socrates apud Platonem in Minoë p. 320. ult. Ἡ δὲ τραγῳδία ἐστι παλαιὸν ἐνθάδε, οὐχ ὡς οἴονται ἀπὸ Θέσπιδος ἀρξαμένη, οὐδ' ἀπὸ Φρυνίχου· ἀλλ' εἰ θέλεις ἐννοῆσαι, πάνυ παλαιὸν αὐτὸ εὑρήσεις ὂν τῆσδε τῆς πόλεως εὕρημα.

χορηγίας] χωρηγίας Rob.

τὴν σκευὴν] τὴν κατασκευὴν Turn.

τὴν σκευὴν τῶν ὑποκριτῶν] Ad ſua ipſe merita circa ornatum ſcenicum alludit apud Ariſtoph. Ran. v. 1092.

Κἄλλως εἰκὸς τοὺς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μείζοσι χρῆσθαι
Καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέροισιν
Ἅ γ' ἐμοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ. —

Minime praetermittendus eſt Athenaei locus I. p. 21. E. καὶ Αἰσχύλος δὲ οὐ μόνον ἐξεῦρε τὴν τῆς στολῆς εὐπρέπειαν καὶ σεμνότητα ἣν ζηλώσαντες οἱ ἱεροφάνται καὶ δᾳδοῦχοι ἀμφιέννυνται, ἀλλὰ καὶ πολλὰ σχήματα ὀρχηστικὰ αὐτὸς ἐξευρίσκων ἀνεδίδου τοῖς χορευταῖς. Χαμαιλέων γοῦν πρῶτον αὐτόν φησι σχηματίσαι τοὺς χοροὺς ὀρχηστοδιδασκάλοις οὐ χρησάμενον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῖς χοροῖς τὰ σχήματα ποιοῦντα τῶν ὀρχήσεων, καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγῳδίας οἰκονομίαν εἰς ἑαυτὸν περιϊστᾷν. Ὑπεκρίνετο γοῦν μετὰ τοῦ εἰκότος τὰ δράματα. Ἀριστοφάνης γοῦν· παρὰ δὴ τοῖς κωμικοῖς ἡ περὶ τῶν τραγικῶν ἀπόκειται πίστις· ποιεῖ αὐτὸν τὸν Αἰσχύλον λέγοντα· τοῖσι χοροῖς αὐτὸς τὰ σχήματα ἐποίουν. Καὶ πάλιν· τοὺς Φρύγας οἶδα θεωρῶν ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδα ἦλθον τεθνεῶτα, πολλὰ τοιαυτὶ καὶ τοιαυτὶ καὶ δεῦρο σχηματίσαντας. (Leg. παῖδ' et τεθνειῶτα metri gratia) καὶ Τέλεσις δὲ ἢ Τελεστὴς ὁ

ὀρχηστοδιδάσκαλος πολλὰ ἐξεύρηκε σχήματα, ἄκρως ταῖς χερσὶ τὰ λεγόμενα δεικνυούσαις. Ἀριστοκλῆς γοῦν φησὶν ὅτι Τελεστὴς ὁ Αἰσχύλου ὀρχηστὴς οὕτως ἦν τεχνίτης, ὥστε ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας φανερὰ ποιῆσαι τὰ πράγματα δι' ὀρχήσεως. Aeſchyli merita ſic recenſet Philoſtratus de Vita Apollonii VI. 11. Ἐντυχὼν τε αὐτοῖς ἔπαθόν τι πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν τῶν ἀνδρῶν, ὁποῖον λέγονται πρὸς τὴν Αἰσχύλου σοφίαν παθεῖν Ἀθηναῖοι. Ποιητὴς μὲν γὰρ οὗτος τραγῳδίας ἐγένετο, τὴν τέχνην δὲ ὁρῶν ἀκατάσκευόν τε καὶ μήπω κεκοσμημένην; ἢ μὲν ξυνέστειλε τοὺς χορούς, ἀποτάδην ὄντας, ἢ τὰς ὑποκριτῶν ἀντιλέξεις εὕρείας παραιτησάμενος τὸ τῶν μονῳδιῶν μῆκος· ἢ τὸ ὑπὸ σκηνῆς ἀποθνήσκειν ἐπενόησεν, ὡς μὴ ἐν φανερῷ σφάττοι. Σοφίας μὲν μήδε ταῦτα ἀπηλλάχθω. Δοκείτω δὲ κἂν ἑτέρῳ παρασχεῖν ἔννοιαν, ἧττον δεξίῳ τὴν ποίησιν. Ὁ δ' ἐνθυμηθεὶς μὲν ἑαυτόν, ὡς ἐπάξιον τοῦ τραγῳδίαν ποιεῖν φθέγγοιτο, ἐνθυμηθεὶς δὲ καὶ τὴν τέχνην ὡς προσφυᾶ τῷ μεγαλείῳ μᾶλλον ἢ τῷ καταβεβλημένῳ τε καὶ ὑπὸ πόδα σκευοποιΐας μὲν ἥψατο εἰκασμένης τοῖς τῶν ἡρώων εἴδεσιν· ὀκρίβαντος δὲ τοὺς ὑποκρίτας ἀνεβίβασεν, ὡς ἴσα ἐκείνης βαίνοιεν, ἐσθήμασί τε πρῶτος ἐκόσμησεν ἃ πρόσφορον ἥρωσί τε καὶ ἡρωΐσιν ἠσθῆσθαι. Ὅθεν Ἀθηναῖοι πατέρα μὲν αὐτὸν τῆς τραγῳδίας ἡγοῦντο, ἐκάλουν δὲ καὶ τεθνεῶτα εἰς Διονύσια. Τὰ γὰρ τοῦ Αἰσχύλου ψηφισαμένων ἀνεδιδάσκετο καὶ ἐνίκα ἐκ καινῆς. Et in Gorgia Vit. Sophiſt. I. 9. Εἰ γὰρ τὸν Αἰσχύλον ἐνθυμηθείημεν, ὡς πολλὰ τῇ τραγῳδίᾳ ξυνεβάλετο, ἐσθῆτί τε αὐτὴν κατασκευάσας, καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῷ, καὶ ἡρώων εἴδεσιν, ἀγγέλοις τε καὶ ἐξαγγέλοις καὶ οἷς ἐπὶ σκηνῆς τε καὶ ὑπὸ σκηνῆς χρὴ πράττειν, τοῦτο καὶ εἴη ἐν τοῖς ὁμοτέχνοις ὁ Γοργίας. Ariſtot. Poet. c. 10. Καὶ τό τε τῶν ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε καὶ τὰ τοῦ χοροῦ ἠλάττωσε, καὶ τὸν λόγον πρωταγωνιστὴν παρεσκεύασε. Ad quem locum vide Tyrwhitt. Themiſtius etiam Orat. XXVI. D. Aeſchylum τριτὸν ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας inveniſſe teſtatur. Nec praetermittendum eſt, quod tradit Plutarch. Sympoſ. I. p. 715. A.

nonnullos Aeſchylo et Phrynicho vitio vertiſſe, quod Bacchi laudes a rebus feſtivis in tragoedias et ſeria detorſiſſent. Φρυνίχου καὶ Αἰσχύλου τὴν τραγῳδίαν εἰς μύθους καὶ πάθη προαγόντων, ἐλέχθη, τί ταῦτα πρὸς τὸν Διόνυσον; Locum Athenaei de Teleſte ſupra allatum iisdem verbis habet Euſtath. ad Odyſſ. Θ. p. 1596. l. 24.

ὁ πρῶτος] Ὦ πρῶτε Ask. D. Cant. 2. Ald.

λῆρον] κλῆρον Cant. 2. Ald. Rob.

συνεχρόνισε] συνεχρόνησε Cant. 2.

κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν] μετὰ τὴν τεσσαρακοστὴν Ask. D. An ſic errori chronologico mederi voluit librarius? κατά τε τὴν τεσσαρακοστὴν Rob. κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν πρώτην in quibusdam codd. reperiri teſtatur Steph.

φασιν αὐτὸν] αὐτόν φασι Ask. D. Cant. 2. Ald. Rob.

κυναιγείρῳ] Hic ſubdunt Ox. Ald. Rob. τῆς πρὸς τοὺς Δαρείου στρατηγοὺς Δάτιν καὶ Ἀρταφέρνην. Τούτους γὰρ Δαρεῖος μετὰ πεντήκοντα μυριάδων διὰ θαλάττης πέπομφε.

νεωτέρῳ ἀδελφῷ Ἀμεινίᾳ] νεωτέρῳ τῶν ἀδελφῶν Ἀμ. Ask. D. νεωτέρῳ ἀδελφῶν Ἀμ. Tum.

πεζομαχίας] ναυμαχίας Ask. D. Fons erroris in aperto eſt. Hic addit Cant. 2. Ξέρξης γὰρ ὁ Δαρείου δέκα παρελθόντων ἐνιαυτῶν πεντακοσίας μυριάδας στρατὸν συναγαγών, διὰ γῆς καὶ θαλάττης κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐστράτευσεν. Οὗ τὸ μὲν ναυτικὸν κατεναυμάχησαν Ἀθηναῖοι ἐν Σαλαμῖνι, Θεμιστοκλέους σφῶν στρατηγοῦντος, τὸ δὲ πεζὸν ἐν Πλαταίαισι Λακεδαιμόνιοι μετὰ Παυσανίου κατεπολέμησαν· ὃ δὴ κατέλιπε Ξέρξης μετὰ Μαρδονίου στρατηγοῦ αὐτοῦ μετ᾽ ὀλίγον ἐς Περσίδα φυγών, ἐπειδὴ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν εἶδε. Et ſic Ox. Ald. Rob. niſi quod rectius Πλαταιαῖσι minus recte ὁ δὲ κατέλιπε.

κατὰ δὲ τὴν σύνθεσιν τῆς ποιήσεως ζηλοῖ τὸ ἁδρὸν ἀεὶ] Poſt ἀεὶ πλάσμα addit Ask. D. κατὰ δὲ τὴν ποίησιν ἀσκεῖτο ἁδρὸν ἀεὶ Cant. 2. et ſic Ald. Rob. niſi quod rectius ἀσκεῖ τό.

ἔτι δὲ καὶ] Abest δὲ ab Ald. Rob.

ὄγκον τῇ φράσει περιθεῖναι] Hinc Aeschylum ἐριβρεμέταν Aristoph. Ran. v. 826. Eidem ῥήμαθ' ἱπποβάμονα tribuit v. 839. ac subdit:

Φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς
Λασιαύχενα χαίταν
Δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων
Βρυχώμενος ἥσει
Ῥήματα γομφοπαγῆ.

Et rursus v. 860. sub Euripidis persona eundem vocat

Ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθάστομον
Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀπύλωτον στόμα,
Ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα.

Nub. v. 1369. queritur Stepsiades de Philippidis censura in Aeschylum, quod illum dixisset,

— πρῶτον ἐν ποιηταῖς
Ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν.

Junge Suidam in Ἀξύστατος: Etymolog. in Κόλλοπες. Ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνης τὴν σκληρότατα Αἰσχύλου ἐνδεικνύμενος ἔφη, οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι. Aristid. Orat. Platon. 2. Tom. II. p. 133. ed. Jebb. Canter. p. 220. Ὁρῶ δέ τοι καὶ περὶ τὴν τραγῳδίαν, Αἰσχύλον μὲν αἰτίαν οὐ σχόντα ὡς εἰσαγάγοι λαλίαν οὐδὲ τὸν ἥδιστον Σοφοκλέα, οὐδαμοῦ ταῦτ' ἀκούσαντα, ὡς ἐπῆρεν Ἀθηναίους λαλεῖν, ὅτε οἶμαι τῆς σεμνότητος, ὡς οἷόν τε μάλιστα, ἀντείχοντο καὶ κρείττονα ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τὰ ἤθη παρείχοντο. Εὐριπίδην δὲ λαλεῖν αὐτοὺς ἐθίσαι καταιτιαθέντα. Sophoclis de nostro censuram conservavit Plutarch. de Profect. in virtute sentiendo p. 79. B. Ὥσπερ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἔλεγε, τὸν Αἰσχύλου διαπεπαιχὼς ὄγκον εἶτα τὸ πικρὸν κατάτεχνον τῆς αὐτοῦ κατασκευῆς, τρίτον ἤδη τὸ τῆς λέξεως μεταβάλλειν εἶδος, ὅπερ ἐστὶν ἠθικώτατον καὶ βέλτιστον. Multum in montibus et fluviis describendis nostrum fuisse haud injuria observavit Schol. Aristoph. Ran.

v. 959. χαρακτηριστικὸν καὶ τοῦτο ὅτι πολὺς Αἰσχύλος ἐν τῷ ποταμοὺς καὶ ὄρη λέγειν. Et eodem refpicere videtur ipfe Ariftophanes in Ranis v. 1088. ubi Euripides fic Aefchylum interrogat

— Ἢν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβηττοὺς
Καὶ Παρνασσῶν ἡμῖν μεγέθη, ταῦτ' ἐστὶ τὸ χρηστὰ διδάσκειν,
Ὃν χρὴ φράζειν ἀνθρωπείως;

Sed hoc fimul ad ejus grandiloquentiam fpectat, quam toties ibi perftringit Euripides. Vide v. 860 fqq. v. 955 fqq. v. 971 fqq. Aefchylum in ftilo afpero et gravi praeclarum laudat Dionyf. Halic. de Struct. Verb. p. 22. et de admir. vi dicendi in Demofthene p. 187. Idem de Poetis Vett. II. 9. ὁ δὲ οὖν Αἰσχύλος πρῶτος καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας ἐχόμενος, καὶ ἠθῶν καὶ παθῶν τὸ πρέπων εἰδώς, καὶ τῇ τροπικῇ καὶ τῇ κυρίᾳ λέξει διαφερόντως κεκοσμημένος, πολλαχοῦ δὲ καὶ αὐτὸς δημουργὸς καὶ ποιητῆς ἰδίων ὀνομάτων καὶ πραγμάτων. Εὐριπίδου δὲ καὶ Σοφοκλέους καὶ ποικιλώτερος ταῖς τῶν προςώπων ἐπειςαγωγαῖς.

ὄγκον τῇ φράσει] ὀργὴν τῇ φράσει Ask. D. Prius rectum eft.

τῶν δραμάτων] αὐτῷ τῶν δραμάτων Ald. Turn.

σπουδάζει] ζηλοῖ. Ask. D. Turn.

τὸ βάρος] μέγεθος καὶ ὄγκον Cant. 2. Ald. Rob.

τουτὶ τὸ μέρος] deeft Cant. 2. τοῦτο τὸ μέρος Ald. Rob.

μεγαλοπρεπές τε καὶ] τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ Ask. D. τὸ μεγαλοπρεπές τε καί. Cant. 2. Ald. Mox ἀλλότριον Ald.

ἡγούμενος] Subdit Cant. 2. Διὸ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς δράμασιν αὐτοῦ πλεῖστα ἂν εὑρεθείεν· γνῶμαι δὲ ἢ συμπάθειαι ἢ ἄλλο τι τῶν δυναμένων εἰς δάκρυα ἀγαγεῖν οὐ πάνυ. Deinde omiffis verbis Ὥστε διὰ τὸ πλεονάζειν — πρὸς ἀπάτην κέχρηται, fequitur Ἀπῆρε δὲ πρὸς Ἱέρωνα κ. τ. λ.

ὥστε διὰ] διὰ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς δράμασιν αὐτοῦ ὥστε διὰ Ask. D.

οὐδὲν φθέγγεται] Huc fortaſſe reſpexit Euſtath. Odyſſ. Ψ. p. 1940. l. ult. Σημείωσαι — ὅτι τραγῳδικῶς τὰ περὶ τὸν Ὀδυσσέα νῦν ἐσχημάτισται· καὶ γάρ τοι παρὰ Αἰσχύλῳ κάθηνταί που πρόσωπα σιωπῶντα ἐφ᾽ ἱκανὸν κατὰ σχῆμα ἢ πένθους ἢ θαυμασμοῦ ἤ τινος ἑτεροίου πάθους. Καὶ ἔοικεν ἡ τραγῳδία ἐντεῦθεν λαβοῦσα τὰ τοιαῦτα σοφίζεσθαι. Idem Iliad. Ω. p. 1343. l. 62. ὅπερ καὶ Αἰσχύλος μιμησάμενος τήν τε Νιόβην καὶ ἄλλα πρόσωπα ὁμοίως ἐσχημάτισε. Huc reſpicit Euripides apud Ariſtoph. in Ranis v. 942.

Πρώτιστα μὲν γὰρ δή γ᾽ ἕνα τιν᾽ ἐκάθισεν ἐγκαλύψας
Ἀχιλλέα τιν᾽ ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνὺς
Πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

τοῖς Ἕκτορος λύτροις] τῆς Ἕκτορος λουτροῖς Ald. λουτροῖς item Rob.

ὅμοιος] ἐμοὶ ὡς] Ald. Rob.

ἄλλοτι] ἀλλέτι Rob.

ἀπῆρε ὡς Ἱέρωνα] Hinc vocibus Siculis, ut alibi monuimus, ſaepius uſus eſt. Cf. Phorcid. Fragm. 1. Athenaeus IX. p. 402. C. ὅτι δὲ Αἰσχύλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς οὐδὲν θαυμαστόν.

ὡς Ἱέρωνα] Hic incipit vita in Cant. 1. ſed pro ὡς legitur πρὸς et ſic Cant. 2. Ald. Rob. εἰς Turn.

ὡς ὑπὸ] deeſt ὡς Ask. D. Cant. 1. 2. Ald. Rob.

κατασπουδασθεὶς] At verior fortaſſe exilii cauſa in illo judicio quaerenda quod vix effugit Aeſchylus. Rem narrat Aelianus V. H. V. 19. Αἰσχύλος ὁ τραγῳδὸς ἐκρίνετο ἀσεβείας ἐπί τινι δράματι. Ἑτοίμων οὖν ὄντων Ἀθηναίων βάλλειν αὐτὸν λίθοις, Ἀμεινίας ὁ νεώτερος ἀδελφὸς, διακαλυψάμενος τὸ ἱμάτιον ἔδειξε τὸν πῆχυν ἔρημον τῆς χειρός. Ἔτυχε δὲ ἀριστεύων ἐν Σαλαμῖνι ὁ Ἀμεινίας ἀποβεβληκὼς τὴν χεῖρα, καὶ πρῶτος Ἀθηναίων τῶν ἀρι-

στείων ἔτυχεν. Ἐπεὶ δὲ εἶδον οἱ δικασταὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸ πάθος ὑπεμνήσθησαν τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ ἀφῆκον τὸν Αἰσχύλον. Alia et fortaſſe verior abſolutionis cauſa petenda eſt e fragmentis. Myſteria ſcil. in ſcena enuntiaſſe accuſatus evaſit, quum non initiatum fuiſſe oſtendiſſet. Vide ad Ἱερείας fragm. III. atque ibi Stanleium. Cf. etiam Ariſtot. Eth. Nicom. III. Aeſchylum certe impietatis inſimulat Plato de Republ. II. p. 380. A. Οὐδ' αὖ, ὡς Αἰσχύλος λέγει, ἐατέον ἀκούειν τοὺς νέους ὅτι

— Θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς
Ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

Ἀλλ' ἐάν τις ποιῇ ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα ἔνεστι, τὰ τῆς Νιόβης πάθη, ἢ τὰ Πελοπιδῶν, ἢ τὰ Τρωϊκά, ἤ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, ἢ οὐ θεοῦ ἔργα ἐατέον αὐτὰ λέγειν, ἢ εἰ θεοῦ, ἐξευρητέον αὐτοῖς σχεδόν, ὃν νῦν ἡμεῖς λόγον ζητοῦμεν, καὶ λεκτέον, ὡς ὁ μὲν θεὸς δίκαιά τε καὶ ἀγαθὰ εἰργάζετο, οἱ δὲ ὠνίναντο κολαζόμενοι· ὡς δὲ ἄθλιοι μὲν οἱ δίκην διδόντες, ἦν ὁ δρῶν ταῦτα θεὸς οὐκ ἐατέον λέγειν τὸν ποιητήν. Junge eundem ad finem ejusdem libri p. 383. C. Sed quum non deſint, qui Sophoclem atque ipſum Euripidem noſtro praeferant, uno tamen ore veteres illis tanquam triumviratum tragoediae detulerunt. Iraſcitur Tzetzes iis, qui Aeſchylo praeponunt Euripidem ad Heſiod. Ἔργ. β' p. 104. Ὡς οἱ πάλαι τῶν (rectius f. τὰ) Εὐριπίδου κάπηλα γράμματα τῶν σοφῶν συγγραμμάτων Αἰσχύλου προκρίναντες, τὸν μακρὸν αἰῶνα τοῖς (l. τῆς) σφῶν ἀβελτερίας παραστήσαντες μάρτυρα. Ἐξελέγχονται γὰρ τοῖς ἀμφοτέρων συγγράμμασι μέχρι καὶ νῦν. Εὐριπίδην γὰρ προκεκρικότες Αἰσχύλου ὡς κάπηλον, καὶ τούτοις συμποσιάζοντα, καὶ ἀγοραῖον καὶ εἴρωνα. Αἰσχύλος γὰρ ἀρχικὸς ἦν καὶ σοφός, καὶ βασιλείου γένους εἷλκε σειρὰν (An quod Aeſchylus quidam fuerit rex Athenienſium?) καὶ τοῖς ἀδελφοῖς στρατηγοῦσι τὸν Ξέρξην συγκατεναυμάχησεν, καὶ ἐν ἠπείρῳ νενίκηκε, καὶ συμποσίων καὶ ἀργῶν ἐκτὸς ἦν, καὶ ἀθώπευτος καὶ τὸ εὐγενὲς ἐν πᾶσι τηρῶν· ὅθεν τῆς εὐγενείας

καὶ τῆς σοφίας παρ' ἐκείνων τοιαύτην ὕπεσχε τὴν δίκην. Ὡς καὶ πρὸ Αἰσχύλου τῆς ἀληθείας ὁ τραγικὸς Φερένικος δίκας ἐξέτισε, ζημιωθεὶς χιλίας δραχμάς, ὅτι Μιλήτου παρὰ Περσῶν γεγράφηκεν ἅλωσιν καὶ τὸ θέατρον πρὸς ὀλοφύρσεις ἐκίνησεν. Ὁμοίως καὶ Πίνδαρος χιλίας δραχμὰς ἐξέτισε Θηβαίοις, ὅτι τὰς Ἀθήνας Ἑλλάδος γεγράφηκεν ἔρεισμα. Τοιαῦτα πρίν τε καὶ νῦν τῆς ἀθωπευσίας καὶ ἀληθείας τὰ ἐπίχειρα. Ceterum ad hanc contumeliam Aeschylo ab Atheniensibus illatam respexit fortasse Aristoph. Ran. v. 319.

Σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν εὑρισκέτην
Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος.
ΞΑ. Πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους.
ΑΙΑΚ. Λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο τοῦ γνῶναι πέρι
Φύσεις ποιητῶν.

Junge v. 1281 sqq.

Σοφοκλεῖ] Sophoclem Aeschyli discipulum vocat Biographus ejus. Παρ' Αἰσχύλῳ δὲ τὴν τραγῳδίαν ἔμαθε, καὶ πολλὰ ἐκαινούργησεν ἐν τοῖς ἀγῶσι.

ἐλεγείῳ] ἐλεγείῳ μέτρῳ Ask. D. Cant. 1. 2. Ald. Rob. Mox Σιμωνίδου Ask. D. et sic fortasse Cant. 1. Ald. Rob. et pro θέλει ἐθέλει Ask. D. Cant. 1. Ald. Rob.

ὡς ἔφαμεν] ὡς ἔφημεν Turn. Tum ab ἀλλότριον desunt usque ad ἐξαμβλωθῆναι Cant. 2.

ἐπεδείξατο τὰς Αἴτνας οἰωνιζόμενος βίον] ἐπεδείξατο τὰς Αἰτναίας, οἰωνιζόμενος ἔνθεν βίον Ask. D. ἐπεδείξατο πάνυ λαμπρῶς, οἰωνιζόμενος ἐνταῦθα βίον. Cant. 1. Ald. Rob. nisi quod hi pro ἐνταῦθα habeant ἔνθεν.

τοῖς συνοικοῦσι] τοῖς συνοικίζουσι Ask. D. Ald.

τῷ τυράννῳ] τῷ τε τυράννῳ Ask. D. Cant. 1. Ald. Rob. et mox pro Ἱέρωνι habet Ald. Ἱέρων.

ὢν ἐτῶν] ἐτελεύτα ὢν ἐτῶν Ask. D. omisso ἐτελεύτα in lin. sequ.

ἀετὸς χελώνην] Rem narrat Aelianus Hist. Anim. VII. 16.

ἀετὸς χελώνην] Ἀετὸς γὰρ χελώνην Ask. D. Cant. 1. Ald. Rob. mox ἴσχυσεν Ask. D. Cant. 1. 2. Ald. Rob.

χρησμὸς δὲ] χρησμὸς γὰρ Ask. D. Cant. 1. 2. Ald. Rob.

αὐτῷ δοθεὶς οὕτως] αὐτῇ περὶ τῆς τελευτῆς δοθεὶς οὗτος Ask. D. αὐτῷ περὶ τῆς τελευτῆς οὗτος Cant. 1. 2. Ald. Rob.

ἀποθανόντα δὲ] ἀποθανοῦντος δὲ Ask. D. Ἀποθανόντος δὲ Cant. 1. Ald. Rob.

ἐτίμησαν μεγαλοπρεπῶς] Aeſchyli pugillares a Dionyſio Siciliae tyranno emptos tradit Lucianus adv. Indoct. c. 15. Aeſchyli tragoedias ab Harpalo ad Alexandrum miſſas fuiſſe docet Plutarch. in Alexandro p. 668.

ἐπιγράψαντες] ἐπιγράφοντες Cant. 1.

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος] duo priores verſus citantur etiam a Plutarcho de Exil. p. 604. E. duo poſteriores apud Athen. p. 627. D.

Εὐφορίωνος] Εὐφρονίωνος iterum Cant. 2. Mox τὸ δὲ disjunctim Ald.

Γέλας] Πέλας facili errore Ask. D. Cant. 1. 2. Ald. Rob. quin et καταφθάμενον habet Rob. Mox εἴπῃ Cant. 2. Ald.

Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι] Cum Athenaeo apud Stanl. junge Pauſan. in Atticis c. 14. Καὶ δὴ καὶ Αἰσχύλος, ὡς οἱ τοῦ βίου προσεδοκᾶτο ἡ τελευτή, τῶν μὲν ἄλλων ἐμνημόνευσεν οὐδενός, δόξης ἐς τοσοῦτον ἥκων ἐπὶ ποίησιν, καὶ πρὸ Ἀρτεμισίου καὶ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσας· ὁ δὲ τό τε ὄνομα πατρόθεν καὶ τὴν πόλιν ἔγραψεν, καὶ ὡς τῆς ἀνδρείας μάρτυρας ἔχοι τὸ Μαραθώνιον ἄλσος καὶ Μήδων τοὺς ἐς αὐτὸ ἀποβάντας.

ἐν τραγῳδίαις] ἐν deeſt Cant. 1. 2. et ibi fortaſſe legebatur τραγῳδίας.

ἐνήγιζόν τε καὶ τὰ δράματα ὑπεκρίνοντο] Ramum myrteum tenentes Aeſchyli carmina recitare ſolitos eſſe colligimus ex Ariſtophane Nub. 1367.

"Επειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν ἀλλὰ μυῤῥίνην λαβόντα
Τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι.

Schol. *μυῤῥίνης γὰρ κλάδον κατέχοντες ᾖδον τὰ Αἰσχύλου, ὥσπερ τὰ Ὁμήρου μετὰ δάφνης.*

ἐνήγιζον] *ἐνηγνίζοντο* Ask. D. *ἐνιγίζοντο* Ald. Mox *ὑπεκρίναντο* Cant. 2.

τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον] Aeſchyli imaginem et tabulam virtutem ejus in pugna Marathonia exhibentem memorat Pauſan. Attic. c. 21. *τὴν δὲ εἰκόνα τοῦ Αἰσχύλου πολλῷ τε ὕστερον τῆς τελευτῆς δοκῶ ποιηθῆναι καὶ τῆς γραφῆς, ἣ τὸ ἔργον ἔχει τὸ ἐν Μαραθῶνι.* Torvo quidem vultu noſtrum fuiſſe, ut bellatorem decet, ex Ariſtophane et Schol. ejus fortaſſe conjicere poſſumus Ran. v. 816.

"Εβλεψεν οὖν ταυρηδόν, ἐγκύψας κάτω.

Schol. *τοιοῦτος γὰρ τῷ σχήματι ὀργιζόμενος Αἰσχύλος.* Et rurſus Ran. v. 842.

Δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων.

μετὰ θάνατον αὐτοῦ] Eodem reſpiciens ap. Ariſtoph. Ran. v. 892. *ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι*, inquit noſter Schol. *ἐπεὶ τὰ Αἰσχύλου ἐψηφίσαντο διδάσκειν· κωμῳδῶδες δὲ τοῦτο ἔφη· τῶν γὰρ δυνατῶν καὶ μετὰ θάνατον ᾄδονται τὰ ποιήματα.*

χρυσὸν] *χορὸν* alii, quorum eſt Voſſ. teſte Stanlejo.

ἐβίωσε] octo haec verba usque ad *ἐποίησε* deſunt in Cant. 1. ubi poſt *ἐποίησε* adjicitur *δέ*. Sic Cant. 2.

Ἑβδομήκοντα] *ἑξήκοντα* Rob. Deeſt *καὶ* ante *ἐπὶ* Cant. 1.

σατυρικὰ] Aeſchylum in Satyricis omnibus praeſtitiſſe docet Pauſan. Corinth. c. 13. Τούτῳ τῷ Ἀριστίᾳ

σάτυροι καὶ Πρατίνα τῷ πατρὶ εἰσὶ πεποιημένοι πλὴν τῶν Αἰσχύλου δοκιμώτατα.

Aeſchyli apophthegma nobis conſervavit Plutarch. de Profect. in Virtut. p. 79. E. Αἰσχύλος μὲν γὰρ Ἰσθμοῖ θεώμενος ἀγῶνα πυκτῶν, ἐπεὶ πληγέντος ἑτέρου τὸ θέατρον ἐξέκραγε, νύξας Ἴωνα τὸν Χῖον, ὁρᾷς ἔφη, οἷον ἡ ἄσκησις ἐστιν, ὁ πεπληγὼς σιωπᾷ, οἱ δὲ θεώμενοι βοῶσι. Idem habet etiam in libro de audiendis poetis p. 29. F.

τὰς πάσας] deeſt τὰς Cant. 1. Mox τρὶς καὶ δέκα Ald. Rob.

μετὰ τελευτὴν] μετὰ τὴν τελευτὴν Ald. Rob. Turn. Mox deeſt νίκας Cant. 1. Ald.

ἀπηνέγκατο] Sequitur auctarium vitae in edit. Rob. quod cum varietate Lectionis e eod. Ox. et Marg. Stanl. uncinulis incluſa ſubjungam.

Πρῶτος Αἰσχύλος πάθεσι γενικώτερος [al. γενικώτατος Stanl.] τὴν τραγῳδίαν ἐπηύξησε, [al. ηὔξησε Stanl.] τὴν δὲ [al. τε Stanl.] σκηνὴν ἐκόσμησε καὶ τὴν ὄψιν τῶν θεαμάτων κατέψυξε [τῶν θεωμένων κατέπληξε Ox.] τῇ λαμπρότητι γραφαῖς καὶ μηχαναῖς βώμῳ τε [βώμοις τε Ox.] καὶ τάφοις σάλπιγξιν, εἰδώλοις, ἐρίννυσι, τοὺς [al. τούς τε Stanl.] ὑποκριτὰς χειρὶ σκεπάσας καὶ τῷ σώματι [al. σύρματι Stanl.] ἐξογκώσας, μείζοσί τε τοῖς κυθόρνοις μετεωρίσας. Ἐχρήσατο δὲ καὶ ὑποκριτῇ πρῶτον μὲν [al. πρώτῳ μὲν Stanl.] κελάνδρῳ [al. κλεάνδρῳ Stanl.] ἔπειτα δὲ τὸν αὐτὸν [al. ἔπειτα καὶ τὸν δεύτερον Stanl. καθ᾽ ὃ δ᾽ δεύτερον αὐτῷ Ox.] προσῆψε Μιώνισκον [al. Μύννισκον Stol. rectius fortaſſe Μυώνισκον] τὸν Χαλκιδέα. Τὸν τρίτον [al. τὸν δὲ τρίτον Stanl.] ὑποκριτὴν αὐτὸς ἐξεῦρεν, ὡς δὲ Δικαίαρχος ὁ Μεσσήνιος Σοφοκλῆς. Τὸ δὲ διπλοῦν [ἁπλοῦν Ox. recte] τῆς δραματοποιίας, εἰ μέν τις πρὸς τοὺς μετ᾽ αὐτὸν λογίζοιτο, φαῦλον μὲν ἐκλαμβάνει [ἀπολαμβάνοι Ox. rectius] καὶ ἀπραγμάτευτον· εἰ δὲ πρὸς τοὺς ἀνωτέρω θαυμάσειε τῆς ἐπινοίας τὸν ποιητὴν καὶ τῆς εὑρέσεως. Ὅς τε δοκεῖ θαυμαστὸν καὶ τελέωτερον τραγῳδίᾳ ποιητὴν Σοφοκλῆ [al. ὅτω δὲ δοκεῖ τελεώτερος τραγῳδίας ποιητὴς Σοφοκλῆς

Stanl.] γεγονέναι, ὀρθῶς μὲν δοκεῖ. Λογιζέσθω δ' ὅτι [al. ὅτι πολλῷ Stanl.] χαλεπώτερον ἐπὶ Θέσπιδι ἦν Φρυνίχῳ τε καὶ Χοιρίλῳ εἰς τόσον δὲ μέγεθος [l. τοσόνδε μέγεθος] τὴν τραγῳδίαν προαγαγεῖν ἢ ἐπὶ Αἰσχύλῳ εἰπόντι [al. εἰπόντα Stanl.] εἰς τὴν Σοφοκλέους ἐλθεῖν τελειότητα.

Ἐπίγραμμα γραφὲν εἰς τὸν Αἰσχύλου τάφον

Αἰετοῦ ἐξ ὀνύχων βρέγμα τυπεὶς ἔθανον.

Φασὶν δὲ ὑπὸ Ἱέρωνος ἀξιωθέντης ἀναδιδάξαι [ἀναδιδάξαι ἀξιωθέντα Ox. recte] τοὺς Πέρσας ἐν Σικελίᾳ καὶ λίαν εὐδοκιμεῖν [al. εὐδοκιμῆσαι Stanl.] ἐκ τῆς μουσικῆς ἱστορίας. Ταύτῃ καὶ ἄριστα εἰς τραγῳδίαν Αἰσχύλος κρίνεται, ὅτι εἰσάγει πρόσωπα μεγάλα καὶ ἀξιόχρεα. Καί τινες ἤδη τῶν τραγῳδιῶν διὰ μόνων [al. ἐκ μόνων al. ἐκ δαιμόνων] οἰκονομοῦνται θεῶν, καθάπερ οἱ Προμηθεῖς. Τὰ γὰρ δράματα συμπληροῦσιν οἱ πρεσβῦται [al. πρεσβύτατοι Stanl.] τῶν θεῶν, καὶ ἔστι τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῆς ὀρχήσεως θεῖα πάντα [al. πέντε Stanl.] τὰ πρόσωπα. Τῶν ποιημάτων ἃ μέν ἐστι διεξοδικὰ καὶ διηγηματικά, καὶ ἐπαγγελτικά, ἃ δὲ δραματικὰ καὶ μιμητικὰ ἃ δὲ ἐξ ἀμφοῖν· ἃ δὲ μόνον δραματικὰ αὐτίκα ἐνεργεῖ καὶ λέγει ἅμα τὰ πρόσωπα καὶ αὐτὸ τὸ κῦδος ἔχει. Διὰ τοῦτο αἱ τῶν δραμάτων ἐπιγραφαὶ προσγράφονται τοῦ ποιητοῦ Νιόβη Ὁμήρου, Αἰσχύλου ἐνιλίοις [leg. f. ἐν Ἰλίοις cf. Ariſtot. Art. poët. c. 32. ed. Tyrhw.] μικταὶ γάρ ἐστιν αἱ ποιήσεις αὐτῶν. Χορὸς δὲ τῶν τραγῳδιῶν συνίσταται ἐξ ιδ' ἀνδρῶν, ὁ δὲ τῶν κωμῳδοποιῶν ἐκ κδ'. (His fortaſſe non adnumeravit Coryphaeum *Butl.*) Σημειωτέον ὅτι δράματα ο' ἐποίησεν ὁ Αἰσχύλος. Ἡ τραγῳδία δὲ ἐξ ἀρχῆς ἐν Ἀθήναις εὑρέθη, καὶ ἐκεῖσε ἤνθησεν, ἔνθα καὶ Αἰσχύλος Ἀθηναῖος ἦν καὶ τραγῳδὸς ἄριστος, τῇ τραγῳδίᾳ ὑπερβάλλων πάντας ποιητάς. Τέσσαρα δέ εἰσι τὰ συνιστῶντα τὴν ποίησιν, μέτρον ἡρωϊκόν, μῦθος ἀλληγορικός, ἱστορία παλαιὰ καὶ ποία λέξις, ὧν χώρις ἐποποιοὶ λέγονται (leg. οὐ λέγονται *Butl.*) Ἀνθρώπους ὑποκριτὰς εἰσῆγεν ὑποκρινομένους πρόσωπα τοῦ τε Κράτους καὶ τῆς Βίας, καὶ εἰσήρχοντο, εἰς τὸ μέσον καὶ ἐτραγῴδουν ἀποστηθίζοντες δρά-

ματα, οὓς καὶ τὸ κοινὸν ἔτρεφεν. Hactenus haec quae non unam indicant manum, ſed hinc inde videntur aſſuta. Reſtat ſolum ut vitam Aeſchyli e Suida, quae brevitate ſua ſe commendat, adjungam.

Αἰσχύλος, Ἀθηναῖος, τραγικὸς υἱὸς μὲν Εὐφορίωνος, ἀδελφὸς δὲ Ἀμεινίου, Εὐφορίωνος καὶ Κυναιγείρου, τῶν εἰς Μαραθῶνα ἀριστευσάντων ἅμα αὐτῷ· ἔσχε δὲ καὶ υἱοὺς τραγικοὺς δύο, Εὐφορίωνα καὶ Βίωνα. Ἠγωνίζετο δὲ αὐτὸς ἐν τῇ ϑ' Ὀλυμπιάδι (vid. Stanl. in notis) ἐτῶν ὢν κε'. Οὗτος πρῶτος εὗρε προσωπεῖα δεινὰ καὶ χρώμασι κεχρισμένα ἔχειν τοὺς τραγικοὺς καὶ ταῖς ἀρβύλαις τοῖς καλουμένοις ἐμβάταις χρῆσθαι. Ἔγραψε δὲ ἐλεγεῖα καὶ τραγῳδίας ἐννενήκοντα. Νίκας δὲ εἷλεν κη'· οἱ δὲ τρίς καὶ δεκά φασι. Φυγὼν δὲ ἐπὶ Σικελίαν διὰ τὸ πεσεῖν τὰ ἴκρια ἐπιδεικνυμένου αὐτοῦ, χελώνης ἐπιῤῥιφείσης αὐτῷ ὑπὸ ἀετοῦ φέροντος κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπώλετο ἐτῶν νη' γενόμενος. Quae hic explicatione vel correctione egent apud Stanlejum tractantur in notis ad vitam Aeſchyli.

* * *

IN EPIGRAMMA I.

v. 2. πυργώσας] Alludit ad locum ex Ariſtoph. Ran. v. 1086. a Biographo allatum.

IN EPIGRAMMA II.

v. 2. τοὺς δὲ τελειοτέρους] τοὺς ἀτελειοτέρους Brunck. quod mihi placet. Τούσδ' ἔτι λιτοτέρους Zenobettius in Notis ad Meleagri Idyllium.

v. 3. Αἰσχύλος ἐψύχωσε νοήσιμα * * ετα χαράξας] Αἰσχύλος ἐξύψωσεν ὁ μὴ σμιλευτὰ χαράξας Caſaub. Plin. Exercit. p. 735. C. quod pulchre tuetur ex Ariſtoph. Ran. v. 835 ſqq. in quibus Euripidis σκινδαλμῶν παραξό-

νια σμιλεύματά τ' ἔργων opponuntur contra Aeſchyli *ῥήμαθ' ἱπποβάμονα ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαιόλα νείκη.* Pro *νόησιμα* ipſum Stanlejum *ὀνήσιμα* correxiſſe e verſione ejus, quae *utile* interpretatur collegit magnus Bentlejus de origine Tragoed. Phalar. Ed. Senaep. p. 126. Ipſe autem in Anthologiae Codice MSto, cujus uſum Edv. Bernardo debuit ſcriptum reperit, *Αἰσχύλος ἐξύψωσε νεοσμίλευτα χαράξας.* Caſauboni emendationem amplectitur Brunck. in Anthologia; eaque pace viri praeſtantiſſimi, mihi Bentlejana melior videtur, quod ſuadet non ſolum Ariſtophanis locus, ſed ipſa orationis ſtructura; illud enim δὲ in verſu ſeq. oppoſitionem aliquam indicat. Et ſic Zenobett. in Meleagrum l. l. Liceat igitur integrum epigramma cum Brunckio ſic legere:

> Θέσπιδος εὕρεμα τοῦτο· τὰ δ' ἀγροιῶτιν ἀν' ὕλαν
> Παίγνια, καὶ κώμους τοὺς ἀτελειοτέρους
> Αἰσχύλος ἐξύψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτὰ χαράξας
> Γράμματα, χειμάῤῥῳ δ' οἷα καταρδόμενα
> Καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν μετεκαίνισεν, ὦ στόμα πάντων
> Δέξιον ἀρχαίων, ἦσθά τις ἡμιθέων.

Ῥήματα ἀποσμιλεύειν e Themiſt. p. 18. citat Toup. ad Suid. Tom. III. p. 526.

Hactenus Butlerus.

Sequuntur additamenta quaedam ad Stanleji commentarium in vitam Aeſchyli ex ejus apparatu MSto a Butlero ſuis locis inſerta.

Supra ad p. V. *ἀνὴρ ἀπαίδευτος*] Arundeliana Epocharum Stela l. 47. Ἀφ' οὗ Ἀρχίας Εὐαγήτου δέκατος ὢν ἀπὸ Τεμένου ἐκ Κορίνθου ἤγαγε τὴν ἀποικίαν εἰς Συρακούσας ἔτη ΗΗΗΗ|Δ|ΔΔΔΔΙΙΙΙ *βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰσχύλου ἔτους εἰκοστοῦ καὶ ἑνός. a quo Archias Evageti filius quum decimus eſſet a Temeno e Corintho coloniam eduxit Syracuſas anni CCCCXCIIII regnante Athenis Aeſchylo anno viceſimo primo.*

ad pag. X. l. 9. *licet colligere*] Marmor. Arundelianum l. 58. Ἀφ' οὗ Θέσπις ὁ ποιητὴς ἐξ ἁμάξης πρῶτος ἐδίδαξεν Ἄλκηστιν, καὶ ἐτέθη ὁ τράγος ἆθλον νικήσαντι ἔτη Η Η |Δ| Δ Δ Ι Ι. Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀλκαίου τοῦ προτέρου. *A quo Thespis poeta e plaustro prius docuit Alcestin, et hircus pro praemio victori proponebatur, anni CCLXXII Archonte Athenis Alcaeo priore.* Ubi vide quae a viris doctis sunt annotata.

ad pag. X. lin. 17. *a Scholiaste Aeschyli laudatus*] Et quod rogatus a fratribus ut in Apollinem Paeana scriberet, respondebat a Phrynicho fieri optimum Porphyr. de Abstin. II. 18. Τὸν γοῦν Αἰσχύλον φασὶν τῶν ἀδελφῶν ἀξιούντων εἰς τὸν θεὸν γράψαι παιᾶνα, εἴπειν ὅτι βέλτιστα Τυνίχῳ (V. Cl. I. Vallatinus Φρυνίχῳ rectius) πεποίηται.

ad pag. XII. lin. 15. μετεώρον οὖσαν] Theodoretus de M. Arethusio τὸ δὲ Μάκρου δρᾶμα τῆς Αἰσχύλου καὶ Σοφοκλέους μεγαληγορίας δεῖται, ἵν' ἀξίως τὰ ἐκείνου τραγῳδήσουσι πάθη.

ad pag. XV. lin. 3. γεγονὼς κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν] Alii Codd. monente Stephano τεσσαρακοστὴν πρώτην.

ad pag. XIX. lin. 11. ἄρχοντος Ἀθήνησιν Καλλίου τοῦ προτέρου] Vir egregie doctus (Seldenus) τοῦ προτέρου reddit *primo*, quum potius vertendum videatur *prioris filio.*

ad pag. XIX. lin. 15. *non est quod asserere dubitemus*] V. Cl. Humphrides Prideaux ad Chronicon Marmoreum Epoch. 51. Aeschylum poetam tragoediae certamine primum vicisse statuit Chronicon Marmoreum anno 222. ante finem suum Archonte Athenis Philocrate; scil. anno 514. ante Evangelium eodem quo Eusebianum, Pindarum et Simonidem lyricos poetas insignes exhibet, quod ipsum etiam postea anno 505. ante Evang. de Aeschylo ante dictum repetit, nempe eundem Tragoediarum scriptorem agnosci: Marmoreo fere medium amborum tempus signanti. Plures autem victorias Aeschylum reportasse, e vitae ejus auctore et Scholiastae ipsius

atque Suida intelligere licet. Etenim poſt Xerxis fugam e Graecia Perſas quoque tragoediam docuit.“ Haec ille.

ad pag. XX. lin. 19. *συνηγωνίζετο Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς ΔΔΔΠ.*] ubi v. cl. Humphridus Prideaux. „Eodem autem praelio Marathonio Aeſchylum poetam tragicum animoſe pugnaſſe, et quaſi de fortitudinis palma cum fratre ſuo Cynaegiro contendiſſe ab aliis quoque proditum eſt. Verum in Chronico Euſebiano Aeſchylus tragoediarum ſcriptor agnoſcitur ad initium Olympiadis LXXI. immo juxta quaedam ejus exemplaria Olympiade LXX. quod etiam Suidae teſtimonio confirmatur, referentis Pratinam cum eo certaviſſe eadem LXX. Olympiade; immo vero etiam juxta alia Euſebii exemplaria Pontaco teſte, ſub Olympiadem LXIX, qua ipſa Olympiade, nempe ξθ', tametſi prior numeralis litera exemplari interciderit, alias apud eundem Suidam *Αἰσχύλος ἠγωνίζετο ἐτῶν ὢν κε'.* Aeſchylus certavit natus tum annos XXV. Siquidem decimus annus ante praelium Marathonium et annus viceſimus quintus aetatis Aeſchyli juxta Chronicum Marmoreum eſt annus quartus Olympiadis LXIX. et 259. ante Evangelium. Haec quoque nota aetatis Aeſchyli confirmat praelium Marathonium, anno 2. Olympiadis LXXII. neque prius neque poſterius contigiſſe.“ Haec ille.

ad pag. XXI. lin. 16. *ἐχειροκοπήθη*] Huc pertinet Demonactis ſcomma apud Lucianum *Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν χεῖρα ἀποκεκομμένον, ὀψὲ ποτέ, ἔφη, Ἀθηναίους εἰκόνι χαλκῇ τε τιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον.*

ad pag. XXII. lin. 3. *Boedromionis die tertio*] Arundeliana Epocharum Stela L. 18. *Ἀφ' οὗ ἡ ἐν Πλαταιαῖς μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Μαρδόνιον τὸν Ξέρξου στρατηγόν, ἣ ἐνίκων Ἀθηναῖοι καὶ Μαρδόνιος ἐτελεύτησεν ἐν μάχῃ καὶ τὸ πῦρ ἐῤῥύηκεν ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἴτναν ἔτη* ΗΗΔΙΙΙ *Ἄρχοντος Ἀθήνησι Ξανθίππου.* A quo ad Plataeas commiſſa

miſſa eſt pugna ab Athenienſibus contra Mardonium Xerxis ducem, in qua vicerunt Athenienſes, et Mardonius occubuit in pugna et ignis diffluebat in Sicilia circa Aetnam anni CCXVI Archonte Athenis Xanthippo. Ubi vide quae a viris doctis ſunt annotata.

ad pag. XXII. lin. 11. *a Viro ſummo Jul. Scaligero — generoſum*] Suid. Ἁδρόν· πολύ, μέγα, δαψιλές, πλούσιον καὶ ὑδρότης, ἡ ὑψηλότης. Idem Ἀξύστατον καὶ ἄστατον περὶ Αἰσχύλου λέγει Ἀριστοφάνης. Ἀντὶ τοῦ οὐ ξυνεστῶτα οὐδὲ πυκνόν· ἀλλ᾽ ἀραιὸν (an legendum ἁδρόν?) ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπώδη· ἢ ἀδιάθετον ἢ ἀπιθάνως συντεθέντα.

ad pag. XXV. lin. 7. *ἀπῆρε δὲ ὡς Ἱέρωνα τὸν Σικελίας τύραννον*] Arundelia Epocharum Stela h. II. Ἀφ᾽ οὗ Ἱερὼν Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν ἔτη ΗΗΠΙΙΙ ἄρχοντος Ἀθήνησι Χάρητος. Ἦν δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς κατὰ τοῦτον. *A quo Hiero Syracuſis tyrannidem occupavit, anni CCVIII. Archonte Athenis Charete. Claruit autem Epicharmus poeta hujus tempore*; ad quae verba V. Cl. Humphridus Prideaux: „Mortuo Gelone ei ſucceſſit frater illius Hiero (Ariſtot. Polit. V. 12. Schol. Pind. Pyth. III.) quem carminibus ſuis celebrat Pindarus Poeta, ‚et Syracuſis regnavit annos decem.“

ad pag. XXVIII. lin. 12. *ἐπιπέπτωκε χελώνη*] Saxo Grammaticus eo alluſiſſe videtur monente Barthio,

> *In media ſi valle cubet, teſtudine nulla*
> *Tutus erit.*

Cf. etiam Guellium ad Virgil. Aen. XII. 255.

ad pag. XXVIII. lin. 13. *φονεύει αὐτὸν*] Arundeliana Epocharum Stela h. 74. Ἀφ᾽ οὗ Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη |Δ|ΔΠΙΙΙΙ ἐτελεύτησεν ἐν Γέλᾳ τῆς Σικελίας ἔτη Η|Δ|ΔΔΔΔΙΙΙ ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ προτέρου. Ep. 60. A. *quo Aeſchylus poeta, quum vixiſſet annos LXIX diem obiit in Gela Siciliae anni CXCIII Archonte Athenis Callia primo.* Ad quae verba V. C. Humphridus

Prideaux „de Aeschyli poetae obitu haec narrantur. Quum ille jam aetate provectus tragoedia cum Sophocle certasset (Justin. lib. VII. Plut. in Cimone; Schol. Aesch. in Vita illius) ab eoque hanc valde juveni superaretur, quae etiam est forsan Sophoclis victoria, cujus meminit Chronographus noster Ep. 57. ex animi aegritudine Athenis in Siciliam secessit, ibique Catanae (Schol. Aesch. ibid.) eo tempore, quo (Schol. Aesch. ibid. Diodorus XI.) Hiero Syracusarum tyrannus eam urbem de novo condens a vicino monte Aetnam appellavit, sedes fixit. Post obitum autem Hieronis et Thrasybuli Hieronis fratris exsilium, Gelam videtur migrasse, ibique (Schol. Aesch.) quum in aperto quodam loco sedisset, quod eo die a quodam vaticinio timuerat, se tegulae casu periturum, ab aquila, quae supervolans testudinemque in unguibus sedens eam in calvi senis caput, putans album saxum fuisse, demisisset, ut fracta testa, quod intus erat, eliceret et vesceretur, confracto elisoque cerebro interfectus fuisse perhibetur. Mortuum autem Geloi magnifice sepelivere (Plutarch. in Vita Cimonis; Schol. Aeschyli in vita illius) juxtaque eorum urbem illius sepulchrum diu videbatur, in quo inscriptum erat hoc epitaphium:

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
Μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας,
Ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι
Καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος,

Et profecto non tantum ex hoc epitaphio, sed etiam e Plutarcho, qui in vita Cimonis dicit Aeschylum prope Gelam sepultum fuisse, satis manifeste probatur illum Gelae occubuisse. Fallitur igitur Lydiatus qui in mutilo marmoris loco supplet Αἴτνῃ, quasi Aeschylus Aetnae s. Catanae, quod nemo unquam dixit, et non Gelae suum diem obiisset. Magnos hic honores post obitum suum in Sicilia, Athenis totaque Graecia est consecutus.

Filii illius erant Bion et Euphorion, utrique Tragoedi, qui et ſuis et patris tragoediis, quas iterum edidere, victorias obtinuerunt. Plura de Aeſchylo legas ap. Lilium Gyraldum Hiſt. Poet. Diac. 6. et in Notis Stanleji ad Vitam Aeſchyli. Addit Marmor. Ἀθήνησι Καλλίου cum Marmore conſentit Schol. Ariſtoph. ad Acharn. v. 10. Dicit enim Ἐτελεύτησε γὰρ Αἰσχύλος ἐπ' ἄρχοντος Καλλίου τοῦ μετὰ Μνησίθεον.

οὐρανιόν σε βέλος] Πᾶν τὸ ἀπὸ μήκοθεν βαλλόμενον βέλος εἴρηται, inquit Etymologici Magni auctor.

ad pag. XXIX. lin. 22. *cum voluptate atque dignitate ludos*] Atque hinc manavit proverbium χορὸν δίδωμι. Suidas: Ἐν ἴσῳ τὸ εὐδοκιμεῖν καὶ νικᾶν ἐπὶ γὰρ τοῖς Ἀθηναίων χοροῖς ἐτύγχανον Κωμῳδίας καὶ Τραγῳδίας ποιηταί, οὐ πάντες, ἀλλὰ οἱ εὐδοκιμοῦντες καὶ δοκιμασθέντες ἄξιοι. Andr. Schottus. *Chorundo. Perinde eſt ac ſi dicat: Patior te* (non videtur ſatis intellexiſſe interpres) *laudari et vincere. Nam apud Athenienſes Comici et Tragici poetae chorum impetrabant, non omnes, ſed laude digni et probati.* Apoſtolius ἐν ἴσῳ τὸ εὐδοκιμεῖν κ. τ. λ. Et rectius *perinde ac ſi dicas laudem et victoriam conſequi.* Heſych. χορὸν δίδωμι· Παροιμία ἐπὶ τῶν σκώμμασι νικώντων. Quod tamen omnino aliter interpretatum a viro docto eſſe video. Heſych. χορηγία· δόσις. Item: χορηγεῖ· παρέχει, δίδωσιν.

νίκας δὲ τὰς πάσας εἴληφε τρισκαίδεκα] Arundeliana Epocharum Stela h. 65. Ἀφ' οὗ Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς τραγωδίᾳ πρῶτον ἐνίκησε, καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ἐγένετο, καὶ Στησίχορος ποιητὴς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο, ἔτη ΗΗΔΔΙΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Φιλοκράτους. *A quo Aeſchylus poeta tragoedia primum vicit, et Euripides poeta natus, et Steſichorus in Graeciam venit anni CCXXII. Archonte Athenis Philocrate.*

IN EPIGRAMMA III.

ὁ τραγικὸν Φώνημα] Sic redditur ab Hadriano Junio in proverbio *Caelo tenus altum:*

Qui tragici fastum primus, strepitumque cothurni
Ceu turrim elato carmine inaedificas.

„Quod alludens, inquit, Ariſtophanes in Ranis πυργοῦν ῥήματα illum dixit, quod fugeret vocabulis compoſitis et turris ritu aggeſtis, quomodo Gregor. Nazianzenus ſeminas comae ſuggeſtum in altum educens *turrificare* dicit. Sic enim ille:

Μὴ κεφαλὰς πυργοῦτε νοθοῖς πλοκάμοισι γυναῖκες.

id eſt

Ne caput aedifica haud nativo femina crine.

Qua de re plura diximus in Commentario *de Coma.* Ariſtophanes in Pace: πυργῶσαι τέχνην h. e. *artem turrificare* pro extendere et in amplius faſtigium educere. Mimnermus poeta apud Stobaeum de Medicis arrogantibus, qui magnos ſibi ſpiritus ſumunt, πυργοῦντες αὐτούς, velut turrificantes ſuam gloriam.“ Hactenus Junius.

ὀχρυόεσσαν] Suidas in voce Πυρφόρος legit ὀφρυόεσσαν, quod melius.

INDEX

DRAMATUM AESCHYLI

E QUIBUS

FRAGMENTA SEQUUNTUR.

DEPERDITORUM
AESCHYLI DRAMATUM
FRAGMENTA.

IN CATALOGUM

AESCHYLI DRAMATUM

THOMAE STANLEJI

COMMENTARIUS,

Κατάλογος τῶν Αἰσχύλου δραμάτων] Qui vitam Aeſchyli ſcripſit MSto Oxonienſi et Robortelli Editioni praefixam is dramata LXX Aeſchylo attribuit. Σημειωτέον ὅτι δράματα ο' ἐποίησεν ὁ Αἰσχύλος. Alter vero Biographus dramata LXXV nempe LXX Tragica; quinque Satyrica. Ἐποίησε δράματα ό. Καὶ ἐπὶ τούτοις σατυρικὰ ἀμφὶ τὰ πέντε. Hi parum diſſentiunt a Catalogo noſtro, quo recenſentur dramata LXXIII, e quibus Satyrica fuiſſe quinque mox oſtendemus. Sed quum apud auctores antiquos nonnullae reperiantur epigraphae, et tragoediarum nomina, quorum in hoc Catalogo nulla mentio, dubitandum non eſt, quin omnibus numeris haud ſit abſolutus. Diligentius igitur videtur egiſſe, qui apud Suidam XC fuiſſe tradit. Ἔγραψε δὲ Ἐλεγεῖα καὶ Τραγῳδίας ϟ'. Ubi tamen ne in numero peccatum ſit contrario valde vereor. Quamvis enim vir clariſſimus Jo. Meurſius, cui plurimum debent Graecae literae in libello de Tragoediis Aeſchyli illas circiter centum ſe ob-

servasse dicat, quum tamen sub diversis nominibus eandem aliquoties Tragoediam laudari videamus, vereor ut in tantum fastigium excrescat Catalogus, et de ipso numero nihil certi sit pronuntiandum.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. Moris erat apud poetas veteres Tetralogiis decertare, quae constabant tribus Tragoediis et dramate satyrico. Tragoediae ex quibus constituebatur tetralogia plerumque affinis erant argumenti. Aeschyli Agamemnon prima erat tetralogiae fabula, qua vicisse Aeschylum Philocle Archonte meminit Auctor Argumenti; reliquae tres, Choëphorae, Eumenides, Proteus Satyricus. Porro tetralogiis istis, quae ex tragoediis ejusdem argumenti erant conflatae nomina indebantur ab argumento, ut Pandionidi Philoclis, quam citat Aristophanis interpres ad Aves v. 282. Quo factum ut tetralogiae huic ab argumento communi Ὀρεστία nomen datum fuerit. Aristoph. in Ran. v. 1155.

Πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστίας λέγε.

Scholiastes: *Τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρεστίαν αἱ διδασκαλίαι· Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα σατυρικόν.* Mallem tamen apud Aristophanem legere Ὀρεστείας, Eustathii auctoritate fretus, ad Iliad. K. sub init. Προπαροξύνονται δὲ (inquit) *καὶ ἄμφω αἱ τοιαῦται λέξεις* (*Δωλώνεια* et *Πατρόκλεια*) *ὥσπερ Τηλεγόνεια κατὰ τὴν παλαιὰν ὀρθογραφίαν, ἡ κατὰ Τηλέγονον πραγματεία· καὶ* Ἡράκλεια, *ἡ κατὰ* Ἡρακλέα· *καὶ* Ὀδύσσεια, *ἡ κατὰ* Ὀδυσσέα· *καὶ* Ὀρέστεια, *ἧς καὶ ὁ* Κωμικὸς *μέμνηται, ἡ κατὰ* Ὀρέστην.

Haec de Orestia tetralogia dicta sunto. Sed quod ita digesta fuerint omnia Aeschyli et aliorum poetarum dramata in veterum criticorum didascaliis, quod tragoediae omnes cujusque tetralogiae affinis essent argumenti, et quod singulis tetralogiis nomina indita sint ab argumento, licet a viro doctissimo asseratur, longe absum ut credam. Nam quod ad Aeschylum spectat e Fa-

bulis LXXV quinque tantum ſatyricas (ſine quibus non conſtabat tetralogia) agnoſcit Biographus. Sed ne ipſae quidem tetralogiae ſemper ex tragoediis affinis argumenti, et nomine ab argumento inſcriptae. Quid enim affine habent Phineus, Perſae, Glaucus Potnienſis, Prometheus; aut quonam nomine communi inſcribi potuiſſent? Ex his tamen tetralogiam feciſſe Aeſchylum diſcimus ex argumento in Perſas. Plura congerere exempla non eſt opus, praeſertim quum haud raro occurrant.

ΑΘΑΜΑΣ. Quod de Sophocle notarunt veteres eum fere omnes πραγματείας ex Cyclo deprompſiſſe, idem de Aeſchylo obſervare licet. Hiſtorias Cyclicas dico Argonauticam, Dionyſiacam (ſic enim opus ſuum de Bacchi geſtis inſcribit Nonnus), Thebaicam et Trojanam. Ad Dionyſiacam, quatenus ex epigraphis et fragmentis conjicere eſt pertinuere Σεμέλη, Ἀθάμας, Ἰσθμιασταί, Τροφοί, Πρωτεύς, Λυκοῦργος, Ἠδωνοί, Βάκχαι, Βασσάριδες, Πενθεύς, Ξάντριαι. De Athamante, cui Juno, aegre ferens quod Bacchum infantulum educaret, furorem immiſit, nota fabula. Scripſerunt ex hoc nomine tragoedias Ennius et Attius; Ennius fortaſſe Sophoclem, verum Attius, ni fallor, noſtrum, ubi ſolitus erat, ſecutus.

ΑΙΤΝΑΙΟΙ ΓΝΗΣΙΟΙ, ΑΙΤΝΑΙΟΙ ΝΟΘΟΙ. Laudat Heſychius feminino genere et ſimpliciori titulo Αἰτναίας. Αἰμοί, δρυμοί. Αἰσχύλος Αἰτναίαις. Rurſus: Ἀναξίαν βασιλείαν· Αἰσχύλος Αἰτναίαις. Anonymus vitae auctor, Αἴτνας, qui etiam qua occaſione ſcriptae fuerint narrat. Ἐλθὼν τοίνυν εἰς Σικελίαν, Ἱέρωνος τότε τὴν Αἴτνην κτίζοντος, ἐπεδείξατο τὰς Αἴτνας, οἰωνιζόμενος βίον ἀγαθὸν τοῖς συνοικοῦσι τὴν πόλιν. Item vero Heſychius alibi ſingulari numero Αἴτναιαν vocat, in v. Κρείττονας; ut et Macrobius Saturn. V. 19. *Aeſchyli tragoedia eſt, quae inſcribitur Aetna.*

ΑΜΥΜΩΝΗ. De Amymone Danai filia, quae ex Neptuno peperit Nauplium, videri possunt Philostratus, Lucianus, Apollodorus et alii.

ΑΡΓΩ Η ΚΩΠΕΥΣΤΗΣ. Ad Cyclum Argonauticum referri possunt Ἀργώ, Κάβειροι, Ὑψιπύλη, Φινεύς. Ex hac Tragoedia Attium Argonautas suos hausisse facile crediderim.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ. *Atalantas* Tragoedias docuere Pacuvius, et Pomponius Gracchus, sed an ex nostro traductas incertum est. Citatur etiam Nonio *Meleager* Attii.

ΒΑΚΧΑΙ. Exinde Attium *Bacchas* hausisse verisimile est. Verum Delrio ex Euripide acceptam esse Attii fabulam ipsa collatione doceri ait; quod mihi quidem nondum satis liquet.

ΒΑΣΣΑΡΑΙ. Mentionem facit Hesychius. Εἰλλόμενον, εἰργόμενον, Αἰσχύλος Βασσάραις. Eadem sine dubio fabula, quae Βασσαρίδες Scholiastae Nicandri ad Theriaca, v. 289. Καὶ Αἰσχύλος ἐν Βασσαρίσι Κάρφει παλαιῷ κἀπιβωμίῳ ψόλῳ. Videtur ad Bacchi historiam pertinuisse, cujus ministrae Bassarides.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΤΝΙΕΥΣ. Dramatum epigraphae plerumque simplices sunt, aliquando vero non ita; nonnullis epitheton σατυρικός, aliis aliud quoddam διακριτικὸν apponitur. Illud tantum satyricis fabulis, quo dii designantur a tragicis; quod tamen haud semper factum esse vel ex hoc Catalogo manifestum est. Cetera autem epitheta, ni fallor, potissimum adhibebantur, ubi binae aut plures. Tragoediae eodem nomine inscriptae fuerint; ut Αἰτναῖαι νόθοι, Αἰτναῖαι γνήσιαι· et Προμηθεὺς πυρφόρος, Προμηθεὺς δεσμώτης, Προμηθεὺς λυόμενος. Hinc argui possit, aliam tragoediam hoc nomine (Glaucum), ab Aeschylo exhibitam fuisse, licet eam Catalogi auctor reticuerit. Hujus erat inscriptio Γλαῦκος Πόντιος, de qua suo loco. Quod ad praesentem attinet, Glaucus iste, qui nomen fabulae indidit, Sisyphi erat

filius, et apud Potnias regnavit, qui quum equas suas humana carne pasceret, tandem ipse quoque ab illis devoratus fuit. Vide his V. Cl. Germ. Val. Guill. ad Georg. III. 267.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ. Eandem hanc cum Ἱκέτισι tragoediam fuisse suspicor ex hoc Strabonis loco V. p. 221. Αἰσχύλος δὲ ἐκ τοῦ περὶ Μυκήνας Ἄργους, φησὶν ἐν Ἱκέτισιν, ἢ Δαναΐσι τὸ γένος αὐτῶν; ubi αὐτῶν refertur ad Danaides non ad Pelasgos, uti visum est viro docto. Verba Aeschyli, quae respicit Strabo, haec sunt: (v. 16.)

Κέλσαι δ' Ἄργους γαῖαν, ὅθεν δὴ
Γένος ἡμέτερον.

ΔΙΚΤΥΟΥΡΓΟΙ. Polluci VII. 10. citatur Aeschylus ἐν Δικτυουργικοῖς. Aeliano Hist. animal. VIII. 47. ἐν Δικτυουλκοῖς· ut et Hesychio in v. Θοινᾶσθαι. Eadem omnino fabula.

ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΙ. Hesychio Ἐλευσίνιαι in v. Αὐξήσω. Bellum Thebanum ab ipsis primordiis usque ad exitum persecutus esse videtur Aeschylus. Eo enim pertinent hae tragoediae: Λαΐος, Σφὶγξ, Οἰδίπους, Νεμέα, Ἕπτα ἐπὶ Θήβαις, Ἐλευσίνιοι, Ὀστολόγοι, Ἐπίγονοι. De Eleusiniis et Ossilegis minus certum, verum de priori ut credam suadet quod ex ea adducit Plutarchus in Theseo, p. 14. nimirum ipsum Theseum Adrasto caesorum cadavera concessisse. Καὶ τοῦτο Θησέως Ἀδράστῳ χαρισαμένου, καταμαρτυροῦσι δὲ τῶν Εὐριπίδου Ἱκετίδων οἱ Αἰσχύλου Ἐλευσίνιοι, ἐν οἷς καὶ ταῦτα λέγων ὁ Θησεὺς πεποίηται.

ΕΠΙΓΟΝΟΙ. Qui originem ducebant ab Hercule ἐπίγονοι Ἡρακλεῖδαι nominabantur. Hecataeus apud Longinum c. 27. Κῆυξ δὲ ταῦτα δεινὰ ποιούμενος αὐτίκα ἐκέλευσε τοὺς Ἡρακλεῖδας ἐπιγόνους ἐκχωρεῖν. At quum alia fuerit Aeschyli tragoedia quam Ἡρακλεῖδας inscripsit, nullus dubitat, quin in hac Epigoni isti (Septem ducum posteri) qui bellum alterum moverunt, contra

Thebas, poetae materiam praebuerint. Cf. Suid. in v. Ἀδραστεία et ibi Portum interpretem. Edidit et Attius tragoediam a Nonio saepius laudatam, cui titulus Ἐπίγονοι, quam ex Aeschyli tragoedia versam esse facile credo; ut et ad eam pertinuisse fragmentum quod tacito auctore, ut solet, affert Cicero Tuscul. II. 25. *Tum Cleanthem quum pede terram percussisset, versum ex Epigonis, ferunt dixisse:*

Audisne haec Amphiarae sub terram abdite?

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ. Latine reddidit Ennius.

ΗΔΩΝΟΙ. Edoni Thraciae populus qui amnem Strymonem incolebant, Regem suum Lycurgum, oraculi monitu, in Pangaeum montem abductum, in vincula conjecerunt. Si itaque Λυκουργία Aeschyli, cujus meminit Aristophanes in Θεσμοφ. v. 142. tetralogia fuerit, eo referenda erit haec tragoedia.

ΗΛΙΑΔΕΣ. Ita citat etiam Athenaeus X. 11. et XI. 5. Verum an Heliades Solis filiae (quae Phaethontem lugebant ac tandem in arbores conversae fuerunt) huic Tragoediae nomen dederint, an Ἰλιάδες, i. e. Troades incertum est. Eadem enim est, quam innuit Scholiastes Sophoclis ad Oedip. Colon. v. 1244. ubi laudatur ἐν Ἰλιάσιν Αἰσχύλος.

ΘΕΩΡΟΙ Η ΙΣΘΜΙΑΣΤΑΙ. Recte Meursius Θεωροὶ ἢ Ἰσθμιασταὶ ex Hesychio: Ἴαμβος· Αἰσχύλος Θεωροῖς ἢ Ἰσθμιασταῖς. Priorem titulum nominat et Athenaeus XIV. 7. Iis quae ad Bacchi historiam referuntur annumeranda forsitan erit; postquam enim furore acti Athamas Learchum, Ino Melicertam interfecerant, Melicertae in honorem Isthmiorum certamen Sisypho auctore institutum est.

ΚΑΒΕΙΡΟΙ. A Cabiris Samothracum diis, de quibus fusius Strabo X. p. 411. nomen inditum. Hinc Plutarchus Symposiac. II. Probl. I. *Καὶ εἴ τις ἀνθεσμίαν ὀργὰς αἰτιῷτο τοὺς Αἰσχύλου Καβείρους ὄξους σπανίζειν δῶμα ποιήσαντας, ὥσπερ αὐτοὶ παίζοντες ἠπείλησαν.* Inter-

pres: Et ſi quis inverſione uſus incuſet Aeſchyli Cabeiros, quod aceto cirituri eſſent domum fabricati, quod ipſi erant per jocum minati. Mira interpretatio! De dicteriis agit Plutarchus, queis gratiarum actio quaſi per modum vituperationis habetur. *Ac ſi quis odoriferum decerpens vinum, Cabiros Aeſchyli incuſet, quod aceti inopiam domi effecerint, ſicut ipſi erant per jocum minati.* Porro ad Argonautarum hiſtoriam pertinuiſſe videtur. Nam in ea omnes Argonautas enumeravit, ut teſtatur Schol. Pindari ad Pyth. Od. IV. 303. et Jaſonis comites introduxit ebrios Athen. X. 7.

ΚΕΡΚΥΩΝ. Satyricum drama. Plena igitur inſcriptio: *Κερκύων σατυρικός.* Heſych. Ἀπεψύχη, *ἀπεπνευματίσθη. Αἰσχύλος Κερκύωνι σατυρικῷ.* Sic et poſtea: Εὐλήματεῖ, *λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχει. Αἰσχύλος Κερκύωνι σατυρικῷ.* Nomen habet a Cercyone patre Alopes, quem Theſeus in Eleuſine palaeſtra ſuffocavit, ſicut is ſolebat peregrinos.

ΚΗΡΥΚΕΣ. Satyricum eſſe drama ex Polluce diſcimus X. 19. *Εἴρηται τοὔνομα ἐπὶ ἀμφορέων* (ita reſtituit doctiſſimus Caſaubonus) *ἐν σατυρικῷ δράματι Κήρυξι τοῖς Αἰσχύλου.* Idem X. 19. titulo pleniore citat: *Κήρυκες σατυρικοί. Φαίης δ᾽ ἂν καὶ σισύραν, Αἰσχύλου ἐν Κήρυξι σατυρικοῖς λέγοντος· καὶ τῆς σισύρας τῆς λεοντίας.*

ΚΙΡΚΟΙ ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ. Iſ. Caſaubonus et Jo. Meurſius legerant ΚΙΡΚΗ ΣΑΤΥΡΙΚΗ; ex Heſychio: *Ζυγώσω, δαμάσω, κλείσω, καθέξω. Αἰσχύλος Κίρκη σατυρικῇ.* Alibi ſimpliciter: *Αὐτόφορβος, αὐτόφορος. Αἰσχύλος Κίρκη.*

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. Ex quo ſuum *Lycurgum* tranſtuliſſe creditur Naevius. *Λυκουργίαν* citat Ariſtophanes in *Θεσμοφοριαζούσαις* v. 142. quod nomen mihi tetralogiam ſapere videtur, (ut Ὀρεστεία, cujus idem meminit in Ranis v. 1155.)

Καί σ᾽ ὦ νεανίσχ᾽ ἥτις εἶ κατ᾽ Αἰσχύλον
Ἐκ τῆς Λυκουργίας ἔρεσθαι βούλομαι.

Porro hujus fabulae hypotheſis ex Hom. petita Il. Z. 130.

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκοῦργος
Δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν.
Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσσήϊον, αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
Θεινόμεναι βουπλῆγι. Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς
Δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ.
Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζώοντες
Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.

ΜΕΜΝΩΝ. Affinis Argumenti cum Ψυχοστασίᾳ. Machinae, qua usa est Aurora ἁρπάζουσα τὸ σῶμα τοῦ Μέμνονος meminit I. Pollux IV. 19. hanc, ni fallor, fabulam respiciens.

ΜΥΡΜΙΔΟΝΕΣ. Scripsit et eo nomine tragoediam Attius, quam ex nostra procul dubio transtulit; Aeschyli enim prae ceteris studiosus fuit imitator. Ad haec Aeschylus duntaxat hujus nominis fecis fabulam; parum igitur caute egit, qui utrum Aeschylum secutus sit, an Sophoclem dubitavit.

ΝΕΜΕΑ. Argumentum sumptum videtur ex Nemeorum ludorum institutione, in honorem Archemori, Lycurgi et Nemeae filii a serpente interfecti; quum nutrix Hypsipyle, quae sitientibus Argivis (in expeditione adversus Thebas) fontem ostendebat, eum in gramine deposuisset. Quod ut credam Pindari facit Scholiastes, qui de horum certaminum institutione agens addit: Ἄλλου δέ, ὧν ἐστι καὶ Αἰσχύλος ἐπ' Ἀρχεμόρῳ τῷ Νεμέας παιδί. Scripsit et Ennius *Nemeam* tragoediam ex Nostro procul dubio traductam. Apollodorus III. 4. Δεικνυούσης δὲ τὴν κρήνην ὁ παῖς ἀπολειφθεὶς ὑπὸ δράκοντος διαφθείρεται. Τὸν μὲν οὖν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετὰ Ἀδράστου κτείνουσι, τὸν δὲ παῖδα θάπτουσι. Ἀμφιάραος δὲ εἶπεν ἐκείνοις τὸ σημεῖον τοῦτο μέλλοντα προμαντεύεσθαι.

Τὸν δὲ παῖδα Ἀρχέμορον ἐκάλεσαν· οἱ δὲ ἔθεσαν ἐπ' αὐτῷ τὸν τῶν Νεμέων ἀγῶνα· καὶ ἵππῳ μὲν ἐνίκησεν Ἄδραστος, σταδίῳ δὲ Ἐτέοκλος· πυγμῇ Τυδεύς· ἅρματι καὶ δίσκῳ Ἀμφιάραος· ἀκοντίῳ Λαόδοκος· πάλῃ Πολυνείκης· τόξῳ Παρθενοπαῖος. Arund. Epoch. Stel. L. 37. ἀφ' οὗ Ἀργείων Ἐτέοκλος Ἄδραστος καὶ Ἀμφιάραος ἐβασίλευσαν, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐν Νεμέᾳ συνήθλευσαν πρῶτοι ἔτη |H| H H H H |X| Δ Δ Δ Π I I βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως.

ΞΑΝΤΡΙΑΙ. Hanc fabulam ad Bacchi hiftoriam pertinuiffe argumento effe poterit, quod in ea Penthea in Cithaerone occifum tradidit Schol. in Eumen. v. 26. Νῦν φησιν ἐν Παρνασσῷ εἶναι τὰ κατὰ Πενθέα, ἐν δὲ ταῖς Ξαντρίαις ἐν Κιθαιρῶνι. Corrigendus obiter Pollux X. 26. ubi legendum ἐν Ξαντρίαις Αἰσχύλος.

ΟΠΛΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. Scripferunt Pacuvius et Attius *Armorum judicium* noftrum forfan uterque imitatus; neque enim vel Sophocles, vel Euripides hunc titulum agnofcunt. Summa fabulae apud Ovid. Metam. XIII. Quint. Smyrn. V. et alibi.

ΟΣΤΟΛΟΓΟΙ. Quatenus ex epigraphe datum eft ariolari, videtur ad hiftoriam Thebaicam pertinuiffe. In *Eleufiniis* Thefeus Adrafto concedit, ut caeforum cadavera fepeliantur: quod in *Offilegis* fortaffe factum eft atque inde nomen fabulae. Potuit et Evadnes mortem complecti, quae in Capanei rogum fe ipfam conjecit.

ΠΕΝΘΕΥΣ. Hypothefis ex Euripidis Bacchis petenda; de qua fabula, quisquis auctor erat argumenti ἡ μυθοποιΐα κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πενθεῖ.

ΠΕΡΡΑΙΒΙΔΕΣ. Ita et Athenaeus XI. p. 499. tamen alibi eodem libro p. 476. Περραιβοὺς Aefchyli laudat; ut etiam Hefychius in v. Ἀπαιόλη.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ. Promethei furtum, vincula et folutionem tribus tragoediis expedivit Aefchylus, Προμηθεῖ πυρφόρῳ, δεσμώτῃ, λυομένῳ, Ex his ultimam Latine reddidiffe Attium probant viri eruditi, quod Promethei ad Caucafum religati oratio, quam

adducit Cicero Tuſcul. II. 9. diſſimulato licet auctoris nomine ex Aeſchyli tragoedia translata fuerit, et quidem ab Attio ſub cujus nomine Nonius locum ex iis producit, in v. *Adulo*, meminitque praeterea Attianae hujus fabulae in v. *Gelus*, ſubſcribente Priſciano VI.

Pari argumento inducor, ut credam, ſecundam etiam tragoediam Προμηθέα δεσμώτην ab Attio fuiſſe traductam, quippe ad eam pertinent quos eodem modo, tacito auctore profert idem Tullius, hi quatuor verſus Tuſc. III. 31.

Atqui, Prometheu, te hoc tenere exiſtimo
Mederi poſſe rationem iracundiae.
Prom. *Si quidem qui tempeſtivam medicinam admovens*
Non adgraveſcens vulnus illidat manus.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΠΥΡΦΟΡΟΣ. Laudatur Polluci Προμηθεὺς πυρκαεὺς IX. 8. ὁ δ' ἐμπρήσας τάχ' ἂν Πυρκαεὺς ὀνομάζοιτο, κατὰ Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλέα οὕτως ἐπιγράψαντας τὰ δράματα, τὸν μὲν, τὸν Προμηθέα, τὸν δὲ τὸν Ναυπλίον. An lapſus fuerit memoria neſcio; certum eſt a nemine alio citari: et eandem innuere Pollucem fabulam quae vulgo Προμηθεὺς πυρφόρος audit. Fabulam hanc Satyricam eſſe contendit vir magnus Iſ. Caſaubonus, quod de duobus reliquis minus ſit probabile. At unam ex his tribus fuiſſe Satyricam et in eadem tetralogia cum Phineo, Perſis ac Glauco Potnienſi collocatam teſtatur vetus auctor hypotheſeos in Perſas; ait enim ἐπὶ Μένωνος τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποτνιεῖ, Προμηθεῖ. Et recte quidem vir doctiſſimus. Satyricam enim fuiſſe hinc etiam liquet, quod in hac fabula introductus fuerit Satyrus, ignem ſibi primo viſum exoſculari et amplecti volens, cui Prometheus

Τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε
Καίει τὸν ἁψάμενον

In hac ipſa fabula inquam. Neque enim hoc argumentum tractarunt duo reliqui tragici. Locus exſtat apud Plutarch. de capienda ex hoſtibus utilitate p. 86.

ΠΡΩΤΕΥΣ. Charactere ſatyrico ſcripta fuit haec fabula. Plena inſcriptio: Πρωτεὺς σατυρικός. Heſych. Ἀμάλα, τὴν ναῦν, ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν ἅλα. Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ. Idem Ἐπάσω ἐκτήσω. Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ. Ad tetralogiam Oreſtiam pertinuiſſe docet Scholiaſtes Ariſtophanis in Ranas v. 1115. Potuit ad Bacchi hiſtoriam referri, quem primus omnium Proteus Aegyptiorum rex hoſpitio excepit.

ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΙ. Heſychio Σαλαμίνιαι in v. Ἔκλεγον et Κανθύλας.

ΣΙΣΥΦΟΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ. Quod paullo ante ad Glaucum Potnienſem notavimus, de epitheto διακριτικῷ nomini tragoediae addito, (nempe id factum ut diſtingueretur ab alia ejuſdem nominis fabula) hic quoque locum obtinere debet. Alius erat Aeſchyli Σίσυφος nempe πετροκυλιστής, quem tamen non commemorat Anonymus in hoc Catalogo, ab aliis vero laudatum comperimus. De utroque ſic decernimus. Siſyphus permiſſu Platonis ad ſuperos reverſus noluit amplius redire ad inferos, donec a Mercurio vi detractus; hoc fortaſſe priori tragoediae *Siſypho fugitivo* argumentum dedit. Tandem ad inferos delatus transfugii poenas luit: has altera *Siſyphus ſaxum verſans* exhibuit.

ΤΗΛΕΦΟΣ. Telephus ab Achille vulneratus, quum nulla arte ſanari poſſet, oraculum ſciſcitatus, reſponſum accepit: ὁ τρώσας ἰάσεται. *Hoc Telephus ubi audivit*, inquit Hyginus Fab. CI. *ad regem Agamemnonem venit, et monitu Clytaemneſtrae Oreſtem infantem de cunabulis rapuit, minitans ſe eum occiſurum, niſi ſibi mederentur.* Quod ab Aeſchylo in hac tragoedia repraeſentatum monet Ariſtophanis interpres in Acharn. v 331. τὰ δὲ μεγάλα πάθη ὑποπαίζει τῆς τραγῳδίας, ἐπεὶ καὶ ὁ Τήλεφος κατὰ τὸν τραγῳδοποιὸν Αἰσχύλον ἵνα τύχῃ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν σωτηρίας τὸν Ὀρέστην εἶχε συλλαβών. Cetera notiora ſunt, quam ut referam. Exhibuerunt hoc nomine fabulas Ennius

et Attius, quorum ille fortaſſe Euripidem expreſſit, hic Aeſchylum.

ΤΡΟΦΟΙ. Ita etiam Heſychius v. Δίκρα, et Πεδοίκου χελιδόνες. Eadem tamen ni fallor tragoedia, quam laudat Euripidis Scholiaſtes in Argumento Medeae, pleniore titulo Διονύσου τροφοί. Quid de Bacchi nutricibus fabulentur veteres, quas Jupiter in Hyadas ſtellas mutavit, neminem latet.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ. Hanc eandem fabulam exhibuerunt et Sophocles et Euripides, ut apparet e Dionis Chryſoſtomi Oratione LII. ubi tres illos tragicos inter ſe confert, oſtenditque quid in fabula iſta componenda quisque eorum ſibi habuerit proprium et peculiare; ſed enim injuria temporum et Aeſchyli et Euripidis tragoediae interciderunt. Scripſit et Attius *Philoctetem.*

ΦΡΥΓΕΣ Η ἝΚΤΟΡΟΣ ΛΥΤΡΑ. Hypotheſis ex Homero Iliad. Ω. deprompta, quam poematis partem λύτρα nominabant veteres. Virgil. Aen. I. 484.

Exanimumque auro corpus vendebat Achilles.

Lucanum adoleſcentem idem tractaſſe argumentum ex Statio diſcimus in Silv. II. 7. 54.

At primum teneris adhuc in annis
Ludes Hectora Theſſalosque currus
Et ſupplex Priami potentis aurum.

Scripſit et *Hectoris lytra* Ennius, noſtrum, ut videtur, imitatus.

ΦΡΥΓΙΟΙ. Meurſius arbitratur diverſam non eſſe a praecedenti, cui aſſentior.

ΧΟΗΦΟΡΟΙ. Apud Latinos poëtas *Dulorestes* ejusdem argumenti fabula. Scripſerunt eo nomine tragoedias, Naevius, Ennius et Pacuvius.

ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ. Legendum, prout habet editio Robortelli Ψυχαγωγοί. Quo nomine citatur Heſychio v. Δρύπτειν, Polluci X. 1. Scholiaſtae Homeri ad Odyſſ. K. 133. et Apollonii ad III. 846.

ΨΥΧΟΣΤΑΣΙΑ. Tragoedias ſuas dixit Aeſchylus τεμάχη εἶναι τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων. Athen. VIII. 8. Hanc ſane ex Homero confictam tradunt Plutarchus de audiendis poetis p. 17. et Euſtathius in Iliad. X. p. 1266. l. 40. Ipſos Homeri verſus adducit Plutarchus, ubi Jovem deſcribit ponderantem κῆρας Achillis et Hectoris:

Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο·
Τὸν μὲν Ἀχιλλῆος, τὸν δ' Ἕκτορος, ἱπποδάμοιο.
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ·
Ὤιχετο δ' εἰς Ἀΐδαο· λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.

Mox ſubdit: Τραγῳδίαν ὁ Αἰσχύλος ὅλην τῷ μύθῳ περιέθηκεν, ἐπιγράψας Ψυχοστασίαν καὶ παραστήσας ταῖς πλάστιγξι τοῦ Διός, ἔνθεν μὲν Θέτιν, ἔνθεν δὲ τὴν Ἠώ, δεομένας ὑπὲρ τῶν υἱῶν μαχομένων. Memnonem intelligit et Achillem, quorum animos penſitantem introduxit Jovem Aeſchylus, Κῆρας Homeri de animis intelligens. Euſtath. l. l. Jul. Pollux IV. 19. §. 2, in recenſendis Theatri partibus θεολογείου meminit ſupra ſcenam, unde apparuere dii. Ὡς ὁ Ζεύς, inquit, καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐν Ψυχοστασίᾳ, in hac ſcil. fabula; quod quum non intellexerit Interpres, more ſuo omiſit.

Hactenus de tragoediis, quae in Catalogo recenſentur; reliquarum nomina apud alios auctores laudata haec ſunt.

ΑΛΚΜΗΝΗ. Heſychius Ἀποστὰς φυγών. Αἰσχύλος Ἰσθμιάσταις *) καὶ Ἀλκμήνῃ.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΝΤΙΟΣ. Athenaeus III. 10. Ἀρσενικῶς δὲ ἐν Ποντίῳ Γλαύκῳ Αἰσχύλος. Strabo X. p. 446. ὑπὸ τοιοῦδε πάθους καὶ ἡ ὁμώνυμος τῇ νήσῳ πόλις καταποθῆναι λέγεται, ἧς μέμνηται καὶ Αἰσχύλος ἐν τῷ Ποντίῳ Γλαύκῳ· Argumentum proditur a Pauſania in Boeotic.

*) Sic correxit Meurſius vulg. Ἰσθασθαις.

c. 22. Τούτων τε δή ἐστι τῇ Ἀνθηδόνι μνήματα, καὶ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ καλούμενον Γλαύκου πήδημα· εἶναι δὲ αὐτὸν ἁλιέα, καὶ ἐπεὶ τῆς πόας ἔφαγε δαίμονα ἐν θαλάσσῃ γενέσθαι, καὶ ἀνθρώποις τὰ ἐσόμενα εἰς τόδε προλέγειν, οἵ τε ἄλλοι πιστὰ ἥγηνται, καὶ οἱ τὴν θάλασσαν πλέοντες, πλεῖστα ἀνθρώπων ἐς τὴν Γλαύκου μαντικὴν κατὰ ἔτος ἕκαστον λέγουσι. Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀνθηδονίων, τῷ μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ᾆσαι τὰ ἐς Γλαῦκον· Αἰσχύλῳ δὲ καὶ ἐς ποίησιν δράματος ἐξήρκεσε.

ΔΑΝΑΗ. Hefychius. Καθαίρομαι γῆρας, ἐκδύομαι. Αἰσχύλος Δανάῃ.

'ΕΛΛΑΔΙΟΣ. Horpocration v. μαλακίζομεν. Αἰσχύλος 'Ελλαδίῳ.

ΘΑΛΑΜΟΠΟΙΟΙ. Pollux VII. 27. Καὶ Λέσβιον δὲ καὶ ἐκφάτνωμά τε, καὶ κύνημα, μέρη ἔργων ἐν Αἰσχύλου Θαλαμοποιοῖς.

ΝΗΡΕΥΣ. Hefychius: Ἀθήρ, ἐπιδορατίς, μεταφορικῶς. Αἰσχύλος Νηρεῖ.

ΣΙΣΥΦΟΣ ΠΕΤΡΟΚΥΛΙΣΤΗΣ. Euftratius in Ethic. III. 1. Δοκεῖ γὰρ Αἰσχύλος λέγειν μυστικά τινα, ἔν τε τοῖς Τοξότισι, καὶ Ἱερείαις καὶ ἐν Σισύφῳ πετροκυλιστῇ.

ΦΙΝΕΥΣ. Scholiaftes in Argumento Perfarum. Ἐπὶ Μένωνος τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποτνιεῖ, Προμηθεῖ. Citatur etiam Athenaeo X. 5.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ. Pollux VII. 22. Ταῦτα πέλυντρα καλεῖ ἐν Φοινίσσαις Αἰσχύλος.

Joannes Meurfius in accurato fuo de Tragoediis Aefchyli, Sophoclis, et Euripidis libello inter Aefchyli fabulas Μήδειαν et Σατύρους recenfet. De priori Ariftotelem teftem adducit. Poët. c. 18. Ἐν δὲ τοῖς δράμασι πολὺ παρὰ τὴν ὑπόληψιν ἀποβαίνει· ὅσοι πέρσιν Ἰλίου ὅλην ἐποίησαν, καὶ μὴ κατὰ μέρος, ὥσπερ Εὐριπίδης Νιόβην, ἢ Μήδειαν, καὶ μὴ ὥσπερ Αἰσχύλος ἢ ἐκπίπτουσιν, ἢ κακῶς ἀγωνίζονται. Hanc ego cui ex verbis Ariftotelis nihil tale innotefcit, praetermittendam potius duxi. De pofteriori Paufaniam laudat in Corinthiacis c. 13. Τοῦτο

'Αρι-

Ἀριστίᾳ Σάτυροι, καὶ Πρατίνᾳ τῷ πατρί εἰσι πεποιημένοι πλὴν τῶν Αἰσχύλου δοκιμώτατα. Ceterum intelligendus omnino Paufanias de Satyricis Fabulis, quas Graeci vocant modo Σατυρικὴν ποίησιν, aut Σατυρικὰ δράματα, modo fimpliciter Σατύρους. Liquidiffime Diogenes Laërtius in Menedemo II. Segm. 123.: Ἀχαιῷ τὸ δευτερεῖον ἐν τοῖς Σατύροις, Αἰσχύλῳ δὲ πρωτεῖον ἀπεδίδου.

AESCHYLI DEPERDITORUM DRAMATUM FRAGMENTA CUM VIRORUM DOCTORUM ANNOTATIONIBUS.

ΑΘΑΜΑΣ.

1.

Τὸν μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκεῖος λέβης
'Αεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν.

Citat Eustathius in Odyss. E. p. 1541. l. 29. Τὸ δὲ σύνθετον ἔχει (πους) τὸν πολύπουν γὰρ φαμέν, καὶ τὸν Οἰδίπουν καὶ τὸν τρίπουν λέβητα παρ' Αἰσχύλῳ. Tragoediae nomen indicat Athenaeus Deipnos. VII. 19. Καὶ τρίπουν δὲ λέβητα φασιν Αἰσχύλον εἰρηκέναι ἐν 'Αθάμαντι ἀπὸ ἁπλοῦ ποῦς. Distichon integrum celato Tragoediae nomine profert idem II. 6. et Eustathius in Iliad. I. p. 740. l. 7. Καὶ ὅτι τὸ ἀρχαῖον δύο γένη τριπόδων ἦσαν, οἱ καὶ λέβητες· 'Εμπυριβήτης, καὶ ὁ λουτροχόος. Αἰσχύλος·

Τὸν μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκεῖος λέβης
'Αεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν.

Hunc vero excepit tripos, domeſticus lebes
Semper retinens ſtationem ſuper ignem.

Stanl.

Veram lectionem τὴν ὑπὲρ (pro παρὰ) πυρὸς στάσιν conſervavit Euſtath. ad Iliad. Ι'. p. 740. l. 10. ubi tamen levi errore in verſu praecedente ſcribitur ἐδέξατο. *Butler.*

2.

Ἀήτους.

Heſych.: Ἀήτους, μεγάλους, Αἰσχύλος Ἀθάμαντι.

3.

Ἀπαρτιᾷ.

Heſychius: Ἀπαρτιᾷ, ἀπαρτισμένως. Αἰσχύλος, Ἀθάμαντι.

Locum corruptum eſſe cenſent viri docti et legendum ἀπαρτί. Sed quidni ἀπαρτίως? *Butler.* Verum eſſe ἀπαρτὶ confirmatur auctoritate Zonarae p. 284. ed. Tittmann. *V. Cl. S.*

4.

Fragmentis Stanlejanis adde Heſych. Βρυαζούσης λεαίνης. ἐν Ἀθάμαντι. ἀκμαζούσης, ἢ ἐγκύμονος. Nomen auctoris omiſit Heſych. et quum Sophocles quoque Athamanta docuerit, incertum eſt an hoc fragmentum Aeſchylo ſit tribuendum. Phraſis tamen eſt Aeſchylea. *Butler.*

ΑΙΑΣ ΛΟΚΡΟΣ.

5.

Τί σοι ὁ Ἀπόλλων κεκιθάρικεν;
Quid tibi Apollo cecinit.

Zenob. VI. 14. Τὸ κεκιθάρικεν, οἷον ἐμαντεύσατο· ὡς φησιν Αἰσχύλος ἐν Αἴαντι Λοκρῷ. Nullum aliud exſtat fragmentum ex hac tragoedia, et qui tragoediarum Aeſchyli catalogum exhibet nullam facit hujus epigraphes mentionem. *Stanl.*

κεκιθάρικεν] Sic *canere* apud Latinos pro *vaticinari*, quod notiſſimum. Alteram quoque fabulam AJACEM ſcripſiſſe Aeſchylum TELAMONIUM ſcil. e Scholiis ad Sophoclis Ajacem v. 830. (815. ed. Brunck.) colligit Gataker. adverſ. Miſcell. p. 529. Sed vide quae ad Θρῆσσαις fragm. *Butler.*

ΑΙΤΝΑ.

6.

A. Τί δῆθεν αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί,
B. Σεμνοὺς Παλίκους Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν.
Ἦ καὶ Παλίκων εὐλόγως μένει φάτις,
Πάλιν γὰρ ἵκουσ' ἐκ σκότους τόδ' ἐς φάος.

A. Quodnam igitur nomen tribuent iis mortales?
B. Venerandos Palicos Jupiter indigitavit.
Quae etiam nomen Palicorum recte manet!
Quippe reverſi ſunt ex tenebris in hanc lucem.

Hos Aeſchyli verſus ſervavit Macrobius Saturnal, V. 19. ubi ad locum Virgilii IX. 515.

Pinguis ubi et placabilis ara Palici,

ſic diſſerit: „*Quis hic* Palicus *deus, vel potius qui* dii Palici (*nam duo ſunt*) *apud nullum penitus auctorem Latinum, quod ſciam, reperi, ſed de Graecorum penitiſſimis literis hanc hiſtoriam eruit Maro. Nam primum ut Symaethus fluvius, cujus in his verſibus meminit in Sicilia eſt, ita et* dii Palici *in Sicilia coluntur; quos primum omnium* Aeſchylus *tragicus, vir utique Siculus, in literas dedit, interpretationem quoque nominis eorum, quam Graeci* ἐτυμολογίαν *vocant,*

expressit versibus suis. Sed priusquam versus Aeschyli *ponam, paucis explananda est historia* Palicorum. *In Sicilia Symaethus fluvius est. Juxta hunc Nympha Thalia, compressu Jovis gravida, metu Junonis optavit, ut sibi terra dehisceret; quod et factum est. Sed ubi venit tempus maturitatis infantum, quos alvo illa gestaverat, reclusa terra est, et duo infantes, de alvo Thaliae progressi, emerserunt, appellatique sunt* Palici ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι· *quoniam prius in terram mersi, denuo inde reversi sunt. Nec longe inde lacus breves sunt, sed immensum profundi, aquarum scaturigine semper ebullientes, quos incolae crateras vocant, et nomine Dellos appellant, fratresque eos* Palicorum *existimant; et habentur in cultu maximo; praecipueque circa exigendum juxta eos jusjurandum, praesens et efficax nomen ostenditur. Nam quum furti negati, vel ejuscemodi rei fides quaeritur, et jusjurandum a suspecto petitur, uterque ab omni contagione mundi ad crateras accedunt, accepto prius fidejussore a persona, quae juratura est, de solvendo eos quod peteretur, si addixisset eventus. Illic invocati loci numine testatum faciebat esse jurator, de quo juraret. Quod si fideliter faceret, discedebat illaesus; si vero subesset jurijurando mala conscientia, mox in lacu ammittebat vitam falsus jurator. Haec res ita religionem fratrum commendabat, ut craterae quidem* implacabiles, *Palici autem* placabiles *vocarentur. Nec sine divinatione est Palicorum templum. Nam quum Siciliam sterilis annus arefecisset, divino Palicorum responso admoniti Siculi, heroi cuidam certum sacrificium celebraverunt; et revertit ubertas. Qua gratia Siculi omne genus frugum congesserunt in aram Palicorum; ex qua ubertate ara* ipsa pinguis *vocitata est. Haec est omnis historia, quae de Palicis eorumque fratribus in Graecis tantummodo literis invenitur, quas Maro non minus quam Latinas hausit. Sed haec quae diximus auctoritatibus approbanda sunt.* Aeschyli *tragoedia est, quae inscribitur* Aetna. *In hac, quum de Palicis loqueretur, sic ait:*

Τί δῆθεν — —
— — τόδ' ἐς φάος.

Haec Aeschylus." Quae sequuntur apud Macrobium, in quibus Calliae Polemonis, Xenagorae loca adducit nihil ad Aeschyli fragmentum pertinent. Ceterum in primo fragmenti versiculo, ubi vulgo legitur ὄνομα τίθενται βροτοί recepi lectionem θήσονται quam teste Jac. Gronovio ad Macrobium codex Macrobii Thuanaeus suppeditat. Itaque non opus est Pauwii correctione, qui ne metrum hiaret legendum censebat τοὔνομα τίθενται βροτοί. Lectionem θήσονται et sensus postulat, et Heathius Butlerusque probaverunt. Ceterum vulgo quatuor hi versiculi sic inter duas personas A. et B. dividebantur:

A. Τί δῆθεν — —
B. Σεμνούς . . .
A. Ἦ καὶ — φάτις;
B. Πάλιν γὰρ — .

Ita ut tertius versus interrogative sic capiendus esset: *Num etiam probabili cum causa hoc Palicorum nomen manet?* Pauwius vero duo ultimos versiculos eidem personae quae versiculo primo quaesiverat τί δῆθεν etc. tribuit; versu tertio ἦ καὶ Παλίκων εὐλόγως μένει φάτις *sane et Palicorum nomen justa de causa manet.* Sed multo commodior est Heathii ratio, qui tres ultimos versus eidem personae assignat et pro ἦ vel ἢ legit ἡ. In versu ultimo pro ἵκουσ' vulgo legebatur ἥκουσ'. Sed ἵκουσ' Macrobii auctoritate et ipsa verbi notatione confirmatur.

σεμνοὺς Παλίκους] Hesych. Παλικοί· Ἀδράνῳ *) δύο γεννῶνται υἱοὶ Παλικοί· οἱ νῦν τῆς Συρακουσίας εἰσὶ κρατῆρες οἱ καλούμενοι Παλικοί, οἱ καὶ κατοικήσαντες αὐτῇ.

---

*) Henr. Stephanus conj. Ἀδρανῷ, Sopingius vel ἐν Δρανῷ, vel Αἴτνῃ legendum putabat, Salmasius Ἰδρανῷ, Pergerus ἐν Ἀδράνῳ civitate Siciliae.

Steph. Byzant. Παλικὴ πόλις Σικελίας. Θεόφιλος δ' ἐν ἑνδεκάτῳ περιηγήσεως Σικελίας Παλικὴν κρήνην φησιν εἶναι. Πλήσιον δὲ αὐτῆς ἱερὸν Παλικῶν οἵ εἰσι δαίμονες τινες, οὓς Αἰσχύλος ἐν Αἰτναίοις γενεαλογεῖ Διὸς καὶ Θαλείας τῆς Ἡφαίστου· κληθῆναι δὲ αὐτοὺς Παλικοὺς διὰ τὸ ἀποθανόντες πάλιν εἰς ἀνθρώπους ἱκέσθαι.

7.

Κρείττονας.

Hesychius: Κρείττονας· τοὺς ἥρωας οὕτω λέγουσιν· δοκοῦσι δὲ κακότυχοί τινες εἶναι, διὰ τοῦτο καὶ οἱ παριόντες τὰ ἡρῶια σιγὴν ἔχουσι μή τι βλαβῶσι· καὶ οἱ θεοὶ δέ. Αἰσχύλος Αἴτνᾳ.

8.

Αἱμοί.

Hesychius: Αἱμοί· δρυμοί, Αἰσχύλος Αἰτναίαις. Eustath. Odyss. Σ. p. 185. v. 17. ed. Rom. Αἱμοὺς τοὺς δρόμους Αἰσχύλος λέγει, ubi legendum esse δρυμοὺς jam alii monuerunt. Sed apud Suidam in αἵμοις pejore vitio legitur δρόσους pro δρυμούς.

9.

Ἀναξίαν.

Hesych. Ἀνάξιαν. βασιλείαν. Αἰσχύλος Αἰτναίαις.

ΑΚΤΑΙΩΝ.

Hanc nostro tragoediam attibuere ausim partim fide Pollucis, qui V. 5. nomina canum Actaeonis recenset, partim Schol. Venet. ad Homer. Iliad. I. 589. p. 238. Ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπὶ τοῦ διαφθείρειν ψιλῶς τέταχε (verbum ἀμαθύνειν) περὶ τοῦ Ἀκταίωνος λέγων

Κύνες δ' ἠμάθυνον ἄνδρα δεσπότην.

ubi legendum Κύνες μὲν vel Κύνες γάρ. Huc referri etiam debet ex incertis fragm. XCVII. e Polluce V. 5. petitum *Butler*. Vid. infra fragmenta incerta. *S.*

ΑΛΚΜΗΝΗ.

10.

Ἀποστάς.

Hefych. Ἀποστάς, φυγὼν Αἰσχύλος Ἰσθμιάσταις καὶ Ἀλκμήνῃ. Verum quum nullibi hoc excepto loco reperiatur haec tragoediae Aeschyleae epigraphe, valde vereor ne mendofus hic fit Hefychii codex, et pro Ἀλκμήνῃ legendum Ἀλκμάν. *Stanl.* Hoc loco Stanlejus legendum effe cenfet Ἀλκμάν, quafi Hefychius indicare voluerit poëtam Alcmanem voce ἀποστὰς ufum effe pro φυγών. Sed quamvis Alcmene inter fabulas Aeschyleas nusquam alibi nominetur, hoc tamen non fufficit ad perfuadendum vel evincendum, Aeschylum nullam hoc nomine fabulam fcripfiffe. Quot enim aliae funt poëtarum fabulae, quarum mentio femel tantum in veterum fcriptis occurrit? *Küfter.* Alberti quaerendum putabat an ab Hefychio fcriptum fuerit: καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀλκμήνῃ. Butlerus vero Stanlejii fufpicionem haud vanam effe judicans, fortaffe pro Ἀλκμήνῃ illo Hefychii loco legi poffe arbitratur Ἀμυμώνῃ.

ΑΜΥΜΩΝΗ.

11.

Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δέ μοι.

Hic verficulus citatur ab *Ammonio* de diff. v. Γῆμαι, ubi tamen legitur γαμεῖν δὲ μή. Valckenaerius probabili conjectura μοι reponendum cenfuit, ut fenfus fit: *Tibi quidem viro nupfiffe, at mihi uxorem duxiffe fatale fuit.*

12.

Κἄγωγε τὰς σὰς Βακκάρεις τε καὶ μύρα.

Laudatur ab Athenaeo Deipnoſ. l. XV. c. 12.

13.

Θρώσκων.

Heſych.: *Θρώσκων, κνώδαλα ἐκθορίζων, καὶ σπερματίζων, γεννῶν. Αἰσχύλος Ἀμυμώνῃ.*

In hac gloſſa Hemſterhuſius *κνώδαλα* cum *θρώσκων* jungendum putabat, dictumque ad Minoëm pertinere, qui *εὕρεσκεν ὄφεις καὶ σκορπίους.* Antonin. Lib. Met. c. 41.

ΑΡΓΕΙΟΙ.

14.

Καὶ παλτὰ κἀγκυλητὰ καὶ χλῆδον βαλών.

Locum citat Harpocration v. *χλίδος.* Sed ibi corrupte legebatur verſiculus hoc modo:

καὶ πολτακὰν κύλητκν καὶ χλῆδον βαλών.

Ad hunc v. Mauſſacus parum feliciter expedire difficultatem tentavit. Valeſius hanc notam ſubjecit: 1) An forte *καὶ πόρτακος* aut *πορτακῶν κύλιγμα*, i. e. *bovinum fimum, ſtercus.* Sed *κύλιγμα* a *κυλίειν* nolim affirmare, *πορτακῶν* autem videtur omnino verum eſſe. Vide Heſychium apud quem *πορτιφόροι* dicantur *οἱ τὰ κόπρια ἐπ' ὤμων αἰρόμενοι.* Male *κόῤῥεια* legitur. An *πόρδακον* i. e. humidum teſte Strabone? Salmaſius teſte Mauſſaco in Appendice legit *καὶ πέλτ' ἀναγκύλητα*, i. e. *peltas, quae anſa retineri haud facile poſſunt.* Eſt enim *ἀγκύλη* anſa, jaculi *amentum.* Ego malim *παλτ' ἀναγκύλητα.* Eſt enim *πάλτον, ἀκόντιον* ut nemo neſcit, et *πέλτον* Graecum non eſt; itaque errat Salmaſius. Verſus Aeſchyli intelligen-

dus eſt, de his, qui in extremo periculo ſe omni telo, quod obvium eſt, defendunt. Et jacula, inquit, ſine amentis, et lapides, qui ad manum ſunt jaciens in hoſtem. Sic ἐνεγκυλωμένα τόξα apud Suid. *probe tenſi arcus.* Et ἐπηγκυλημένα ξύλα idem explicat εἰς ὅπλων χρῆσιν. Porro Aeſchylus in ea fabula Graecos poſt epulas ebrios inducit, et inter ſe rixantes, prorſus ut Lapithas ac Centauros quolibet telo certare ac matulas etiam in capita adverſariorum illidere. Athen. deipn. lib. I., quod iisdem paene verbis imitatus eſt Sophocles in Ἀχαιῶν συνδείπνῳ, ut refert Athenaeus lib. I. p. 17." Hactenus Valeſius. Optime tamen h. l. emendavit Stanlejus ſic, ut edidimus.

15.

Ὁ δ' ἐστὶν ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος
Γελωτοποιὸν τὴν κάκοσμον οὐράνην
Ἔῤῥιψεν, οὐδ' ἥμαρτε. Περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
Πληγεῖσ' ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη
Χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί.

Hic eſt, qui aliquando telum
ridiculum, male olentem matulam
conjecit, nec aberravit; ad meum enim caput
illiſa fractaque eſt in teſtas parvulas
diverſum quid ab unguentorum vaſis ſpirans mihi.

Hi verſus leguntur apud Athenaeum lib. I. c. 30. qui nomen quidem dramatis haud memorat, attamen hoc refert, ab Aeſchylo inductos eſſe Graecos ebrios, qui ſe invicem matulis peterent. Itaque hunc locum ex Argivis depromtum eſſe credibile eſt. Eosdem verſus Athenaeus ibid. memorat Sophoclem imitatum eſſe in Ἀχαιῶν συνδείπνῳ; his verſiculis

Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην
ἔῤῥιψεν οὐδ' ἥμαρτι. Περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
κατάγνυται τὸ τεῦχος, οὐ μύρου πνέον,
ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο.

Ira fremens graviter olentem matulam
projecit nec erravit, meum namque ad caput
vas rumpitur, unguenti nihil spirans,
cohorrui odoris foeditate.

16.

Καπανεύς μου καταλείπεται λοιποῖς ἀκέραυνος ἀρούρων ἐπηλυσίων ἀπέλιπεν.

Etymol. M. v. Ἐνηλύσια.

Stanl. recte monet legendum ἐνηλυσίων. Pauwius ad h. l. „Legendum, inquit, fortaſſe:

Καπανεύς μου καταλέγεται λοιποῖς·
Ἀκέραυνος ἄρουρ' ὢν ἐνηλυσίων
Ἀπέλιπεν.“

Capaneus Argivus. Inde Καπανεύς μου Argivus loquens: καταλέγεται λοιποῖς *cum reliquis memoratur.* Ἄρουρα ἐνηλυσίων aptum et aptum quoque ἄρουρα ἀκέραυνος, quin Capaneus, non terra, fuit fulmine percuſſus. Ea tamen ſic dicta ἄρουρα ἐνηλυσίων. Ἐνηλύσιος de homine etiam uſurpatum. Heſychius: ἐνηλύσιος, ἐμβρόντητος, κεραυνόβλητος. Etymologus autem Aeſchyli verba videtur adductu ad illuſtrandum praecedens Εὐκίνητα. Quare ἐνηλυσίων ſic etiam intelligi poſſet; quin et perbene ſcribi ἐνηλύσιον pro ἐνηλυσίων. Verſus ſunt Anapaeſtici, quorum norma ſuſpiciunculas meas commendat; ἀπέλιπεν eſt proceleuſmaticus; alias ἀπέλειπεν ſcribendum eſſet?“ Sed Pauwiana haec commenta jure ſuo aſpernati ſunt Heathius et Butlerus. Bothius vero ſic legi poſſe conjecit:

Καπανεὺς μὲν οὖν καταλείπεται,
Λεπαίοις δὲ καρχάνοις
Ἀραρὼς ἐνηλύσιος ἀπέλιπε.

hoc ſenſu, ſane quidem haud inepto: *Capaneus igitur ſuperest, ſed arduis inhaerens pinnis fulgure decuſſus deſiitit.* Certi tamen nihil affirmari poteſt.

17.

Ἀπόσκημμα.

Hesych. Ἀπόσκημμα, ἀπέρισμα. Αἰσχύλος Ἀργείοις.

Sic enim recte nunc legitur ap. Hesychium. Male olim Ἀργείᾳ.

18.

Ἐμμέλεια.

Hesych. Ἐμμέλεια, εἶδος ὀρχήσεως καὶ Πλάτων ἐπαινεῖ τὴν ὄρχησιν· καί φησιν, ἢ ἀπὸ τοῦ μέλους ὠνομάσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰ μέλη γίνεσθαι. Τραγικὴ δὲ ὄρχησις. Ἀργείοις δὲ Αἰσχύλος ἀντὶ τοῦ σατυρική, ἥ ἐστι Σίκιννις.

ΒΑΣΣΑΡΙΔΕΣ.

19.

Εἱλλόμενον.

Hesych. Εἱλλόμενον· εἰργόμενον. Αἰσχύλος Βασσάραις. Sed ibi scribendum Βασσαρίσι.

20.

Κάρφει παλαιῷ καπιβωμίῳ ψόλῳ.
Ligno arido et igne ab altari.

Schol. ad Nicandri Theriaca v. 288. Καὶ Αἰσχύλος· ἐν Βασσαρίσι Κάρφει παλαιῷ etc. in MS. est σκάρφει.

Ceterum, quod Pauwius monuit, argumentum hujus dramatis colligi potest ex Eratosthenis catasterismis c. 24. ubi legitur: ὃς (Orpheus) τὸν μὲν Διόνυσον οὐκ ἐτίμα, τὸν δὲ Ἥλιον μέγιστον τῶν θεῶν ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν· ἐπεγειρόμενός τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑωθινὴν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον.

προέμενε τὰς ἐντολάς, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἥλιον πρῶτον. Ὅθεν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ ἔπεμψε τὰς Βασσαρίδας, ὥς φησιν Αἰσχύλος ὁ ποιητής, αἵτινες αὐτὸν διεσπασαν, καὶ τὰ μέλη διέῤῥιψαν χωρὶς ἕκαστον· αἱ δὲ Μοῦσαι συναγαγοῦσαι ἔθαψαν ἐπὶ τοῖς καλουμένοις Λειβήθροις.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΝΤΙΟΣ.

Argumentum fabulae proditur a Paufania in Boeoticis p. 298. ed. Sylb.

Τούτων τε δή ἐστι τῇ Ἀνθηδόνι μνήματα, καὶ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ καλούμενον Γλαύκου πήδημα. Εἶναι δὲ αὐτὸν ἁλιέα, καὶ ἐπεὶ τῆς πόας ἔφαγε, δαίμονα ἐν θαλάσσῃ γενέσθαι, καὶ ἀνθρώποις τὰ ἐσόμενα εἰς τόδε προλέγειν, οἵ τε ἄλλοι πιστὰ ἥγηνται, καὶ οἱ τὴν θάλασσαν πλέοντες πλεῖστα ἀνθρώπων ἐς τὴν Γλαύκου μαντικὴν κατὰ ἔτος ἕκαστον λέγουσι. Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀνθηδονίων τῷ μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ᾆσαι τὰ ἐς Γλαῦκον· Αἰσχύλῳ δὲ καὶ ἐς ποίησιν δράματος ἐξήρκεσε.

21.

Κόγχοι, μύες, ὄστρεα.

Hoc fragmentum citat Athenaeus Deipnof. lib. III. c. 33. τὰς δὲ κόγχας ἔστιν εὑρεῖν λεγομένας καὶ ἀρσενικῶς. — — Ἀρσενικῶς δ', Αἰσχύλος ἐν Ποντίῳ Γλαύκῳ

Κόγχοι, μύες κ' ὄστρεα

ubi metri caufa Bothius legendum cenfet κ. μύες τε κ' ὄστρεα. Ad h. l. Schweighaeuferus V. C. haec annotavit. „Cafaubonus legendum, inquit, ἐν Ποτνιεῖ Γλαύκῳ non Ποντίῳ. *Glaucum marinum* nemo veterum ab Aefchylo editum fuiffe eft auctor. Potnienfis Glaucus poetae illius nota fabula eft ex Strabonis libro nono, Hefychio in Ἀμφίσωπον et Ξιφήρου λιμήν, et ipfo laterculo tragoediarum ejus poetae. Erat fcriptum Ποτνίῳ, unde

postea factum Ποντίῳ. Πότνιος autem et Ποντιεὺς idem ut annotat in Ethnicis Stephanus. Nec desunt qui nullo cognomine *Glaucum* nominent, ut Pindari interpres ad Od. 1. Pythionicarum. Hactenus Casaubonus. Ubi fefellisse τὸν πανεπιστήμονα Casaubonum memoriam ait Jon. Rutgersius Var. Lect. 11. 6. p. 92. affirmans: Aeschylum in tragoedia Ποντίῳ Γλαύκῳ non ab Euripidis Scholiaste modo et auctore Arati vitae [voluit puto *Aeschyli vitae*] sed a Strabone quoque laudari et Athenaeo." At nec ab ipso Rutgersio satis accurate haec observata esse, et confusum ab eo Πόντιον Γλαῦκον et Ποτνίεα Γλαῦκον apparet. Nam in Aeschyli vita (Arati vitam in qua Glauci Aeschylei fiat mentio nullam novimus,) Γλαῦκος Ποτνιεύς, non Πόντιος nominatur. Apud Euripidis vero Scholiastam ad Phoeniss. 1201. olim nunc Αἰσχύλος ἐν Γλαύκῳ legebatur, prius quam Valckenaerius l. c. p. 130. et Musgravius ad v. 1229. ex codicis MSti vestigiis ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ recte edidissent. In eo vero aut fefellerat Casaubonum memoria, aut minus perspicue mentem suam ille declaravit, quum dicere videtur, notam esse fabulam Aeschyli Potniensem Glaucum ex Strabonis lib. IX. Nam mentionem quidem fecit Geographus lib. IX. p. 409. Potniensis illius Glauci, qui quum equas suas humana carne pavisset, ipse vel extremum ab eisdem discerptus est (cf. Pausan. VI. p. 505.), sed de Aeschylo ibi altum silentium. Contra apud eundem Strab. lib. IX. p. 447. diserte citatur Aeschylus ἐν τῷ Ποντίῳ Γλαύκῳ. Et exstitisse Aeschyli fabulam, quae ad alterum illum *Glaucum* spectabat, qui ex piscatore marinus deus factus perhibebatur ex Pausania etiam lib. IX. p. 754. satis intelligitur. Quo minus hoc loco vulgata scriptura Ποντίῳ quam eandem membranas nostrae tenent, sollicitari debuit, quum praesertim ipse Athenaeus diserte doceat VII. 296. eundem hunc Glaucum ex piscatore inter deos relatum Πόντιον fuisse cognominatum. Quare prudenter Stanlejus fecit, duas diversas Aeschyli fabulas statuens,

alteram Γλαῦκος Ποτνιεύς, alteram Γλαῦκος Πόντιος inſcriptam, quam diſtinctionem ſuadebant etiam ipſa argumenta fragmentorum, quamvis perbrevium, quae ex utraque fabula ſuperſunt." Hactenus Cl. Schweighaeuſerus cetera quidem recte expoſuit, in hoc uno tamen corrigendus, quod Arati vitam exſtare negat, in qua *Glauci Pontii* mentio fiat. Vid. mox fragmentum 22 e Glauco Pontio.

22.

Κἄπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρεκπεσών.

De hoc fragmento Valckenaerius diatr. in fragm. Euripidis ita differit: Hunc verſum vita praebet Arati, poſt Victorium (ed. Florent. 1567. fol.) vulgata a Dionyſio Petavio in Uranologio (Lutet. Pariſ. 1637. fol.) p. 269. A. *) Εἰσὶ δὲ καὶ τῆς Εὐβοίας Ἀθηναίων Δαΐδαις μέμνηται (in margine corrigitur Ἀθῆναι ὧν μέμνηται) ἐν Γλαύκῳ Ποντίῳ Αἰσχύλος

Κἄπειτ' Ἀθῆναι Δαΐδας παρ' ἐκ Περσῶν

Petavius Latina dedit ſenſu vacua: *Exinde Athenas Daïdas e Perſis.* Perſas hinc fugabit una duntaxat ablata litera; una etiam transpoſita ſenarium nobis Aeſchyli reſtituet

Κἄπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρεκπεσών.

quumque deinceps furtim Athenas Diadas ſe ſubduxiſſet. Facillime jam vicina ſic corrigi poterunt: Εἰσὶ δὲ καὶ τῆς Εὐβοίας Ἀθῆναι Διάδες ὧν μέμνηται — — Αἰσχύλος etc. Haec non attigerunt Stanlejus aut commentatores Stephani Byz. qui eadem forſan olim poſuerat in v. Ἀθῆναι· ubi enim iſtius nominis urbs ſexta memoratur

---

*) Eandem Anonymi vitam in editione ſua Arateorum repetiit *J. Theoph. Buhle* V. C. Vol. II. p. 429 ſqq.

in Euboea atque iſta proſtant: τὰς δ' Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι primitus fortaſſe ſcripſerat Grammaticus: ταύτας τὰς Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι Αἰσχύλος μαρτυρεῖ. Hactenus Valckenaer. Ceterum hoc fragmentum jam attulerat Heathius, et legi voluerat

Κἄπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρεκπέρσων.

inſuper vaſtaturus. Melius inquit Butlerus, repoſuiſſet παρεκπερῶν *praetergrediens*, ut Scaliger in Euſeb. Chronic. p. 29.

23.

Εὐβοΐδα καμπὴν ἀμφὶ Κηναίου Διὸς
Ἀκτήν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα.

Hoc fragmentum ſervavit Strabo lib. X. p. 446. ubi terrae motu hanc urbem abſumptam fuiſſe refert: Ὑπὸ τοιοῦδε πάθους καὶ ὁμώνυμος τῇ νήσῳ (Euboeae ſcilicet) πόλις καταποθῆναι λέγεται, ἧς μέμνηται καὶ Αἰσχύλος ἐν τῷ Ποντίῳ Γλαύκῳ

Εὐβοΐδα κ α μ π τ ὴ ν etc. (Sic enim pro καμπὴν olim legebatur.)

Valckenaerius l. l. pag. 144. „Quando autem, inquit Stephanus Byz. ſecutus Strabonem lib. X. p. 684. A. Δῖον urbem fuiſſe ſcribit Euboeae περὶ τὸ Κήναιον, a qua prope abfuerint (πρὸς ταύτῃ ἦσαν) Διάδες Ἀθῆναι καλούμεναι, ſuſpicor equidem, quos eadem laudat e tragoedia Strabo p. 687. A. verſus Aeſchyli verſui paullo ante emendato jungendos

Κἄπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρεκπεσὼν
Εὐβοΐδα καμπὴν ἀμφὶ Κηναίου Διὸς
Ἀκτήν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα.

Nihil intereſt Εὐβοΐδα ſcribatur an Εὐβοΐδα."

24.

Σειλήνους καὶ Πᾶνας.

„Haec ad Glaucum Marinum pertinuiſſe credo, quum Satyro potius conveniant, quam tragoediae. Schol. Theocr. Idyll. IV. 62. τοὺς Σατύρους οἱ πλειόνες φασίν, ὡς καὶ τοὺς Σειλήνους καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ. Ex poſteriore clauſula videtur Aeſchylus vocem Σειλήνους tantummodo adhibuiſſe, Πᾶνας autem ad Sophoclis Andromedam pertinere.“ *Butler.*

25.

Δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν.
Hirſutum labium et menti fundus.

Etymol. M. Δαυλίς, πόλις ἐν τῷ Παρνασσῷ κειμένη. Μῦθος δ' ἐκεῖ γέγονε τὰ κατὰ τὸν Τηρέα καὶ τὰς ἀδελφὰς Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν. Εἴρηται δὲ διὰ τὸ πολὺ δάσος ἔχειν. Δαῦλον γὰρ τὸ δασύ. Αἰσχύλος·

Δαῦλος ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν.

Ceterum Butlerus recte hoc fragmentum hucusque inter incerta relatum ad Glaucum Pontium retulit adhibito loco Pauſan. Phocic. c. 4. Τοῖς δέ ἐστιν εἰρημένον, ὡς τὸ χωρίον, ἔνθα ἡ πόλις ᾠκίσθης, παρείχετο συνεχῆ δένδρα, καλεῖσθαι δὲ τὰ δασέα ὑπὸ τῶν πάλαι δαύλια. Ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ Αἰσχύλον τοῦ Γλαύκου τοῦ Ἀνθηδονίου γενειάδα καὶ ὑπήνην (ſic legendum pro vulg. γένεια ὑπήνην) ὠνομακέναι δαῦλον. Et Euſtath. p. 274. Δαῦλον γὰρ δασὺ ἔλεγον προπερισπωμένως, ὡς δηλοῖ Παυσανίας, εἰπὼν δαῦλον τὸ δασύ· ἡ προτέρα περισπᾶται. Αἰσχύλος: Δαῦλος δ' ὑπήνη.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΤΝΙΕΥΣ.

26.

Ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρὸς
Ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι.

Super curru currus, ſuper mortuo mortuus
Equi ſuper equis ingeſti et permiſti erant.

Optime ſic Valckenaerius ad Eurip. Phoeniſſ. v. 1202. (1212.) emendavit. Vulg. ſine ſenſu verſu altero legebatur ἐκπεφευγμένοι. Cod. Aug. ἐμπεφυγμένοι, qua ex lectione Valck. verum ἐμπεφυρμένοι aſſecutus eſt. Idem apte comparavit Virgil. Aen. XI. 638. *Armaque corporaque et permiſti caede virorum Semianimes volvuntur equi.* Nec abſimiles ſunt verſus Euripidis Phoeniſſ. loco ſupra citato:

Τροχοί τ' ἐπήδων ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι
Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύον θ' ὁμοῦ.

quem ad locum Scholiaſtes: Παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ:

Ἐφ' ἅρματος γὰρ — ἐκπεφευγμένοι.

Primum horum verſiculorum Aeſchylus pronuntiat apud Ariſtophanem in Ranis v. 1450. ubi Scholiaſtes ad h. l. ait: τὸ δὲ ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα ἐκ Γλαύκου Ποτνιέως τοῦ Αἰσχύλου. Ceterum pro vulg. ἐκπεφευγμένοι, Pauwius conj. legi poſſe ἐκκεχυμένοι minus apte; Bothius recepit ἦσαν ἐκπεφασμένοι *apparuerunt.*

27.

Καλοῖσι λουτροῖς ἐκλελουμαι μὲν δέμας
Ἐς ὑψίκρημνον Ἱμέραν τ' ἀφικόμην.

Hi verſus laudantur ex Glauco, (non tamen additur ex utro.) apud Schol. ad Pindar. Pyth. I. ubi Heynius Vol. II. p. 500. ſic probabiliter emendat:

Καλοῖσι λουτροῖς ἐκλελουμένος δέμας
Ἐς ὑψίκρημνον Ἱμέραν ἀφικόμην.

Ἱμέραν] Eſt Siciliae fluvius, de quo et Pindarus Pyth. I. 158.

Παρ' δέ γε τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα.

Urbs ibi cognominis Zanclaeorum colonia Pythagorae rebus geſtis celebris, de quo in vita ejus Jamblichus VII. καὶ ἐλευθέραν ἐποίησε Κρότωνα καὶ Σύβαριν καὶ Κατάνην καὶ Ῥήγιον καὶ Ἱμέραν καὶ Ἀκράγαντα καὶ Ταυρομένην καὶ ἄλλας τινάς. Ita enim ex Porphyrio reſtituendus iſte locus. *Stanl.*

28.

Εὐοδίαν μὲν πρῶτα ἀπὸ στόματος χέομεν.

Haec verba (quod Heathius obſervavit) Scholiaſtes ad Ariſtoph. Ran. v. 1576. affert e Glauco Potnienſi, cum iisque comparat Ariſtophanis verſum

Πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ.

Sic enim ille: Εὐοδίαν] Εὐκολίαν περὶ τὴν ὁδόν. Ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ Αἰσχύλου· Εὐοδίαν μὲν πρῶτα ἀπὸ στόματος χέομεν. *Stanl.* In Aeſchyli verſu pro πρῶτα legerim πρῶτον, ut ſit pars Hexametri. *Butler.*

29.

Σατύρους.

Schol. Theocriti Idyll. IV. 62. Τοὺς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σειλήνους καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἀνδρομέδᾳ. Ad utram vero pertineat fabulam incertum eſt.

30.

Εὐφήμοις γόοις.

Hefych.: Εὐφήμοις γόοις (ita legendum) δυςφήμοις· κατὰ ἀντίφρασιν. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ.

31.

Ξιφήρους λιμήν.

Hefych.: Ξιφίρου λιμήν· Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ, ὁ πόρθμος. Ταῦτα γὰρ πάντα τὰ περὶ Ῥήγιον ὡρίων. Legendum ξιφήρους λιμήν. Paullo ante Hefych. Ξιφήρους, ξίφος ἔχοντος, ξιφηφόρου. Valefius apud Hefychium legendum cenfebat: ταῦτα γὰρ πάντα τῶν περὶ Ῥήγιον ὡρίων. Alberti conj. νεωρίων.

32.

Ἴτηλον.

Hefychius: Ἴτηλον, τὸ ἔμμονον καὶ οὐκ ἐξίτηλον. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ. Phot. Lex. Ἴτηλον· τὸν οὐκ ἐξίτηλον, ἀλλ' ἀνεξάλειπτον. Οὕτως Αἰσχύλος.

33.

Ἄγων γὰρ ἄνδρας οὐ μὲν εἰλελειμμένους.

E Glauco Aefchyli citatur apud Schol. MS. ad Platonis Cratylum in Bibl. D. Marc. Venet. et quum ad Glaucum marinum parum conveniat, ad Potnienfem referendum arbitror. Ceterum locus eft corruptus qui fic reftitui poteft:

Ἄγων γὰρ ἄνδρας οὐ μενεῖ λελειμμένους
Quum enim viros ducit, tardos non opperietur.

vel fic:

Ἄγων γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους
Viros enim ducens viribus non deftitutos.

vel sic denique:

'Αγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους.

Hoc enim certamen jam instat et *eos qui post tergum relicti sunt non opperitur. Butler.*

Hoc fragmentum eruit Siebenkeesius Prof. Altorfinus. Vid. Fabricii bibl. gr. edit. Harles. Vol. II. pag. XVII.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

34.

Καθαίρομαι γῆρας.

Hesychius: Καθαίρομαι γῆρας· ἐκδύνομαι, Αἰσχύλος Δανάῃ. Ubi tamen malim legi Δαναΐσι· nusquam enim nisi in hoc solo Hesychii loco reperienda est epigraphe illa, altera saepius occurrit.

35.

Κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος,
Ἕως ἐγείρω πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους
Νόμοισι θέντων σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Schol. ad Pind. Pyth. od. 3. Toupius ad Suid. Vol. II. p. 295.: „Duplex, inquit, erat Hymenaeus sive hymnus nuptialis, κατακοίμητικὸς et διεγερτικός. De hoc intelligendus Aeschylus ἐν Δαναΐσιν apud Schol. ad Pind. l. l. Heathius illud fragmentum sic legendum esse statuit:

Κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος
Ἕως τ' ἐγείρει πρευμενὴς τοὺς νυμφίους
Νόμοις ἀοιδῶν σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Sed Schol. Νόμοισι θέντων. Quod antiquum est et Aeschylum sapit. Legebam aliquando:

Νόμοις γερόντων σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Callimach. Del. 304.

Οἱ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοι γερόντες.

Sed illud verius. Οἱ θέντες sunt praecentores. Alcman. ap. Hephaest. p. 22.

> Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διός·
> Ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων. Ἐπὶ δ' ἵμερον
> Ὕμνον καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

Hinc νομοθέτης, ὑμνοθέτης, αὐλοθέτης. Quo nomine gaudet Minerva in Epigr. Anthol. lib. VI. p. 1570.

> Ὅσσον γὰρ μούσαις ἐστέργμεθα, τόσσον Ἀθήνη
> Ἐξ ἡμέων. Ἡ γὰρ παρθένος αὐλοθετεῖ.

Minerva tibiarum inventrix. Hinc αὐλοθετεῖν dicta. Quin et aliud restat quod doctissimum Heathium fugit. Scribendum utique

> Κἄπειτ' ἄνεισι λαμπρὸν ἡλίου φάος.

Suidas: Ἄνεισι, ἀνέρχεται. Locus ita vertendus est:

> *Deinde oritur splendidum solis jubar*
> *Et placida Aurora sponsos suscitat,*
> *Modis poetarum cum pueris et puellis."*

Hactenus Toupius. Paullo aliter h. l. legit et vertit Caussinus in Horapoll. Hieroglyph. p. 244. edit. Pauw.

> Κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος
> Ἕως τ' ἐγείρω πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους
> Νόμοισι θέντων σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

> *Deinde vero perdit lucidum solis jubar*
> *Interim excito benevolos conjuges*
> *Legibus eorum qui statuerunt (hanc cantilenam)*
> *cum pueris et puellis.*

Bothius hoc fragmentum sic refinxit:

> Κἄπειτ' ἄνεισι λαμπρὸν ἡλίου φάος
> Ἐγὼ δ' ἐγείρω πρευμενῆς τοὺς νυμφίους
> Νόμοισι θέλγων σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

ſic interpretatus: *Dein exoritur ſplendidum ſolis jubar, egoque ſuſcito benevolos ſponſos, cantibus eos demulcens cum pueris et puellis;* arbitratur ſcilicet nuntium haec dicere, ſervum Aegypti dominorum mortes enarrantem. Butlerus probat Bothii emendationem θέλγων. Et ſane ſenſum praebet haud incommodum. Attamen propius ad veteris ſcripturae auctoritatem accedit Toupii ratio.

36.

Ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα
Ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν.
Ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσὼν
Ἔλυσε γαῖαν· ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς
Μήλων τε βόσκας καὶ βίον Δημήτριον.
Δένδρων δέ τις ὥρ' ἐκ νοτίζοντος γάμου
Τέλειός ἐστι· τῶν δ' ἐγὼ παραίτιος.

Amat quidem purum caelum penetrare terram
Peroptat et terra illis frui nuptiis.
Imber a benigno caelo defluens
Fecundat terram, quae parit mortalibus
Gregum paſtus et victum Cerealem.
Arborumque pulchritudo humidis nuptiis
Perficitur, quorum omnium ego cauſa ſum.

His verſibus, quos affert Athenaeus Deipnoſ. XIII. 8. Venus inducitur loquens v. 1. Pro τρῶσαι, a τρώω *vulnero*, Grotius malebat legere τρῆσαι a τρέω *perforo*, *penetro*. Heathio placebat χρῶσαι *tangere*, *contrectare*, *amplecti*.

v. 3. Εὐνάεντος eſt ab εὐναείς dor. pro εὐνηείς i. q. εὐνηθείς. Hanc lectionem cum Pauwio praefero virorum doctorum conjecturis. Grotius legendum putabat εὐνοοῦντος, Bothius εὐνάζοντος. Apud Euſtath. Iliad. Ξ. p. 967. legitur εὐναόντος.

v. 4. Lectionem ἔδυσε defendit Pauwius, ut vel reſpiciatur ad λύσιν τῆς ζωνῆς, vel ſignificet terram plu-

viae humoribus ſolutam. Euſtathius l. l. ἔκυσσε, quod Grotio placuit. Heathius conjecit ἔδευσε. Bothius ἔδυσε.

v. 6. δένδρων δέ τις ὥρ'] „Δένδρων δὲ θ' ὥρα Grot. ὥρα etiam legitur apud Athenaeum. Δένδρων δέ τίς γ' ὥρ mavult Pauw. ob metrum. Porro hoc fragmentum Aeſchyio Alexandrino haud immerito ab Euſtathio ad Il. Ξ p. 978. adſcriptum fuiſſe exiſtimat. Verba ſunt Euſtathii: καί τις Αἰσχύλος, οὐκ ὁ ἐξ 'Αθηνῶν, ἀλλ' 'Αλεξανδρεὺς ὡς ἡ κατ' 'Αθήναιον ἱστορία δηλοῖ, Φησὶν 'Ερᾷ μεν etc. Heathius conj. δένδρων δέ πως ὥρ', qui hoc fragmentum, etſi nihil certi ſtatuat, Aeſchylo Athenienſi potius quam Alexandrino tribuendum eſſe exiſtimat. Certe Athenienſis Aeſchyli cothurno non indignum eſt, et nonnihil habet affine cum Supplic. v. 1055. ſqq. Poterant eſſe verba Veneris προλογιζούσης, quod ſuadet verſus ultimus. Digni ſunt, qui comparentur ſuaviſſimi verſus Euripidei Hippol. v. 447.

Φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ'· ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ
Κλύδωνι Κύπρις· πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ.
'Η δ' ἐστὶν ἡ σπείρουσα καὶ διδοῦσ' ἔρον
Οὗ πάντες ἐσμὲν οἱ κατὰ χθόν' ἔκγονοι.

Et multo etiam ſimiliora duo fragmenta Euripidea, quae non praetervidit Bothius. Alterum ex Oedipo XVII.

'Ερᾷ μὲν ὄμβρου γαῖ' ὅτ' ἂν ξηρὸν πέδον
῎Ακαρπον αὐχμῷ νότιδος ἐνδεῶς ἔχῃ.
'Ερᾷ δ' ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος
῎Ομβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν 'Αφροδίτης ὕπο·
῞Οταν δὲ συμμιχθῆτον εἰς ταυτὸν δύο,
Τίκτουσιν ἡμῖν πάντα κἀκτρέφουσ' ἅμα
῞Οθεν βροτέων ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

Ex Chryſippo VII. alterum:

Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθὴρ·
'Ο μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,

Ἡ δ' ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
Παραδεξαμένη τίκτει θνατοὺς
Τίκτει δὲ βορὰν φῦλά τε θηρῶν.
Ὅθεν οὐκ ἀδίκως
Μάτηρ πάντων νενόμισται.

Nec abludunt, quae ad Varronem congeſſit Scaliger. conjectan. p. 28. ad Ennianum illud:

Quae dedit illc capit, neque dispendi facit hilum.

Virg. Georg. II. 324.

Tum pater omnipotens, fecundis imbribus aether
Conjugis in gremium laetae deſcendit, et omnes
Magnus alit magno commixtus corpore fetus.

Cf. etiam Havercamp. ad Lucret. I. 251.

Poſtremo pereunt imbres, ubi eos *pater Aether*
In gremium matris Terraï praecipitavit.

Butler.

Verſu 6. fortaſſe ſcripſerat poëta

Δένδρων δέ τις ὥπωρ' ἐκ νοτίζοντος γάμου.

Quod Euſtathius Aeſchylo Alexandrino hos verſus tribuit, memoriae vacillantis culpam fuiſſe arbitror. Nam Athenaeus diſerte Aeſchylo Athenienſi eos aſſignat; paullo ante tamen Aeſchyli Alexandrini mentionem fecerat; id quod Euſtathium ſeduxit, ut utrumque Athenaei locum confunderet. Ceterum hos verſiculos eleganter ſic vertit Grotius:

Penetrare terram purus ille aether cupit,
Cupit viciſſim terra conjugio frui
Ab amante caelo defluens terram ſimul
Fecundat imber, illa mortali parit
Cereale generi germen, et paſtus gregum
Maturitatem dat ſuam arboribus quoque
Mador maritus: cauſa at his cunctis ego.

ΔΙΚΤΥΟΥΛΚΟΙ seu ΔΙΚΤΥΟΥΡΓΟΙ.

37.

Ὄβρία.

De hac dictione Aelianus Hist. Animal. VII. 47. Καὶ μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Πελιάσι τοῦ ὀνόματος καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλκοῖς. Aeschyli locus in Agamemnone quem innuit Aelianus, non ὄβρια habet, sed ὀβρίκαλα. v. 146.

Πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις
Θηρῶν ὀβρικάλοισι.

Eustathius in Odyss. I. p. 350. Ὑστρίχων δὲ καὶ τῶν τοιούτων (τὰ νεογνὰ καλοῦνται) ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα, ὧν χρῆσις καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι *Stanl.* Photii Lex. ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκύμνια. Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς. *Butler.*

38.

Θῶσθαι.

Hesychius: Θῶσθαι, δαίνυσθαι, θοινᾶσθαι, εὐωχεῖσθαι. Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς. Sic enim ex emendatione Alberti locus Hesychii legendus est. Stanleius erravit, quum vocabulum ex Aeschylo citatum esse θοινᾶσθαι putarit. Sed hoc θοινᾶσθαι est Hesychii interpretatio vocabuli θῶσθαι, quod in Dictyulcis Aeschylus usurpaverat.

39.

Δικτύου δ' εὐήτρια.

Pollux VII. 10. Ὕφασμα δέ ἐστι λεπτὸν εὐυφές, ἰσχνόν, εὐήτριον, εὔπλοκον· Τὸ δὲ εὐήτριον ἐν Δικτυουλκοῖς Αἰσχύλος εἰ καὶ μὴ ἐπὶ ἐσθῆτος, ἀλλ' οὖν εἴρηκε

— — δικτύου δ' εὐήτρια.

ubi *Δικτυουργοῖς* e Meursii correctione pro vulg. *Δικτυουργικοῖς*. Bothius tamen malebat *Δικτυουλκοῖς*. Εὐήτριον Zonaras explicat *ἱμάτιον καλοῦ ὕφαντον*. p. 915 ed. Tittmann. Suidas *εὐήτριον, ἱμάτιον εὐυφές*. Ceterum Pauwius monuit *δικτύου εὐήτρια* idem esse ac *δίκτυον εὐήτριον*. Hesychius: *εὐήτριον εὐκοίλιον*; ubi legendum arbitror: *εὐήτριον εὐυφὲς καὶ λεῖον*. Ad istum Hesychii locum notantur ista Miscell. Obss. VII. p. 304. „Plato Polit. extr. *λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα*. Et ut *εὐήτριος χιτὼν* in Aeliani loco V. H. l. 16. ita Themist. Orat. XX. p. 237. c. Cf. Polluc. Lib. VII. 35. et Eustath. Il. T. p. 1248. 39. *ἐπήτριμος*, ait, *λέγεται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ὕφεσιν ἠτρίων ὅ ἐστιν ἐπ' ἀλλήλων στημόνων. — ἀφ' ὧν καὶ χιτὼν εὐήτριος*.“ Vir doctus qui ista scripsit pro *ὕφεσιν* legendum censet *ὑφάσμασιν*; fieri etiam potuit ut vitiosum *ὕφεσιν* oriretur ex *ὑφάσμασιν*.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΤΡΟΦΟΙ.

40.

Ex Scholiastae Aristophanis et Euripidis locis, qui sequuntur, intelligitur Aeschylum retulisse Medeam Bacchi nutrices una cum viris ipsarum recoxisse, iisque juventutem restituisse. Schol. Aristoph. in Equit. v. 1318. *Ὥσπερ ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν*. Nomen tragoediae reticuit, quod tamen proditum est a Scholiaste Euripidis in Argumento Medeae. *Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε*. Bacchus quum vidisset ex decrepito sene juvenem factum Aesonem, Medeam rogavit, ut Nymphas quoque suas nutrices juvenilibus annis restituerat, quod facile a Medea impetravit.

Ovid. Met. VII. 295.

Viderat ex alto tanti miracula monſtri
Liber; et admonitus juvenes nutricibus annos
Poſſe ſuis reddi, capit hoc a Colchide munus.

42.

Δίκρα ὄψις.

Heſych.: *Δίκρα ὄψις, ἡ διπλῆ.* Αἰσχύλος Τροφοῖς.

43.

Πεδοίκοι χελιδόνος.

Heſych.: Πεδοίκου χελιδόνος, μετοίκου. (Sic legendum vidit Bothius pro vulg. οὐ νοίκου.) Αἰσχύλος Τροφοῖς. Πεδοίκου idem eſſe quod μετοίκου quia Aeoles πέδα dicebant pro μετά, proxime antecedeus gloſſa Heſychii confirmat. Πεδοίκους, μετοίκους.

Ceterum hanc fabulam Διονύσου τροφοί Satyricis Aeſchyli adnumerandam eſſe exiſtimat Cl. Siebelis in diſſ. de Aeſchyli Perſis.

ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΙ ſeu ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΙ.

44.

Ἀοζήσω.

Heſychius: Ἀοζήσω, διακονήσω, ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίαις, ubi legendum fortaſſe Ἐλευσινίοις. Olim etiam perperam legebatur Ἀεζήσω. Ἀοζήσω eſt ab ἀοζέω quod derivatur a v. Ἄοζος *miniſter*.

45.

Apud Plutarchum in Theſeo, ubi narratur Theſeum Adraſto conceſſiſſe, ut caeſorum cadavera ſepelirentur, mentio fit Aeſchyli Eleuſiniorum. Συνέπραξε δὲ (Θησεὺς) καὶ Ἀδράστῳ τὴν ἀναίρεσιν τῶν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ

πεσόντων, οὐχ, ὡς Εὐριπίδης ἐποίησεν ἐν τραγῳδίᾳ μάχῃ τῶν Θηβαίων κρατήσας, ἀλλὰ πείσας καὶ σπεισάμενος· οὕτω γὰρ οἱ πλεῖστοι λέγουσι· Φιλόχορος δὲ καὶ σπονδὰς περὶ νεκρῶν ἀναιρέσεως γενέσθαι πρώτας ἐκείνας. Ὅτι δὲ Ἡρακλῆς πρῶτος ἀπέδωκε νεκροὺς τοῖς πολεμίοις ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους γέγραπται. Ταφαὶ δὲ τῶν μὲν πολλῶν ἐν Ἐλευθεραῖς δείκνυνται, τῶν δὲ ἡγεμόνων, περὶ Ἐλευσῖνα, καὶ τοῦτο Θησέως Ἀδράστῳ χαρισαμένου. Καταμαρτυροῦσι δὲ τῶν Εὐριπίδου Ἱκετίδων οἱ Αἰσχύλου Ἐλευσίνιοι, ἐν οἷς καὶ ταῦτα λέγων ὁ Θησεὺς πεποίηται.

ΕΠΙΓΟΝΟΙ.

46.

Λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου
Τὴν δευτέραν δὲ κρᾶσιν Ἥρωσιν νέμω
Τρίτην Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα.

Libamina Jovis primum felices ob nuptias
Secundum poculum Heroibus tribuo
Tertium Jovis ſoſpitatoris precatoriam citationem.

Scholiaſtes Pindari Iſthm. VI. 10. Τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς σωτῆρος ἔλεγον, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ· Ζεῦ παυσίλυπε καὶ Διὸς σωτηρίου τρίτου κρατῆρος· τὸν μὲν γὰρ πρῶτον Διὸς· Ὀλυμπίου ἐκίρνασαν, τὸν δὲ δεύτερον Ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτῆρος· Καθὰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἐπιγόνοις· Λοιβὰς. Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου Ἥρας τε· εἶτα· τὴν δευτέραν γε κρᾶσιν Ἥρωσιν νέμω· εἶτα· τρίτην Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα.

Σωτῆρος εὐκταίαν λίβα] De qua vide ſis Paroemiographos. Jul. Pollux VI. 2. Κρατῆρες δέ, ὁ μὲν πρῶτος Διὸς Ὀλυμπίου καὶ Ὀλυμπίων θεῶν. Ὁ δὲ δεύτερος Ἡρώων, ὁ δὲ τρίτος Διὸς σωτῆρος τελείου, ὅτι καὶ τὰ τρία πρῶτος τέλειος ἀριθμός. Vide Nicom. Arithm. et Θεο-

λογ. et Meurſii Denarium Pythagor. et quae nos in vita Pythagorae. Suidas Ἀγαθοῦ δαίμονος. Ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν Ἀγαθοῦ δαίμονος, ἐπιῤῥοφοῦντες ἄκρατον. Χαρίζεσθαι δὲ μέλλοντες Διὸς Σωτῆρος. Corruptiſſime apud interpretem Pindari ſcribi hos verſus dicit Heinſius in Heſiod. p. 62. reſtituitque:

Λοιβαὶ Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου
Ἥρας τε, τήν τε δευτέραν κρᾶσιν νέμω
Τρίτην Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα.

Stanl. Equidem verſu primo Λοιβὰς reſcribendum duxi, verſu ſecundo verba Ἥρας τε omiſi, quae nec ad ſenſum neceſſaria ſunt, et vocabulum Ἥρωσιν, quo ſententia carere non poteſt, expellunt.

47.

Τιμαλφής.

Heſychius: Τιμαλφής, ἔντιμος, τιμὴν ἀλφάνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη· — Αἰσχύλος δὲ ἐν Ἐπιγόνοις ἐπὶ τοῦ ἐντίμου.

48.

Apud Ciceronem Tuſc. diſp. II. 25. occurrit verſus hic ex Epigonis ab Attio Latine verſis.

Audisne haec Amphiarae ſub terram abdite?

Vid. Nonium in *Mactare*.
Butler.

ΕΥΡΩΠΗ Η ΚΑΡΕΣ.

49.

Ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ γ' ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀμᾷν στρατοῦ.

De hoc fragmento egregie diſſerit Valkenarius diatr. in Euripidis perditorum dramatum reliquias pag. 224. Ae-

ſchyli fragmentum ex Europa ſ. Caribus apud Stobaeum Ecl. Eth. Serm. LI. fr. in Geſneri editione ſcribitur continuo ductu; Grotius vero p. 197. ſic collocavit

Ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ
Ἀεὶ τὰ λῷστα πάντα τ' ἀνθρώπων στρατοῦ.

Stanlejus eadem dedit et haec Latina: *verum Mars amat ſemper viros praecipuos exercitus.* Siccine vero amat illos Ἄρης, qui ſecundum Sophoclem Plutarchi l. II. p. 23. B. 757. B. caecus

Συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά?

Amabat, opinor, Ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσ'; At cur, obſecro, dicitur amare ſemper

Τὰ λῷστα πάντα τ' ἀνθρώπων στρατοῦ?

(aut πάντα γ' ἀνθρώπων, ut emendandum putabat Pauwius.) *optima omnia hominum exercitus.* An ut ne murium intelligeremus exercitum? aut ne crederemus illum inſignem Συὸς προσώπῳ ſuo genere intentum? Redeat vox ἀνθρώπων in ſuum compendium ἀνων. Alicubi μῶν in Euripidis verſu mutatum fuit in νῶν. Hic ἀνων mutetur in ἀμῶν *metens;* de Marte homicida, qui demetit enſe ſuo praeſtantiſſimos quosque dici certe potuit: χαίρει γ' ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀμῶν στρατοῦ. Sed φιλεῖ requirit ἀμᾶν· hoc itaque reſtituamus et ſuum Aeſchylo verſum trochaicum

Ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ γ' ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀμᾶν στρατοῦ.

Sed amat metere ſemper Mars optimos quosque exercitus. Metere ſicut *Claudius* Horatii Carm. IV. 14, 31.

Primosque et extremos metendo
Stravit humum.

Apud eundem Epiſt. II. 11, 178. *metit orcus grandia cum parvis.* Plura dedit in eam rem N. Heinſius in Ovid. Met. V. 104. Ajax Philoſtrati p. 690. 1. τοὺς

τὰ πλήθη ἀποκτείναντας θεριστὰς ἡγεῖτο μέγα μηδὲν ἀμῶντας. Pauſan. p. 612. Ἔμελλεν ὁ δαίμων καὶ τὸ γένος τὸ Κασσάνδρου κακῶς ἐξαμήσειν. Sophoclis chorus de Antigone moritura Antig. v. 610. νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κόπις, (ut vulgatam vocem κόνις recte corrigit Reiskius,) *illam deorum inferorum ſaevus enſis demetit*, quam in aedibus Oedipi dixerat ultimam ῥίζαν. Sed neque verbum, opinor, in controverſiam cadet, nec ipſa ſententia dubitabitur an Marti, ſive bello, conveniat.

> Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθούς, ὦ παῖ, φιλεῖ
> Ἄρης ἀναιρεῖν·

ſolet interficere, Sophoclis eſt ex Phrygibus ap. Stobaeum p. 96, 53. ubi vulgatur Ἄρης συναίρειν. Apud eundem p. 356, 25. Sophoclis eſt e Scyriis verſus:

> Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους.

In Philoctete v. 436.

> πόλεμος οὐδὲν ἄνδρ' ἑκὼν
> Αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.

Apud Stobaeum quoque ſunt ex Temenidis verſus Euripidis p. 351, 40. (vulgatis videtur praefigendum καὶ γὰρ

> Φιλεῖ τοι πόλεμος οὐ πάντ' εὐτυχεῖν,
> Ἐσθλῶν δὲ χαίρει πτώμασιν νεανιῶν.

Hactenus Valckenarius.

50.

Μύλας.

Stephanus: Μύλασα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Μυλάσου τοῦ Χρυσαόρου, κ. τ. λ. Λέγεται καὶ Μύλας, ὡς Αἰσχύλος ἐν Καρσίν, ἢ Εὐρώπῃ.

ΗΔΩΝΟΙ.

51.

Strabo lib. X. c. 3. ubi de myſteriis Bacchicis egerat, ita pergit:

Τούτοις δ' ἔοικε καὶ τὰ παρὰ τοῖς Θρᾳξὶ τά τε Κοτύττια καὶ τὰ Βενδίδεια, παρ' οἷς καὶ τὰ Ὀρφικὰ τὴν καταρχὴν ἔσχε. Τῆς μὲν οὖν Κότυος τῆς ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς Αἰσχύλος μέμνηται, καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὀργάνων. Εἰπὼν γὰρ

Σεμνὰ Κότυς ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς
Ὄρια δ' ὄργαν' ἔχοντα

Τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον εὐθέως ἐπιφέρει

Ὁ μὲν ἐν χερσὶ βόμβυκας ἔχων τόρνου κάματον
δακτυλόδεικτον.
Πίμπλησι μέλος, μανίας ἐπαγωγὸν ομοκλὰν
Ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ.

Καὶ πάλιν·

Ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει
Ταυρόφθογγοι δ' ὑπομηκῶνται πόθεν
Ἐξ ἀφανοῦς φοβεροὶ μῖμοι, τυμπάνου δ' ἠχὼ
Ὡσθ' ὑπογείου βροντῆς, φέρεται βαρυταρβής.

Tria haec fragmenta ſic conjungenda et emendanda cenſuit Joſ. Scaliger in Caſtigatt. ad Catull. de Nuptiis Pel. et Thet. v. 268.

Σέμνα Κότυς ἐν τοῖς Ἠδώνοις
Ὀργιά τ' ὄργαν τιν' ἔχοντα.
Ὁ μὲν ἐν χερσὶ
Βέμβικας ἔχων τόρνου κάματον
Δακτυλόδεικτον πίμπλησι μέλος
Μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν.
Ὁ δὲ χαλκοθρόοις κοτύλαις ὀτοβεῖ
* * * Ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει.

Ταυρόφθογγοι δ'
Ὑπομυκῶνταί ποθεν ἐξ ἀφανοῦς
Φοβεροὶ μῖμοι· τυπάνου δ' ἀχώ,
Ὥσθ' ὑπογείου
Βροντῆς φέρεται βαρυταρβής.

v. 2. ὄρια τ' ὄργαν' ἔχοντα] Haec fenfum commodum haud praebent: nifi corrigas ἔχουσα. Sed ne fic quidem fatis plana funt. Sam. Petitus Mifcell. V. 9. emendabat ὀρειά γ' ὀργάδ' ἔχουσα, quae Butlerus fe intelligere negat. Significat autem *montana dea arva frugifera habens* in quibus fcil. colebatur. Forfan propius ad lectionis antiquae veritatem accedat

Ὀρείαν ὀργάδ' ἔχουσα.

Fruftra autem Heathius putabat haec verba Strabonis ipfius, non Aefchyli, qui ab eo citatur, effe.

v. 3. Legendum βόμβυκας *tibias*. Βέμβικας *trochos* ab hoc loco alienum eft. Pro δακτυλόδεικτον Fr. Jacobfius V. Cl. egregie correxit δακτυλόθικτον, quod notat tibias digitis tractari. *Lobeckius* V. D. malebat δακτυλότευκτον. Pauwius δακτυλόδικτον legi volebat *digitis jactatum*, crotala fcil. intelligens quae digitis tenebantur et jactabantur, quibus tamen hic non eft locus.

v. 5. Pro vulg. χαλκόθεοις recte χαλκοδέτοις reponendum cenfuerunt Cafaubonus, Stanlejus, Pauwius idque Heathius firmavit auctoritate Euftathii in Homer. p. 1282. Apud Scholiaften Homeri a Villoifono editum p. 496. ad Iliad. Ψ. 34. leguntur ifta Καθόλου κοτύλας ἔλεγον πάντα τὰ κοῖλα. Καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἠδωνοῖς τὰ κύμβαλα· ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ἠχεῖ. Sed quod Scholiaftes hic habet ἠχεῖ, id vulgato ὀτοβεῖ haud praetulerim. Paullo poft pro vulg. τυμπάνου δ' ἠχὼ recte metri anapaeftici caufa repofuerunt τυπάνου δ' ἀχώ.

52.

Τί ποτ' ἔσται ὁ μουσόμαντις, ἄλαλος ἀβρατεὺς ἂν σθένει.

Verſus eſt Ariſtophanis in Avibus 277.

Τίς ποθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀρειβάτης;

ad eum Scholiaſtes: Τοῦτο εἶπεν εἰς τὸ τερατῶδες τοῦ ὄρνιθος ἀφορῶν, οὐδὲν πρὸς τὸ προςκείμενον· παρὰ τὸ ἐξ Ἠδωνῶν Αἰσχύλου

Τί ποτ' ἐστιν ὁ μουσόμαντις, ἄλαλος ἀβρατεὺς ὂν σθένει.

Suidas: Μουσόμαντις κομπώδης. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ μάντεις, καὶ οἱ ποιηταί· παρὰ τὸ ἐξ Ἠδωνῶν Αἰσχύλου

Τίς ποτ' ἔσται ὁ μουσόμαντις ἄλλος Ἀβρατεύς.

Sed apud utrumque hunc Aeſchyli verſiculum corruptum eſſe facile intelligitur. Pauwius ſic emendabat:

Τίς ποθ' ἐστ' ὁ μουσόμαντις, Ἀβρατεὺς ὂν στένει.

Bothius vero ad ſenſum certe melius

Τίς πότ' ἐσθ' ὁ μουσόμαντις ἄλαλος, ἁβρὸς, ἀσθενής.

Certi tamen nihil definiri poteſt.

53.

Ἴκταρ.

Erotianus: Μέμνηται ὁ αὐτὸς τῆς λέξεως καὶ ἐν Ἠδωνοῖς. Timaeus in libello λέξεις Πλατωνικαί: Ἴκταρ· ἐγγύς. quem ad locum Ruhnkenius „Ἴκταρ antiqua vox eſt et Tragicis propria, monente Scholiaſte Heſiod. ad Θεογον. v. 691. quam nominatim Aeſchyli auctoritate probat Erotianus in v." Zonaras: Ἴκταρ, πλησίον, ἐγγύς· Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι καὶ παροιμία· οὐδ' ἴκταρ βάλλει.

54.

Ἄδασμος

Heſychius: Ἄδασμος οὐδένα δασμὸν ἐκτελοῦσα (ita reſtituit Meurſius,) οἷον τελοῦσα ἐνοίκιον· Αἰσχύλος Ἠδω-

νοῖς. *Stanl.* Locum Hesychii οἷον τελοῦσα ἐνοίκιον, quem H. Steph. in app. Thesauri L. Gr. mutavit in οὐ τελοῦσα ἐνοίκιον tanquam sincerum tuetur Pauw. Ait enim si δασμὸν intelligatur stricte de tributo extero, ut potest, οἷον τελοῦσα ἐνοίκιον non peccare, id enim cives incolae non pendunt. Sed Stephani emendationem confirmat Photii Lexicon Pauwii temporibus ineditum: Ἄδασμος, οὐδένα δασμὸν ἐκτείνουσα, οὐδὲ μερίζουσα δασμὸν τῆς οἰκήσεως. Οὕτως Αἰσχύλος. *Butler.*

54.

Αἰγίζεσθαι νευρίδας.

Hesychius: Αἰγίζειν, διασπᾷν· ἐκ μεταφορᾶς, παρ' ὃ καὶ τὸ αἰγίζεσθαι ἀπὸ τῶν αἰγίδων, Αἰσχύλος, ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἠδωνοῖς καὶ τὰς νευρίδας οὕτω λέγει. ubi vide Palmer. et Guyet. *Stanl.* In loco Hesychii a Stanlejo allato αἰκίζεσθαι, non αἰγίζεσθαι legitur, quae est emendatio Schrevelii, Sopingii et Vossii e Suida petita. Ibi tamen pro αἰγίζεσθαι, αἰκίζεσθαι ex Hesychio reponit Küster. Αἰκίζεσθαι apud utrumque lexicographum tuetur Pauw., qui hoc verbum, et αἰγίζεσθαι ab ἀΐσσω sic deducit: ἀΐξ, αἶκη, αἰκίζειν et αἶξ, αἶγις, αἰγίζειν. Postrema Hesychii sic explicat: καὶ τὰς νευρίδας οὕτω λέγει concisius scripta sunt, pro καὶ τὰς νευρίδας αἰγίζειν οὕτω λέγει. Verbum a capite articuli repetendum: αἰγίζειν τὰς νευρίδας, διασπᾷν τὰ νεῦρα." Pro νευρίδας νεβρίδας volunt Guyet. Heins. Jungermann. Is. Voss. Locum esse mutilum censet Palmerius, et deesse principium articuli, quod forte fuerit Αἰγίδες, nam et αἰγίδες et νεβρίδες vestitus et armorum species. Νεβρίδας etiam apud Suidam legi in loco gemello monet Alberti ac subdit facile confundi literas υ et β. Difficile dictu est, utrum Aeschylus αἰγίζεσθαι an αἰκίζεσθαι dederit, quamquam priori lectioni nonnihil faveo. Prior autem pars hujus glossae apud Hesychium et Edonos non diserte pertinet;

ad Edonos referenda ſunt absque dubio ſequ. et ſic quidem legenda: Ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἠδώνοις καὶ τὰς νεβρίδας οὕτω (αἰγίδας ſcil.) καλεῖ. Eadem fere cum Heſychio habet Suidas in Αἰγίζειν. Idem: Ἠδωνίς· Ἠδωνίδος· Χώρα οὕτω λέγεται· καὶ Ἠδωνοὶ ὄνομα ἔθνους· Αἰσχύλος. Ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἠδωνοῖσι καὶ τοὺς νεβρίδας οὕτω καλεῖ· καί ἐστιν ἐν τῷ Αἰγίζειν. Corruptus eſt hic locus. Pro οὕτω καλεῖ legendum αἰγίδας καλεῖ. Quae autem ſequuntur καί ἐστιν ἐν τῷ Αἰγίζειν interpolatoris manum indicant. *Butler.*

55.

Ἀμφίδρομος.

Heſych.: Ἀμφίδρομος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ ἔπλασε δαίμονα καινὸν περὶ τὰ Ἀμφιδρόμια, ὡς εἰ ἔλεγε τὸν γενέθλιον. Δηλοῖ δὲ καὶ ἐξ ἑκατέρου μέρους θεόμενον (Küſter corrigit θέοντα) ἢ προηγούμενον, ἢ ὁρμᾷν δυνάμενον, ὡς Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς.

56.

Ἄσσιστα.

Heſych.: Ἄσσιστα, ἔγγιστα, Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς.

57.

Μακροσκελὴς μὲν ἆρα μαχλοσύνης τις εἶ.

Schol. Homer. a Villoiſono editus in Iliad. Ι'. 535. p. 235. Ξενοφῶντα δὲ γένος τι Ἴνδων φάναι τὸν χλούνην εἶναι, καθάπερ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἠδωνοῖς

Μακροσκελὴς μὲν ἆρα μαχλούνης τις εἶ.

Forſan legendum:

Μακροσκελὴς μὲν γὰρ μακροχλουνής τις εἶ.

vel:

Μακροσκελὴς μὲν γὰρ σύ, μαχλούνης τις εἶ.

Butler. Egregie Böttigerus V. C. in libro: *Vaſengemälde* I. 3. p. 110. corrigit; Μακροσκελὴς μὲν ἀλλὰ μαχλούνης τις εἶ.

ʽΗΛΙΑΔΕΣ.

58.

Ἀφθονεστέραν λίβα.

Athenaeus X. 6. ex Aeſchylo aſſert ἀφθονεστέραν λίβα *laticem abundantiorem*. Huic voci plures ſimiles adducuntur ab Athenaeo, ſcilicet ἀκρατέστερον *meracius*, qua uſus eſt Hyperides, et αὐταρέστερον *triſtius*, et εὐωνέστερον, qua uſus eſt Epicharmus, et ῥᾳδιέστερον *tractabilius* Hyperidi etiam in uſu.

59.

Ἐνθ' ἐπὶ δυσμαῖς ἴσου πατρὸς Ἡφαιστοτευχὲς δέπας ἐν τῷ διαβάλλων πολὺν οἰδματόεντα φέρει δρόμου πόρον οὐδ' εἰς Μελανίππου προφυγὼν ἱμεριᾶς νυκτὸς ἀμολγόν.

Athenaei Deipnoſ. XI. 5. Ad h. l. vir incomparabilis (Caſaubonus) „Aeſchylea, inquit ex Heliadibus ſunt corruptiſſima. Erit aliqua ſenten'ia ſi ita concipias, ἐν θ' ἐπὶ δυσμαῖσι σοῦ πατρὸς Ἡφαιστοτευχὲς δέπας· ἐν τῷ διαβάλλων πολὺν οἰδματόεντα περᾷ δρόμου πόρον· ὅτ' εἰσι μελανίππου προφυγὼν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν. Verba ſunt cujusdam qui Heliadum unam alloquebatur. *In Occidente* eſt *poculum patris tui Solis opus Vulcani, in quo trajiciens longum et aeſtuoſum curriculum* conſicit, *quum ad* Orientem adit relicto Noctis venerandae ſilentio. Ἱερᾶς ſcribimus ex MSS.“ *Stanl.* Ἐνθ' ἐπὶ δυσμαῖς. Metrum ſe ignorare teſtatur Pauw. Itaque nulla numerorum ratione habita locum ſic emendat: Ἐνθ' ἐπὶ δυσμαῖς ἴσον πατρὸς Ἡφαιστοτευχὲς δέπας, ἐν τῷ διαβάλλων πολὺν οἰδματόεντα φέρει δρόμου πόρον οὐ' εἰς μελανίππου προφυγὼν ἱμερτᾶς νυκτὸς ἀμολγόν· Ἴσον optime de Solis poculo dici affirmat, quum ſit apud Heſychium Ἴσον, ὅμοιον, καλόν· vel ἐπὶ δυσμαῖσι σοῦ πατρὸς legendum. Deinde φέρει πόρον interpretatur *fert, ſuſtinet iter*, vel, pro πόρον, πόνον reponit, quod apprime tragicum vocat.

S'c haec fatis perfpicua effe affirmat, feque mirari, cur haec Cafaubonus corruptiffima vocaverit, praefertim quum antecefferit apud Athenaeum *ἔτι δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκομίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν*, unde lux poftremis a Cafaubono perperam conftitutis et intellectis. Utut illud fuerit, nullam hic lucem mihi attuliffe videtur ipfe Pauwius. Metrum procul dubio Anapaefticum effe affirmat Heathius, quod fic ordinat:

> Ἔνθ' ἐπὶ δυσμαῖς σοῦ πατρὸς Ἡφαιστοτυχὲς δέπας ἐν
> τῷ διαβάλλων
> Πολὺν οἰδματόεντα [φέρει δρόμου
> Πόρον οὐδ' εἰς] μελανίππου προφυγών
> Ἱμερτᾶς νυκτὸς ἀμολγόν.

Quae uncinulis inclufit adeo corrupta effe fatetur, ut ea absque ope Codicum reftituere non poffit, fed et reliquorum nullam interpretationem adiunxit. Nefcio an forte fefellerit viros doctos vox διαβάλλων Aefchylo tributa, quum revera fit Athenaei, fed et fic etiam locus in reliquis corruptus erit. *In quo trajiciens* Aefchylus, non Sol, (trajectis aut omiffis aliquot verfibus) — πολὺν οἰδματόεντα κ. τ. λ. *Butler.*

Cl. Villebrune in verfione Athenaei Gallica refert virum doctum *Adam* ifta fic conftituiffe:

> Ἔνθ' ἐπὶ δυσμαῖσι σοῦ πατρὸς
> Ἡφαιστοτευχὲς δέπας ἐν τῷ διαβάλλων
> Πολὺν οἰδματόεντα φερέδρομον πόρον
> Ὧδ' εἶσι Μελανίππου προφεύγων ἱμερτᾶς
> Νυκτὸς ἀμολγόν.

Quae ille Gallice fic vertit:

> *Là au couchant eft la coupe de ton pere, faite par Vulcain, et dans laquelle traverfant le vafte espace des flots, qui s' elévent en montagnes il pourfuit fa courfe rapide et arrive ici en fuyant le milieu des tenèbres de la nuit fi defirée (des mortels) et trainée var des chevaux noirs.*

Hac ratione fragmento huic paene plane desperato sensus redit aptissimus, modo hoc teneatur in his versibus personam loquentem ad unam ex Heliadibus, filiam Solis sermonem dirigere.

60.

Ῥιπαὶ μὲν δὴ πατρός.

Scholiastes Sophoclis Oed. Col. v. 1248. ait: Καὶ ἐν Ἡλιάσιν. Αἰσχύλος· ῥιπαὶ μὲν δὴ πατρός. Stanlejus dubitat an forte Ἰλιάσιν legendum sit, cujus quidem conjecturae causam nullam video.

Ceterum Butlero fabulam de Heliadibus respexisse videtur Schol. Homer ad Odyss. Ρ' 208.; fortasse etiam Plinius de electro agens Hist. nat. XXXVII. 2.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ.

61.

Οὐ γάρ τι μεῖζον ἄλλο τοῦδε πείσομαι

Non enim aliud majus hoc malo patiar.

Stobaeus Eth. CXXIII.

62.

Ἀμφιμήτορες.

Hesychius: Ἀμφιμήτορες, οἱ ἐκ πολλῶν μητέρων γεγονότες ἀδελφοί. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις. Suidas: Ἀμφιμήτωρ, ὁ ἑτερομήτωρ. Αἰσχύλος. Jul. Pollux III. 23. οἱ μὲν ἐκ μόνου πατρὸς ἀδελφοί, διαφόρων δὲ μητέρων, ἀμφιμήτορες· οἱ δ' ἐκ διαφόρων πατέρων μιᾶς δὲ μητρός, ἀμφιπάτορες.

63.

Ἐπιγλωσσῶ.

Hefychius: Ἐπιγλῶσσω· ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις.

Aefchyli Prometh. vinct. v. 927.

Σὺ δὴν ἃ χρήζεις ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός·

ubi Schol. ά. Ἐπιγλωσσᾷ· τῇ γλώττῃ κατηγορεῖς. Hefych. οὐκ ἐπιγλωττήσομαι, οὐ βλασφημήσω. Jul. Pollux Onomaft. II. 4. Καὶ οὐκ ἐπιγλωττίσομαι, οὐ λοιδορήσομαι. *Stanl.* Zonaras: Ἐπιγλωττήσομαι· φλυαρήσω, βλασφημήσω. Περὶ τῶν Ἀθηναίων οὐκ ἐπιγλωττήσομαι. (Ariftoph. Lyfiftr. v. 37.)

ΘΑΛΑΜΟΠΟΙΟΙ.

64.

— Ἀλλ' ὁ μέν τις Λέσβιον ἐκφάτνωμά τ' ἢ
Κῦμα τριγώνοις ἐμπεραινέτω ῥυθμοῖς.

— Sed hic quispiam Lesbium *laqueare quoddam*
Atque cyma triplicibus laudat rhythmus.

Jul. Pollux VII. 122. „Καὶ Λέσβιον δὲ καὶ ἐκφατνώματα καὶ κῦμα μέρη ἔργων ἐν Αἰσχύλου Θαλαμοποιοῖς

Ἀλλ' ὁ μέν τις Λέσβιον φάτνωμά τι
Κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς.

Τάχα δὲ καὶ οἱ Θαλαμοποιοὶ εἶδος τέχνης. Quae fic emendat Pauw. Καὶ Λέσβιον δὲ ἐν φατνώματι κῦμα μέρη ἔργων ἐν Αἰσχύλου Θαλαμοποιοῖς

— ἀλλ' ὁ μέν τι Λέσβιον φατνώματι
Κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς.

Μέρη ἔργων a Polluce dici exiftimat propter φάτνωμα et Λέσβιον κῦμα, quae duo non unum. Quin et vulgatum

ἐμπερκινέτω non malum esse concedit. Heathius post Kuhnium et Lederlinum ad Pollucem sic emendat:

— ἀλλὰ μέντοι Λέσβιον φατνώματι
Κῦμα τριγώνοις ἐκπερκίνεται ῥυθμοῖς.

Κυνῆν ibi maluit Salmasius idque lacunarium interpretatus est. Sed κῦμα optime confirmat Jungermannus ex Vitruvio, qui (IV. 6.) *Cymatii Lesbii* mentionem facit. Κῦμα autem interpretatur ex Hesychio: Κυμάτια, αἱ ὑπεροχαὶ παρὰ τέκτοσι καὶ λιθοποιοῖς. Et rursus in Αἰετός· — καὶ ὄροφος καὶ τὸ ἐπὶ γείσῳ κυμάτιον. Item in Γεῖσα. — τὸ ἐν ταῖς οἰκίαις ἢ τειχῶν ἐξέχον κυμάτιον. Φατνώματα autem apud Hesychium sunt σανιδώματα. Idem: Φατνωτῶν, σανιδωτῶν. Toupius sic emendat: Ἀλλ' ὁ μέν τις Λέσβιον φάτνωμα καὶ

Κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπερκινέτω ῥυθμοῖς.

MS. Jungermann. ἐκπερκινέτω habet non ἐμπερκινέτω. Anglice *finisse*. Male Interpres accepit de carminis Rhythmis. Λέσβιον φάτνωμα est *Laquare Lesbium*. Vide Hesychium et Suidam v. φάτνωμα." Hactenus ille, sed malim in priore versu emendando vel Pauwium vel Heathium sequi. *Butler*. De vocibus κῦμα et φάτνωμα vid. Lexicon Aeschyleum.

ΘΕΩΡΟΙ Η ΙΣΘΜΙΑΣΤΑΙ.

65.

Καὶ μὴν παλαιῶν τῶν δέ σοι σκοπευμάτων.

Athenaeus Deipnos. XIV. 7. ubi varia saltationum genera commemorat, inter ea refert eam, quae σκώψ vel σκόπευμα appellabatur; eamque dicit nomen inde traxisse, quod qui eam excercebant ita prospiciebant, ut curvatam manum in fronte super oculis ponerent.

Tumque exempli causa versum illum e Theoris Aeschyli assert. Hesych. σκωπευμάτων, σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων, ubi recte Ruhnkenius monuit legendum esse σκοπευμάτων. Photii lexicon item vitiose: Σκώπευμα· σχῆμα σατυρικόν, ὡς καὶ ὁ σκωπός. Οὕτως Αἰσχύλος. Hic quoque legendum σκόπευμα, — σκοπός. Vid. infra fragm. 68.

66.

Ἰαμβίς.

Hesych.: Ἰαμβίς. Αἰσχύλος Θεωροῖς ἢ Ἰσθμιασταῖς. Τοῖς κιθαρίζουσιν ὁ αὐλὸς συνῄει, καὶ οἱ τοιαῦται κιθαρίσεις ἐλέγοντο παριαμβίδες.

67.

Ἀποστάς.

Hesych.: Ἀποστὰς· Φεύγων, Αἰσχύλος Ἰσθμιασταῖς καὶ Ἀλκμήνῃ. Recte enim sic pro corrupto ἰσθασθαῖς legendum censuit Salmasius.

68.

Ὑπόσκοπον χέρα.

Hoc cum fragm. 65. arcte jungendum esse nos docet Hesychii glossa. Ὑπόσκοπον χέρα· Αἰσχύλος· ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες οὕτω κελεύει σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι. Σχῆμα δέ ἐστιν ὀρχηστικὸν ὁ Σκοπός. ad quem locum recte Salmasius: „Perperam corrigunt eruditi viri ὁ Σκώψ, quod erat saltationis genus quoddam, in quo frequenter cervicem inflectebant, et caput circumferebant, ad illius avis, quae σκὼψ dicebatur, imitationes: Sed ὑπόσκοπος χεὶρ et σκοπὸς et σκόπευμα gestus est eorum, qui intente aliquid et diligenter speculari volunt manum fronti obtendentes.“

ΘΡΗΣΣΑΙ.

69.

Ἀγαῖς.

Hesychius: Ἀγκαῖς, ζηλώσεσιν. Αἰσχύλος Θρήσσαις.

70.

Κηδεμονικός.

Scholiastes Sophoclis ad Ajacem v. 184. Τὸ δὲ τῶν αἰχμαλώτων κηδεμονικὸν μέν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Θρήσσαις, οὐ μὲν εὐπρόσωπον

Bothius ex hoc Scholiastae loco fragmentum Aeschyli sic versiculis conclusit:

> Τὸ κηδεμονικὸν εὐπρόσωπον οὐ μενοῦν
> Τῶν αἰχμαλώτων.
>
> *Cognatio enim captivorum ingrata est.*

Sententia tamen potius esse videtur: Sortem captivorum esse quidem curae plenam sed speciem non habere.

71.

Τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι.

Hic versus legitur apud Aristophanem in Ranis 1329. quem ad locum Scholiastes: Τιμαχίδας φησὶ τοῦτο ἐν ἐνίοις μὴ γράφεσθαι. Ἀπολλώνιος δέ φησιν ἐκ Θρῃσσῶν αὐτὸ εἶναι.

72.

In Θρήσσαις Ajacis necem per nuntium significatam esse colligitur e Schol. ad Sophoclis Ajacem in verbis ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν etc. v. 830. (815. Brunck. 806. ed. Erfurdt.) Μετάκειται ἡ σκηνὴ ἐπὶ ἐρήμου τινὸς χωρίου, ἔνθ' ὁ Αἴας εὐτρεπίσας τὸ ξίφος, ῥῆσιν τινὰ πρὸ τοῦ θανάτου προφέρεται, ἐπεὶ γελοῖον ἦν κωφὸν εἰσελθόντα περιπε-

σεῖν τῷ ξίφει. Ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς σπάνια. Εἰώθασι γὰρ τὰ πεπραγμένα δι' ἀγγέλων ἀπαγγέλλειν. Τί οὖν τὸ αἴτιον; Φθάνει Αἰσχύλος ἐν Θρήσσαις τὴν ἀναίρεσιν Αἴαντος δι' ἀγγέλου ἀπαγγείλας. Ἴσως οὖν καινοτομεῖν βουλόμενος (ὁ Σοφοκλῆς) καὶ μὴ κατακολουθεῖν τοῖς ἑτέροις ὑπ' ὄψιν ἔθηκε τὸ δρώμενον· ἢ μᾶλλον ἐκπλῆξαι βουλόμενος.

73.

Schol. Sophoclis ad Ajacem v. 824. (ed. Erfurdt.) Παραδέδοται δὲ κατὰ ἱστορίαν, ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, κατὰ δὲ τὴν μασχάλην τρωτός, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τῇ λεοντῇ αὐτὸν σκεπάσαντα κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ἀσκέπαστον ἐᾶσαι διὰ τὸν γωρυτὸν ὃν περιέκειτο. Φησὶ δὲ περὶ αὐτοῦ Αἰσχύλος, ὅτι καὶ τὸ ξίφος ἐκάμπετο οὐδαμῇ ἐνδιδόντος τοῦ χρωτὸς τῇ σφαγῇ· τόξον ὥς τις ἐντείνων πρὶν δή τις, φησί, παροῦσα δαίμων ἔδειξεν αὐτῷ κατὰ ποῖον μέρος δεῖ χρήσασθαι τῇ σφαγῇ. „Pauwius ad h. l. Verba, inquit, poëtae cum verbis Scholiastae sunt commixta: Τόξον ὥς τις ἐντείνων haud dubie sunt poëtae; petita vero sunt ex Θρήσσαις, in quibus sibi manus inferebat Ajax. Hoc perspicuum est ex loco altero (fr. 72.) quem quum non vidisset Gatakerus, ex hoc collegit Aeschylum docuisse fabulam *Ajacem*, quae in Catalogo praetermissa, ei sit inserenda, ut numerum augeat; quo jure apparet nunc.“ Haec ille; disjecta quidem sunt poetae verba, sed ita tamen ut quaedam numerorum appareant vestigia

* * * * * * ἐκάμπτετο ξίφος
* * * χρωτὸς ἐνδίδοντος οὐδαμῇ
['Ἀντεῖχε] τόξον ὥς τις ἐντείνων, σφαγῇ
Πρὶν δή τις * * * παροῦσα δαιμόνων
Ἔδειξεν αὐτῷ * * * ποῖον μέρος
* * * * * * * χρήσασθαι σφαγῇ.

Sic ista ad Jamborum formam, si tanti est, revocare poteris. Σφαγὴ hic est *gladius*, κατὰ πεῖον μέρος Scholiastae magis quam poëtae videtur. *Butler.*

ἹΕΡΕΙΑΙ.

74.

Στέλλειν ὅπως τάχιστα, ταῦτα γὰρ πατὴρ
Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ θεσπίσματα.

Mittere quam citissime, haec enim
Jupiter communicat Apollinis oracula.

Schol. Sophoclis in Oedip. Cob. v. 791. ὡς καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ φησί, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἱερείαις

Στέλλειν ὅπως τάχιστα· ταῦτα γὰρ πατὴρ
Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ.

Versum posteriorem integrum nobis conservavit Macrobius Saturnal. V. 22. *In tertio Aeneiaos libro cursim legitur, neque unde translatum sit, quaeritur*

Quae Phoebo pater omnipotens, mihi Phoebus Apollo
Praedixit etc.

In talibus locis Grammatici excusantes imperitiam suam inventiones has ingenio magis quam doctrinae Maronis assignant: nec dicunt eum ab aliis mutuatum, ne nominare cogantur auctores. Sed affirmo doctissimum vatem etiam in hoc Aeschylum *eminentissimum Tragoediarum scriptorem secutum, qui in Fabula, quae Latina lingua* SACERDOTES *inscribitur sic ait:*

Στέλλειν ὅπως τάχιστα· ταῦτα γὰρ πατὴρ
Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ θεσπίσματα.

Et alibi (scil. Eumenid. v. 19.)

Πατρὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας Διός.

Hactenus Macrobius. *Stanl.*

75.

Κασωλάβα.

Hesychius: Κασωλάβα. Οἱ μὲν πόλις, οἱ δὲ κώμη. Αἰσχύλος Ἱερείαις.

76.

Eustratius ad Ethic. III. 1. Δοκεῖ γὰρ Αἰσχύλος λέγειν μυστικά τινα ἔν τε ταῖς Τοξότισι, καὶ Ἱερείαις καὶ ἐν Σισύφῳ πετροκυλιστῇ, καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. Huc forsan spectat, quod refert Aelianus Var. hist. V. 19. Aeschylum ob quoddam drama impietatis damnatum fratris sui Amyniae gratia absolutum: Αἰσχύλος ὁ τραγῳδὸς ἐκρίνετο ἀσεβείας ἐπί τινι δράματι. Ἑτοίμων οὖν ὄντων Ἀθηναίων βάλλειν αὐτὸν λίθοις, Ἀμυνίας ὁ νεώτερος ἀδελφὸς διακαλυψάμενος τὸ ἱμάτιον ἔδειξε τὸν πῆχυν ἔρημον τῆς χειρός· ἔτυχε δὲ ἀριστεύων ἐν Σαλαμῖνι ὁ Ἀμυνίας, ἀποβεβληκὼς τὴν χεῖρα καὶ πρῶτος Ἀθηναίων τῶν ἀριστείων ἔτυχεν. Ἐπεὶ εἶδον οἱ δικασταὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸ πάθος ὑπεμνήσθησαν τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ ἀφῆκαν τὸν Αἰσχύλον. Idem procul dubio Clemens Alexandr. Strom. II. p. 387. qui tamen quo evaserit modo, aliter narrat, scilicet se excusando, quod initiatus non esset; ὡς Αἰσχύλος τὰ μυστήρια ἐπὶ σκηνῆς ἐξειπών, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κριθείς, οὕτως ἀφείθη, ἐπιδείξας αὐτὸν μὴ μεμυημένον. *Stanl.*

ΙΞΙΩΝ.

77.

Βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος.

Vita mala mors est illustrior.

Hoc fragmentum citat Stobaeus Eth. CXXII. Confert Stanlejus Aeschyli Prom. vinct. v. 749.

κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν
Ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.

idem affert contrariam fententiam ex Euripidis Iphigenia in Aulide v. 1251.

— κακῶς ζῆν κρεῖσσον ἢ θανεῖν καλῶς.

78.

Ἱερεῖτιν.

Hefychius: Καθαρμοῦ δεομένην, ἱκέτιν Αἰσχύλος Ἰξίωνι.

79.

Scholiaftes ad Pindari Pyth. V. 40. Aefchylo auctore Ixionem ab Antione prognatum effe refert. Τὸν Ἰξίονα οἱ μὲν Ἀντίωνος γενεαλογοῦσιν ὡς Αἰσχύλος, Φερεκύδης δὲ Πεισίωνος.

80.

Τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα
Ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.

Athenaeus Deipnof. IV. 79. (Edit. Schweighaeuferi V. C.) ubi de diverfis tibiarum generibus agit: Οἴδασι δὲ καὶ τοὺς διόπους (duobus foraminibus) ἔτι δὲ καὶ μεσοκόπους (in medio perforatas) καὶ τοὺς καλουμένους ὑποτρήτους. Οἴδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλουμένους. — Εἰσὶν δ' οἱ αὐλοὶ οὗτοι ἐλάσσονες τῶν τελείων. Αἰσχύλος γ' οὖν κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίωνι φησί·

Τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα
Ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.

Εἰσὶ δ' οἱ αὐτοὶ τοῖς παιδικοῖς καλουμένοις· οἷς οὐκ οὖσιν ἐναγωνίοις πρὸς τὰς ευωχίας χρῶνται. Ad hunc locum Schweighaeuferus: „Sunt autem, inquit, verficuli qui ab Athenaeo hic citantur τὸν δ' ἡμίοπον etc. anapaeftici, five, rectius ut dicam, unus eft anapaefticus tetrameter catalecticus — Metaphora qua ufum effe Aefchylum ait Athenaeus in eo pofita videtur, ut quod in ἡμιόπῳ et

et minori tibia uſu venit, ut ſonus ejus a majori obruatur et quaſi abſorbeatur, id generatim ad alia omnia transferri poſſe ſignificaverit poeta, dixeritque ubique *quod minus ſit id a majori obſcurari et quaſi deglutiri.* Poetae verba ut in illum ſenſum interpretaremur, quum per ſe conſentaneum erat, tum ſuadebat Pollux qui quum lib. VI. ſect. 161. (ubi de nominibus ex ἡμ. compoſitis agitur) adnotaret ἡμίοπον αὐλὸν dixiſſe Aeſchylum haud dubie non alia Tragici verba, niſi haec ipſa ab Athenaeo h. l. citata in animo habuerat.“ Heſychius: Ἡμίοποι οἱ μὴ τέλειοι αὐλοί. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων μὴ τελείων: Photius in lex. Ἡμίοποι οἱ μὴ τέλειοι αὐλοί. Ceterum probabilis eſt Bothii ſuſpicio in iſto Aeſchyli fragmento verba καὶ τὸν ἐλάσσονα a ſcholiaſta quodam adjecta eſſe, verſiculosque ſic collocandos

* * τὸν δ' ἡμιοπὸν
Ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

81.

Οὔτοι γυναιξὶ κυδάζεσθαι.

Suidas: Κυδάζεται· λοιδορεῖται, ὑβρίζεται ὑπὸ πάντων. Ἐπίχαρμος ἐν Ἀμύκῳ

Ἄμυκε μὴ κύδαζέ μοι τὸν πρεσβύτην ἀδελφόν.

Καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἰφιγενείᾳ Γυναιξὶ μὴ κυδάζεσθαι etc. Hoc fragmentum Heathius etiam e Schol. ad Sophoclis Ajac. v. 733. eruit, ibique ſic legit

Οὔτι γυναιξὶν κυδάζεσθαι·
Τί γάρ;

82.

Κύδιστ' Ἀχαιῶν, Ἀτρέως
Πολυκοίρανε μάνθανέ μοι παῖ.

Hos verſus Euripides profert apud Ariſtophanem in Ranis v. 1302. ubi Schol. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος ἐπισκέψασθε πόθεν εἰσί· Τιμαχίδας δὲ ἐκ Τηλέφου Αἰσχύλου, Ἀσκληπιάδης δὲ ἐξ Ἰφιγενείας.

ΚΑΒΕΙΡΟΙ.

83.

Ὄρνιθα δ' οὐ ποιῶ σε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ.

Villebrune haec Gallice ſic vertit: *Je ne te fais pas mon coq pour le voyage c' eſt à dire tu ne me ſerviras pas dans un voyage ni qu' il faut y être eveillé de ton matin.* Sed ὄρνιθα h. l. neceſſe non eſt de gallo gallinaceo accipere. Poteſt etiam ſic intelligi: *Ego te non faciam avem auguralem ſ. augurium itineris mei.*

84.

Apud Scholiaſten Pindari Pyth. IV. 303. legitur Aeſchylum in Cabiris omnes Argonautas enumeraſſe. Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργῷον εἰσελθόντας σκάφος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Καβείροις. Sic enim recte Meurſius emendavit vulg. ἐν κιβήροις.

85.

Jaſonis comites ab Aeſchylo in Cabiris ebrios inductos fuiſſe teſtatur Athenaeus Deipnoſ. X. 7. Καὶ τὸν Αἰσχύλον ἐγὼ φαίην ἂν τοῦτο διαμαρτάνειν· πρῶτος γὰρ ἐκεῖνος καὶ οὐχ ὡς ἔνιοί φασιν, Ευριπίδης, παρήγαγε τὴν τῶν μεθυόντων ὄψιν. Εν γὰρ τοῖς Καβείροις εἰσάγει τοὺς περὶ τὸν Ἰάσονα μεθύοντας. Vide Marsh. Chron Canon.

Saec. I. p. 85. Helyph. Κάβειροι καρκῖνοι· πάνυ δὲ τιμῶνται οὗτοι ἐν Λήμνῳ ὡς θεοί, λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες. Schol. Apollon. Rhod. Argon. I. 917. a Marshamo citatus: Μυοῦνται δὲ ἐν τῇ Σαμοθράκῃ τοῖς Καβείροις, ὧν Μνασέας φησὶ καὶ τὰ ὀνόματα. Τέσσαρες δ' εἰσὶ τὸν ἀριθμόν, Ἀξίερος, Ἀξιόκερσα, Ἀξιόκερσος. Ἀξίερος μὲν οὖν ἐστὶν ἡ Δημήτηρ, Ἀξιόκερσα δὲ ἡ Περσεφόνη, Ἀξιόκερσος δὲ ὁ Αἴδης. Ὁ δὲ προστιθέμενος τέταρτος, Κάσμιλος, ὁ Ἑρμῆς ἐστιν, ὡς ἱστορεῖ Διονυσόδωρος. Ἀθηνίων δέ φησιν, ὅτι Διὸς καὶ Ἠλέκτρας ἐγένετο Ἰασίων καὶ Δάρδανος. Κάβειροι δὲ δοκοῦσι προσηγορεῦσθαι ἀπὸ Καβείρων τῶν κατὰ Φρυγίαν ὀρῶν, ἐπεὶ ἐντεῦθεν μετηνέχθησαν. Οἱ δὲ δύο εἶναι τοὺς Καβείρους φασὶ πρότερον· πρεσβύτερον μὲν Δία· νεώτερον δὲ Διόνυσον. *Stanlej.*

86.

Ὄξους σπανίζειν δῶμα μὲν ποιήσομεν.

Plutarch. Sympoſiac. II. Probl. 1. Vid. ſupra Stanleji Commentarium in Catalogum tragoediarum Aeſchyli.

ΚΑΛΛΙΣΤΩ.

87.

Πανίας βήσσας.

Heſychius: Πανίας βήσσας· Ὡς ἀπὸ τοῦ Πανός. Αἰσχύλος Καλλιστοῖ.

ΚΕΡΚΥΩΝ.

88.

Ἄμβωνες.

Heſychius: Ἄμβωνες, αἱ προσαναβάσεις τῶν ὀρῶν. Αἰσχύλος Κερκύωνι.

89.

Ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις πέλας.

Pollux X. 45. Εἶεν δ' ἂν καὶ ἀμφωτίδες τοῖς ἐνωτίοις πέλας..

90.

Ἀπεψύχη.

Hefychius: Ἀπεψύχη, ἀπεπνευματίσθη. Αἰσχύλος Κερκύωνι σατυρικῷ.

91.

Ἀτίσεις.

Hefychius: Ἀτίσεις, ἀτιμάσεις. Αἰσχύλος Κερκύωνι.

92.

Εὐλημάτει.

Hefychius: Εὐλημάτει· λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχει. Αἰσχύλος Κερκύωνι σατυρικῷ.

93.

Ὄρον.

Harpocration. Ὄρον σκεῦός τι γεωργικόν, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὑποσημαίνει· Μήποτε μέντοι τὸ ὄρον παρά τε Αἰσχύλῳ ἐν κεραυνῶνι (leg. Κερκύωνι) καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν δευτέρῳ ἐπικλήρῳ. Σημαίνει ξύλον τι, ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσιν. Hoc partim exfcripfit Suidas v. ὄρον.

ΚΗΡΥΚΕΣ.

94.

Λογγάζειν.

Hoc verbum pro *cunctari* ab Aefchylo ufurpatum fed prave dicit Pollux IX. 8. φαῦλον γὰρ τὸ λογγάζειν

ἐν τοῖς Κήρυξι τοῖς Αἰσχύλου. *Stanl.* Improbat Pollux, credo quia vox vilis erat et plebeja, quales ſine dubio in Satyricis plures. Κήρυκες drama erat Satyricum. Verbum λογγάζειν a λόγγος *longus* deducit Salmaſius. *Pauw.* Immo eſt i. q. λαγγάζω. Heſych. λαγγάζει, ὀκνεῖ. Οἱ δὲ λάγγει. Alibi: λογγάζει, ὀκνεῖ, διατρίβει. Et paullo ante: λογγάσαι, ἐνδιατρίψαι, στραγγεύεσθαι.

95.

Στενόστομον τὸ τεῦχος.

Pollux X. 19. μήποτ' οὖν βέλτιον στενόστομον αὐτὸ καλεῖν. Εἴρηται τοὔνομα ἐπὶ ἀμφοτέρων ἐν σατυρικῷ δράματι Κήρυξι τοῖς Αἰσχύλου· στενόστομον τὸ τεῦχος. Pauwius in his verbis pro ἐπὶ ἀμφοτέρων legendum cenſet ἐπ' ἀμφορέως, ſane probabili conjectura.

96.

Καὶ τῆς σισύρνης τῆς λεοντείας δορᾶς.

Pollux X. 49. φαίης δ' ἂν καὶ σισύραν. Αἰσχύλου ἐν Κήρυξι σατυρικοῖς λέγοντος

Καὶ τῆς σισύρης τῆς λεοντίας.

Σοφοκλέους δὲ ἐν Μούσαις ψαλίδας, τιάρας καὶ σισυρώδη στόλον. Ad illud Luciani in Ῥητόρων διδασκάλῳ c. 16. ἡ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ καὶ εὐανθὴς κἂν σίσυρα τῶν παχέων τὸ ἱμάτιον ᾖ. V. Cl. Jo. Bourdelotius Gloſſae, inquit, manuſcriptae σισύρα χιτὼν βαρβάρικος ἐκ δερμάτων Ruſticorum indumentum. Sic Long. Paſtor. II. σισύρας ἐνδυμένος, penula ſcortea ex pellibus conſarcinata, de qua Caſaub. ad Apolog. Apul. Jungerm. ad Long. Dicitur etiam σίσυς et σίσυρνα Tzetz. ad Lycophr." Haec ille. *Stanl.* Nugatur Pauwius, quod vel fatetur ipſe, dum ex verbis Pollucis in Edit. Hemſterh. κατὰ τῆς σισύρνης τῆς λεοντίας refingit: κατὰ τῆς σισύρνης τὴν λεοντίαν *contra ſiſyrnam pellem leonicam* h. e. *ſume* vel *indue*, idque pro-

verbialiter dictum vult. Satis bene ſe habent vulgata, modo, pro σατυρικοῖς, σατύροις legas cum magno Bentlejo ad Mill. p. 15. Et ſic Toup. qui uno quoque vocabulo verſum auxit in Suid. Tom. II. p. 166. (et quia σισύρα penultimam corripit σισύρνης reſcripſit); ita ut verſiculum ſic expleverit:

Καὶ τῆς σισύρνης τῆς λεοντείας δορᾶς.

Heſych.: λεόντειος δορά, τὸ δέρμα αὐτοῦ.

97.

Πυρσοκόρσου λέοντος.

Photii lex. πυρσοκόρσου λέοντος. Αἰσχύλος ἐν Κήρυξι Σατύροις. Et ſic Heſych. Πυρσόκορσου λέοντος, πυῤῥοκέφαλου ξανθοτρίχου ex emendatione Bentleji Ep. ad Mill. p. 15. quum antea legeretur Πυρσοκορσολέοντος.

ΚΙΡΚΗ Σατυρική.

98.

Αὐτόφορβος.

Heſych.: Αὐτόφορβος, αὐτοφάγος. Αἰσχύλος Κίρκῃ.

99.

Ζυγώσω.

Heſych.: Ζυγώσω, δαμάσω, κλείσω, καθέξω. Αἰσχύλος Κίρκῃ Σατυρικῇ. Photii lex. Ζυγώσω, καθέξω, δαμάσω. Suidas: Ζυγῶσαι τὸ ζεῦξαι ζυγῶ·

Ἥρως ζυγώσας εὐσθενεστάτῳ θράσει Ταύρους.

ΚΡΗΣΣΑΙ.

100.

Λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις
Καὶ μιλτοπρέπτοις βρίθεται ταυτοῦ χρόνου.

Candidis enim moris et nigris
Et pulcre rubris eodem tempore onuſtus (frutex) eſt.

Athenaeus lib. II. c. 30. quem ad locum Schweighaeuſerus V. Cl. haec adnotavit. „In v. 1. μελαγχύμοις edebatur, quod vel eo reprobandum erat, quod χυ in χυμὸς longa eſt ſyllaba. Veram ſcripturam noſtri codices dedere. Cf. Brunck. ad Aeſchyli Perſas v. 299. et Euſtath. ad Iliad. X. 1349. 27. — v. 2. μιλτοπρέποις edd. illegitima vocabuli forma. Caſaubonus annotabat: „Scribe μιλτοπρέπεσι vel μιλτοπρέποισι ut laudat Euſtathius." At Euſtath. l. c. (in editione quidem Baſil.) μιλτοπρέποις habet et terminationem οισι metrum h. l. reſpuebat. Μιλτοπρέπτοις legitimam formam dedit noſter cod. b. In cod. a. terminatio intricata voci ſuperſcripta eſt, quae neſcio an μιλτοπρεπέσι ſit; ea forma magis etiam foret legitima a ſing. μιλτοπρεπής." Brunckius l. l. haec notavit: „Μελάγχιμος vox eſt paragoga. Eam alicubi male per υ ſcriptam quum reperiſſet Ez. Spanhemius ex μέλας et χυμὸς compoſitam eſſe et ſcripturam illam ubique reſtituendam contendit ad Callim. Hymn. in Cererem. Ex noſtri Creſſis duo verſus apud Athenaeum proſtant p. 51. D. ubi prava illa ſcriptura, quae Spanhemio fraudi fuit obſervatur. Sed in Athenaei, MS. cod. μελαγχίμοις ipſe reperi et ita ex eo laudat Euſtathius ad Homerum cujus verba p. 1254. proponam: λέγει δὲ μόρσιμον ἀπολύτως ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὸν μοίρᾳ ὑποκείμενον. Παραγωγὴ δὲ αὐτῷ μείρω, μερῶ, μέμορκα· μέσος, μέμορα, ἐξ οὗ μέμορμαι, μέμορσαι, ὅθεν ὁ μόρσιμος κατ' ἀναλογίαν τῶν διὰ τοῦ ιμος παραγώγων, ὧν τινα καὶ διὰ τοῦ χιμος καινότερον παράγεται. Οὕτω Αἰσχύλος

πέπλους μελαγχίμους φησίν· ἕτερος δέ τις μελάγχιμα συκάμινα ἐν τῷ· λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις, ὅπερ ἐστὶ μέλασι καὶ μιλτοπρέποις ἤγουν ἐρυθροῖς βρίθεται ταυτοῦ χροιᾷ, ubi quaedam emendationis indiga; nam quae Aeſchylo tribuit πέπλους μελαγχίμους ex Euripidis Phoeniſſ. 238. deprompta ſunt. Cetera ex Athenaeo facile in integrum reſtitui poſſunt. Aeſchyli autem verſus e Creſſis ſic ſcribendi:

Λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις
Καὶ μιλτοπρέπτοις βρίθεται ταυτοῦ χρόνου.

Hactenus Brunckius.

101.

Ὑποτοπῆσαι.

Heſychius: Ἀτόπαστον, ἀνείκαστον· Τοπάζειν γὰρ τὸ εἰκάζειν· καὶ τὸ ὑποτοπῆσαι δὲ ἐνθένδε λέγεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις. Pauwius recte monuit incertum eſſe, utrum Heſychius v. Ἀτόπαστον, an ὑποτοπῆσαι apud Aeſchylum invenerit; prius tamen probabilius eſſe. Suidas: Ὑποτοπήσας· αἰτιατικῇ ὑπονοήσας.

102.

Ἐπιξενοῦσθαι.

Heſychius: Ἐπιξενοῦσθαι, μαρτύρεσθαι, πορεύεσθαι. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν συλλόγῳ καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις.

103.

Πισσοκωνήτῳ πυρὶ et Πισσοκώνητον μόρον.

Ex Phot. lex. in Πισσοκώνῃ et Heſych. in Κωνῆσαι colligo. Apud Phot. legitur: Πισσοκώνῃ· τῷ πυρὶ τῷ εὐκαύτῳ· ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσσῃ χρίεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις. Ad quem locum Πισσοκωνήτῳ· πυρὶ τῷ εὐκαύτῳ poſt Albertium ad Heſychium corrigit Schleusner. Sed

malim: Πισσοκωνήτῳ πυρί· τῷ εὐκαύτῳ. Hefychii verba emendata funt: Κωνῆσαι, πισσοκοπῆσαι, καὶ κύκλῳ περιενεγκεῖν· καὶ πισσοκωνήτον μόρον λέγουσιν, ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν· Αἰσχύλος Κρήσσαις καὶ Κρατῖνος. Πισσοκωνία γὰρ, ἡ νῦν πισσία, ᾗ χρίουσι τὰ παρίσθμια τῶν προβάτων. Vide eundem in Πισσοκωνία et Πισσοκωνήτῳ. *Butler.*

ΛΑΙΟΣ.

104.

Ἀράχνου.

Hefychius: Ἀράχνου, ἀπὸ εὐθείας ἀράχνης. Αἰσχύλος Λαΐῳ.

105.

Κεκμῆτι μαλακίων ποδί.

Harpocration. Μαλακίζομεν· Δημοσθένης ἐν ἐννάτῳ Φιλιππικῶν φησι· μένομεν καὶ μαλακιζόμεθα. Ἐν ἐνίοις γράφεται μαλακίομεν. Ὅπερ δηλοῖ τὸν ὅρον φρίττειν. Αἰσχύλος Ἑλλαδίῳ· κεκμῆτι μαλακίαν ποδί. Depravatiffimus eft locus nec in ullo alio apud quemvis auctorem comparet hoc nomen fabulae Aefchyleae Ἑλλάδιος. Lege itaque: Αἰσχύλος ἐν Λαΐῳ· Κεκμῆτι μαλακίων ποδί. Haec verba ad Oedipoda videntur referenda. — *Stanlej.* Facile caremus Pauwii conjectura Ἑλλᾷ δίῳ κἀκμῆτι μαλακίων ποδὶ *conftringit divino et indefeffo pede fremifcens*, quum locum feliciter expediverit Stanlejus. Sic etiam Gronov. ad Harpocr. Bene tamen Harpocrationem emendavit Pauwius pro τὸ ὅρον φρίττειν reponens τὸ ὅλον φρίττειν *totum et toto corpore horrefcere.* Vide etiam Jac. Gronov. et Henr. Valef. ad Harpocrationis locum. Prioris emendationem Κεκμηότι, pofteriori μαλκίων probavit Heath. Κ᾽ἀκμῆτι μαλακί-

ζων ποδὶ maluit Gataker. adv. miſcell. C. X. p. 529. Idem pro Ἑλλαδίῳ malebat Ἠλίασι ſed rectius Stanlejus ἐν Λαΐῳ. *Butler.*

Fragmentum ἀδέσποτον apud Clementem Strom. M. p. 388. ex Aeſchyli Lajo deſumptum putat Gataker. Adv. Miſcell. X. p. 529. verbis Clementis perſuaſus, qui ſic ſcribit: Ἀλλ' ἐφ' ἡμῖν γε ἥ τε πρὸς τὴν παιδείαν ἡμῶν Παράστασις, ἥ τε πρὸς τὰς ἐντολὰς ὑπακοή· ὧν εἰ μὴ μετέχειν βουληθείημεν θυμῷ τε καὶ ἐπιθυμίᾳ ἐκδότους σφᾶς αὐτοὺς ἐπιδόντες, ἁμαρτησόμεθα, μᾶλλον δὲ ἀδικήσομεν τὴν ἑαυτῶν ψυχήν. Ὁ μὲν γὰρ Λάϊος ἐκεῖνος κατὰ τὴν τραγῳδίαν φησὶν

Λέληθεν οὐδὲν τῶνδε μ' ὧν σὺ νουθετεῖς,
Γνώμην δ' ἔχοντα μ' ἡ φύσις βιάζεται.

Verba ſunt procul dubio Laji de concubitu ab oraculo vetito agentis; et poterant eſſe e noſtri Lajo, ſed illud incertum eſt. Poſterior verſus Aeſchyleum colorem vix habet. Euripidem aut recentiorem aliquem e Tragicis ſapit. *Butler.*

ΛΕΩΝ.

106.

Ὁδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων.

Stephanus Byzant. χώρα· ἡ μερικὴ γῆ· ἀφ' οὗ τὸ χώρημα· ἀφ' οὗ καὶ χώρα καὶ χθὼν καὶ χωρικὴ γῆ, ἀφ' οὗ καὶ χῶρος, καὶ χώρα. Ὅθεν τὸ χωρίτης, ὡς τοῦ μέσος μεσίτης, τόπος τοπίτης. Ἢ ἀπὸ τοῦ χώρα χωρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕδρα ἑδρίτης, ἑσπέρα ἑσπερίτης. Σοφοκλῆς Αἰγεῖ ἐκλυομένῳ

Οὐκ ἔγωγε χωρίτης γ' ὁρῶ.

Καὶ ἐν Ἡρακλεῖ·

Στρέφουσι κρήνης φύλλα χωρίτην ὄφιν.

Καὶ Αἰσχύλος ἐν Λέοντι

— — σατυρικὸν
'Οδοιπορῶν δήλημα χωρίτης δράκων.

Καὶ 'Απολλώνιος ἐν τῷ Κανώβῳ

Τρέψει δὴ νηὸν ὁ γλυκύς σε χωρίτης
Πλόος κομίζων δῶρα Νείλου πλουσίου.

Quid fibi velit σατυρικὸν δήλημα haud fatis eft facile dictu. Legendum arbitror: Καὶ Αἰσχύλος ἐν Λέοντι σατυρικῷ

'Οδοιπορῶν δήλημα χωρίτης δράκων.

Obiter corrigendus Salmafius in Solin. p. 1259. qui ad h. l. laudat Aefchylum in *Leone Satyrico* Tragoedia, quafi *Leo Satyricus* nomen effet tragoediae Aefchyleae, ad quam hoc pertinuit fragmentum, ac non potius ipfum drama fuiffet Satyricum, ut ex Stephani verbis fuper conjecimus. *Stanl.*

Hanc fabulam Satyricam fuiffe monet etiam Pauw. et recte poft Salmafium ὁδοιπόρων genitivum pluralem, non participium effe docet. — 'Εν Λέοντι Σατυρικῷ et ὁδοιπόρων correxit etiam Gataker. Adverf. Mifcell. c. X. p. 529. *Butler.*

Toupius in Suid. Tom. II. p. 555. ad locum Stephani Byzantini haec annotavit: „ Haec omnia corrupta funt. Primum legendum ex indole Graecae linguae

— οὐκ ἐγώγε χωρίτην σ' ὁρῶ;

nonne te indigenam video? nonne tu indigena es.

deinde fcribe:

στρέφουσι κρήνης φῦλα χωρίτην ὄφιν.

Sunt autem κρήνης φῦλα *fontis incolae.* In quibus ὄφις χωρίτης *ferpens indigena.* Aefchylus in fequenti verficulo:

'Οδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων.
Viatorum peftis draco indigena.

Ita ſcribendus et vertendus iſte verſiculus, quem non intellexerunt Interpretes. Denique Apollonii Rhodii Choliambi, qui tum metro tum mente deſtituti ſunt, ita reſcribendi:

Στέψει δὲ νηὸν ὁ γλυκύς σοι χωρίτης
Πλοίῳ κομίζων δῶρα πλουσίου Νείλου.

Templum vero tibi coronabit ſuavis conterraneus
Navigio ferens dona divitis Nili.

στέψει δὲ νηόν σοι. *Templum tuum coronabit.* Noſti illud Homeri

Εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα.

Huc apprime facit Leonidas in Epigr. Anthol. III. p. 410.

Εἴχρι δὲ πρώτῳ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
Χωρίτης στεφέτω τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ.

Hactenus Toupius.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ.

107.

Κἀκ τῶνδ' ἔπινε βρῦτον ἰσχναίνων χρόνῳ.
Καὶ σεμνοκόπτει τοῦτ' ἐν ἀνδρείᾳ στέγῃ.

Jam inde brytum liberat, temporis ſpatio ſe ipſum extenuans.
Ac ſub virili tecto cum gravitate ſe tundens.

Athenaeus X. 67. Βρῦτον quidam κρίθινον οἶνον apellabant. Sophocles in Triptolemo:

Βρῦτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐ δύειν.

Archilochum item citat Athenaeus l. l. in hac re. *Stanl.*

Σεμνοκόπτει de ipſo βρύτῳ, ἀνδρείᾳ στέγῃ de *corpore virili* intelligit Pauw., advocato Heſychio, apud

quem στέγη, γαστήρ. Totum locum ſic legit Heath. Pauwii interpretationem de στέγῃ ἀνδρείᾳ ſecutus:

Κἀκ τῶνδ' ἔπινε βρύτον ἰσχαίνων χρόνῳ
Καὶ σεμνοκόπτων οὕτως ἀνδρείαν στέγην.

Melius fortaſſe

Κἀκ τῶνδ' ἔπινε βρύτων ἰσχναίνων χρόνον
Κἀσεμνόκοπτεν τῇδ' ἐπ' ἀνδρείᾳ στέγῃ.

Butler. Ceterum de vocabulis βρύτον et σεμνόπτειν vid. Lexicon Aeſchyleum h. v. S.

108.

Καὶ τούςδε κημοὺς στόματος.

Schol. Ariſtoph. in Equites v. 1147. Αἰσχύλος ἐν Λυκούργῳ ἀλληγορικῶς τοὺς δέσμους κημοὺς εἴρηκε διὰ τούτων·

Καὶ τούςδε κημοὺς στόματος.

109.

Ἄκουε δ' ἂν οὖς ἔχων.

Schol. in Sophocl. Oed. Colon. v. 668.

Metrum poſcit ἄκου' ἂν οὖς ἔχων, et ſic diſerte Suidas in phraſi, qui nomen Aeſchyli retinuit, Scholiaſten Sophoclis aperte compilavit. Sic enim ille: Ἂν' οὖς ἔχων· ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὖς ἔχων. Καὶ Σοφοκλῆς· Τὸν οἰνοπ' ἀνέχουσα κίσσον, ἀντὶ τοῦ ἄνω ἔχουσα. *Butler.*

110.

Ἀνούτατος.

Heſychius: Ἀνούτατος, ἄτρωτος ἐκ χειρός. Αἰσχύλος Λυκούργῳ.

111.

Ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη.

Longinus περὶ ὕψους c. 15. Καὶ παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Λυκούργου βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται

Ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα βακχεύει στέγη.

Furit domus bacchatur tectum.

qui verſus e Lycurgo Aeſchyli petitus eſſe videtur. *Stanl.*

112.

Tituli hujus tragoediae meminit Schol. Theocr. Idyll. X. 18. ac ſubdit Ariſtarchum in eam commentarium ſcripſiſſe Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου Αἰσχύλου, τὴν ἀκρίδα φησι ταύτην (μάντιν) εἰ προσβλέψει τινι τῶν ζώων. ἐκείνῳ κακὸν γενέσθαι. Unde conjicere licet vocem μάντιν inter hujus tragoediae fragmenta reponendam eſſe. Nec tamen diſſitendum eſt deeſſe vocem Αἰσχύλου in Theocriti Cod. Vat. 3. Hanc noſtri fabulam Latine convertiſſe videtur Naevius titulo non mutato. *Butler.*

113.

Tetralogiam Lycurgiam (ſicut Oreſtiam Ran. v. 1155.) ſubindicare videtur Ariſtoph. Theſmophor. v. 141.

Καί σ' ὦ νεανίσχ' ἥτις εἶ, κατ' Αἰσχύλον
Ἐκ τῆς Λυκουργίας ἔρεσθαι βούλομαι

In ſeqq. etiam, ni fallor, Aeſchyleum παρῳδεῖ Comicus. Utut illud fuerit καί σ' ὦ νεανίσχ' ἥτις εἶ ad Aeſchyli Lycurgum, pertinere manifeſtum eſt. Vix tanti eſt, ut moneam alios legere ὅστις εἶ. *Butler.*

ΜΕΜΝΩΝ.

114.

Ad ψυχοστασίαν fortasse pertinebat hic titulus et unicum quod sciam ejus ἀποσπασμάτων apud Strabonem XV. p. 728. legitur. Φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν. Inter deperditas Aeschyli fabulas recenset Tyrwhitt. ad Aristot. poët. p. 87. l. 12. et argumentum ab Iliade parva desumptum fuisse affirmat. *Butler.*

ΜΥΡΜΙΔΟΝΕΣ.

115.

Τάδε μὲν λεύσσεις
Φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ
Δοριλυμάντους
Δαναῶν μόχθους
Οὓς (προπέπωκας)
Εἴσω κλισίας.

Hos quidem respicis
Generose Achilles
Hasta perditos
Danaorum dolores
Quos prodidisti
Intra tentorium.

Harpocration in v. Προπεπωκότες. Schol. Aristoph. in Ran. v. 1023.

Initium hoc esse Tragoediae discimus tum ex Harpocratione (ἐν ἀρχῇ τῶν Μυρμιδόνων) tum ex Aristophanis interprete Graeco ad Ranas l. l. ἔστι δὲ ἀρχὴ αὕτη Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. — προπέπωκας] Ingeniose inseruit hanc vocem Meursius, quae desideratur in Harpocratione. *Stanl.*

Myrmidonas fecit Attius, e Nostro fortasse conversas.

V. I. τάδε μὲν] Monometra haec in dimetra conjungi debere recte monuit Pauw. Τάδε autem de Graecorum cadaveribus intelligit, quae a Choro Myrmidonum Achilli digito monſtrarentur, ut ille miſertus tandem depoſita ira in aciem rediret et fortitudine ſua rem lapſam Danais reſtitueret.

V. 5. οὓς προπέπωκας εἴσω κλησίας] Minus decore hoc a Myrmidonibus Achilli dictum exiſtimat Pauw. qui modo eum venerantes φαίδιμον vocaverant: itaque reponit: οὓς προπέπωκεν γ' ἔξω κλισίας, *quos utique Agamemnon peſſumdedit, Briſeidem extra tentorium tuum abducens.* Vel etiam προπεπτοκὼς, quod Heathio quoque placuit. Sed nimis argutatur Pauw., primum haec a Myrmidonibus dicta fingens, deinde tantam illorum in Achillem reverentiam fuiſſe exiſtimans, ut de morte ſociorum ne biſcere quidem auderent. Equidem nihil mutarim, praeter literulam metri cauſa, προπεπωκὼς ſcil. pro προπέπωκας. Sic autem ſenſus erit imperfectus poſt κλισίας et tollendum στίγμα τέλειον *quos tu deſidia intra tentorium prodens* — perdidiſti ſcilicet. Vox προπεπωκῶς plane deeſt apud Harpocrationem, ubi ſic legitur: Προπεπωκότες, ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες· ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται προπεπωκέναι παρὰ τὴν συνουσίαν. — Ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος· τάδε με λεύσσεις φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ Δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους οὓς εἴσω κλισίας. — Προπέπωκας reſtituit Meurſius Anapaeſticae συναφείας ignarus. Legendum igitur:

Τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους
Οὓς προπεπωκὼς εἴσω κλισίας —

ut deſit verbum ad quod προπεπωκὼς referatur. Τάδε μέν, δεικτικῶς ut Perſ. v. I. Οὓς ad Δαναῶν, non ad μόχθους referendum. *Butler.*

116.

116.

Ὡς δ' ἐστὶ μύθων καὶ Λιβυστικῶν λόγος
Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετὸν
Εἰπεῖν, ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος,
Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς
Ἁλισκόμεσθα.

Ut perhibent fabulae Libysticae
Sagitta vulneratam aquilam
Dixisse hoc, conspicatam pennae artificium,
Haud ab alienis, sed a propriis alis
Capimur.

Schol. Aristoph. ad Aves v. 809.

Ibi enim Pisthetaerus dicit:

Ταυτὶ μὲν ᾐκασμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον
Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς.

Et Scholiastes ad verba κατὰ τὸν Αἰσχύλον haec annotat: Ἐκεῖνος γὰρ Λιβυστικὴν αὐτὴν καλεῖ παροιμίαν·

Ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος
Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν
Εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος
Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς
Ἁλισκόμεσθα.

Πεποίηκε γὰρ ὁ Αἰσχύλος αἰετὸν τρωννύμενον, καὶ λέγοντα ταῦτα, ἐπεὶ εἶδε τὸ βέλος ἐπτερωμένον καὶ ἐμπεπαρμένον αὐτῷ, καὶ ἡμεῖς οὖν, φησιν, οὐχ ὑπ' ἄλλων πάσχομεν ταῦτα, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν γνώμῃ. Suidas: (Tom. II. p. 745. ed. Küster.) Οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς ταῦτα πεποιήκαμεν. Λόγος γὰρ πληγέντα ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν εἰπεῖν ἰδόντα [τὴν] μηχανὴν τοῦ πτερώματος, (τάδ') οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεθα.

Idem (Tom. III. p. 437.):

Ταυτὶ μὲν εἰκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον
Τὰ δ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς.

Ὁ γὰρ Αἰσχύλος Λιβυστικὴν αὐτὴν καλεῖ παροιμίαν·

Ὁ δ' ἔστι μύθων etc.

— — — — —

πληγέντ' ἀτράκτῳ] Hesychius: Ἄτρακτος βέλος μεταφορικῶς. Nam proprie fusum significat. Sophocl. Trachin. v. 725.

Τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεῶν
Χείρωνα πημήναντα.

Et Philoct. v. 290:

— πρὸς δὲ τοῦθ' ὃ μοι βάλοι
Νευροσπαδὴς ἄτρακτος. —

Lycophron. v. 30:

ἄτρωτον βαρεῖ
Τύψας ἀτράκτῳ στέρνον.

De ipsa quidem paroemia vide Andr. Schottum et Paroemiographos tum vero Jac. Duport in Gnomologia ad illud Odyss. Σ. 72:

— ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει.

Praeter Aristophanem l. l. citat et Aristides hoc fragmentum orat. Platonica I. εἰ δ' αὖ βούλει τὸ τοῦ Αἰσχύλου·

Τὰ δ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτοῦ πτεροῖς

ὃ θρυλλεῖς ἐν ἐκείνοις τοῖς λόγοις ἁλίσκῃ. *Stanl.*

Hoc fragmentum ex Prometheo soluto, memoria lapsus citavit Meursius ad Lycophr. v. 40. in fragmentis

autem Tragicorum a ſe editis non agnoſcit. Saepius hanc γνώμην reſpexerunt veteres. Eo alluſit Dionyſius Halic. de admirabili vi dicendi in Demoſthene ut monuit Valckenaer et locum ipſum Dionyſii reſtituit Porſon in notis ad Medeam Euripidis v. 139. citato etiam Euſtath. ad Il. Z. p. 632. l. 35. ὁ Προῖτος δηλαδὴ (πέμπει) τὸν Βελλεροφόντην γράμματα καθ' ἑαυτοῦ κομίζοντα καὶ ταῦτα οὐκ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὑτοῦ, τραγῳδικῶς εἰπεῖν, ἁλισκόμενον πτεροῖς. *Butler.*

v. 4. Pro vulg. τόδ' legitur τὰ δ' (rectius τάδ') apud Philonem Judaeum περὶ ἀφθαρσίας κόσμου p. 85. ubi citatur hic verſus addito tantum φησὶν ὁ Τραγικός. *Butler.*

Jam Toupius ad Suid. Tom. II. p. 418. monuerat v. 4. hujus fragmenti ſic legendum eſſe

Τάδ'· οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς

idemque huc reſpexiſſe Athenaeum lib. XI. p. 494. καὶ ταῦτα οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς κατὰ τὸν θαυμάσιον Αἰσχύλον ἁλίσκῃ.

118.

Καὶ μὴν φιλῶ γὰρ ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε.

Suidas: Ἀβδέλυκτα, τὰ μὴ μιαίνοντα, ἃ οὐκ ἄν τις βδελυχθείη, καὶ δυσχεραίνῃ. Τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόσι

Καὶ μὴν φιλῶ γάρ, ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε.

Hoc item exſcripſit Zonaras p. 9. ed. Tittmann.

119.

Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ', ἀνδροδάϊκτον ἀκούων
Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

Phthiota Achilles, quum quid exitiale hominibus audieris
Quare non feſtinas in auxilium laboris remedium.

Ariſtoph. Ran. v. 264.

F 2

Recte Pauwius *ἰήκοπον* cum *ἀνδροδάϊκτον* conjungit, locum ſic interpungens: Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ τί ποτ', ἀνδροδάϊκτον ἀκούων Ἰήκοπον, οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; Hoc autem ſubſtantivum *ἰήκοπον* quum eſſet vox ambigua et nimis licenter facta, Comicum ridere voluiſſe affirmat, et tanquam interjectionem alieno loco poſuiſſe. Hoc ille *lepidiſſimum* vocat. Mihi tamen plane frigidum videtur. Metra ſic ordinat Heath.:

1. Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ
2. Τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων
3. (Ἰή)
4. κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

ut ſit 1. baſis anapaeſtica v. Anapaeſt. dim. catal. 3. Exclamatio extra metrum. 4. anapaeſt. dim. cat. Mihi vero ſic potius videntur disponenda:

1. Ὦ Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων
2. Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

1. dactyl. Hexam. 2. Aſynartet. e Dochmiis. *Ἰήκοπον* mihi videtur unam vocem conſtituere, et perperam ab Heathio diviſum fuiſſe. Potuit autem *ἰήκοπος* *gravis labor* ex interjectione et *κόπος* formari, ut *αἴλινος* in Agam. v. 123. ubi vide quae annotata. Scholiaſtae verba ſunt ad Ran. v. 1295. Τοῦτο μὲν ἀπὸ τῶν πρέσβεων πρὸς Ἀχιλλέα Αἰσχύλος πεποίηκεν· ἐστὶ δὲ ἐκ Μυρμιδόνων. Προφέρει καὶ Εὐριπίδης εἰς γέλωτα ἄλλα ἐξ ἄλλων ἐράματα (leg. δραμάτων)· συναγαγών. Διὸ καὶ ἀσαφῆ μίαν ἁρμονίαν οὐκ ἔχοντα. Οὐκ ἄρα τὰ μὴ ξυνετὰ ζητητέον. Et ad v. 1297. προφέρει δὲ οὐκ ἐφεξῆς τὰ αὐτὰ μέλη αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν ἄλλο ἄλλοθεν, καὶ ἐπιλέγει τὸ ἰήκοπον, οὐ κυρίως ἐκείνων τῶν στιχῶν ἕν, ἀλλὰ τοῦ „Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ." *Butler.*

120.

Ἀντίλοχ᾽ ἀποίμωξον με τοῦ τεθνηκότος
Τὸν ζῶντα μᾶλλον, ταμὰ γὰρ διοίχεται.

Antiloche, me vivum defle potius quam mortuum, mea enim fortuna perit.

Ariſtophanes Eccleſiaz. v. 392. Blepyrum haec dicentem inducit:

Ἀντίλοχ᾽ ἀποίμωξον με τοῦ τριώβολου
Τὸν ζῶντα μᾶλλον ταμὰ γὰρ διοίχεται.

Ad h. l. Scholiaſtes: Παρὰ τὰ ἐξ Αἰσχύλου Μυρμιδόνων

Ἀντίλοχ᾽ ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος
Τὸν ζῶντα μᾶλλον.

quod Scholion exſcripſit Suidas v. Ἀποίμωζον. Hemiſtichium ex Ariſtophane ſupplevit Gataker. adverſ. Miſcell. p. 505. verbis ταμὰ γὰρ διοίχεται. Verba eſſe Achillis reſpondentis Antilocho, qui primus ei Patrocli interfecti nuntium attulerat, ut etiam ap. Homer. Il. Σ. 18. monuit Porſon. ad Med. Eurip. v. 750. *Butler.*

121.

Σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω
Ὦ δυςχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

Purum crurum decus tu non reveritus es
O ingrate tot osculis tibi datis.

Athenaeus Deipnoſ. XIII. 8. Paulo aliter citatur h. l. in Amatorio p. 751. πρόςλαβε δὲ τῷ Σόλωνι, inquit, καὶ τὸν Αἰσχύλον λέγοντα

— σέβας δὲ μηρῶν οὐ κατῃδέσω
Ὦ δυςχάριστε τῶν πικρῶν φιλημάτων.

Stanl.

Pro vulg. ἄγιον v. 1. Porſon. ad Eurip. Med. v. 750. reponendum cenſet ἁγνὸν, idemque ἄγιον rariſſime ab Atticis, a tragicis nunquam uſurpari docet; verbaque eſſe Achillis ad Patrocli cadaver monet. Poſt δυσχάριστε v. 2. comma delet Pauw., ut ſequentia arctius cohaereant, ſubaudito ἕνεκα, ut ſit ſenſus: o ingrate propter frequentia oscula tibi data. Pro v. πυκνῶν Plutarch. in Amatorio p. 651. habet πικρῶν, ſed in libello de Adulatoris et Amici discrimine p. 61. A. vulgatam ſervavit. *Butler.*

Athenaeus l. XIII. p. 601. A. Καὶ Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς ἔρωτας, ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον, ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τὸν τῶν παίδων. Ingenioſe et vere h. l. ſic emendat Valckenaer diatr. in Eurip. perditor. dramatum reliquias p. 13. Καὶ Αἰσχύλος — καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα — τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας (ut p. 602. A.) ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον, ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τὸν τῆς Νιόβης παίδων. Plato in convivio p. 180. a. (Tom. X. p. 181. ed. Bipont.) ὥσπερ Ἀχιλλέα τὸν τῆς Θέτιδος υἱὸν ἐτίμησαν, καὶ εἰς μακάρων νήσους ἀπέπεμψαν, ὅτι πεπυσμένος παρὰ τῆς μητρὸς ὡς ἀποθανοῖτο ἀποκτείνας Ἕκτορα, μὴ ποιήσας δὲ τοῦτο, οἴκαδ' ἐλθὼν γηραιὸς τελευτήσοι, ἐτόλμησεν ἑλέσθαι βοηθήσας τῷ ἐραστῇ Πατρόκλῳ καὶ τιμωρήσας οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν τετελευτηκότι. Ὅθεν δὴ καὶ ὑπεραγασθέντες οἱ θεοὶ διαφερόντως αὐτὸν ἐτίμησαν, ὅτι τὸν ἐραστὴν οὕτω περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο [Αἰσχύλος δὲ φλυαρεῖ φάσκων Ἀχιλλέα Πατρόκλου ἐρᾶν, ὃς ἦν καλλίων οὐ μόνον Πατρόκλου, ἀλλ' ἅμα καὶ τῶν ἡρώων ἁπάντων καὶ ἔτι ἀγένειος ἔπειτα νεώτεροι πολύ, ὥς φησιν Ὅμηρος.] Uncis incluſa Valckenarius recte Scholiaſtae potius cuidam tribuenda quam a Platone profecta ſtatuit.

122.

Ἰώ, Κάϊκε, Μύσιαί τ' ἐπιῤῥοαί.

Strab. XIII. p. 610.

Haec ad Prologum tragoediae pertinuiſſe ex Strabone diſcimus l. l. Ῥεῖ δ' ἐκ τοῦ Τημνοῦ πόταμος Μύσιος, ἐμβάλλων εἰς τὸν Κάϊκον ὑπὸ ταῖς πηγαῖς αὐτοῦ· ἀφ' οὗ δέχονταί τινες εἰπεῖν Αἰσχύλον κατὰ τὴν εἰςβολὴν τοῦ ἐν Μυρμιδόσι προλόγου

Ἰὼ Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιῤῥοαί.

Macrobius Saturnal. v. 20. *Hoc in loco ad fidem ſenſui faciendam, quod uliginoſa ſint non tantum Gargara prae vicinia montis, ſed et univerſa Myſiae arva, adhiberi poteſt teſtis Aeſchylus:*

Ἰὼ Κάϊκε Μυσιαί τ' ἐπιῤῥοαι.

Stanl.

Bene monet Pauwius vel Strabonem quum haec e prologo citaret, quem ab Harpocratione et Ariſtophanis interprete et ipſo fragmenti primi colore Anapaeſtice ſcriptum fuiſſe diſcimus, memoria lapſum fuiſſe, vel pro Μυρμιδόσι, reponendum Μύσοις, quod credo veriſſimum. Nam ſic omnia conveniunt. Verſus ipſe initium fabulae ſapit, et in eo Myſiae fluenta diſerte nominantur. Quin et in primo Myſorum fragmento ποταμοῦ Καΐκου iterum fit mentio. Itaque minime dubitaverim hoc fragmentum ΜΥΣΟΙΣ adſcribere. *Butler.* Mihi quoque idem Pauwius perſuaſit. *S.*

123.

Δεκέμβολον.

de nave Neſtoris. Schol. Ariſtoph. Av. v. 1256. Scholiaſtae verba Τριέμβολον] πολλάκις ἐμβάλλειν δυνάμενον. Μήποτε δὲ καὶ πλοίου τις ἦν κατασκευή. Καὶ γὰρ

δεκέμβολον Αἰσχύλος εἶπε τὴν Νέστορος ναῦν ἐν Μυρμιδόσι fic transponit Pauw.: *Πολλάκις ἐμβαλεῖν δυνάμενον· καὶ γὰρ δεκέμβολον Αἰσχύλος εἶπε τὴν Νέστορος ναῦν, ἐν Μυρμιδόσι. Μήποτε δὲ καὶ πλοίου τις ἦν διασκευή.* Utrumque legas; melius fuerit de nave, decem h. e. multas *ἐμβολὰς* faciente, quam de nave decem *ἐμβόλοις* f. roftris inftructa cum Schefféro de re navali intelligere, quem hac ipfa de caufa reprehendit Pauw. Tria roftra navibus faepe fuiffe in comperto eft, decem vero modum excedere videtur. *Butler.*

124.

Ξοῦθος ἱππαλεκτρυών.

Schol. Ariftoph. Pac. v. 1177. *Ὥςπερ ξοῦθος*] *ὡς Φοίνικα πτερὰ ἔχοντα δηλοῖ, ὅτι τοῦ παρ' Αἰσχύλου κληθέντος ἱππαλεκτρυόνος ἐν Μυρμιδόσι μέμνηται.*

Cf. etiam Ariftoph. Aves v. 800:

εἶτ' ἐξ οὐδένος·
Μεγάλα πράττε κἄστι νυν: ξοῦθος ἱππαλεκτρυών.

Schol. *παρὰ τὰ γραφέντα ἐκ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου.* Sed e Ran. v. 959. fqq. hoc navis infigne fuiffe docemur.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

— — — Νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγ' οὖν
Ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα
Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Σημεῖον ἐν ταῖς ναυσὶν ὦ 'μαθέστατ' ἐνεγέγραπτο.

Butler.

125.

Ἀγρέμονα.

Hefychius: *Ἀγρέμονα τὸν κάμακα, ἀπὸ τοῦ αἴρειν καὶ λαμβάνειν, ἤγουν ἀγρεύειν· ἢ λαμπάδα, ἢ δόρυ.* Ai-

σχύλος δὲ ἐν Μυρμιδόσι· ἀγρέμονα τὸν ἐπιμήνιον. *Stanl.* Locum Hefychii a Stanlejo allatum fic corrigit Pauw. ut verba pofteriora ἀγρέμονα ἐπιμήνιον a praecedentibus fejuncta ad alium articulum referat. Unde non ἀγρέμονα fed ἄγρεμον τὸν κάμακα ex Aefchyli Myrmidonibus citabitur, et fic edidit Alberti, ubi vide quae annotata. Λαμπάδα vero ἄγρεμον dictam putat Pauw. ab ἀγρεῖν, cujus ope aliquid inveftigatum et captum eft. *Butler.* Recte Alberti conjecit non ῎Αγρεμον τὸν κάμακα, fed ᾿Αγρέμονα τὸν κάμακα legendum effe a nominativo ᾿Αγρεμών.

126.

᾿Εγκουράδι.

Hefychius: Κουράς· ἡ ἐν τοῖς ὀροφήμασι γραφή, ὀροφικὸς πίναξ· παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν Μυρμιδόσιν ἀμφιβάλλει, ἐγκουράδι· ἔστι δὲ ἐγκουρὰς ὀροφικὸς πίναξ. Idem v. ἐγκουράδες· ἐγκουρὰς δέ, inquit, ὁ γεγραμμένος. Αἰσχύλος Μυρμιδόσιν. Salmafius ad Vopifcum recte fic diftinguendum cenfuit: ἀμφιβάλλει, ἐγκουράδι, ut fignificetur ambiguae fignificationis effe apud Aefchylum vocabulum ἐγκουράδι. Alibi Hefychius v. ᾿Εγκουράδες — οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ προσώπων πίνακες. — ᾿Εγκουρὰς δὲ γεγραμμένος Αἰσχύλος Μυρμιδόσιν. ubi Kufterus legendum putabat ἐγκουρὰς δὲ γεγραμμένος πίναξ.

127.

῞Οπλων ὅπλων δεῖ.

Scholiaftes ad Ariftoph. Av. v. 1420. Πτέρων πτέρων δεῖ, adnotat: Παρὰ τὸ Αἰσχύλου ἐκ Μυρμιδόνων ὅπλων ὅπλων δεῖ. *Pauw.*

128.

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία.

Lucian. Amor. fub finem. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ᾿ ᾿Αχιλλέως ἠγαπᾶτο μέχρι τοῦ κατ᾿ ἀντικρὺ καθίζεσθαι

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων φιλίας μεσίτης ἡδονή. Στένων γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπεῤῥάγη

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία καλλίων

ubi Belin de Ballu legendum cenſet:

Μηρῶν τί τῶν σῶν εὐσεβοῦς ὁμιλίας
Κάλλιον;

Eundemque verſiculum recte Porſonus ad Euripidis Medeam v. 750. ex eadem Aeſchyli Myrmidonum ſcena deſumptum eſſe cenſet.

129.

Ad illud Ariſtophanis Ran. v. 942:

Πρώτιστα μὲν γὰρ δή γ' ἕνα τιν' ἐκάθισεν ἐγκαλύψας
Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς.

Scholiaſtes notat quae ſequuntur: Ὡς αὐτοῦ εἰςφέροντος ἐν δράματί τινα κεκαλυμμένον. Ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ καθήμενός ἐστι καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν δράματι ἐφιγραφομένῳ Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος λύτροις. Οὐδὲν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς φθέγγεται. — *Butler.*

130.

Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

Ad hunc verſum in Ariſtophanis Ranis v. 1447. Scholiaſtes annotat: Ἐκ Μυρμιδόνων. Πεποίηκε γὰρ αὐτοὺς κυβεύοντας. Ἔθος δὲ τοῖς κυβεύουσιν οὕτω λέγειν· β', δ', γ'. Τοῦτο δὲ λέγει ὁ Διόνυσος, δεικνὺς ὡς Αἰσχύλος νενίκηκε. Incertum tamen eſt, an hic Scholiaſtes recte hunc verſum ad Aeſchyli Myrmidonas retulerit. Euſtathius certe ad Homer. Odyſſ. p. 28. ed. Baſil. eum ex Euripidis Telepho depromptum eſſe perhibuit.

ΜΥΣΟΙ.

131.

Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεὼν
Εὐχαῖς δὲ σώσεις δεσπότας Παιωνίας.

Fluvii Caïci ſalve prime ſacerdos
Precibus ſervabis dominos Paeoniae.

Harpocration: Ὀργεῶνας· Ἰσαίου λόγος ἐστὶ πρὸς Ὀργεῶνας. Ὀργεῶνες δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ τιμῇ θεῶν ἢ ἡρώων συνιόντες· ὀργάζειν γάρ ἐστι τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα ὁρᾶν (lege δρᾶν) ἤτοι παρὰ τὸ ὀρέγειν τὼ χεῖρε, ἢ παρὰ τὰ ὄργια· ἢ διὰ τὸ ἐν ταῖς ὀργάσι καὶ τοῖς ἄλσεσι τὰ ἱερὰ δρᾶν· οἱ μέντοι ποιηταὶ ἔταττον τοὔνομα ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἱερέων, ὡς Ἀντίμαχός τε που, καὶ Αἰσχύλος ἐν Μύσταις (leg. Μυσοῖς). Utrumque locum tum Antimachi, tum Aeſchyli qui in Harpocratione deſiderantur, conſervavit nobis Suidas v. Ὀργεῶνες.

Ὀργεῶνες· οἱ τοῖς ἰδίᾳ ἀφιδρυμένοις Θεοῖς ὀργιάζοντες. Ὀργιάζειν δέ ἐστι, τὸ τὰ τῶν θεῶν ὄργια τελεῖν, τουτέστι, μυστήρια καὶ νόμιμα. (Πλάτων) Νόμων τετάρτῳ· Μὴ κεκτῆσθαι ἔσω ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἱερά. Τὸν δὲ φανέντα κεκτημένον ἕτερα καὶ ὀργιάζοντα πλὴν τὰ δημόσια κ. τ. λ. Σέλευκος δ' ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος Ἀξόνων Ὀργεῶνας φησὶ καλεῖσθαι τοὺς συλλόγους ἔχοντας περί τινας Ἥρωας ἢ Θεούς. Ἤδη δὲ μεταφέροντες καὶ τοὺς ἱερέας οὕτω καλοῦσιν. Ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ γενεᾷ

Καβάρνους θῆκεν ἀβακλεοὺς ὀργεῶνας·

καὶ οἷον ὁ Αἰσχύλος ἐν Μυσοῖς, τὸν ἱερέα τοῦ Καΐκου προσαγορεύων

Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεών,
Εὐχαῖς δὲ σώσεις δεσπότας Παιωνίας.

Apud Harpocrationem verba Antimachi ſunt

Καβάρνους θῆκεν Ἀβακλέας ὀργεῶνας.

Pro Ἀβακλέας malim ἀγακλέας. Heſych. Ἀγακλεεῖς, ἄγαν ἔνδοξοι. Porro opus non laudat Harpocration, et tamen, inquit Mauſſacus, ex Suida diſco eum debuiſſe laudari ἐν τῇ Λύδης γενεᾷ niſi ſit legendum γενναίᾳ. Aliter vir doctiſſimus Samuel Bochartus, qui ἐν τῇ Λήδης γενεᾷ legit: ego vero ſimpliciter legendum cenſeo ἐν τῇ Λυδῇ ut τὸ γενεᾷ non ad poematis titulum, ſed ad ipſum fragmentum pertineat. Elegiam intellige quam uxori mortuae inſcripſit. Plutarchus de Conſol. ad Apoll. p. 106. ἐχρήσατο δὲ τοιαύτῃ ἀγωγῇ καὶ Ἀντίμαχος ὁ ποιητής· ἀποθανούσης γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λύδης πρὸς ἣν φιλοστόργως εἶχε, παραμύθιον τῆς λύπης ἑαυτῷ ἐποίησε τὴν ἐλεγείην τὴν καλουμένην Λύδην. Ovidius Triſt. 6.

Clario Lyde dilecta Poetae.

Hermeſianax apud Athenaeum XIII. 8.

Λυδῆς δ' Ἀντίμαχος Χρυσηΐδος ἐκ μὲν ἔρωτος
Πληγεὶς Πακτωλοῦ ῥεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ.

Ad Aeſchylum noſtrum quod attinet, legendum apud Harpocrationem ἐν Μυσοῖς, ex Suida diſcimus, quod et monuit eruditiſſimus Mauſſacus. Ad fundum fabulae quod attinet legendus Apollodorus III. 9. *Stanlej.*

παιωνίας] Παιωνίαις *ſalutaribus* Pauw. quod praetulerim. Παιωνίας habent Suidas et Photii Lex. in Ὀργεῶνες, neque ignoro Myſos Aſiaticos ab Europaeis, ſecundum quorundam opinionem Paeoniae accolis, ortos eſſe. Sed regionis illius nomen per O ſcribitur Παιονία. Alteram vero lectionem quam dat Photius σώζεις pro σώσεις libenter amplector. Quin jam video Cod. Photii Beckianum diſerte dediſſe παιωνίαις. *Butler.*

132.

Οἶος,

Steph. Byzant. Hesychius Οἶος, πολίχνιον Τεγέας. Αἰσχύλος, Μυσοῖς.

133.

Telephum, avunculis suis apud Tegeam occisis mutum in Mysiam rediisse, ut caede inquinatis mos erat, censet Tyrwhitt. ad illa Aristotelis de Poetic. c. 44. ὥσπερ ἐν Ἠλέκτρᾳ οἱ Πύθια ἀπαγγέλλοντες, ἢ ἐν Μύσοις ὁ ἄφωνος ἐκ Τεγέας εἰς τὴν Μυσίαν ἥκων.

ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ.

134.

Σαύρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις.

Lacertas in umbrosis refrigeriis.

Athenaeus XI. 15. Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς καλεῖσθαι φησι ψυκτῆρας καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους τοὺς τοῖς θεοῖς ἀνειμένους ἐν οἷς ἐστιν ἀναψύξαι. Αἰσχύλος Νεανίσκοις

Σαύρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις.

Valckenarius ad Hippol. Euripidis v. 199. conjicit pro σαύρας legendum esse αὔρας, literam Σ ex voce Νεανίσκοις male adhaesisse arbitratus. Ὑποσκίοισιν pro ὑπηκόοισιν, quod est in Athenaeo, reposuit Casaubonus ex libris suis. Altera tamen lectio Pauwio placet ob Nicandri interpretationem apud Athenaeum allatam τοῖς θεοῖς ἀνομένους τόπους, sed praetervidit V. C. eosdem ἀλσώδεις καὶ συσκίους verbis statim praecedentibus vocatos fuisse. *Butler.*

135.

Ἀρείφατον λῆμα.

Hesychius: Ἀρείφατον λῆμα, ἰσχυρὸν ἀντὶ τοῦ Ἄρει ἐοικός. Αἰσχύλος Νεανίσκοις. Cf. nostrum in Eumen. v. 916. τῶν δ' ἀρειφάτων ἐγὼ Πρεπτῶν ἀγώνων. *Butler.*

136.

Ἀφοίβατον.

Hesychius: Ἀφοίβατον, ἀνακάθαρτον. Αἰσχύλος Νεανίσκοις.

Pro ἀφοίβητον a φοιβάω deducit Pauw., quum a φοιβάζω sit ἀφοίβαστον, a φοιβαίνω, ἀφοίβαντον. Sed ἀφοίβαντον recte reponit Alberti, juxta Eumen. v. 237:

Οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα.

137.

Ὀκτώπαν.

Photius in voce: Ὀκτώπαν ποταμὸν Αἰσχύλος διαπέπλευκε Νεανίσκοις. Locus est corruptus. Aliquid lucis oritur ex Cod. quo usus est Alberti ad Hesych. in Ὀκτώπας· ποταμός. Ubi haec annotantur: „Phot. lex. MS. Ὀκτώπαν, ποταμὸν Αἰσχύλος διαπέπλευκε νεανίσκοις, Ὀκτώπας. Unde legendum videtur apud Photium: Ὀκτώπαν· ποταμὸν (διαπέπλευκε) Αἰσχύλος Νεανίσκοις. Ut verbum διαπέπλευκε additum sit a Photio, quo ostenderet, unde penderet obliquus casus. *Butler.*

ΝΗΡΕΥΣ vel ΝΗΡΗΙΔΕΣ.

138.

Ἀθήρ.

Hefychius: Ἀθήρ, ἐπιδορατίς μεταφορικῶς. Αἰσχύλος Νηρεῖ. Sufpicor vero legendum Νηρῆισι, ut fupra pro Δανάη Δαναΐσι. *Stanl.*

139.

Ex verbis Athenaei III. p. 86. fragmentum huic fabulae conjectura fatis ingeniofe reftituit Heath. Athenaei verba funt Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσαις τις ἀνήρει τὰς νήσους ἀναριτοτρόφους εἴρηκεν. Verba ifta τίς ἀνήρει irrepfiffe in contextum e margine judicat, ubi quis, quum locum in Perfis non extare comperiffet ἴσ. (h. e. ἴσως ἐν Νήρει adfcripferat. *Butler.* At Schweighaeuferus V. C. ad iftum Athenaei locum haec adnotavit:

„Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσαις] In Aefchyli Perfis non invenio verba, quae ex fabula proferuntur. Casaub. — Neque quisquam ea adhuc ibi reperit. An Περραιβοῖς oportebat pro Πέρσαις? An potius Φρύνιχος pro Αἰσχύλος? Nam e fabula Perfis ductum effe verficulum, qui fequitur probabile facit *vaftatarum infularum* mentio. Unde vero ἀναῤῥιτοτρόφους arripuerit Venetus editor quod in ἀναριτοτρόφους mutavere fequentes editores nefcio. Noftrae quidem membranae νηριτρόφους absque α habent, quod in contextu poni debebat. In Epit. haec non leguntur." Hactenus Schweighaeuferus. Equidem ἀναριτοτροφους verum effe arbitror, quia in proxime antecedentibus faepius memorantur ἀναρῖται, genus cochlearum. Pro τις ἀνήρει autem placet Schweighaeuferi emendatio τίς ἀνήρει.

140.

Δελφινοφόρον πεδίον πόντου διαμειψάμενας.

Scholiaſtes ad Phoeniſſas Euripidis v. 218. (al. 209.) Vulgatam lectionem διπεδίον πῶς διαμειψάμεναι in Anapaeſticos monom. et dim. catal. dividit Pauw.

Δελφινόφορον
Πεδίον πῶς διαμειψάμεναι.

Sed longe melius Cod. Auguſtani ſubſidio reſtituit Valckenaer ad Phoeniſſ. l. l.

Δελφινόφορον πόντου πέδιον
Διαμειψάμεναι.

Butler.

141.

Κάμακος γλώσσημα διπλάσιον.

Scholiaſtes Pindari Nem. VI. 85. δίκρουν γὰρ ὥστε δύο ἀκμὰς ἔχειν, καὶ μίᾳ βολῇ, ὥστε δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι, καὶ Αἰσχύλος ἐν Νηρῇσι [κάμακος εἶσι] κάμακος γλώσσημα διπλάσιον. In hoc ſcholio verba uncis incluſa delenda ſunt. Verbum εισι ortum videtur quum librarius legeret ἐν Νηρεισι Pauwius utrumque Κάμακος εἶσι et Κάμακος γλώσσημα διπλάσιον conjungendum videatur, ut Aeſchyleum. Butlerus verba Κάμακος γλώσσημα διπλάσιον Scholiaſtae tribuit, quae revera ſunt Aeſchylea. Et hoc nuper etiam placuit Viro excellentiſſimo J. G. Schneidero in lexico Gr. ubi γλώσσημα διπλάσιον κάμακος idem eſſe ait atque αἰχμὴ διπλασία.

142.

Ὕψου τέλος ἀθανάτων ἀπολέψει.

Heſychius: Ἐναραφόρος, σκυλοφόρος· ἐναρσκτάντας δὲ φθεγγσκότος· ὑψοῦ τελος ἀθανάτων ἀπολεψει (leg.

(leg. ἀπολείψει) Αἰσχύλος ἐν Νηρηΐσιν· οἱ ὑπομνηματισταὶ παρὰ τὸ

Οὐχ ὁσίη φθιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι

ἵνα ᾖ ὁ νοῦς· ὁ δὲ ἐναροκτάντας θάνατόν μοι ἐπικαυχώμενος τὸ ἐκ τῶν θεῶν τέλος ὕψου ἀπολείψει, τὰ τῶν ἀθανάτων ὕψη, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς ἥξει. *Stanl.*

Locus Hesychii ita constituendus: Ἐναροφόρος· σκυλοφόρος· ἐναροκτάντας δέ. Ἐναροκτάντας φθογγόσκοτος ὕψου τέλος ἀθανάτων ἀπολείψει. Αἰσχύλος ἐν Νηρηΐσιν. Οἱ ὑπομνηματισταὶ παρὰ τὸ

Οὐχ ὁσίη φθιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι

ἵνα ᾖ ὁ νοῦς· ὁ δὲ ἐναροκτάντας θάνατόν μοι ἐπικαυχώμενος, τὸ ἐκ τῶν θεῶν τέλος ὕψου ἀπολείψει τὰ τῶν ἀθανάτων ὕψη, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς ἥξει. Grammaticus ἐναροφόρος explicat, et ἐναροκτάντας non explicat, quia subjicit Aeschyli verba, quae vocem exhibent, eaque ex Scholiis interpretatur. Nihil appositum magis. Sic ἐναροκτάντας δὲ convenientissimum est, ut sciunt, qui Grammaticos triverunt. Descriptores id ignorantes ἐναροκτάντας quod bis pingendum erat, non pinxerunt nisi semel. Φθογγόσκοτος jactator vanus, miles gloriosus, qui nil nisi tenebras et mortem loquitur. Is arcte jungitur cum ἐναροκτάντας, qui ad mentem ὑπομνηματιστῶν est τῶν ἐνάρων κτάντης *exuviarum interfector* qui mortuos occidit, non vivos; homo malus, cui objici potest illud Homericum ex Odyssea οὐχ ὁσίη etc. ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς ἥξει de mortuis accipiendum; ad mortuos, de quibus gloriatur, accedet etiam ipse. Adversarios et orcum, ubi sunt adversarii, adibit aliquando. In verbis Aeschyli metri Anapaestici vestigia cernis haud obscura. *Pauw.*

Haec Pauwius, qui sic loco desperato nullum adhibuit remedium. Nescio an ipse aliquid lucis afferre possim, sed in his tenebris erranti aequus lector ignoscet. Argumentum hujus fabulae suspicor fuisse vel Pa-

trocli vel potius Achillis interitum. Si Patrocli dixeris, Achillem ut apud Homerum ſolatur Thetis cum Nereidibus, e quibus Chorus conſtat, unde nomen Tragoediae. Si Achillis, Thetidi adſunt in luctu Nereidum chorus. Primum Patroclo vulnus ab Apolline, vulnus itidem Achilli letale ab Apolline Paridis ſagittam dirigente inflictum erat. Haec igitur vel Achillis vel Thetidis verba eſſe dicamus, de Apolline conquerentis, unde locus, ſi non plane reſtitui, ſaltem quoad ſenſum intelligi poteſt. Apollinem ſcil. caelo relicto ad terras deſcenſurum eſſe, ut ad hoſtem Achillem vel Patroclum interficiendum et ſpoliandum veniat. Vox illa φθογγόσκοτος mihi perquam ſuſpecta eſt, nec a Pauwio feliciter explicata. An legendum φθονερόσκοπος? Utut illud fuerit, duabus illis vocibus ἐναρσκτάντας φθογγόσκοτος hoc fragmentum augeri debet. Ἀπολέψει corrupte pro ἀπολείψει ſcriptum erat. *Butler.*

Pro φθογγόσκοτος Cl. Schneiderus in lexico Graeco ſuſpicatur legendum eſſe φθογγόκοπος. Sed ſi hoc epitheton ad Apollinem pertineat, quae Butleri ſententia eſt, facile defendi poteſt hoc ſenſu, ut ad obſcuritatem oraculorum Apollinis referatur; prorſus ut Choëph.

Ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων
Νύκτα πρό τ' ὀμμάτων καὶ σκότον φέρει

Itaque utrumque verbum, ſimul cum verbis θάνατόν μοι ἐπικαυχώμενος ad Aeſchyli fragmentum hoc pertinere arbitror.

ΝΙΟΒΗ.

143.

Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν
Βερέκυντα χῶρον, ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος,
Ἴδη τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασιν
Βρέμουσι μήλων, πᾶν δ' ἐρεχθεῖ πέδον.

Strabo Geogr. XII. c. 8. extr. Αἰσχύλος δὲ συγχεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ· φησὶ γὰρ ἐκείνη μνησθήσεσθαι τῶν περὶ Τάνταλον

Οἷς ἐν Ἰδαίῳ πάγῳ
Διὸς πατρῴου βωμός ἐστι

Καὶ πάλιν

Σίπυλον Ἰδαίαν ἀνὰ χθόνα

Καὶ ὁ Τάνταλος λέγει

Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδὸν
Ἐν Βερέκυντα χῶρον, ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος
Ἴδης μυκήθμοισι καὶ βρυχήμασιν
Ἕρπουσι μήλων πᾶν δ' ἐρεχθεῖ πέδον.

Sic nimirum olim corrupte hi verſus edebantur. Caſaubonus autem ſic eos correxit, ut ſupra poſiti ſunt. Adraſtiae campus, inquit, et urbs fuere prope Cyzicum, non procul ab Ida. Pauwius vero legendum hariolabatur:

Βερέκυντα χῶρον, ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος,
Ἴδην τε· μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασιν
Ἔργῳ τε λαῶν, πᾶν δ' ἐρεχθεῖ δὴ πέδον.

„Ἔργῳ τε λαῶν, inquit, opus ruſticum et operis ruſtici exprimit murmur; ſic ſatis perfecta eſt enumeratio; δὲ non ſtat ſuo loco. Ita Aeſchylus ſaepe; atque inde confuſio etiam ſaepe. Pro ἐρέχθει δὴ legere quoque potes ἐρέχθεται. Heſychius: ἐρεχθομένη, σαλευομένη, ἐλαυνομένη, βαρυνομένη, ὑπὸ τῶν ἀνέμων ταρασσομένη. Quin et ἐρεχθεῖ γάπεδον recte legeretur. Elige. Heathius Pauwii conjectura ἔργῳ τε λαῶν nihil inſicetius excogitari potuiſſe judicans, praeeunte partim Caſaubono, ſic reſtituendos eſſe verſiculos arbitratur:

Ἴδη τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασιν
Βρέμουσι μήλων, πᾶν δὲ καρεχθεῖ πέδον.

Valckenarius ad Hippol. Eurip. v. 744. „Verſus, inquit, iſtos ex Aeſchyli Niobe petitos — hos nihil vetat duabus a me conjecturis tentatos hic apponere:

Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἁμερῶν ὁδὸν
Βερέκυντα χῶρον· ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος
Ἴδης ἐνὶ κνήμοισι καὶ βρυχήμασιν
Ὀργῶσι μήλων πᾶν δ' ὀρεχθέει πέδον.

In his ὀρεχθέει, quod minime placet, imputandum eſt Caſaubono: Ἴδης ἐνὶ κνημοῖσι ſcripſi pro Ἴδης μυκηθμοῖσιν, et Ὀργῶσι pro Ἕρπουσι. Hic iſta commode firmari nequeunt.“ Aliam rationem iniit Toupius Emendatt. in Suidam Tom. I. p 443. ubi Suidae locum Ὀρεχθεῖν] κινεῖν, συνταράττεσθαι ſic illuſtrat: „Verbum ὀρεχθεῖν de *palpitatione cordis* accepit Suidas, quod ex interpretamento ejus conſtat. Eſt autem verbum φωνῆς μιμητικόν. Quo ſit, ut nunc de hoc, nunc de illo dicatur. Scholiaſtes ad Homer. Iliad. Ψ. 30. non male ἐπιστένειν interpretatur. *De alliſu maris ad terram* utitur Theocritus Idyll. XI. 43:

Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χερσὸν ὀρεχθεῖν.

De terrae mugitu Aeſchylus in Niobe apud Strabon. lib. XII. p. 870. cujus verſiculos, quia depravatiſſimi ſunt, et eruditiſſimorum virorum acumen hactenus eluſerunt, hic emendatos aſcribam:

Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν,
Βερέκυντα χῶρον, ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος,
Ἴδη τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασι
Τέρπουσι μήλων, πᾶν δὲ κὠρεχθεῖ πέδον.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo nullo ſenſu legitur Ἕρπουσι, quod interpretes cruciant admodum. (Ita Addaeus in Epigr. qui emendationem noſtram valde confirmat:

ὁ δέ που βαθέῃ ἐνὶ ποίῃ
Μυκηθμοῖς ἀρότου τέρπετ' ἐλευθερίῃ.

Integrum Epigramma exhibetur in Antholog. p. 555. et emendatum apud nos in Emend. p. 111. ad v. Τετρυμένον.) Recte autem et eleganter πᾶν δὲ κώρεχθεῖ πέδον i. e. καὶ ὀρεχθεῖ. (Ariſtias ap. Athenaeum lib. II. 19. p. 60. Μύκαισι δ' ὀρέχθει τὸ λαϊνον πέδον.) Optime expreſſit Virgil. Aen. XII. 722. *Gemitu nemus omne refugit.*" Hactenus Toupius, qui meo quidem judicio Aeſchyli fragmentum illud vere reſtituit.

144.

Θυμὸς δὲ ποθ' ἐμὸς οὐρανῷ κυρῶν ἄνω
Ἔραζε πίπτει, καί με προςφωνεῖ τάδε·
Γίνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν.

Plutarchus de exilio c. 10. τί γὰρ ἡ πλατεῖα χώρα πρὸς τὸν ἄλυπον βίον; Οὐκ ἀκούεις τοῦ Ταντάλου λέγοντος ἐν τῇ τραγῳδίᾳ

Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεκ' ἡμερῶν ὁδὸν
Βερέκυνθα χῶρον — — —

εἶτα μετ' ὀλίγον λέγοντος

Θυμὸς δὲ ποθ' ἁμὸς οὐρανῷ κυρῶν ἄνω
Ἔραζε πίπτει, καί με προςφωνεῖ τάδε
Γίνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν.

Quo ex loco intelligitur in Aeſchyli tragoedia Niobe Tantalum ſic loquentem inductum fuiſſe, ut ante verbis σπείρω — δ' ἄρουραν agrorum ſuorum multitudinem jactaret, deinde paullo poſt his verbis θυμὸς δὲ ποτ' etc. humanae fortunae fragilitatem teſtaretur. Senſus enim hic eſt: *Animus meus quum jam ſuperbia elatus quaſi in caelo verſaretur, in terram relapſus ſic me alloquitur: Diſce ſodes humanas fortunas non nimis eſſe venerandas.*

145.

οἷς ἐν Ἰδαίῳ πάγῳ
Διὸς πατρῴου βωμός ἐστι.

Strabo lib. XIII. loco ſupra pag. 99. deſcripto.

146.

Σίπυλον, Ἰδαίαν ἀνὰ χθόνα.

Strabo ibid.

Bothius mavult Σίπυλον Ἰδαίαν χθόνα. Butlerus tamen etiam legi poſſe ſignificat Σίπυλον ἂν Ἰδαίαν χθόνα.

147.

Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ,
Οὔτ' ἄν τι θύων, ουτ ἐπισπένδων νκοῖς,
Οὐ βωμός ἐστιν, οὐδὲ παιωνίζεται.
Μόνου δὲ Πειθὼ δαιμόνων ἀποστατεῖ.

Stobaeus in Serm. Eth. CXVII. Primum verſum affert quoque Scholiaſtes in Sophoclis Electr. V. 135. item Aeſchylo tamen haud nominato Schol. ad Euripidis Alceſt. v. 56. Euſtathius in Iliad. I. 158. haec adnotavit: Εἰς δὲ τὸ εἶναι τὸν Αἴδην θεῶν ἔχθιστον συμβάλλεται καὶ Αἰσχύλου τὸ

Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ
Οὐδ' ἄν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις
Οὐδ' ἐστὶ βωμὸς οὐδὲ παιωνίζεται.

Ἐν οὐδεμίᾳ γὰρ πόλει βωμὸν ᾅδου εἶναι φασί.

„Sed praeter Mortis templum apud Gades alterius apud Lacedaemonios meminit Plutarch. in Cleom. p. 808. Ἔστι δὲ καὶ Λακεδαιμονίοις οὐ φοβουμένον, ἀλλὰ καὶ Θανάτου καὶ Γέλωτος καὶ τοιούτων ἄλλων παθημάτων ἱερά. Cf. etiam Pitiſci Lex. Antiq. v. *Mors* et Rob. Titii (h. e.

Henr. Stephani) loca Controverſ. IV. 20. qui Orpheum citat in Hymno Mortis, et Virg. Aen. XI. 197. *multa boum circa mactantur corpora Morti.* Ubi vide enarratores et Servium. In verſu ſecundo hujus fragmenti pro *ναοῖς* legitur apud Euſtathium l. l. *λάβοις*; prius Pauwius magis Aeſchyleum putat, mihi cum Heathio poſterius magis placet. Idque diſerte legit Schol. Homeri Ven. a Villoiſono editus ad Iliad. l. 158. p. 218. niſi quod levi errore *ἐπισπεύδων*. In verſu autem proxime ſeq. ibi legitur *οὐδ' ἐστὶ βωμός*, ut etiam ap. Euſtath. *Butler.*

Scholiaſtes ad Sophocl. Electr. v. 135. *καὶ Αἰσχύλος*, inquit, *Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. μόνος οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος.* Eodem modo Suidas v. *Πάγκοινος· καὶ Αἰσχύλος· Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. Οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος.* Vix dubitandum poſtrema verba *μόνος — ἐλπίδος* ex alia quadam Aeſchyli tragoedia deſumpta eſſe. Anapaeſticum in iis metrum jam Pauwius agnovit.

148.

— — *καὶ δόμους Ἀμφίονος*
Καταιθαλώσω πυρφόροισιν αἰετοῖς.

et aedes Amphionis
Comburam igniferis aquilis.

Schol. Ariſtoph. ad Aves v. 1247. *ἐκ Νιόβης Αἰσχύλου· ἐξέῤῥιπται δὲ τ' Ἀμφίονος ἐκ μονῳδίας.* Unde apparet ex monodia Amphionis iſta deſumpta eſſe, atque adeo errare viros eruditos, qui verba Aeſchyli ita conſtituunt: nam *Amphion* non poterat dicere, ſe Amphionis aedes combuſturum eſſe. Diſtinguendum poſt *δόμους*, ut *Ἀμφίονος πυρφόροισιν αἰετοῖς* copuletur, et *μέλαθρα μὲν αὐτοῦ καὶ δόμους* cohaereat quoque una. *Πυρφόρους αἰετοὺς* dixerat Amphion in monodia; eos

'Αμφίονος αἰετοὺς πυρφόρους ideo vocat Comicus; atque hoc Aeſchyleum; de aliis dubitari poteſt. *Pauw.*

Locus Scholiaſtae fortaſſe leviter corruptus eſt, quin et initium ſenarii ex Ariſtophane huc referri fortaſſe debet, ut legatur

Μέλαθρα μὲν αὐτοῦ καὶ δόμους 'Αμφίονος
Καταιθαλώσω πυρφόροισιν αἰετοῖς.

Jam ſi apud Schol. legamus ἐξέῤῥιπται δὲ τὸ 'Αμφίονος ἐκ μονῳδίας, erit me judice, aliquanto clarior, q. d. vocem illam 'Αμφίονος e monodia unde cetera deſumpta ſunt ejectam eſſe, atque ibi non comparere. *Butler.*

Jam ante Butlerum Cl. Beckius in editione ſua Avium Ariſtophanis judicaverat praecedentia quoque verba μέλαθρα μὲν αὐτοῦ Aeſchyli fuiſſe, totum ut fragmentum hoc eſſet

Μέλαθρα μὲν αὐτοῦ καὶ δόμους 'Αμφίονος
Καταιθαλώσω πυρφόροισιν αἰετοῖς.

in quo mihi quoque verum vidiſſe videtur vid. lex. v. Αἰετός.

149.

— ἐφημένη
Τάφῳ τέκνοις ἔπῳζε τοῖς τεθνηκόσιν.

Heſychius: 'Επώζειν, ἐπικαθῆσθαι τοῖς ᾠοῖς. Αἰσχύλος Νιόβῃ μεταφορικῶς· 'Εφημένη τάφῳ τέκνοις ἔπωζε τοῖς τεθνήκοσιν. Sine cauſa idonea dubitavit Pauwius de veritate interpretationis Heſychii; ἐποιάζω ovis incubo pro quo uſitatum fuit ἐπωΐζω, contracte ἐπῴζω.

150.

Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται.

Sic hunc verſiculum Priſcianus Grammat. I. citat. Apud Hephaeſtionem in Enchiridio corrupte legitur:

Οἶστρος τοιαύτης παρθένου λοχεύεται.

151.

Κάκαλα.

Hesychius: Κάκαλα, τείχη. Αἰσχύλος Νιόβη.

152.

Ἡμορίς.

Hesychius: Ἡμορίς· κενὴς ἐστερημένη. Αἰσχύλος Νιόβη.

153.

Aeschylum Nioben cooperta facie introduxisse refert Eustathius in Iliad. Ω΄. p. 1367. et seqq. et prae dolore silentem Scholiastes in Prometheum vinctum, et anonymus Aeschyli βιόγραφος. *Stanl.*

Nescio an Aeschyli fragmentum lateat in verbis Eustathii: Ὁ Σικυώνιος γραφεὺς Σημάνθης, τὴν ἐν Αὐλίδι γράφων σφαγὴν τῆς Ἰφιγενείας ἐκάλυψε τὸν Ἀγαμέμνονα. Ὅπερ καὶ Αἰσχύλος μιμησάμενος τήν τε Νιόβην, καὶ ἄλλα πρόςωπα ὁμοίως ἐσχημάτισε· σκωπτόμενος μὲν ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ, ἐπαινούμενος δὲ ἄλλως, διὰ τὸ τῆς μιμήσεως ἀξιόχρεων. Οὐ γὰρ μόνον βλέπεσθαι ἀπαξιοῖτο ἐν ἄκρᾳ θλίψει, ἀλλ' οὐδὲ βλέπειν ὡς οἷα νύκτεριν βίον αἱρούμενος ἢ καὶ ὑπόγαιον. Posteriora haec fortasse locum, si non et ipsa verba, Aeschyli respiciunt, et inde colorem trahunt. *Butler.*

154.

Aeschylus in eadem tragoedia Nioben septem filias, septem que filios habuisse retulit teste Scholiaste ad Euripidis Phoenissas v. 162. Περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ φησὶ

καὶ δίς ἑπτ' αὐτῆς τέκνα
Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν.

Ὅμως καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ, καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν δράματι Νιόβης ὁμοίως ζ' αὐτὰς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄῤῥενας.

ΞΑΝΤΡΙΑΙ.

155.

ἐκ ποδῶν δ' ἄνω
Ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα
Κέντημα γλώσσης σκορπίου βέλος λέγω.

Suidas: Ὀκτώπουν. Κρατῖνος Θρᾴτταις· Ὀκτώπουν ἀνεγείρεις· ἀντὶ τοῦ σκορπίον. Παροιμία· Σκορπίον γὰρ ὀκτώπουν ἀνεγείρεις. Ἐν δὲ ταῖς Αἰσχύλου Ξαντρίαις ἡ Λύσσα ἐπιθειάζουσα ταῖς Βάκχαις φησὶν

ἐκ ποδῶν δ' ἄνω
Ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα
Κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω.

A pedibus vero ſurſum verſus
ſubit convulſio in ſummum caput
compunctio linguae, ſcorpii telum dico.

Ex hoc ſragmento apud Suidam diſcimus argumentum Tragoediae fuiſſe Penthei interitum. Duae perſonae erant Λύσσα *Rabies*, quae haec dicit, et Pentheus. Ξάντριαι quae Penthea ἔξαινον erant Bacchae. Idem fragmentum in eadem voce cum eadem quoque gloſſa exhibet Photii Lexicon. *Butler.*

156.

Τῶνδε βουλευτὶς πόνων.

Etymologicum Magnum (p. 539. ed. Lipſ.) Μύστις παρὰ τὸ Μύστης· τοῦτο παρὰ τὸ μύω. Οὐ μόνον δὲ ἀπὸ βαρυτόνου γίνεται εἰς ι παρώνυμον, οἷον πλανήτης, πλα-

νῆτις, *ἀλλὰ καὶ ἀπ᾽ ὀξυτόνου*· *οἷον ὑβριστής*, *ὕβριστις*· *αἰχμητής*, *αἴχμητις*, *βουλευτής*, *βούλευτις*· „*τῶνδε βούλευτις πόνων*" *ἐν ταῖς Ξαντρίαις*.

Non dubito quin hoc fragmentum ad hanc tragoediam pertinuerit, quamvis Etymologici auctor auctorem non nominet. Plato comicus a Suida in voce *Τευτάζειν* citatur *ἐν Ξάνταις*, ubi fortaſſe legendum *ἐν Ξαντρίαις*. *Stanl.*

157.

Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι.

Pollux X. 26. *τὰς μέντοι λαμπάδας καὶ κάμακας εἴρηκεν ἐξαντρίας* (lege *ἐν Ξαντρίαις*) *Αἰσχύλος*·

Κάμακες πεύκης οὐ πυρίφιλεκτοι.

Plenum Anapaeſticum e Polluce recte attulit Pauwius:

Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι

perticae piceae arboris ignitae h. e. Laedae. Porro Stanleji conjecturam *ἐν Ξαντρίαις* totidem literis habet Codex Pollucis Voſſii, quod monuit Bentlejus in Epiſt. ad Mill. p. 58. (p. 501. opuſculor. ed. Lipſ.) *Butler.*

158.

Ad Aeſchyli verſus Eumenid. 24.

Βρόμιος δ᾽ ἔχει τὸν χῶρον, οὐδ᾽ ἀμνημονῶ
Ἐξ οὗ τε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεὸς
Λαγὼ δίκην Πενθεῖ καταῤῥάψαι μόρον.

Schol. *ά.* haec adnotavit: *Νῦν φησιν ἐν Παρνασσῷ εἶναι τὰ κατὰ Πενθέα. Ἐν δὲ ταῖς Ξαντρίαις, ἐν Κιθαιρῶνι.* *Stanl.*

159.

Ἃς οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται
Οὔτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λητώας κόρης.

Apud Galenum Comm. I. ad VI. ἐπιδημιῶν, ex vulgata lectione haec leguntur: Οὕτω καὶ Αἰσχύλος. Ἐξαντίας οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται οὔτ' ἄστερον στόμα Λητώας κόρης quae sic optime emendavit Bentlejus in ep. ad Millium (p. 501. opusculor. ed. Lips.)

Οὕτω καὶ Αἰσχύλος ἐν Ξαντρίαις·

Ἃς οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται
Οὔτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λητώας κόρης.

Haec emendatio partim confirmatur verbis e Photii lexico a Butlero citatis: Πεμφιξ, πνοή. Αἰσχύλος ἐν Ξαντρίαις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων. Secundum versum sic refingere ausus est Pauwius:

Προσδέρκετ' οὔτ' ἄστρον στόμα Λητώας κόρης

ἄστρον στόμα pro ἄστρωον στόμα positum, quasi hoc tragicum scilicet esset, venditans. Gatakerus Miscell. Posth. c. 10. sic emendabat: Οὕτω δὲ Αἰσχύλος ἐν Αἰτναίαις.

Ἵν' οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται
Οὔτ' ἄστρων ὄμμ' οὔτε Λητώας κόρης.

Melius Heathius:

Οὕτω δὲ Αἰσχύλος ἐν Ξαντρίαις

Ἵν' οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται
Οὔτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λητώας κόρης.

quod proxime ad Bentleji rationem accedit.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

160.

Eustratius in Ethic. Aristot. III. 1. refert in hac tragoedia Aeschylum mystica quaedam revelasse.

161.

— ἐπῆμεν τῆς ὁδοῦ τροχήλατον
Σχιστῆς κελεύθου τρίοδον, ἔνθα συμβολὰς
Τριῶν κελευθῶν Ποτνιάδων ἠμείβομεν.

Hoc fragmentum servavit Scholiastes Sophoclis ad Oedip. Tyrann. v. 733. ed. Brunck. Περὶ Δαυλίδα, φησὶ τὴν σχιστὴν ὁδίον, ὁ δὲ Αἰσχύλος περὶ Ποτνίας οὕτως

ἐπῆμεν τῆς etc.

Valckenarius ad Phoeniss. v. 38. recte censet hos versiculos ex Aeschyli Oedipode desumptos esse, idemque putabat particulam οὕτως primo versiculo praeponendum esse

οὕτως ἐπῆμεν etc.

ΟΠΛΩΝ ΚΡΙΣΙΣ.

162.

'Αλλ' 'Αντικλείας ἆσσον ἦλθε Σίσυφος
Τῆς σῆς λέγω τοι μητρός, ἥ σ' ἐγείνατο.

Schol. Sophocl. ad Ajac. v. 190.

Explicat se ut Hecuba apud Euripidem v. 730.

Δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσα σε
'Εκάβη.

quod et saepius apud Aeschylum factum observavimus. *Stanl.*

Verba ſunt Ajacis, ni fallor ad Ulyſſem, originem ejus a Siſypho, non a ſuppoſititio ejus patre Laërte deducentis. Cf. Schol. ad Ajac. v. 190. ed. Brunck. qui non ſolum hoc Aeſchyli fragmentum, ſed et alterum ex Sophoclis συνδείπνῳ conſervavit

Ὦ πάντα πράσσων ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς
Ἔνδηλος ἐν σοὶ πανταχοῦ, μητρὸς φθορεύς.

cf. etiam Eurip. Cycl. v. 102. *Butler.*

Ceterum primum verſiculum male vertit Stanlejus: *ſed Anticleae filius venit Siſyphus.* Delebat enim, quod Valckenarius ad Herodot. VI. 68. monuit, ſic reddere: *Anticleam propius acceſſit vel tetigit Siſyphus*, Siſyphum enim cum Anticlea concubuiſſe notatur.

163.

Ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆν ἀληθείας ἔπη.

Stobaeus Eth. Serm. XI.

164.

Τί γὰρ καλὸν ζῆν βίοτον ὃς λύπας φέρει;

Stobaeus Eth. Serm. CXXII.

Vulgo legebatur καλὸν ζῆν βίον. Recte Stanlejus κ. ζ. βίοτον Grotius legendum putabat:

Τὸ γὰρ καλὸν ζῆν βίον ὅσας λύπας φέρει.

Pauwii conjecturam ſic legendum hariolantis τί γὰρ βίον ζῆν καλὸν ὃς λύπας φέρει recte aſpernatur Butlerus.

165.

Δέσποινα πεντήκοντα Νηρῄδων χορῶν.

Scholiaſtes ad Ariſtoph. Acharnenſ. v. 883. ubi Boeotus dicit

Πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν

haec annotavit: Ὁ στίχος ἀπὸ δράματος Αἰσχύλου Ὅπλων Κρίσεως οὕτως ἐπιγεγραμμένου· ἐν ᾧ ἐπικαλεῖται τὰς Νηρεΐδας τις ἐξελθούσας πρὸς τὴν Θέτιν λέγων

Δέσποινα πεντήκοντα Νηρεΐδων χορόν.

Pro χορὸν quod ſine dubio vitioſum eſt, Heathius reponendum judicabat κορᾶν. Melius Valckenaer. ad Ammon. p. 164. χοροῦ.

ΟΣΤΟΛΟΓΟΙ.

166.

Εὐρύμαχος, οὐκ ἄλλος, οὐδὲν ησσονας
Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς, οὐκ αἰνεσίους ἐμοί.
Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κότταβος ἀεὶ τοῦ μὲν κ' ἄρα
Τοῦ δ' ἀγκυλήτου κότταβός ἐστι σκοπός.
Ἐκτεμὼν ἥβῶσα χεὶρ' ἐφίετο.

Athenaeus Deipnoſ. XV. 2. Καὶ Αἰσχύλος δ' ἐν Ὀστολόγοις ἀγκυλήτους λέγει κοττάβους διὰ τούτων. Εὐρύμαχος etc. ut ſupra.

Ad h. l. Caſaubonus: „Corrupta ſunt, inquit, multa in Aeſchyli verſibus ex Oſſilegis. Primo deeſt ſyllaba: in ſecundo αἰνεσίους vox nihili eſt. Scribe vero

Εὐρύμαχος οὖν τις ἄλλος οὐδὲν ἥσσονας
Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ ἀνεκτέους ἐμοῦ.

De Eurymachi inſolentia vide Homeri Odyſſeam: eo enim reſpicit ὁ Φιλόμηρος Tragicus. Tertio verſu exponebatur magna illa contumelia de qua ſecundo dictum; ſed lectio eſt contaminatiſſima. Conjicimus ſive mavis, divinamus, dicere hoc poetam: caput ejus, qui loquitur a ſaevo ac temulento tyranno habitum loco ſcopi in

quem cottabiſſans vina jacularetur. Scriptura ita fortaſſe concinnanda:

Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κοτταβοῦντι μὲν κάρα.

Cetera non capio. Hactenus Caſaubonus.

Stanlejus ad h. l. legerim, inquit, excluſo ἀεὶ

Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κότταβος τοὐμὸν κάρα.

Et in verſu proximo

Τῶν δ' ἀγκυλήτων κοττάβων ἔστη σκοπός.

Quae vero ſequuntur, ἐκτεμῶν ἡβῶσα χεὶρ' ἐφίετο mutila ſunt. Hujus verſus Hephthemimeres prius deeſt, etiam ſequentis metrum primum. Ἐκτεμῶν eſt ſine dubio ἔκ τ' ἐμῶν. Pollux X. 21. ἐξεμεῖν ὅπερ οἱ πολλοὶ κοτταβίζειν καλοῦσιν. Verto autem: *Valida manus cottabum illiſit aut infugit.* Choëph. v. 879. — καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ. Caput ſibi his ſordibus inquinatum et illuſum innuit.“

Butleri haec eſt annotatio: „Ἀγκυλήτους κοτταβούς. Plenius fragmentum exhibuit Stanlejus in Notis cum felicibus et ipſius et Iſ. Caſauboni emendationibus unde loco corruptiſſimo tantum non plena lux effulſit. Pauwii commenta ita ſunt abſurda, ut ea libenter praetermiſerim. Locum Caſauboni veſtigiis inſiſtens ſic edidit Heath.

Εὐρύμαχος οὖν οὐδ' ἄλλος οὐδὲν ἥσσονας
Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ ἀνεικτέους ἐμοί.
Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κοτταβοῦντ' ἀεὶ σκοπὸς
Τοῦ γ' ἀγκυλήτου κοττάβου τοὐμὸν κάρα.
* * * * * * ἐκτεμῶν
* * ἡβῶσα χεὶρ ἐφίετο.

Duos ultimos verſiculos recte diſpoſuiſſe videtur Heathius, ſed in priori legendum ἔκ τ' ἐμῶν cum Stanl. in curis ſecundis. Sed et praeivit S. Petit. in Miſcell. VII. 13. qui

qui fabulae argumentum ex Odyſſea trahendum eſſe monuit, ipſamque epigraphen ab hoc et Ulyſſe ſtipem procos rogantibus deducendam; qui enim ſtipem emendicabant, videbantur quaſi oſſa legere. Emendationem loci a Petito propoſitam, ut minus concinnam praetermitto, in hoc tamen verum perſpexiſſe videtur V. C. quod caput Ulyſſis tanquam Manis (cf. Athen. l. l.) pro ſcopo propoſitum dixerit. Eundem locum ni fallor reſpexit Schol. ad Lycophr. v. 778. Πληγαῖς ὑπείκων καὶ βολαῖσιν ὀστράκων. Ubi Schol. Παρ' Αἰσχύλῳ φαίνεταί τις τὸν Ὀδυσσέα τύψας ὀστράκῳ, οὐ μὴν παρ' Ὁμήρῳ· παρ' Ὁμήρῳ γὰρ φέρεται ὁ Ὀδυσσεὺς βοὸς ποδὶ πληγεὶς ὑπὸ Κτησίππου, ὑποποδίῳ δὲ κατ' ὦμον ὑπ' Ἀντινόου. Cf. etiam Toup. in Suidam Tom. II. p. 472. Euſtath. ad Iliad. Β'. p. 344. l. 22. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἀγκυλὴ οὐ μόνον ἡ ἀνωτέρω ῥηθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος καὶ ποτηρίου γένος χρησιμὸν εἰς κοττάβους· παρὰ τὸ ἀγκύλον, τὸ ἐπικαμπές, καὶ στρεβλὸν καὶ σκόλιον καὶ ἐπικεκλασμένον· ἠγκυλοῦν γάρ, φασι, τὴν δεξίαν, οἱ τοὺς κοττάβους προϊέμενοι, κυκλοῦντες αὐτήν· οὓς δὴ κοττάβους ἀγκυλητοὺς Αἰσχύλος ἔφη. Ἀγκυλητοὺς κοττάβους citat etiam Schol. Ariſtoph. ad Pacem v. 1247. ubi male legitur ἀγκυληγούς. Cf. locum et quae ad v. 342. ejusdem Comoediae, quae hoc ludi genus plenius deſcribunt." Hactenus *Butler.* De cottabo diligenter egit Groddeckius in libro *Antiquariſche Verſuche*, Lembergae a. 1800 edito.

166.

Schol. ad Lycophron. v. 778. commemorat apud Aeſchylum Ulyſſem teſta ab aliquo percuſſum eſſe hisce verbis: Παρ' Αἰσχύλῳ φαίνεταί τις τὸν Ὀδυσσέα τύψας ὀστράκῳ, οὐ μὴν παρ' Ὁμήρῳ.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

167.

Τίνος κατέκτας ὅνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης.

Schol. ad Homer. e Cod. Veneto a Villoiſono editus ad Iliad. Δ. 319. p. 120. Ἡ γὰρ χρῆσις τοιαύτη ἦν παρὰ Ἀττικοῖς. Παρὰ γὰρ τὸ κτῶ καὶ κτῆμι κινήματα ἱκανὰ ἐξέπιπτεν· δεύτερος μὲν αὐτὸς ἀόριστος ὀφείλων εἶναι κοινῶς ἔκτην· γινόμενος δὲ κατὰ Δωρίδα ἔκταν, ὃς ἐν χρήσει ὁρᾶται Ἀττικοῖς· Εὐριπίδης Πλεισθένει·

Οὗτος σὸν ἔκταν πατέρα, πολεμιόν γε μήν.

Αἰσχύλος δὲ Παλαμήδῃ

Τίνος κατέκτας ἕνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης.

Butlero verba videntur Nauplii ad Ulyſſem vel Agamemnonem.

168.

Καὶ ταξιάρχας καὶ ἑκατοντάρχας στρατῷ
Ἔταξα, σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα
Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα.

Euſtathius ad Odyſſ. β. 20. nomine tragoediae haud addito ultimum horum verſuum ex Aeſchylo citat.

Paullo plenior locus eſt apud Athen. I. 10. p. 11. E. (c. 19. ed. Schweighaeuſeri) ubi Ἔστι δ' inquit, ἡ τάξις καὶ παρ' Αἰσχύλῳ τῶν ὀνομάτων, ἐν οἷς ὁ Παλαμήδης πεποίηται λέγων

Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας
Ἔταξα σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα.
Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρία.

Sic enim vulgo apud Athenaeum hi verſiculi legebantur. Nos amplexi ſumus correctionem Schweighaeuſeri in

v. 1. καὶ ἑκατοντάρχας στρατῷ et Valckenarii v. 3. τρίτα pro τρία reponentis.

Butlerus ad l. l. „Primum, inquit, verſum inde corruptum fuiſſe judicat Pauw., quod duo fuerint verſus, alter καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας, alter καὶ ταξιάρχας ἑκατοντάρχας, inter quos et ἔταξα aliquid omiſſum ab Athenaeo, ut haec ſint a duobus ſeqq. lacunula ſeparanda. Cum Pauwio facit Heath. ſic legens

Καὶ ταξιάρχας χἀκατοντάρχας * * *
Ἔταξα, σῖτον δ' etc.

Idem quoque Valckenarii emendationem ad Euripidis Phoeniſſ. p. 546. minus probat

Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ λόχους
Ἔταξα

quae tamen haud improbanda videtur. Vox ἑκατοντάρχας gloſſatorem ſapere videtur magis, quam στρατάρχας, ideoque rejici poteſt. Sin aliquis eam ſervare maluerit, facile reponat

Καὶ ταξιάρχας χἀκατοντάρχας ἐγὼ
Ἔταξα

quod mihi tamen minus placet. Primum verſum ſic legit Joſ. Scaliger in Notis ad Manil. p. 320.

Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ταγοὺς
Ἔταξα."

v. 2. Ἄριστα] Tres τροφὰς quotidianas ſic deducunt Grammatici: Ἄριστον jentaculum, παρὰ τὸ εἰς ἀριστείαν προέρχεσθαι· Δεῖπνον prandium, quia poſtea δεῖ πονεῖν· Δόρπον, cena, παρὰ τὸ δόρυ παύειν. Ternariam hanc Aeſchyli distributionem heroicis temporibus incognitam iisdem fere verbis quibus Euſtathius, damnat Schol. Hom. Venet.

τρία] τρίτα Euſtath. in Iliad. Β' p. 242. c. 22. τὸ δὲ παρ' Αἰσχύλῳ ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα δ' αἱρεῖσθαι τρία, ἢ μάλιστα τρίτα· κατὰ τοὺς παλαιοὺς κακῶς ῥηθῆναι κρίνουσιν οἱ παλαιοί. Οὐδὲ μνηστῆρες γάρ, φασιν, οὐδὲ Κύκλωψ τρισὶ τροφαῖς ἐχρῆντο. Iterum citat Euſtath. ad Odyſſ. ό. p. 1791. l. 42. et Palamedi diſerte aſſignat. Ἔστι δέ, φησιν, ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν οἷς παράγει τὸν Παλαμήδην λέγοντα· οὕτω Σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα etc. Unde conjicere liceat hunc locum ad noſtri *Palamedem* pertinere, quod et confirmat Plato in Rep. VII. p. 522. etſi Aeſchylum haud aperte nominaverit: Παγγέλοιον, γοῦν, ἔφην, στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγωδίαις Παλαμήδης ἑκάστοτε ἀποφαίνει· ἢ οὐκ ἐννενόηκας ὅτι φησίν, ἀριθμὸν εὑρὼν, τάς τε τάξεις τῷ στρατοπέδῳ καταστῆσαι ἐν Ἰλίῳ καὶ ἐξαριθμῆσαι ναῦς τε καὶ ἄλλα πάντα. Haec ad hunc Aeſchyli locum plane referenda ſunt. *Butler.*

Schweighaeuſerus V. C. ad illum Athenaei locum adnotavit, quae ſequuntur. „Verba ἔστι δ' ἡ τάξις καὶ παρ' Αἰσχύλῳ τῶν ὀνομάτων; acceperam, quaſi dixiſſet ἔστι δ' ἡ αὐτὴ τάξις, *eſt autem idem ordo.* Rectius fortaſſe fuerit, pro ἥδε ἡ τάξις accipere: *eſt autem etiam apud Aeſchylum ordo nominum hujus modi.* Aeſchyli duo priores verſus ſic corrigendos cenſuerat Caſaubonus:

Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας ἔταξα· σῖτον αὖ διώρισα.

Valckenar. ad Phoeniſſ. p. 204. nil mutans in ſecundo verſu ſic legebat:

Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ λόχους etc.

Corn. Pauw. in notis ad Aeſchyli fragm. vocem στρατάρχας e varietate lectionis in contextum irrepſiſſe judicavit, primusque verſus ſic ut ſcriberetur ſuaſerat,

Καὶ ταξιάρχας καὶ ἑκατοντάρχας * *

ut indicaretur, deeſſe aliquid in fine verſus, quod ab ipſo fortaſſe Deipnoſophiſta fuiſſet omiſſum. Quem ego ita ſum ſecutus, ut lacunam tamen inſerta voce στρατῷ complere auderem. Poterat vero pro στρατῷ etiam ἐγὼ reponi. Dixerat Caſaubonus in Addendis, poſſe etiam primum verſum cum Scaligero ad Manil. p. 320 ſic concipi:

Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ τάγους.

At id ferri non poſſe docuit Valckenaer l. l. nempe ob penultimam vocis τάγους longam. Tertium verſum ſic ſcripſit Valckenaer. l. l.

ἄριστα, δόρπα, δεῖπνα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα

aitque ter ſic ſcriptum legi eum verſum apud Euſtathium nempe ad Iliad. ω. p. 1494. 2. Od. β΄. p. 76. 47. Od. π΄. p. 570. 10. Atqui tribus iſtis locis non δόρπα δεῖπνα θ' ſed δεῖπνα δόρπα θ' ſcripſit Euſtathius, prorſus ut apud Athenaeum conſentientibus libris editum eſt. Quare iſtam verborum ſeriem imprudenti excidiſſe viro docto putem. Pro τρία autem, quod tribus iſtis locis Euſtathius habet magis placuit τρίτα, quod non modo apud Athenaeum agnoſcunt libri omnes ſed ipſe etiam Euſtathius probavit alio loco, nempe ad Iliad. Β΄ p. 183."

ΠΕΝΘΕΥΣ.

169.

Μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς.

Ita hunc verſum ex Aeſchyli Pentheo citat Galenus Comm. I. ad VI. ἐπιδημιῶν. Et haec quidem lectio praeferenda ei, quam Stanlejus poſuit πρὸς πέδον βάλῃ.

ΠΕΡΡΑΙΒΟΙ.

170.

ἀργυρηλάτοις
Κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις.

argenteis
Cornibus, quibus aurei fuerunt margines.

Athenaeus XI. 7. refert a poetis multis antiquos e cornibus bibentes inductos esse, cujus rei praeter alios Pindarum testem adducit. Aeschylus etiam inquit, in Perrhaebis, eos sic ostendit cornibus pro poculis uti. Αἰσχύλος δ' ἐν Περῥαιβοῖς τοὺς Περῥαιβοὺς παρίστησιν, ἀντὶ ποτηρίων τοῖς κέρασι χρωμένους διὰ τούτων·

ἀργυρηλάτοις
Κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις.

Eustathius in Iliad. N'. 21. χρῆσις δὲ συμποσιακῶν κεράτων, παρά τε Ξενοφῶντι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, καὶ παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν τῷ

ἀργυρηλάτοις
Κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις

Stanl.

Nihil autem opus quod Stanlejus fecit articulum τοῖς verbo κέρασι, explendi scilicet versus causa, praeponere. Penultima enim syllaba in κέρασι h. l. producitur, ut saepius alibi.

171.

Τέθνηκεν αἰσχρὸς χρημάτων ἀπαιόλη.

Hesychius: Ἀπαιόλη· ἀπάτη, ἀποστέρησις. Αἰσχύλος Περῥαιβοῖς. Pauwius primus notavit integrum versiculum ab Eustathio commemoratum esse ad Iliad. B'.

p. 353. l. 23. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος αἰόλλω καὶ ἀπαιόλη γίνεται, ἡ ἀπάτη καὶ ἀποστέρησις. Αἰσχύλος

Τέθνηκεν αἰσχρὸς χρημάτων ἀπαιόλη.

Butlerus legere malebat αἰσχρῶς.

172.

Ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια
Ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα;

Quo mihi multa munera et ſelecta ſpolia?
Quo auro et argento confecti ſcyphi?

Athenaeus XI. 14. ubi notatur Aeſchylum pro vocabulo σκύφος uſurpaſſe σκύφωμα, illum locum e Perrhaebis enotavit. Euſtathius ad Odyſſ. ό. p. 1775. Λέγει δὲ (Ἀρίσταρχος) καὶ ὡς Αἰσχύλος μὲν σεμνύνει τὸ σκεῦος ἐν τῷ·

Ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

173.

Ἐγὼ γένος μέν εἰμι Κρὴς ἀρχέστατον.

Etymol. Magnum. Αἰδοιέστατος] Ἰστέον ὅτι τὸ ἀρχέστατον ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Πηνελόπῃ, οἷον

Ἐγὼ γένος μέν εἰμι Κρῆς ἀρχέστατον

καὶ τὸ αἰδοιέστατον καὶ ἀφθογγέστατον ποιητικά εἰσι, κατ' ἔθος Ἰώνων γινόμενα.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΠΥΡΦΟΡΟΣ.

174.

Σιγῶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια.

Gellius N. A. lib. XIII. c. 18. „Id quoque animadvertimus apud Aeſchylum ἐν τῷ πυρφόρῳ Προμηθεῖ, et

apud Euripidem in tragoedia quae inſcripta eſt 'Ινὼ eundem eſſe verſum absque paucis ſyllabis. Aeſchylus ſic:

Σιγῶν δ' ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια.

Euripides autem ſic:

Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές."

175.

Λίναδες καὶ πίσσα καὶ ὠμολίνου μακροὶ τόνοι.

Hic verſus citatur Polluci X. 17. 'Αλλὰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ πῦρ καὶ λίναδες καὶ πίσσα καὶ ὠμολίνου μακροὶ τόνοι. Lege ex reſtitutione Salmaſii ἐν Προμηθεῖ πυρκαεῖ, λίναδες etc. Haec enim fabula quae aliis πυρφόρος Polluci Προμηθεὺς Πυρκαεὺς dicitur IX. 8. ὁ δ' ἐμπρήσας τάχ' ἂν Πυρκαεὺς ὀνομάζοιτο κατ' Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλέα, οὕτως ἐπιγράψαντας τὰ δράματα· τὸν μὲν τὸν Προμηθέα, τὸν δὲ τὸν Ναύπλιον. *Stanl.*

Προμηθεὺς πυρκαεὺς et Προμηθεὺς πυρφόρος titulos eſſe unius ejusdemque tragoediae cenſuit Canterus Novar. Lectt. IX. 21. recte meo judicio. Nam ſic tres Prometheos Aeſchyli diſtinguere poſſumus commode. Δεσμώτης et λυόμενος duo dramata fuerunt tragica; Πυρκαεὺς ſive Πυρφόρος drama fuit Satyricum, quale Promethei nomine recenſet notis Auctor τῆς ὑποθέσεως in Perſas. 'Επὶ Μένωνος τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποτνιεῖ, Προμηθεῖ,; ut recte animadvertit Caſaubonus in libro de Satyrica Graecorum Poëſi. Neque dubitare debuit vir eruditus trajectionem mox ſibi comminiſcens, et errorem ejus exhibens apertum; nam Sophoclis Andromedam drama fuiſſe tragicum, ut nihil aliud dicam certo certius conſtat ex Eratoſthenis Cataſteriſmis. Quare non magis ex Aeſchyli Glauco quam ex Sophoclis Andromeda, quibus Satyri et Sileni notabantur ut intemperantes, de argumento Satyrico con-

ſtare poteſt; et perperam omnino Theocriti Scholiaſtes ad trajectionem illam firmandam adducitur. Apud auctorem hypotheſeos quarto loco ſtat Προμηθεύς, ille qui eo ipſo Σατυρικὸν ſe prodit, Προμηθεὺς ſcil. Πυρφόρος, qui et Πυρκαεὺς eoque nomine nunc citatus a ſolo Polluce, quia ut ſuſpicari licet, plures erant libri, qui Πυρφόρος quam qui Πυρκαεὺς exhibebant, et vox illa minus uſitata ceſſerat alteri magis uſitatae: Πυρκαεὺς autem et Πυρφόρος inter Satyros argumentum praebere potuit lepidiſſimum, ut quisque animadvertit. *Pauw.*

Diverſas Meurſius exiſtimat utrasque fabulas Aeſchyli Προμηθέα Πυρκαέα et Πυρφόρον, ſecus ac Canterus, qui ſibi colligere videtur ex his Pollucis verbis eundem eſſe Προμηθέα Πυρφόρον et Πυρκαέα· quod tamen me judice non liquide conſtat ex auctore noſtro Poll. Onomaſt. IX. 8. ſegm. 156. et equidem lubens eorum partibus accedam, qui diverſas ſtatuunt tragoedias eſſe. Προμηθεὺς enim πυρφόρος qui ignem aetheri a domo ſubductum fraude mala gentibus intulit, ut cum Lyricorum principe loquar, Πυρκαεὺς autem ὁ ἐμπρήσας, qui excitat incendium, ut Sophoclis Ναύπλιος Πυρκαεύς, aut ignem facit: ſic igitur hac fabula docuiſſe ſtatuo de illati mortalibus ignis uſu, quaeque utilitas exinde monſtrante Prometheo redundarit ad homines; ut itaque totam Promethei hiſtoriam, ſeu fabulam dicere malis, exhibuerit in ſcena atque docuerit Aeſchylus, Προμηθέα Πυρφόρον, Πυρκαέα, Δεσμώτην, Λυόμενον. *Hemſterhuis* ad Pollucis IX. 8. ſegm. 156.

Equidem duplicem fuiſſe credo hujus fabulae inſcriptionem, Προμηθεὺς πυρφόρος ἢ πυρκαεύς, Idem quibusdam videtur in Supplicibus obtinuiſſe, ut inſcriberentur Ἱκετίδες ἢ Δαναΐδες. Id fortaſſe diſtinguendi cauſa additum, quum plures eſſent tragoediae quae priori ac ſimplici titulo inſignirentur. Utut illud fuerit, ex

tertio hujus fabulae fragmento, quod aſſervavit Stanlejus in notis (Τράγος γένειον etc.) Προμηθέα πυρκαέα ſatyricum fuiſſe drama certiſſimum eſt. *Butler.*

Mihi quoque idem veriſſimum videtur. Nam quod Hemſterhuſius de ignis utilitate hominibus monſtrata dicit, ea poterat facile in eadem fabula doceri, quae ignem a Prometheo caeleſtibus ereptum ſiſtebat.

176.

Τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε,
Καίει τὸν ἁψάμενον.

Plutarch. de capienda ex hoſtibus utilitate. Τοῦ δὲ Σατύρου τὸ πῦρ ὡς πρῶτον ὤφθη βουλομένου φιλῆσαι καὶ περιβαλεῖν ὁ Προμηθεὺς Τράγος γένειον etc. Laudans priorem verſum Euſtathius in Iliad. Γ. p. 415. l. 7. ſubdit ἀντὶ τοῦ· Ὦ τράγε πάνυ στερήσῃ γενείου, εἰ τὴν φλόγα φιλήσεις. *Stanl.*

Ex Satyrico dramate fragmentum hoc procul dubio deſumptum eſt, unde Aeſchylo tribuerim; quod ſuadet orationis et argumenti color; neque enim citatur auctoris nomen. Fabulam Promethei tractavit Sophocles, ſed eam fortaſſe cothurnatam. Schol. Pind. Pyth. V. 35. Ὁ δὲ τούτου (Ἐπιμηθέως) ἀδελφὸς Προμηθεὺς καὶ σοφὸς καὶ προορώμενος. Διὸ καὶ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ προμαθεῖν ἔσχε. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεῖ, τοῦ Προμηθέως, θέλων λέγειν τῆς φρονήσεως ἀντέχεσθαι (ita diſtinguit Brunck.) καὶ μὴ τῆς μεταμελείας. Haec tragicum ſpirant. Sed fabulam cui titulus Προμηθεὺς Epicharmum quoque docuiſſe teſtantur Athenaeus III. 9. Jul. Pollux X. 23. Etymol. v. Στατήρ, Athenaei verba ſunt: Πάλιν ὁ Ἐπίχαρμος ἐν Πύῤῥᾳ καὶ Προμαθεῖ φησι

Καί τις Ἑλλήνων τὸν ἄνδρα τ' ἂν θᾶσαι δὴ καὶ λέπας;
ὅσσα

quae ſic emendat Caſaub. Ἐπίχαρμος ἐν Πυρκαεῖ Προμαθεῖ *)

Καὶ τελλίναν τε κἀνναρίταν θᾶσαι δὴ καὶ λεπάς (vel λεπάδ') ὅσα.

Haec certe non ſunt tragica, ſed ſoccum prae ſe ferunt. Sed et ipſum fabulae argumentum indicavit Cl. Hemſterhuſius, qui ad illa Pollucis X. 23. ſegm. 82. Παρὰ μέντοι Ἐπιχάρμῳ ἐν Πύῤῥᾳ καὶ Προμαθεῖ καὶ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην χρῆσιν εἴρηται κύλικα, μαγίδα, λύχνον — a Caſaubono prorſus diſſentit. Quod enim pro Πύῤῥᾳ καὶ Προμαθεῖ invexerat Caſaubonus Πυρκαεῖ Προμαθεῖ illud poſt Jungermannum hinc ablegat Hemſterhuſius V. C. recepta vetere lectione ex Athenaeo et cod. Pollucis Πύῤῥᾳ ἢ Προμαθεῖ. Qua in fabula Epicharmum de hominum origine ubi a Prometheo vel a Pyrrha traduntur producti arbitratur, idque e Schol. Pind. Olymp. IX. 9. confirmari judicat. Sic enim ille: Πύῤῥα δὲ ἡ Δευκαλίωνος γυνὴ, θυγάτηρ Ἐπιμηθέως· καὶ ὁ μὲν Ἐπίχαρμος ἀπὸ τῶν λίθων λαοὺς τοὺς ὄχλους φησὶν ὀνομάσθαι. Hinc Scholiaſten ad hanc Epicharmi fabulam reſpexiſſe credit V. C. Satis illud probabile quidem, hoc vero certiſſimum eſt tum ex locis e Polluce et Athenaeo laudatis, tum ex altero illo apud Etymol. in v. Στατήρ, Πολλοὶ στατῆρες, ἀποδοτῆρες οὐδ' ἂν εἷς, Ἐπίχαρμος Προμηθεῖ, fabulam illam quam Προμηθέως indice inſcripſerat Siculus vel Satyricam fuiſſe, vel comoediam; Tragoedia certe non fuit, Satyricam fuiſſe nullus dubito. *Butler.*

---

*) Recte vero Schweighaeuſerus ad hunc Athenaei locum monet Epicharmi fabulam Πύῤῥα ἢ Προμαθεὺς inſcriptam fuiſſe.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΛΥΟΜΕΝΟΣ.

177.

Arrianus in Periplo Ponti Euxini p. 12.

Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ τὸν Φᾶσιν ὅρον τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ποιεῖ. Λέγουσι γοῦν αὐτῷ οἱ Τιτᾶνες πρὸς τὸν Προμηθέα, ὅτι

— — ἥκομεν
Τοὺς σοὺς ἄθλους τούςδε Προμηθεῦ
Δεσμοῦ τε πάθος τόδ' ἐποψόμενοι.

Ἔπειτα καταλέγουσιν ὅσην χώραν ἐπῆλθον·

Τῇ μὲν δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης
Μέγαν τῇ δ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν.

Ἥκομεν] Titanum e quibus ut videtur conſtabat Chorus haec ſunt verba ad Prometheum. Ita et in Prometheo vincto Oceanus infit v. 284:

Ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου
Διαμειψάμενος πρός σε Προμηθεῦ.

Stanl.

ἥκομεν] ἵκομεν metri gratia Heath. quod vereor ut ſic ſalvum ſit. Legerim vel

— — ἵκομεν
Ἄθλους τοὺς σοὺς τούςδε — —

vel

— ἥκομεν * * *
Τοὺς σοὺς ἄθλους τούςδε. *Butler.*

τῇ μὲν δίδυμον] Titanes ad Prometheum accedentes primum ſalutabant, verbis ſupra allatis, mox regionem deſcribentes, unde venerint, haec pronuntiant. *Stanl.*

τῇ μὲν δίδυμον] Verſus Anapaeſtici ſunt male cuſi. Scribere potes

πῇ μὲν δίδυμον χθονὸς
Εὐρώπης μέγαν
Πῇ δ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν.

Clauſula Anapaeſtica excipit monometrum Anapaeſticum, malo autem τῇ — τῇ quod ediderunt Angli, quam πῇ — πῇ quod ediderunt Baſileenſes: δίδυμον μέγαν Φᾶσιν, τῇ μὲν Εὐρώπης, τῇ δ' Ἀσίας τέρμονα. Verba ordino, ut ea melius de uno fluvio intelligas et τῇ — τῇ etiam mecum probes. Voſſio aqua haeſit, ideoque ſcripſit τῇ μὲν δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης Μέγαν ἠδ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν, quo jure vides nunc. *Pauw.*

Neque metri ſatis conſtat ratio neque ſtructurae, perperam enim juxta vulgata Phaſis dicitur duplex Europae terminus. Legendum igitur exiſtimo:

Δίδυμον τῇ μὲν χθόνος Εὐρώπης
Τῇ μέγαν Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν.

Heath.

178.

Φοινικόπεδόν τ' ἐρυθρᾶς ἱερὸν
Χεῦμα θαλάσσης
Χαλκοκέραυνόν τε παρ' Ὠκεανῷ
Λίμναν παντοτρόφων Αἰθιόπων
Ἵν' ὁ παντόπτης
Ἥλιος αἰεὶ χρῶτ' ἀθάνατον
Κάματόν θ' ἵππων θερμαῖς ὕδατος
Μαλακοῦ προχοαῖς ἀναπαύει.

Strabo Geogr. I. p. 33. Οὕτω τὰ μεσημβρινὰ πάντα Αἰθιοπίαν καλεῖσθαι τὰ πρὸς Ὠκεανῷ. Μαρτυρεῖ δὲ τὰ τοιαῦτα. Ὅ, τε γὰρ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ τῷ λυομένῳ φησὶν οὕτω

Φοινικόπεδόν τ' ἐρυθρᾶς ἱερὸν etc.

Haec cum iis quae ex Arriano allata ſunt, conjungenda videntur. Quippe a Choro, ut puto, pronuntiata ſunt,

qui diceret, ſe tantum terrarum eſſe emenſum, ut viſeret Prometheum. Vide ſis Caſaub. ad Strabonem. Pro παντοτρόφων in vett. codd. παντοστρόφων ſcribitur. *Stanl.*

φοινικόπεδον] Ex Dionyſ. Halic. I. 41. ſuſpicari poſſumus verba haec fuiſſe Promethei, qui Herculem in illa fabula praemonebat, de iis omnibus, quae ipſi erant exſequenda. Verum haec, ut puto, a Choro Titanum pronuntiata ſunt, qui dicunt ſe tantum terrarum eſſe emenſos ut viſerent Prometheum. Similisque omnino locus de Titanum adventu ad Caucaſum, ubi erat Prometheus, ab Arriano in Periplo Ponti Euxini ex eadem tragoedia refertur. (Vid. fragm. 177.) Ecquam autem paludem χαλκοκέραυνον Aethiopum poeta intelligat, non ſane intelligo. Quod ad Aethiopes attinet in Prom. vinct. v. 807. eos πρὸς ἡλίου πηγαῖς collocat. Aeſchylus, *Caſaub.* in Strab. l. l.

χαλκοκέραυνον] *aeris inſtar coruſcantem*, a ſolis nempe fulgore. Similiter φοινικόπεδον praecedens accipiendum de rubro colore quo ſol inficit maris ſuperficiem, mare rubrum. *Pauw.*

Butlerus hoc vocabulum mavult intelligere de lacu quodam, in quem fulmina crebro incidere credebantur, ut intelligatur *lacus aereo fulmine petitus.* Schneiderus in lex. gr. dubitat an lectio corrupta ſit, et pro χαλκοκέραυνον fortaſſe legendum χαλκοκέρυστον vel aliquid ejusmodi. Hugo Grotius haec ſic vertit:

Et Erythraei ſacra rubentis
Stagna profundi
Et ad Oceanum qui cunctiferos
Rigat Aethiopas lacus aere micans.
Immortales hic ubi vultus
Sol omnituens feſſa et equorum
Dulce calenti
Perfundit membra liquore.

Pro παντοτρόφων *Tyrwhitt.* conj. ad Strab. conjicit ποντοτρεφῶν, ut de Ichthyophagis intelligatur. Schneiderus in lex. gr. conj. ποντοστεφῶν *mari cinctorum.*

179.

Cicero Tusc. Dispp. II. 10. „Veniat Aeschylus non poeta solum sed etiam Pythagoreus: sic enim accepimus. Quo modo fert apud eum Prometheus dolorem, quem excipit ob furtum Lemnium?

Unde ignes cluet mortalibus
Divis olim doctu' Prometheus
Clepsisse dolo, poenasque Jovi
Fato expendisse supremo.

Has igitur poenas pendens affixus ad Caucasum haec dicit:

Titanum suboles, socia nostri sanguinis,
Generata Caelo, aspicite religatum asperis
Vinctumque saxis: navem ut horrisono freto
Noctem paventes timidi adnectunt navitae;
Saturnius me sic infixit Juppiter,
Jovisque numen Mulcibri ascivit manus,
Hos ille cuneos fabrica crudeli inserens
Perrupit artus: qua miser sollertia
Transverberatus castrum hoc furiarum incolo.
Jam tertio me quoque funesto die
Tristi advolatu, aduncis lacerans unguibus,
Jovis satelles pastu dilaniat fero.
Tum jecore opimo farta et satiata affatim
Clangorem fundit vastum, et sublime avolans
Pinnata cauda nostrum adulat sanguinem.
Quum vero adesum inflatu renovatum est jecur,
Tum rursum tetros avida se ad partus refert.
Sic hunc custodem maesti cruciatus alo,
Qui me perenni vivum foedat miseria.
Namque, ut videtis, vinclis constrictus Jovis
Arcere nequeo diram volucrem a pectore.
Sic me ipse viduus pestes excipio anxias,
Amore mortis terminum anquirens mali.
Sed longe a leto numine aspellor Jovis.

Atque haec vetuſta ſaeclis glomerata horridis
Luctifica clades noſtro infixa eſt corpori.
Ex quo liquatae ſolis ardore excidunt
Guttae, quae ſaxa aſſidue inſtillant Caucaſi."

Haud dubitandum eſt, quod Daviſius monuit, hos Aeſchyli verſiculos ab ipſo Cicerone latine translatos eſſe. Ipſe enim Cicero hoc Capite X. aperte profitetur. Nonius quidem Marcellus partem horum verſiculorum in v. *Adulatio*, inde a verbis *et ſublime avolans* citat tanquam ex Attii Prometheo deſumptam. In quo vel memoria lapſum hunc Grammaticum credibile fuerit; vel dicendum Ciceronem aliquot verſiculos, quum reliquos ipſe Latine verteret, ex Attii verſione memoria forte retentos reliquis admiſcuiſſe.

180.

Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταυρῶν γόνας
Δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα.

Plutarchus de Fortuna p. 98. Νῦν δὲ οὐκ ἀπὸ τύχης, οὐδὲ αὐτομάτως περίεσμεν αὐτῶν καὶ κρατοῦμεν ἀλλ' ὁ Προμηθεύς, τουτέστιν ὁ λογισμός, αἴτιος

Ἵππων etc.

κατ' Αἰσχύλον. Et hoc quidem loco pro ἀντίδουλα falſo legitur ἀντίδωρα. Idem in libro de ſolertia animalium cap. 7. οὐ γὰρ ἀδικοῦσιν οἱ τὰ μὲν ἄμικτα καὶ βλαβερὰ κομιδῆ κολάζοντες καὶ ἀποκτιννύοντες, τὰ δὲ ἥμερα καὶ φιλάνθρωπα ποιούμενοι τιθασσὰ καὶ συνεργὰ χρείας, πρὸς ἣν ἕκαστον εὖ πέφυκεν.

Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς

ὧν ὁ Αἰσχύλου Προμηθεὺς δοῦναι ἡμῖν φησιν

Ἀντίδουλα καὶ πόνων ἀνδέκτορα.

Sic enim hic pro ἐκδέκτορα legitur.

181.

181.

Εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε καὶ πρώτιστα μὲν
Βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοαῖς, ἵν' εὐλαβοῦ
Βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ
Δυςχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἄφνω.

Ἐξευλαβοῦ δὲ μὴ προςβάλλῃ στόμα
Πέμφιξ, πικροὶ γὰρ κοὐ διὰ ζωῆς ἀτμοί.

Galenus in Comment. I. ad Hippocr. Epidem. VI. 29. ubi de ſignificatione vocis πέμφιξ agit, haec habet: Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ· Εὐθεῖαν ἕρπετὴν δὲ καὶ πρώτιστα μὲν βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοαῖσιν εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα μή σ' ἀναρπάσῃ δυςχειμέρῳ πεμφίγι τρέψας ἄφνω. Haec primus Henricus Stephanus recte correxit, et diſpoſuit, ut ſupra ea poſuimus. Idem recte monuit falſo hos verſiculos ex Prometheo vincto citari, ſive Galenus ipſe memoria lapſus erraverit, ſive librarii pro Προμηθεῖ λυομένῳ ſcripſerint Προμηθεῖ δεσμώτῃ. Galenus pergit: Ἐπὶ δὲ τῆς ῥανίδος (ſic Gatakerus repoſuit pro vulg. ῥαγιτίδος) ὁ αὐτὸς φησιν ἐν Προμηθεῖ·

Ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προςβάλλῃ στόμα
Πέμφιξ, πικροὶ γὰρ κοὐ διὰ ζωῆς ἀτμοί.

Verſu ſecundo βορέαδας etc. pro vulg. πνοαῖσιν εὐλαβοῦ Mich. Sophianus correxit πνοαῖς ἵν' εὐλαβοῦ, probantibus Voſſio, Pauwio, Heathio, Butlero.

v. 3. βρόμον καταιγίζοντα] „Idem quod Strabo et Aeſchylus de hoc vento prodiderunt, dicit quoque Diodorus Siculus et Cato apud Gellium: Ventus Cercius, quum loquare, buccam implet, armatum hominem, plauſtrum oneratum percellit. Voſſius ad Melam. II. 5.“ *Butler.*

v. 4. πεμφίγι συστρέψας ἄφνω] Sic recte Pauwius correxit vulg. τρέψας ἄφνω, aſſentientibus Heathio et Butlero.

182.

Ἥξεις δὲ Λιγύων εἰς ἀτάρβητον στρατόν,
Ἔνθ' οὐ μάχης, σάφ' οἶδα, καὶ θοῦρός περ ὢν
Μέμψῃ· πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λιπεῖν
Ἐνταῦθ'· ἑλέσθαι δ' οὔτιν' ἐκ γαίας λίθον
Ἕξεις, ἐπεὶ πᾶς χῶρός ἐστι μαλθακός.
Ἰδὼν δ' ἀμηχανοῦντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ
Νεφέλην δ' ὑποσχὼν νιφάδι στρογγύλων πέτρων
Ὑπόσκιον θήσει χθόνα, οἷς ἔπειτα συμ-
βαλὼν δηώσεις ῥᾳδίως Λίγυν στρατόν.

Venies ad Ligurum intrepidum exercitum
ubi pugnam, id ſatis novi, quamvis bellicoſus ſis
non culpabis; decretum enim eſt hic a te ſpicula relin-
quenda.
Nullum vero invenies lapidem, quem e terra
avellas, quoniam tota regio mollis eſt.
Cernens vero te Jupiter in anguſtiis, miſerabitur,
nubemque ſubtendens imbre rotundorum lapidum
obſcurum reddet terram, quibus poſtea pugna
contendens facile ſuperabis Liguſticum exercitum.

Strabo lib. IV. c. I. ubi agit de campo lapidario inter Maſſiliam et Rhodani oſtium, ſic ſcribit: Μεταξὺ τῆς Μασσαλίας καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδανοῦ, πεδίον ἐστὶ τῆς θαλάττης διέχον εἰς ἑκατὸν σταδίους, τοσοῦτον δὲ τὴν διάμετρον, κυκλοτερὲς τὸ σχῆμα· καλεῖται δὲ λιθῶδες ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. Μεστὸν γάρ ἐστι λίθων χειροπληθῶν, ὑποπεφυκυῖαν ἐχόντων αὐτοῖς ἄγρωστιν· ἀφ' ἧς ἄφθονοι νομαὶ βοσκήμασιν εἰσίν· ἐν μέσῳ δ' ὕδατα καὶ ἁλυκίδες ἐνίστανται καὶ ἅλες. Ἅπασα μὲν οὖν καὶ ὑπερκειμένη χώρα προσήνεμός ἐστι· διαφερόντως δ' εἰς τὸ πεδίον τοῦτο μελαμβόριον καταιγίζει πνεῦμα βίαιον καὶ φρικῶδες· φασὶ γοῦν σύρεσθαι καὶ κυλινδεῖσθαι τῶν λίθων ἐνίους· κατακλᾶσθαι δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῶν ὀχημάτων καὶ γυμνοῦσθαι καὶ ὅπλων καὶ ἐσθῆτος ἀπὸ τῆς ἐμπνοῆς. Ἀριστοτέλης μὲν οὖν φησιν, ὑπὸ σεισμῶν τῶν καλουμένων βραστῶν ἐκπεσόντας τοὺς λίθους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, συνολισθεῖν εἰς τὰ κοῖλα τῶν

χωρίων. Ποσειδώνιος δὲ λίμνην οὖσαν παγῆναι μετὰ κλυδασμοῦ· καὶ διὰ τοῦτο εἰς πλείονας μερισθῆναι λίθους, καθάπερ τοὺς ποταμίους κάχληκας, καὶ τὰς ψήφους τὰς αἰγιαλίτιδας· ὁμοίως δὲ καὶ λείους καὶ ἰσομεγέθεις τῇ ὁμοιότητι· καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδεδώκασιν ἀμφότεροι. Πιθανὸς μὲν οὖν παρ' ἀμφοῖν λόγος· ἀνάγκη γὰρ τοὺς οὕτω συνεστῶτας λίθους οὐ καθ' ἑαυτοὺς ἢ ἐξ ὑγροῦ παγέντας μεταβάλλειν, ἀλλ' ἐκ πετρῶν μεγάλων ῥήγματα συνεχῆ λαβουσῶν ἀποκριθῆναι. Τὸ μέντοι δυςαπολόγητον Αἰσχύλος καταμαθὼν ἢ παρ' ἄλλου παραλαβὼν εἰς μῦθον ἐξετόπισε. Φησὶ γοῦν Προμηθεὺς παρ' αὐτῷ καθηγούμενος Ἡρακλεῖ τῶν ὁδῶν τῶν ἀπὸ τοῦ Καυκάσου πρὸς τὰς Ἑσπερίδας

Ἥξεις δὲ etc.

Jam ſequuntur verſiculi ſupra poſiti; deinde Strabo ita pergit:

Ὥςπερ οὐ κρεῖττον ὄν, φησὶν ὁ Ποσειδώνιος, εἰς αὐτοὺς τοὺς Λίγυας ἐμβάλλειν τοὺς λίθους καὶ καταχῶσαι πάντας, ἢ τοσούτων δεόμενον ποιῆσαι λίθων τὸν Ἡρακλέα. Τὸ μὲν οὖν τοσούτων, ἀναγκαῖον ἦν, εἴπερ καὶ πρὸς ὄχλον παμπληθῆ· ὥςτε ταύτῃ γε πιθανώτερος ὁ μυθογράφος τοῦ ἀνασκευάζοντος τὸν μῦθον. Ἀλλὰ καὶ τ' ἄλλα πεπρῶσθαι φήσας ὁ ποιητὴς οὐκ ἐᾷ μέμφεσθαι φιλαιτίως. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς περὶ τῆς προνοίας καὶ τῆς εἱμαρμένης λόγοις εὕροι τις ἂν πολλὰ τοιαῦτα τῶν ἀνθρωπίνων καὶ τῶν φύσει γενομένων, ὥςτ' ἐπ' αὐτῶν φάναι πολὺ κρεῖττον εἶναι τόδε ἢ τόδε γενέσθαι.

ἥξεις δὲ] Quod ad Προμηθέα λυόμενον pertineant hi verſus, ſatis conſtat ex his, quae ſcribit Hyginus Aſtronom. Poet. II. 6. „*Aeſchylus in fabula, quae inſcribitur Prometheus Lyomenos, Herculem ait eſſe non cum dracone, ſed cum Liguribus depugnantem. Dicit enim quo tempore Hercules a Geryone Jovis abduxit, iter feciſſe per Ligurum fines, quos conatos ab eo abducere pecus, manus contuliſſe, et quam plures eorum ſagittis confixiſſe. Sed poſtquam Herculi tela deficerent multitudine barbarorum et inopia ar-*

morum defessum, se ingeniculasse, multis jam vulneribus acceptis. Jovem autem, misertum filii, curasse ut circa eum magna copia lapidum esset, quibus se Herculem defendisse, et hostes fugasse, itaque Jovem in similitudinem pugnantis inter sidera constituisse; (quod sidus Herculis *ingeniculi* scil. Graeci inde *Engonasin* vocarunt. Cic. N. D. II. 42.)

ἥξεις δὲ] Priores tres hujus fragmenti versiculos citavit etiam Dionysius Halic. Antiqq. Rom. I. 41. ubi postquam retulit Herculem Hispania jam subacta cum magno exercitu in Italiam venisse, addit, praeter ceteros barbaros Ligurum gentem eum ab Italiae ingressione prohibere esse conatam. Χωρὶς γὰρ τῶν ἄλλων βαρβάρων, τὸ Λιγύων γένος πολὺ καὶ μάχιμον ἐπὶ ταῖς παρόδοις τῶν Ἀλπίων ὀρῶν ἱδρυμένον, ἀποκωλύειν ὅπλοις τὰς εἰσβολὰς αὐτοῦ τὰς εἰς Ἰταλίαν ἐπεχείρησεν· ἔνθα μέγιστος ἀγὼν τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, πάντων αὐτοὺς ἐπιλειπόντων ἐν τῇ μάχῃ τῶν βελῶν. Δηλοῖ δὲ τὸν πόλεμον τόνδε τῶν ἀρχαίων ποιητῶν Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ. Πεποίηται γὰρ αὐτῷ ὁ Προμηθεὺς Ἡρακλεῖ τά τε ἄλλα προλέγων ὡς ἕκαστον αὐτῷ τι συμβήσεσθαι ἔμελλε κατὰ τὴν ἐπὶ Γηρυόνην στρατείαν, καὶ δὴ καὶ περὶ τοῦ Λιγυστικοῦ πολέμου, ὡς οὐ ῥᾴδιος ὁ ἀγὼν ἔσται διηγούμενος. Τὰ δὲ ποιήματα ὧδε ἔχει.

Ἥξεις δὲ Λιγύων εἰς ἀτάρβητον στρατὸν
Ἔνθ' οὐ μάχης, εὖ οἶδα, καὶ θοῦρός περ ὢν
Μέμψει: πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λιπεῖν.

Praeferenda hic videtur lectio εὖ οἶδα vulgatae σαφ' οἶδα, et Atticum μέμψει vulgato μέμψῃ.

πέπρωται] *Fato enim decretum est tela tibi hic deforе.* Heath.

ἐπεὶ πᾶς χῶρος ἐστὶ μαλθακὸς] Hoc nihil ad intelligendum facilius, siquidem memineris dici haec Prometheo multo antequam ille campus lapidibus esset completus; tunc πᾶς χῶρος erat μαλθακὸς lapidibusque carebat. Casaub. in Strab. IV. p. 183.

νεφέλην δ' ὑποσχὼν] Ὑπέρσχων mavult Casaub. ad Strab. l. c. Quasi Jupiter, quum vellet lapidibus pluere nubem prius excitasset, quae Herculem hostium oculis eriperet, et sic Pauw. qui monet etiam νιφάδι pro σὺν νιφάδι positum esse, ellipsi notissima. Contra vero vulgatam tuetur Salmas. Exercitt. Plin. p. 42. locum sic interpungens ac legens:

Νεφέλην δ' ὑποσχὼν νιφάδι στρογγύλων πετρῶν
Ὑπόσκιον θήσει χθόν', οἷς ἔπειτα σὺ
Βαλὼν διώξεις κ. τ. λ.

quem sequitur Heath. locum sic interpretatus: *Nubem vero subtendens caelo lapidum rotundorum imbre terram adumbrabit. Butler.*

οἷς ἔπειτα — δηώσεις] Οἷς ἔπειτα σὺ βαλὼν quod voluit Salmasius, Pauwio quoque placuit, primum quod voces disruptas non ament Jambi; deinde quod ipsum βαλὼν melius sit, quam συμβαλών. Recte illud quidem, recte quoque δηώσεις retinendum judicavit V. C. quum illud amet sententia, nec respuat versus, quia η ante ω corripi potest. Nec tamen emendatio Salmasii διώξεις deterior est. Cum Pauwio facit Heath., nisi quod βάλλων maluerit, Σὺ βαλὼν διώσεις a διώθω non displicuit P. Leopardo Emendat. V. 17. *Butler.*

183.

Scholiastes Apollonii Argonaut. IV. 284. Τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεσθαι καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν· οὕτω δὲ εἶπεν ἀκολουθῶν Αἰσχύλῳ ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι τοῦτο.

184.

Ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον
Σκυθῶν ἁπάντων, καὶ φιλοξεινώτατον
Ἀβίους, ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γαπόνος
Τέμνει δίκελλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτοσπόροι
Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

Deinde accedes ad populum justiſſimum
Scytharum omnium et maxime hoſpitales
Nomades, ubi neque aratrum neque
Ligo proſcindit terram, rerum ſpontanea
Arva proferunt victum uberem mortalibus.

Steph. Byzant. in v. Ἄβιοι. Αἰσχύλος τε Γαβίους φησὶν διὰ τοῦ γ', ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ

Ἔπειτα δ' ἥξει δῆμον ἐνδικώτατον
Θνητῶν ἁπάντων καὶ φιλοξενότατον
Γαβίους, ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος
Τέμνει δίκελλη ἄρουραν ἀλλ' αὐτοσπόροι
Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

Recte ἥξεις v. 1. correxit Stanlejus pro vulg. ἥξει. Valckenarius ad Theocr. Ἀδωνιαζούσας pro θνητῶν reponendum cenſuit Σκυθῶν; idem Stephano Byz. fidem abrogat, apud Aeſchylum Γαβίους pro Homerico Ἀβίους poſitum eſſe exiſtimanti. Sed totus viri egregii locus; quo voc. Ἄβιος illuſtravit, dignus eſt, qui in eorum praeſertim gratiam, quibus ille Valckenarii liber non eſt ad manus huc transſcribatur:

"Ἄβιος. Harpocration: Ἄβιος τὸν Ἄβιον Ἀντιφῶν ἐπὶ τοῦ (ſic dedit Aldus ex Codd.) πολὺν βίον κεκτημένοι ἔταξεν, ὥςπερ Ὅμηρος Ἄξυλον ὕλην λέγει τὴν πολύξυλον, Hinc illud alii ſumpſerunt: Heſych. Ἄβιος, πλούσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας α' ſic legendum vel β' probabilis eſt Mauſſaci conjectura. Attigit Ti. Hem-

ſterhuiſius in Lucian. I. p. 401. Ne altera quidem uſitata literae A poteſtate Ἄβιος a me lectum fuit niſi in iſto Luciani loco: utrum ſpectavit et illam in his Plato de Legg. IX. p. 873. O. ὃς ἂν ἑαυτὸν κτείνῃ — μηδὲ αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχών. An Ἀβίου poſuiſſe videbitur pro ἀβιώτου? Ἄβια Heſychius etiam explicat οὐ βιώσιμα. Dici ſic potuerunt βρέφη ἠλιτόμηνα *foetus non vitales*, ſed vero ἀβίου lectum illic in libris quamvis fuerit antiquis, ego Platonem, qui ſaepe *vitam non vitalem* βίον vocat ἀβίωτον, hic etiam ἀβιώτου ſcripſiſſe judico; talem αἰσχύνην parere calamitates cenſentur, ξυμφοραὶ ἃς ἀβίωτον ζῆν κεκτημένῳ ſecundum Platonem de Legg. XI. p. 926. Iſta Platonis ſtudioſus conſideret ex Menexeno T. II. p. 246. ἡμῖν ἐξὸν ζῆν μὴ καλῶς, καλῶς αἱρούμεθα μᾶλλον τελευτᾶν, πρὶν ἡμᾶς τε καὶ τοὺς ἔπειτα εἰς ὀνείδη καταστῆσαι, καὶ πρὶν τοὺς ἡμετέρους πατέρας καὶ πᾶν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχῦναι· ἡγούμενοι τῷ τοὺς αὐτοῦ αἰσχύνοντι ἀβίωτον εἶναι. An non ad haec apte reſponderet ἄπορος — καὶ ἀβίωτος αἰσχύνη? Si lex artibus obeſſet promovendis atque hae tandem funditus perirent, ὁ βίος ὢν καὶ νῦν χαλεπὸς εἰς τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἀβίωτος γίγνοιτ' ἂν τὸ παράπαν· judice Platonis Socrate in Politico p. 299. qui toties et ſaepius vocem adhibuit ab optimis Poetis uſurpatam ἀβίωτος, hunccine crederemus ut lectores fatigaret, ἀβίου ſcripſiſſe, quia quingentis minimum annis poſtquam eſſent ſcripta ſuis in exemplaribus ἀβίου inveniſſe videntur Grammatici? — Sophiſtam Antiphontem, de cujus voce agitur in initio hujus adnotationis verbis et nominibus novam ſaepe vim indidiſſe ſignificandi apparebit Harpocrationem conferenti in vocibus Ἁγνεύετε τὴν πόλιν· Ἀνδρεία· Ἀπαθῆ· Ἀχαριστεῖν· Δεήσεις· Ἔμβιος, et Ἐπαλλάξεις."

„Homerus in plauſtris vagantium Scytharum meminit tanquam Ἀβίων, Iliad. N. v. 6. Inter diverſa vocis interpretamenta non ſane miror illam etiam πολυβίων

Grammaticis in mentem venisse: πολύβιοι dici poterant, vel μακρόβιοι et πολυετεῖς, vel voce ducta a Βία, πολυδύναμοι. Nihil horum invenietur, ubi tamen permulta dantur a se diversissima, apud *Strabonem* VII. p. 454 sq. vel apud *Stephanum* Byzant. in Ἄβιοι vel de Scytharum istorum moribus agentem *Nicolaum* Damasc. in Stobaei Florileg. p. 70. Sed Lexicographis et Scholiastis τὸ ἐπιτατικὸν A hic etiam debuit in mentem venire: Etymologo p. 3, 22. p. 233. 1. Ad Ἀβίων — ἵν' ᾖ inquit πολυβίων, καὶ πολυετῶν. Eadem sunt in Schol. ad Hom. Aliud etiam praebet Eustath. p. 881. 4. ἢ ὅτι μακρόβιοι κατ' ἐπίτασιν τοῦ Α· ἢ πολύβιοι ὅ ἐστι πολυδύναμοι, ἀνδρεῖοι γάρ. A Strabone quoque dicuntur VII. p. 479. A. δυνάμει πεποιθότες — ἢ ἀμύνασθαι ῥᾳδίως ἐπιόντας, ἢ κωλῦσαι τὴν ἔφοδον. Victum atque ad vitam necessaria hi Scythae secum semper circumvectantes vere a *Nicolao* Stobaei p. 69. dicuntur δυσμαχώτατοι; quippe qui ipsum Darium in fugam conjecerint. Inter tot diversas vocis interpretationes illam miror πολὺν βίον ἐχόντων non incidisse Grammaticis, quam speciose commendare potuerant. Justitiae piis istis cultoribus, dum per arva cum gregibus suis migrarent rerum ad vitam jucunde transigendam semper fuit affatim; si fruges veterum erant, ut fuerunt, agricolarum solae divitiae, ὁ πλοῦτος (Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο Hesiod. ap. Etymol. p. 677. Schol. Theocr. in Id. X. 19. *annus fertilis* τὸ πολὺ ἔτος dabat τὸν πολύετον sive πλοῦτον agricultoribus) dici poterant πολὺν βίον ἔχοντες. Ἄβιοις Homericis

Ipsa quoque immunis rastroque intacta, nec ullis
Saucia vomeribus per se dabat omnia tellus
— *etiam fruges tellus inarata ferebat.*

De his Homeri Scythis dici potuerunt, quae cecinit Caesar Germanicus, ubi tres Arati versus ex Phaenom. III. 113. sic elegantius expressit in Virginis καταστερισμῷ

Ignotique maris cursus, privataque tellus
Grata satis; neque per dubios aridissima ventos
Spes procul amotas fabricata nave petebat
Divitias; fructusque dabat placata colono
Sponte sua tellus.

Sed en testem ex omnibus qui produci possent Homero, seculorum tamen aliquot intervallo proximum *Aeschylum;* ex cujus Prometheo soluto versus faciles atque elegantes habet *Stephanus* Byz. in v. Ἄβιοι; quos sic arbitror nomine Σκυθῶν interserto legendos: erant ista Promethei scenici verba a Caucaso Herculi ad Hesperidas iter praemonstrantis:

Ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον
Σκυθῶν ἁπάντων, καὶ φιλοξενώτατον,
Γαβίους· ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε γατόμος
Τέμνει δίκελλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτοσπόροι
Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

Homeri Ἀβίους ab Aeschylo dictos Γαβίους, Stephano Grammatico narranti fidem adhibuimus; forsan hac etiam in re nimis credulo; potuit enim is vitio codicis sui decipi. Cur obsecro Homeri Ἀβίους Γαβίους diceret Aeschylus? Alii hoc verum arbitrentur, ἀλλ' οὐκ ἐγώ τις ταχυπειθής· οὐ δῆν. De Γ ex digammate Aeolico nato, vocibusque permultis Aeolicis, quae supersunt, praefixo, dici multa possent, quae hinc alienissima judicarem. Nunc tandem observationem subjiciam, quae meis his plerisque excitandis occasionem praebuit, quam cum aliis permultis, ex ineditis libellis suis mihi Ruhnkenius subministravit. Haec sunt in Parisino lex. Sangerm. MS.

Ἄβιος, ὁ ἀβλαβής, παρὰ τὴν βίαν. οἷον ὁ κρείσσων βίας. Καὶ Ἄβιοι, οἱ Νομάδες, παρ' Ὁμήρῳ, οἷον οἱ τὸν πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν οὐκ ἔχοντες βίον. Ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει. Κέχρηνται δὲ αὐτῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐστερημένου τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ καὶ πολύ-

βιος κατ' ἐπίτασιν τοῦ Α ἄβιος λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Apud Platonem l. c. Scholiaftes MS. *ἀβίου* explicat *ἀβλαβοῦς, ἢ ἄνευ βίας.*" Hactenus Valckenaer.

185.

Hefychius: *Εἰςαφάσματα· εἰςπτήματα· ἀπὸ τοῦ εἰςαφιέναι ἢ σπαράγματα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ λυομένῳ.*

Locus Hefychii explicandus breviter. *Εἰςπτήματα* recte legitur una voce: *εἰςπτήμα* *involutus.* Ita quidam exponebant vocem deducentes eum ab *εἰςαφιέναι.* Inepte. Nam ab *εἰςαφιέναι* non poteft fieri *Εἰςάφασμα· ἀφέω, ἄφεμα, ἀφήτωρ* habemus; et fic *ἀφῆμα* habere etiam poffumus. Sed unde ita *ἀφῆσμα* et *ἄφασμα*? Sine dubio inepti errant, qui vocem ita intellexerunt. Alii exponebant *σπαράγματα* et hos fequi poffumus. *Ἅπτω, ἁφή, ἁφάω, ἁφάσσω, ἁφάζω εἰςάφασμα.* *Ἁφάσσω* notum eft omnibus: *ἁφάζω* apud Hefychium perfpicue eft fuo loco: *Ἁφάζει, ἀναδέχεται, ἀπὸ τῆς ἁφῆς.* Contrectationes funt vel violentae vel blandae, inde *ἄφασμα* pro *σπάραγμα*, et auget *εἰς* praefixum, quod intus et ea quae *fub cute* funt defignare poteft. Sic non inepti funt illi. *Pauw.* Nefcio an huc fpectet vox *adulat* in fragm. a Cicerone translato. (Supra fr. 179. v. 15.) *Butler.* Immo potius v. *εἰςαφάσματα* ad aquilae *dilaniationem* pertinere videtur, quae hisce verfibus a Cicerone expreffa eft: aduncis *lacerans* unguibus Jovis fatelles paftu *dilaniat* fero.

186.

Ἀρειθύσανοι.

Euftathius ad Iliad. Ε´. p. 600. *σχίσματα γάρ τινα καὶ θύσανοι ὅθεν ἀρειθύσανοι κατὰ Παυσανίαν, Ἄρεος θύσανοι, οἱονεὶ ἀποσχίσματα παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ.*

Locum notavit Pauwius. Vid. Lex. Aefchyl. v. *Ἀρειθύσανοι.*

187.

Ἐχθροῦ πατρός μοι τοῦτο φίλτατον τέκνον.

Hoc fragmentum enotavit Butlerus e Plutarcho in vita Pompeji p. 619. B. Πρὸς δὲ Πομπήϊον ἔοικε τοῦτο παθεῖν ὁ Ῥωμαίων δῆμος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅπερ ὁ Αἰσχύλου Προμηθεὺς πρὸς τὸν Ἡρακλέα, σωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ λέγων

Ἐχθροῦ πατρός μοι τοῦτο φίλτατον τέκνον.

Nempe Herculem dicit e Jovis ſibi inimici filiis ſibi cariſſimum eſſe, fuitque hic verſus in exitu fabulae poſt aquilam ab Hercule occiſam Prometheo jam ſoluto tributus.

188.

Κυνοκέφαλοι. Στερνόφθαλμοι. Μονόμματοι.

Strabo lib. VII. c. 3. §. 6. ed. Mitſcherlich· Οὐ θαυμαστὸν δ' εἶναι (ait Apollodorus) περὶ Ὁμήρου· καὶ γὰρ τοὺς ἔτι νεωτέρους ἐκείνου πολλὰ ἀγνοεῖν, καὶ τερατολογεῖν· Ἡσίοδον μὲν Ἡμίκυνας λέγοντα, καὶ Μεγαλοκεφάλους καὶ Πυγμαίους· Ἀλκμᾶνα δὲ Στεγανόποδας· Αἰσχύλον δὲ Κυνοκεφάλους καὶ Στερνοφθάλμους καὶ Μονομμάτους [ἐν τῷ Προμηθεῖ φησι] καὶ ἄλλα μυρία.

Verba ἐν τῷ Προμηθεῖ φησι Heynio auctore ad Apollodor. p. 1105. uncis incluſit Mitſcherlichius, ut e gloſſemate inſerta. Neque tamen dubitari poteſt iſta vocabula in Prometheo ſoluto occurriſſe; nimirum in deſcriptione itineris quod Herculi ad Heſperidas inſtabat. Vid. Lexicon Aeſchyleum vv. Κυνοκέφαλοι. Στερνόφθαλμοι. Μονόμματοι.

189.

ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκεται.

Strab. lib. VI. c. 1. §. 6. Ὠνομάσθη δὲ Ῥήγιον εἴθ', ὥς φησιν Αἰσχύλος, διὰ τὸ συμβὰν πάθος τῇ χώρᾳ ταύτῃ·

ἀπορραγῆναι γὰρ ἀπὸ τῆς ἠπείρου τὴν Σικελίαν ὑπὸ σεισμῶν, ἄλλοι τε κἀκεῖνος εἴρηκεν.

ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκεται.

Hoc fragmentum e Prometheo ſoluto excerptum arbitror; Hercules enim usque in Siciliam penetravit, Apollodor. Bibl. II, c. 5. eamque itineris partem, ut reliquas Herculi apud Aeſchylum vaticinatum eſſe Prometheum credibile eſt.

190.

Ἀλλ' ἱππάκης βρωτῆρες εὔνομοι Σκύθαι.

Strabo VII. c. 3. §. 7. (p. 307. ed. Caſaub.) Καὶ Αἰσχύλος δ' ἐμφαίνει συνηγορῶν τῷ ποιητῇ, φήσας περὶ τῶν Σκυθῶν

Ἀλλ' ἱππικῆς βοτῆρες εὔνομοι Σκύθαι.

Sic olim edebatur. Recte autem correxerunt e codd. Caſaub. et Mitſcherlich: ἀλλ' ἱππάκης βρωτῆρες. Ἱππάκη eſt caſeus e lacte equino. Notum eſt enim, et Strabo paullo ante commemoravit, hos Nomadas eſſe ζῶντας ἀπὸ θρεμμάτων καὶ γάλακτος καὶ τυροῦ καὶ μάλιστα ἱππείου.

Hisce fragmentis ex Aeſchyli Prometheo ſoluto Butlerus adjunxit aliquot veterum ſcriptorum loca, quae quamquam non fragmenta Aeſchyli continent, ad hiſtoriam fabulae Promethei tamen utiliter poſſunt conferri.

1. Pulcherrimam in templo Jovis Peluſiotae tabulam, qua Promethei liberationem pictor Evanthes expreſſerat, deſcribit Achilles Tatius de Clit. et Leucipp. III. c. 8. Locus eſt lectu digniſſimus. Δέδεται μὲν ὁ Προμηθεὺς σιδήρῳ καὶ πέτρᾳ, ὥπλισται δὲ Ἡρακλῆς τόξῳ καὶ δόρατι. Ὄρνις, ἐς τὴν Προμηθέως γαστέρα τρύφᾳ· ἕστηκε γὰρ αὐτὴν ἀνοίγων, ἤδη μὲν ἀνεῳγμένην, ἀλλὰ τὸ ῥάμφος ἐς τὸ ὄρυγμα κεῖται· καὶ ἔοικεν ἐπορύττειν τὸ τραῦμα καὶ ζητεῖν τὸ ἧπαρ· τὸ δὲ ἐκφαίνεται τοσοῦτον, ὅσον ἀνέῳ-

ξεν ὁ γραφεὺς τὴν διώρυχα τοῦ τραύματος. Ἐρείδει δὲ τῷ μηρῷ τῷ τοῦ Προμηθέως τὰς τῶν ὀνύχων ἀκμάς· ὁ δὲ ἀλγῶν πάντη συνέσταλται καὶ τὴν πλευρὰν συνέσπασται, καὶ τὸν μηρὸν ἐγείρει καθ' αὑτοῦ· εἰς γὰρ τὸ ἧπαρ συνάγει τὸν ὄρνιν. Ὁ δὲ ἕτερος αὐτῷ τοῖν ποδοῖν τὸν σπασμὸν ὄρθιον ἀντιτείνει κάτω καὶ εἰς τοὺς δακτύλους ἀποξύνεται. Τὸ δὲ ἄλλο σχῆμα δείκνυσι τὸν πόνον. Κεκύρτωται τὰς ὀφρῦς, συνέσταλται τὸ χεῖλος, φαίνει τοὺς ὀδόντας. Ἠλέησας ἂν ὡς ἀλγοῦσαν τὴν γραφήν. Ἀναφέρει δὲ λυπουμένῳ Ἡρακλῆς. Ἕστηκε γὰρ τοξεύων τοῦ Προμηθέως τὸν δήμιον. Ἐνήρμοσται τῷ τόξῳ βέλος· τῇ λαιᾷ προβέβληται τὸ κέρας ὠθῶν· ἐπὶ μαζὸν ἕλκει τὴν δεξιάν, ἕλκων τὸ νεῦρον κεκύρτωται κατόπιν τὸν ἀγκῶνα. Πάντα οὖν ὁμοῦ πτύσσεται τὸ τόξον, τὸ νεῦρον, τὸ βέλος. Ἡ δεξιὰ συνάγεται μὲν ὑπὸ τοῦ νεύρου τὸ τόξον· διπλοῦται γὰρ ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸ νεῦρον, κλίνεται δὲ ἐπὶ μαζὸν ἡ χείρ. Ὁ δὲ Προμηθεὺς μεστός ἐστιν ἐλπίδος ἅμα καὶ φόβου, πῇ μὲν γὰρ εἰς τὸ ἕλκος, πῇ δὲ εἰς τὸν Ἡρακλέα βλέπει· καὶ θέλει μὲν αὐτὸς ὅλοις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ἕλκει δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ βλέμματος ὁ πόνος.

Deinde Butlerus notavit, ludorum in honorem Promethei meminiſſe Iſaeum in orat. ſuper Apollodoro ſub finem.

Stanlejus vero animadvertit Athenaeum Deipnoſ. XV. 4. docere coronas capiti impoſitas in honorem Promethei fuiſſe.

ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ.

191.

Δίπολοι.

Heſychius: Δίπολοι, διπλαῖ. Αἰσχύλος Προπομποῖς. Eſt autem δίπολος dictum de agro iterato.

ΠΡΩΤΕΥΣ.

192.

Σιτευμένην δυστάνον ἀθλίαν, Φάβα
Μέσην τὰ πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπληγμένην.

Athenaeus lib. IX. c. 50. ubi de diverſis columbarum ſpeciebus agitur, Ariſtotelem negat in hiſtoria animalium mentionem feciſſe τῆς Φαβός, quam tamen Aeſchylus ἐν Πρωτεῖ τραγικῷ hisce verſibus commemoraverit, qui vulgo ſic legebantur:

Σιτουμένην δύστανον ἀθλίαν Φάβα
Μέσακτα πλευρὰ προςπτύοις πεπλεγμένην

Caſaubonus ad h. l. „Pendet, inquit ſententia ex praecedentibus apud poetam. Sed poſterior verſus ita ſcribendus:

Μέσαν τὰ πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπλεγμένην.

Citantur haec e Proteo Aeſchylea fabula. Ea fuit fabula Satyrica ut cognovimus ex Heſychio in Ἐάσω, adde eandem in Ἄμαλα: Tamen in membranis hic invenimus: Αἰσχύλου ἐν τῷ τραγικῷ Πρωτεῖ.“

Schweighaeuſerus V. C. ad eundem Athenaei locum haec adnotavit: „Eandem vocem, quae deerat editis, ſuppeditavit nobis vetus codex A. Unde colligere licet, duo fuiſſe Aeſchyli dramata eodem titulo *Proteus*: alterum *tragicum*, *ſatyricum* alterum. Ac fortaſſe, quod ſubinde titulo dramatis alicujus diſerte notam iſtam adjectam legimus, fuiſſe *ſatyricum drama*, id ea cauſa factum, quod exſtaret etiam eodem titulo tragoedia cum ſatyrico dramate non confundenda. Temere Dalecampius in verſione poſuit: *Aeſchylus in Prometheo*. Jam in priore verſu pro dorico δύστανον recte δύστηνον dedit cod. A. In Epitome deeſt totum poetae hujus teſtimonium. In poſteriore verſu nil ab editis diſcrepant mem-

branae. Recte vero haud dubie verbum προςπτύοις, quod alienum ab hoc loco erat, in duas voces πρὸς πτύοις partiendum monuit Casaubonus. At cur vocabulum μεσάκτα in μέσαν τὰ mutatum idem vir doctus voluerit, si quid video, nulla causa erat. Μέσακτα πλευρά, ni prorsus fallor, valet μέσα ἀκτά, id est, *media fracta*, vel in *medio fracta;* ab ἄγνυμι, *frango*. Sed ex eodem vocabulo fit probabile deinde πεπληγμένην scriptum oportuisse id est *percussam, vulneratam*, non πεπλεγμένην quod valet *irretitam*, quemadmodum Dalecampius vertit *mediis lateribus irretitam obvolvas.*"

Equidem in lectione μέσην τὰ πλευρὰ Casaubono, in πεπληγμένην Schweighaeusero assentior. Sensus est palumbem, quae φὰψ dicitur, quum in horreo quodam, s. area frumenta ventilarentur, σιτουμένην *pabuli appetentem* πρὸς πτύοις *quum ad ventilabra accessisset, mediam inter latera miseram esse percussam.*

Pauwius μέσακτα et προςπτύοις, et πεπλεγμένην retinens fragmentum sic latine vertebat: *Aspuas infelicem et miseram phaba, irretitam latera in medio fracta, dum cibum quaerit.* Bothius conjecit legendum:

Σῖτον μὲν οὖν δύςτηνον, ἀθλίαν φάβα
Μεσάτια πλεῦρα προςπτύοις πεπλεγμένην

sic latine scil. interpretatus: *Cibum quidem infelicem, miseram phaba per media latera percussam spreveris.*

Villebrune h. l. gallice sic vertit: *un malheureux phabs cherchant à manger et enlacé par le milieu du corps près des vans*, quod a nostra, quam sequimur, ratione propius abest.

193.

Ἄελπτοι.

Hesychius: Ἄελπτοι, δεινοὶ καὶ ἄαπτοι. Αἰσχύλος Πρωτεῖ.

Ad h. l. Kūſterus „ἄαπτοι non eſt, inquit interpretatio τοῦ Ἄελπτοι ſed diverſa vocis ejus lectio. Indicare enim vult Heſychius, in loco illo Aeſchyli pro ἄελπτοι quosdam legere ἄαπτοι: quod minime mirabitur, qui conſideraverit, quam exiguum inter duas illas voces ſit ſcripturae discrimen. Nam ex ΑΑΠΤΟΙ, mutato ſecundo Α in Λ (quarum literarum permutatio eſt frequentiſſima) ΑΛΠΤΟΙ et inſerto Ε, ΑΕΛΠΤΟΙ factum. Significatio autem δεινὸς voci ἄαπτος optime convenit, ut diſcere licet ex illis, quae Suid. Etymol. et Euſtath. de voce illa tradunt. Nam teſte Euſtathio Ariſtarchus χεῖρας ἀάπτους apud Homerum interpretabatur δεινὰς καὶ ἀπτοήτους. Sic Heſychius: Ἀάπτους, ἀπροσπελάστους, ὧν οὐ δύναταί τις ἅψασθαι ἢ ἀπτοήτους. Praeterea ſciendum eſt, apud Homerum pro χεῖρας ἀάπτους, Ariſtophanem Grammaticum ſcripſiſſe χεῖρας ἀέπτους, quaſi δυσπαρακολουθήτους, ab α privativo et ἕπεσθαι, teſte eodem Euſtathio. Ex hac igitur lectione ἀέπτους, (quae ſine dubio in plures codd. Homeri transierat) facile fieri potuit ἀέλπτους, una tantum litera addita. Neque mirum ſignificationem δεινός, quae lectioni primitivae ἄαπτος proprie conveniebat, poſtea etiam communicatam fuiſſe cum variis lectionibus inde ortis ἄεπτος, et ἄελπτος" Hactenus Kūſterus. Cf. Hermanni V. C. adnotationem ad Orphica v. 940. Heſychius gloſſemate proxime praecedente: Ἄελπτον, ἀνέλπιστον, ἀπροσδόκητον, δεινόν, αἰφνίδιον.

194.

Ἄμαλα.

Heſychius: Ἄμαλα, τὴν ναῦν, ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν ἅλα. Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ.

Ἄμαλα a nominativo ἄμαλς deducit Pauw., et pro Ἀμάλα apud Etymolog. in voce Ἀμάδιος ἄμαλα reponendum cenſet. Locum Etymologici: Ἀμάδιος· ἀμάδα

τὴν

τὴν ναῦν Αἰσχύλος, ἐπιῤῥηματικῶς, ἅμα τῷ προσελθεῖν. Ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀμάδιος παράγωγον, διὰ τοῦ διος· καὶ πολὺς ὁ τοιοῦτος χαρακτὴρ· ſic emendans Ἄμαλα τὴν ναῦν Αἰσχύλος. Deinde: Ἀμάδιος ἐπιῤῥηματικῶς etc.

195.

Ἐπάσω.

Heſychius: Ἐπάσω, ἐκτήσω. Αἰσχύλος Πρωτεῖ Σατυρικῷ Ἐπάσω a πάομαι in Aor. med. *Butler.*

ΣΑΛΑΜΙΝΙΑΙ.

196.

Ἔκλογον.

Heſychius: Ἔκλογον, διήγησιν. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις.

197.

Κανθύλας.

Heſychius: Κανθύλας, τὰς ἀνοιδήσεις. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις.

198.

Ἀναῤῥοιβδοῖ.

Ἀναροιβδοῖ, ἀναῤῥοφεῖ. Αἰσχύλος Σαλαμῖνι. (Meurſius Σαλαμινίαις) ἀντὶ τοῦ διαπνεῖ. Ad h. l. Heſychii Fungerus: lege ἀναῤῥοιβδεῖ. Atque hinc ἀναῤῥοίβδησις *aquarum vorago*, quam Lucretius his verbis graphice expreſſit VI. 694:

Praeterea parte ex magna mare montis ad ejus
Radices frangit fluctus aeſtusque reſorbet.

199.

Ἀνήρης.

Hesychius: Ἀνήρης· ἀνδρώδης. Αἰσχύλος Σαλαμῖνι. Recte Meursius Σαλαμινίαις.

200.

Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ.

Hoc fragmento nos locupletavit Herodiani liber MS. περὶ διχρόνων apud Brunck. in Lex. Sophocl. voce Φᾶρος, ubi legitur Ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ ἐκτείνοντος τὸ α, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις

Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος· ἶσον οὐρανῷ

quem locum tamen corruptum judicat Porsonus ad Eurip. Orest. v. 9. *Butler.* Nimirum Porsonus monuerat Etymologum observasse primam in ἴσος apud tragicos et comicos semper corripi; idque de simplici ἴσος fere verum esse dixerat. Inde videtur in hoc fragmento, ubi prima in ἶσον producitur, corruptelam in hoc ipso vocabulo quaesivisse. Vid. Lex. Aeschyleum v. Φᾶρος.

ΣΕΜΕΛΗ, Ἡ ὙΔΡΟΦΟΡΟΙ.

201.

Ἀνταῖα.

Hesychius: Ἀνταῖα, ἐναντία, Ἱκέσιος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ.

202.

Ἄστερκτα.

Hesychius: Ἄστερκτα· τὰ οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι. Αἰσχύλος Σεμέλῃ. Küsterus post alios legendum censet Ἄστεκτα. Hesychius alibi Ἄστεκτος ἀφόρητος, ἀβάστακτος. Zonarae lexicon: Ἄστεκτος, ἀνυπομόνητος.

203.

Ἀμφίδρομος.

Idem: Ἀμφίδρομος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ ἔπλασε δαίμονα καινὸν περὶ τὰ ἀμφιδρόμια, ὡς εἰ ἔλεγε, τὸν γενέθλιον.

204.

Ad Semelen Aeschyli pertinere videtur, quod refert Schol. Apollon. Rhod. I. 636. Θύασιν ὠμοβόροις Μαίνασιν. Ἔνθεν καὶ τὴν Σεμέλην Θυώνην καλοῦσιν ἐπειδὴ Αἰσχύλος ἔγκυον αὐτὴν παρεισήγαγεν οὖσαν καὶ ἐνθεαζομένην· ὁμοίως δὲ τὰς ἐφαπτομένας τῆς γαστρὸς αὐτῆς ἐνθεαζομένας.

205.

Ζεὺς ὃς κατέκτα τοῦτον.

Scholiastes Venet. ad Iliad. Δ. v. 319. ed. Villoison p. 120. Αἰσχύλος — ἐν Σεμέλῃ ἢ ὑδροφόροις Ζεὺς ὃς κατέκτα τοῦτον.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

206.

Καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν
Λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος.

Lavacra sane ferre oportet divinis pedibus
Ubi scapha est aeneo leoni insistens.

Pollux X. 22. de vasculis, quibus pedes lavabant veteres agens Ἔξεστι δὲ inquit, καὶ σκάφην ὀνομάσαι κατ' Αἰσχύλον ποῦ σκάφην εἰπόντα ἐν Σισύφῳ

Καὶ νίπτρα δὴ χρὴ etc.

Po[illegible] φέρειν plene distinguit Jungermannus ad Pollucem proximum versum interrogative legens, probante Pau-

wio, qui quaerit an forte hoc drama fuerit ſatyricum, cui titulus Σίσυφος δραπέτης, quod praeter titulum ſuadere videtur color fragmenti, quod ſequitur ex Aeliano.

207.

Ἰδοῦ σταθμοῦχος ἐκκατήλλων φῶς ἄθρει.

Ecce hoſpes ſcintillantem lucernam colligit.

Pollux X. 23. Περὶ οἰκοδεσπότου. Παίζων δὲ καὶ σταθμοῦχον αὐτὸν εἰ ἐθέλεις καλεῖν. Ὁ δὲ δεινὸς ὢν εἰς ὀνομάτων χρῆσιν λαμβάνει τὸ τοῦ ῥήματος ὡς οὐκ ἂν εἴη δόκιμον, οὐδὲ σὺ μὲν αὐτὸ πάντη δόκιμον νομίζοις, οὐ μέντοι οὐδὲ παντελῶς ἀδόκιμον. Ὅτι δέ ἐστιν εὑρημένον, εἰ γνωρίζοις, φιλότιμος εἶναι δόξεις. Εἴρηται τοίνυν Αἰσχύλου Σισύφῳ

Ἰδοὺ σταθμοῦχος ἐκκατήλλων φῶς ἄθρει.

Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ὀβρίμῳ φησιν, ἂν κελεύῃ σταθμοῦχος· ἢ σταθμοῦχος ἔστι τις; ἀποπνίζεις δὲ μὲ καινὴν πρὸς σὲ διάλεκτον λαλῶν, εἰ τέτακτο μοι στεγάρχων. In Edit. Pollucis Hemſterhuſiana editur:

Σὺ δ' ὁ σταθμοῦχος εὖ κατιλλώψας ἄθρει

quod Pauwio non diſplicet. Idem tamen mox legendum proponit

Ἰδοῦ σταθμοῦχος ἐγκατίλλων φῶς ἄθρει

quam lectionem omni ſenſu carere affirmat Heathius, emendatione Tib. Hemſterhuſii contentus, quam ſic interpretatur: *Tu vero paterfamilias, apte adductis oculorum palpebris aſpice ſodes.* — *Butler.*

208.

Ἀλλ' ἀρουραῖός τις ἐστι σμίνθος ὡς ὑπερφυής.

Verum agreſtis eſt mus grandisque praeter modum.

Aelianus Hiſt. An. XII. 22. poſtquam tradiderat mures adoraſſe eos qui Amaxitum Troadis oppidum incolue-

rint, atque inde Apollinem, qui apud eos maxima religione colebatur, Sminthium fuiſſe dictum, ſubdit: *καὶ οἱ τὸν Ἀμαξιτὸν δὲ τῆς Τρωάδος κατοικοῦντες, μῦς σέβουσιν· ἔνθεν τοι τὸν Ἀπόλλω τὸν παρ' αὐτοῖς τιμώμενον Σμίνθιον καλοῦσι· ἔτι γὰρ καὶ τοὺς Αἰολέας καὶ τοὺς Τρῶας τὸν μῦν προςαγορεύειν Σμίνθον· ὥςπερεῖ Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ·*

Ἀλλ' ἀρουραῖός ἐστι Σμίνθιος ὡς ὑπερφυής.

Pauwius h. v. ad trochaicum metrum ſic revocavit:

Ἀλλ' ἀρουραῖός τις ἐστι σμίνθιος ὡς δ' ὑπερφυής.

Stanlejus vero metrum ſic ordinaverat:

Ἀλλ' ἀρουραῖός ἐστι Σμίνθιος τις ὡς
Ὑπερφυής.

Gronovius vero ad Aelianum verſus ita concinnandos et legendos cenſuit:

ἀλλ' ἀρουραῖος
Τίς ἐστι σμίνθος, ὡς δ' ὑπερφυής.

In quo lectio quidem *σμίνθος* nobis placet, metrum vero ex Pauwii ſententia ordinandum videtur. Gronovius praeterea recte vidit in loco Aeliani paullo ante legendum eſſe *τὸν μῦν προςαγορεύειν σμίνθον*, pro vulg. *σμίνθιον*, comparato Clementis Alex. loco *λόγῳ προτρεπτ.* p. 25. ed. Pariſ. *Πολέμιον δὲ τοὺς ἀμφὶ Τρωάδα κατοικοῦντας ἱστορεῖ τοὺς ἐπιχωρίους μῦς, οὓς σμίνθους καλοῦσι, θρησκεύειν, ὅτι τὰς νεύρας τῶν πολεμίων διέτρωγον τῶν τόξων.*

209.

Δίοπος.

Erotianus: *Διόπῳ, τῷ τῆς νηὸς ἐπιμελήτῃ, παρὰ τὸ διοπτεύειν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι, καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σισύφῳ.*

210.

Ἀμβῶνες.

Hefychius: Ἀμβῶνες· αἱ προσαναβάσεις τῶν ὀρῶν. Αἰσχύλος Κερκύωνι καὶ Σισύφῳ. Junge Erotian. in Ἄμβην p. 8. καὶ γὰρ Ῥόδιοι ἄμβωνας καλοῦσι τὰς ὀφρυώδεις τῶν ὀρῶν ἀναβάσεις. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχύλος καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι. — *Butler.*

Etymol. Magnum: Ἄμβων, κυρίως τὸ χεῖλος τῆς λοπάδος, παρὰ τὸ ἐν ἀναβάσει εἶναι· οἷον· πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας; λέγονται δὲ καὶ οἱ ὀρεινοὶ καὶ ὑψηλοὶ τόποι· οἷον — ἐπ' οὔρεος ἀμβώνεσσι etc.

Zonaras in lex. p. 142. Ἄμβων· ὁ ὑψηλὸς τόπος· παρὰ τὸ βῶ, βῶν καὶ ἀνάβων, κατὰ συγκοπὴν ἄμβων. Κυρίως δὲ ἄμβων τὸ χεῖλος τῆς λοπάδος παρὰ τὸ ἐν ἀναβάσει εἶναι. Οἷον· πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας παρειλείξειας. (Corrigendum περιλείξας). Ceterum fortaffe haec ipfa verba: πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας ex Aefchyli Sifypho deprompta funt.

211.

Etymologicon Gudianum p. 321. Κίκυς, ἡ δύναμις Ἀπολλόδωρος ἴκμας — — Καὶ Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ· καὶ θανοντων εἰσὶν οὐκ ἐνεστιγμάσει τὰ σοι δ' οὐκ ἔνεστι κίκις οὐδ' αἱμόῤῥυτοι φλέβες· θανόντων φησὶν ἀψύχοις. „Schneiderus V. Cl. in Fragm. Pind. p. 106. legendum putat καὶ θανόντων εἰσιν οὐκ ἔνεστι φθέγμα. Optime ad fenfum. Hymn. Homer. in Vener. v. 238:

> Τοῦ δή τοι φωνὴ ῥεῖ ἄσπετος οὐδ' ἔτι κίκυς
> Ἔσθ' οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

Propius tamen nos ad literarum ductus: καὶ θανόντων εἶσιν οὐκ ἔνεστ' ἴγμα σκεπάστη δ' οὐκ ἔνεστι κί-

κυς. *Mortui quibus neque vox, neque munita ſeptaque omni ex parte vis ineſt.* Ἰγμή, βοή. Heſychius." Ita Jacobſius V. C. in animadverſionibus bonae frugis pleniſſimis ad Euripidem p. 187.

ΣΙΣΥΦΟΣ ΠΕΤΡΟΚΥΛΙΣΤΗΣ.

212.

Θώψεις.

Heſychius: Θώψεις, θωπεύσεις. Αἰσχύλος Σισύφῳ πετροκυλιστῇ. Sic recte Meurſius correxit. Vulgo corrupte Σισύφῳ πέτρᾳ κυλισθείς.

213.

Euſtratius in Ariſtot. Eth. III. 1. Δοκεῖ γὰρ Αἰσχύλος λέγειν μυστικά τινα ἔν τε ταῖς Τοξότισι καὶ Ἱερείαις καὶ ἐν Σισύφῳ πετροκυλιστῇ.

ΣΦΙΓΞ.

214.

Τῷ δὲ ξένῳ γε στέφανον ἀρχαῖον στέφος
Δεσμῶν ἄριστος, ἐκ Προμηθέως λόγον.

Hoſpiti corona antiquum redimiculum
Vinculorum optimum in gratiam Promethei.

Pro στέφανον Grotius στέφανος. Tribus modis haec tentat Pauw.

A. Τῷ δὲ ξένῳ γε στέφανος. B. Ἀρχαῖος· στέφος
Δεσμῶν ἄριστον ἐκ Προμηθέως λόγου.

vel absque dialogo:

Τῷ δὲ ξένῳ γε στέφανος ἀρχαῖος· στέφος
Δεσμῶν ἄριστος ἐκ Προμηθέως λόγου.

Et ad λόγου ſubaudit ἱεροῦ ad λόγους ἱερούς alludens. Sed nihil mutandum praeter ἄριστος in ἄριστον. *Butler.*

In editione Butleri tertia Pauwii conjectura omiſſa eſt, qua ſic legi poſſe autumabat:

Τῷ δὲ ξένῳ σχὲς στέφανον ἀρχαῖον στέφος
Δεσμῶν ἄριστον ἐκ Προμηθέως λόγου.

215.

Σφίγγα δυσαμερίαν
Πρύτανιν κύνα πέμπει.

Hi verſus occurrunt apud Ariſtophanem in Ranis v. 1320. ubi eos Euripides una cum aliis Aeſchylo exprobrat. Schol. ad h. l. ea ſic interpretatur: τὴν ἐπὶ κακῷ χρόνῳ Θηβαίοις φανεῖσαν, πάροχον θανάτου. Ταῦτα δὲ ἐκ Σφιγγὸς Αἰσχύλου.

216.

Κνοῦς.

Heſychius: Κνοῦς, ὁ ἐκ τοῦ ἄξονος ἦχος. Λέγεται δὲ καὶ Κνόη. Καὶ ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, ὡς Αἰσχύλος Σφιγγί. Τινές τε φασίν, Κνοῦν μὲν ἦχον, Κνόην δὲ μέρος τοῦ ἄξονος ἢ χοίνικος.

ΤΗΛΕΦΟΣ.

217.

— ἁπλοῦς οἶμος εἰς ᾅδου φέρει.

Simplex via ducit ad inferos.

Clemens Alex. Strom. VI. p. 359. (492. ed. Sylburg.) Οὐκ ἔστιν οὖν κατὰ τὸν Αἰσχύλον Τήλεφον νοεῖν ἁπλῆν οἶμον εἰς ᾅδου φέρειν·

ὁδοὶ δὲ πολλαὶ καὶ ἀπάγουσαι ἁμαρτίας.

Dionyſius Halic. Artis rhetor. cap. 5. ubi de variis eos, qui mortuum lugent conſolandi modis agit: Ἐπὶ δὲ τοῖς καθ᾽ ἕκαστον, inquit, καὶ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν πολλὰς ἀφορμὰς παρέξει ὁ λόγος· εἰς παραμυθίαν· εἰ μέν τις ἄφνω τελευτήσειε καὶ ἀλύπως, ὅτι μακαρίως αὐτῷ ἡ τελευτὴ συνηνέχθη· εἰ δέ τις νόσῳ καὶ πολὺν χρόνον νοσήσαι, ὅτι γενναίως ἐκαρτέρησεν ἐν τῇ νόσῳ· ἢ εἴ τις ἐν πολέμῳ, ὅτι ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγωνιζόμενος· ἢ εἴ τις ἐν πρεσβείᾳ, ὅτι ὑπὲρ τῆς πόλεως· κἂν ᾖ ἐν ἀποδημίᾳ, ὅτι οὐδὲν διενήνοχε. „Μία γὰρ καὶ ἡ αὐτὴ οἶμος, κατὰ τὸν Αἰσχύλον, εἰς ᾅδου φέρουσα.

218.

Ἀμφιδεξίοις χερσί.

Heſychius: Ἀμφιδεξίοις χερσί· ταῖς τῶν τοξοτῶν. Διὰ τὸ ἑκατέραν χεῖραν ἐνεργεῖν ἐν τῷ τοξεύειν. Αἰσχύλος Τηλέφῳ.

ΤΟΞΟΤΙΔΕΣ.

219.

Κάτω γὰρ ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἀγεύστοις, βλεμμάτων ῥέπει βολή.

— — —

Νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λαθῇ φλέγων
Ὀφθαλμός, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη.
Ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

Hos verſiculos quos a Toupio ſic emendatos poſuimus ſervavit Antigonus Caryſtius Hiſt. mirab. p. 94. ſed partim valde corruptos. Φαίνεται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἱστορικῶς τὸ τοιοῦτον πως εἰρηκέναι πρὸς τὰς παρθένους ἐν ταῖς Τοξότισι

Ἄδων ταῖς ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἄστει μὴ βλημμάτων ῥεπιβούλη.

Καὶ διαλιπὼν προςέθηκεν

— — — οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων
Ὀφθαλμός, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη.
Ἔχων δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

Salmafius in Exercitatt. Plinian p. 669. „Graecis, inquit, γνώμων id omne dicitur, cujus indicio aliquid cognofcitur. Sic γνώμων illis eft, quae Latinis norma, qua probantur anguli. Dens in equis, qui eorum aetatem indicat γνώμων appellatur. Inde ἀγνώμονες et λιπογνώμονες equi, quorum aetas ex dentibus amplius cognofci non poteft. Hinc θυμὸς ἱππογνώμων Aefchylo ὁ κριτικὸς καὶ γνωστικός, metaphora ab illo dente, τῆς ἡλικίας τῶν ἵππων γνωριστικῷ. Hi verfus ejus fic leguntur apud Antigonum Caryftium c. 127. ex fabula Τοξότισι

οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων
Ὀφθαλμός, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη
Ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

Ultimus verfus ita fcribendus eft. Ait ille nefcio quis apud Aefchylum, intactas virgines, quae primos toros paffae fint, dignofcere fe probe fcire; virginum quippe oculos modeftia dejici paene immobiles. Sic autem emendandi funt verfus, qui in Antigono depravatiffimi habentur

Ἄδην γὰρ ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων, ἀτρέπτη βλεμμάτων ῥέπει βολή.

At ejus puellae quae de viro guftaverit:

— οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων
Ὀφθαλμός —

oculos vibrantes et flagrantes indicium ejus rei facere fignificat. Subjicit

ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

Ut γνώμων in equis aetatem eorum prodit, ſic etiam ſigna ſunt, quibus virgines et nuptae discernuntur, ea in oculis ſita eſſe. Horum igitur ſe habere jactat θυμὸν ἱππογνώμονα, metaphora inde ſumpta. At ipſe Antigonus ab equarum libidine translationem illam deducit. Τῶν δὲ θηλέων, inquit, ζώων ῥοπικώτερόν, φησιν εἶναι πρὸς τὴν συνουσίαν, ἵππον καὶ ἱππομανίαν ἰσχυρῶς. Ita ſcribi debet; male eſt ineditis τροπικώτερον. Sequitur ὅθεν καὶ πρὸς τὴν βλασφημίαν μεταφέρεσθαι καὶ τὰς πρὸς τὰ ἀφροδίσια κεκινημένας ὀνειδίζεσθαι. Haec habet ab Ariſtotele ex VI. 18. de hiſt. animal. αἱ μὲν οὖν ἵπποι αἱ θήλειαι ἱππομανοῦσιν· ὅθεν καὶ ἐπὶ τῇ βλασφημίᾳ τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐπιφέρουσιν ἀπὸ μόνου τῶν ζώων ἐπὶ τῶν ἀκολάστων περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι. Sane πώλους hujusmodi mulieres ἀκολάστους καὶ ἀνδρομανούσας vocabant. Heſychius: Πῶλος, ἑταῖρα, ipſe explicat, quaſi πώλους Ἀφροδίτης dictas aut νέας. Sed ab equarum libidine ita vocatas innuit Ariſtoteles. Subjicit Antigonus Φαίνεται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἱστορικῶς τὸ τοιοῦτον οὕτω πῶς εἰρηκέναι πρὸς τὰς παρθένους ἐν ταῖς Τοξότισιν. Deinde ſequuntur verſus ſupra allati οὔ με μὴ λάθῃ etc. Igitur ab ἱππομανίᾳ equarum θυμὸν ἱππογνώμονα dixiſſe Aeſchylum putat, quo ſenſu ſic etiam vertit doctus Interpres

Hac arte gnarus ipſe equas dijudico.

Sed fallitur uterque; a dentibus equorum, ut diximus, hoc translatum eſt. Nam θυμὸς ille ἱππογνώμων de virginibus etiam caſtis et intactis judicat, quomodo internoſcendae ſint a puellis virginitatis imminutae. Heſychius: Γνῶμα τὸν βαλλόμενον ὀδόντα δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐγνώριζον τῶν τετραπόδων, καὶ ὁ κατηρτυκὼς ἤδη, λεπογνώμων· λέγεται δὲ καὶ γνῶσις. Vocat τὸ γνῶμα quod Polluci eſt ὁ γνώμων. Inde ἄβολοι πῶλοι, qui nondum illum dentem ejecerunt, et δευτερόπολοι." Hactenus Salmaſius, cui Stanlejus aſſentitur.

Pauwius vero verſus priores ſic corrigendos eſſe cenſebat:

> Ἄδων τάδ' ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
> Λέκτρων, ἄνειμι βλεμμάτων γ' ἐπήβολος;

h. e. ut Heathius interpretatur. *Haec canens virginibus a toro nuptiali puris, abeo, ut illae me intuerentur adeptus, aut quid eorum aſpectu ſignificetur callens.* Valckenario ad Phoeniſſ. v. 953. ita legendum videbatur:

> Γάμων γὰρ ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
> Λεκτρῶν ἀπειθὴς βλεμμάτων ῥέπει βολή.

Puris enim virginibus, nuptialem torum averſata declinatur oculorum acies.

Heathius vero ita corrigendum opinabatur:

> Αἰδὼς γὰρ ἁγναῖς παρθένοις, γαμηλίων
> Λέκτρων ἀπείροις, βλεμμάτων πρέπει βολῇ.

Pudor enim apud puras virgines nuptialis tori inexpertas oculorum intuitu manifeſte ſe prodit. Sed omnes has virorum doctorum conjecturas vicit Jo. Toupii ingenium qui Emendd. in Suid. Tom. III. p. 135. ſic hos verſus emendavit:

> Κάτω γὰρ ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
> Λέκτρων ἀγεύστοις, βλεμμάτων ῥέπει βολή.
>
> — — — —
>
> Νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων
> Ὀφθαλμός, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη.
> Ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

Ita, inquit, ſcribendus iſte locus quem imperitiſſime tractarunt medici primarii, et inprimis vir doctiſſimus ad Euripidis Phoeniſſas. Recte autem emendavimus Κάτω γὰρ ῥέπει, *deorſum vergit*, quod virginalis verecundiae eſt. Κάτω ὁρᾶν vocat Aelianus Var. Hiſt. XII, 1 —

quod perinde eſt. Confer nos in Epiſt. Crit. p. 489. Quid quod ita locutus eſt Syneſius de Inſomn. p. 142. Ῥεψάσης μὲν κάτω ψυχῆς ἔλεγεν ὁ λόγος, ὅτι ἐβαρύνθη τε καὶ ἔδυ, μέχρις ἐγκύρσῃ τῷ μελαναυγεῖ καὶ ἀμφικνεφεῖ χώρῳ. Ita et Plutarchus de Orac. defect. Vol. II. p. 411. τοῦ δὲ Κλεμβρότου σιωπῶντος καὶ κάτω βλέποντος. Deinde tertium verſiculum nos optime ſupplevimus ex Plutarcho in Amator. p. 767. quod et ſenſus loci deſiderabat." Hactenus Toupius. Ceterum Plutarchus partem horum verſiculorum citat in libello πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ (Tom. VII. ed. Hutten. p. 258.) Νέας μὲν γὰρ γυναικός, (ὥς Αἰσχύλος φησὶν) οὐ λανθάνει φλέγων ὀφθαλμὸς ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη. Et in Amatorio c. 21. Καὶ γὰρ Αἰσχύλος ὀρθῶς ἐποίησε

Νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων
Ὀφθαλμός, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη.

Quod autem ad vocem ἱππογνώμων attinet, haec apud Aeſchylum nihil aliud ſignificat quam μεγαλογνώμων, comico ſcil. et jocoſo vocabuli uſu, cujus in aliis quoque verbis cum ἵππος compoſitis exempla haud deſunt.

Vid. Lex. Aeſchyl. v. Ἱππογνώμων.

220.

Πεζοφόροις ζώμασιν.

Heſych.: Πεζοφόροις ζώμασιν. Αἰσχύλος Τοξότισι, ὥςπερ πέζαν ἐχόντων τῶν χιτώνων. Etiam Jul. Pollux Onomaſt. VII. 13. et Aeſchylo citat πεζόφορα ζώματα· omiſſo tragoediae nomine. Idem tamen omnino videtur fragmentum. *Stanl.*

Salmaſius in Vopiſcum Aug. Hiſt. p. 409. „*Oraria* inquit, quid eſſent, docuit nos ad h. l. Caſaubonus, quum vulgo ejus vocis notio etiam doctiſſimis eſſet ignorata. Ego unde dicta ſint dicam. *Orarium* eſt vel ſegmentum, vel lorum, quod ad *oram* veſtis aſſuitur,

atque inde *orario* nomen, quae vox vel fasciam vel institam significat; non igitur ab *ore*, sed ab *ora* vestis cui adnectebatur. *Oram* vestis Graeci πέζαν vocant, unde πεζοφόροι χιτῶνες Aeschylo. Fasciam autem vel zonam quae adponebatur ornamenti gratia ad illam extremam oram, πεζίδιον Graeci nuncuparunt, quod ad verbum est *orarium*." Idem vero p. 397. πεζοφόρος χιτὼν *tunicam talarem* interpretatur, citatis non solum hoc Hesychii sed duobus Pollucis locis. *Αἱ δὲ παρὰ τὰς ᾤας παρυφαὶ καλοῦνται πέζαι καὶ πεζίδες, καὶ περίπεζα τὰ οὕτως περιφασμένα. Οἱ δὲ πεζοφόροι χιτῶνες, ἢ οἱ ποδήρεις ἢ οἱ πέζας ἔχοντες.* Et rursus: Τὸ δὲ *ζῶμα ἐστι μὲν ἐπιτήδειον ἐνδῦναι, πέζας δὲ ἔχει, ὡς Αἰσχύλος δηλοῖ πεζόφορα ζώματα ἀποκαλῶν.* Πεζόφορα alii in Aeschylo *talares* interpretabantur Hesych. v. *πεζοφόροις ζώμασι.* Sic πεζοφόρος χιτὼν Graecis tunica est, quae πέζας hoc est pannos et institas per extremam oram subsutas habet, et quae ad talos usque demissa est. Tales erant Romanarum matronarum tunicae, talares scil. et institis ornatae. Horat. Sat. I. 2.

Quarum subsuta talos tegit instita veste.

Haec Salmasius l. l. *Butler.*

221.

Mystica quaedam in hac fabula propalasse Aeschylum tradit Eustratius ad Ethic. Aristot. III. 1.

ΤΡΟΦΟΙ.

222.

Δίκρα.

Hesychius: *Δίκρα· δίκρα ξύλα ἢ διπλᾶ.* Αἰσχύλος *τροφοῖς.* Toupius in Hesych. Tom. III. emendd. in Suid.

p. 210. conjicit legendum Δίκραιρα ὄψις, ἡ διπλῆ juxta Apoll. Rhod. IV. 1613:

Αὐτὰρ ὑπαὶ λαγόνων δίκραιρά οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα
Κήτεος ἀλκαίη μηκύνετο. —

ubi Schol. Διπλῆ· τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Τρίτωνος οὐρά, διηρημένη εἰς δύο. Sed pro δίκρα Toupius alibi Tom. IV. p. 165. legit δικόρα allato loco, Ptolemaei Hephaest. p. 324. ed. Gall. ἣν καὶ δίκοραν καὶ ὀξυωπεστάτην φησὶ γένεσθαι, *duplici pupilla.*

223.

Πεδοίκου χελιδόνος.

Hesychius: Πεδοίκου χελιδόνος· συνοίκου. Αἰσχύλος Τροφοῖς. Πεδοίκου scil. pro μετοίκου. *Butler.*

224.

Ἑψιοῦσα.

Phot. lex. Ἑψιοῦσα, τροφὰς διδοῦσα χόνδρου. Καὶ τὰ ἑψητά. Αἰσχύλος ἐν τροφοῖς. Βιοτὴν αὔξιμον ἑψιοῦσα. Ἱππῶναξ.

ΥΨΙΠΥΛΗ.

225.

Ἀποκορσωσαμέναις.

Hesychius: Ἀποκορσωσαμέναις· ἀποκειραμέναις; Κόρσας γὰρ τὰς τρίχας. Αἰσχύλος Ὑψιπύλῃ.

226.

Scholiastes Apollonii I. 773. Lemnias mulieres ait ab Aeschylo in tragoedia Hypsipyle introductas fuisse, quae Argonautas tempestate abactas invaserint et ab iis

jusjurandum exegerint ſe cum ipſis rem habituros. Αἰσχύλος δ' ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὅπλοις φησὶν αὐτὰς ἐπελθούσας χειμαζομένοις τοῖς Ἀργοναύταις μέχρις οὗ ὅρκον ἔλαβον παρ' αὐτῶν ἀποβᾶσι μιγήσεσθαι αὐταῖς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

227.

Ὦ θάνατε, ποτί με μὴ ἀτιμάσῃς μολεῖν
Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν
Ἰατρός· ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκρῶν.

O mors! ne dedigneris ad me venire
Tu enim ſola inſanabilibus malis
Mederis; dolor vero nullus ſequitur defunctos.

In primo verſu Stanlejus legendum cenſebat Ὦ θάνατε ποτί σε μὴ μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. Brunckius autem ad Sophocl. Philoct. v. 1449. ad Regii Cod. fidem ſic legi volebat:

Ὦ θάνατε παιὰν μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν

quod ille vertit: *Ne tuum, oro Mors, repellas ſupplicem.* Multo elegantior autem eſt vulgata; morti enim medici perſona imponitur. Atqui aegrotos inviſit medicus in lecto recumbentes; non aegroti rogant medicum ut ſibi liceat eum convenire. Ceterum Stanlejus probabiliter conjicit Philocteten ipſum haec verba pronuntiaſſe; et apte comparat e Sophoclis Philocteta v. 1324:

Ὦ στυγνὸς αἰών, τί μ' ἔτι δῆτ' ἔχεις ἄνω
Βλέποντα κοὐκ ἀφῆκας εἰς ᾅδου μολεῖν;

Idem ad verſum illius fragmenti tertium exiſtimat alluſiſſe Plutarchum conſol. ad Apollonium p. 109:

Ἄλγος γὰρ ὄντως οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ.

228.

228.

Τίς δ' ἂν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
Δέξαιτ' ἄν; εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας.

Quaenam te ſponſa, quae vero virgo juvencula
Te ſponſum accipiet; aptus tu ſcilicet ad nuptias miſer.

Plutarchus in libello *εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον*, ait: *Ὥςπερ γὰρ ὁ γαμεῖν παρασκευαζομένον καὶ μυριζόμενον ἀποτρέπων, καὶ λέγων τὰ πρὸς Φιλοκτήτην*

Τίς δ' ἂν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
Δέξαιτ' ἄν· εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας

οὐκ ἄτοπος ἐστι. Idem in Solone c. 22: *Ἀλλὰ γέροντι νέαν ἀγομένῳ φαίη τις ἂν ἐμμελὴς ἄρχων, ἢ νομοθέτης τὸ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην*

εὖ γ' οὖν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας.

Ceterum videtur his verſibus in tragoedia aliquis Philoctetem allocutus eſſe. Aeſchylus tamen auctor apud Plutarchum haud nominatur.

229.

Ἐνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ.

Ubi nec manere ventus nec navigare permittit.

Suidas: Ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ. Ἐπὶ τῶν δυςχρήστοις παραπεσόντων τοῦτο λέγεται. Φησὶ δὲ αὐτὸ παρ' Αἰσχύλῳ ὁ Φιλοκτήτης. Plutarchus de tranquillitate animi c. 18. τὸν μὲν γὰρ ἀνόητον ὁ τοῦ θανάτου φόβος, οὐχ ὁ τοῦ ζῆν πόθος ἐκκρέμασθαι τοῦ σώματος ποιεῖ, περιπεπλεγμένον, ὥςπερ τὸν Ὀδυσσέα, τῷ ἐρινεῷ, δεδοικότα τὴν Χάρυβδιν ὑποκειμένην

Ἐνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος, οὔτε πλεῖν ἐᾷ

καὶ πρὸς ταῦτα δυςαρέστως, καὶ πρὸς ἐκεῖνα περιδεῶς ἔχοντα. Nimirum hic verſiculus in proverbium abiit Apoſtol. Proverb. VIII. 30.

230.

Ὦ θάνατε παιάν.

Max. Tyrius diss. XLI. p. 430. ed. Davis. Ἡ δὲ δειλὴ ψυχὴ κατορωρυγμένη ἐν σώματι, ὡς ἑρπετὸν νωθὲς εἰς φωλεόν, φιλεῖ τὸν φωλεόν, καὶ οὐδέποτε θέλει ἀπαλλαγῆναι αὐτοῦ, οὐδὲ ἐξερπύσαι, ἀλλὰ καιομένῳ συγκαίεται καὶ σπαραττομένῳ συσπαράττεται καὶ ἀλγοῦντι τῷ σώματι συναλγεῖ καὶ βοῶντι συμβοᾷ·

Ὦ πούς, ἀφήσω σε;

ὁ Φιλοκτήτης λέγει. Ἄνθρωπε ἄφες, καὶ μὴ βόα, μηδὲ λοιδοροῦ τοῖς φιλτάτοις, μηδὲ ἐνόχλει τὴν Λημνίων γῆν·

Ὦ θάνατε Παιάν. —

Εἰ μὲν ταῦτα λέγεις ἀλλαττόμενος κακὸν κακοῦ, οὐκ ἀποδέχομαι τῆς εὐχῆς, εἰ δὲ ἡγῇ τῷ ὄντι τὸν θάνατον Παιᾶνα εἶναι καὶ ἀπαλλακτὴν κακοῦ καὶ νοσεροῦ θρέμματος, ἡγῇ καλῶς. Εὔχου καὶ κάλει τὸν Παιᾶνα. Ceterum Pauwius hoc ad fragm. 233. referendum esse statuit Fieri tamen potest, ut ex eodem quidem Philoctetae loco, non autem ex illo ipso versiculo depromptum sit.

231.

Φαγέδαινα, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός.

Aristoteles Poët. c. 37: Οἷον τὸ αὐτὸ ποιήσαντες ἰαμβεῖον Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου, ἓν δὲ μόνον ὄνομα μετατεθέντος ἀντὶ κυρίου εἰωθότος γλῶτταν, τὸ μὲν φαίνεσθαι καλόν, τὸ δὲ εὐτελές. Αἰσχύλος μὲν γὰρ ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἐποίησε

Φαγέδαινα, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός.

Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐσθίει τὸ θοινᾶται μετέθηκε.

„Ipsius Philoctetis sunt verba de quo Sophocles Philoct. v. 7. Νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα. Ubi Scholiastes ejus τὸ διάβορος vocabulum Sophocli peculiare explicans,

ἡ ἐσθίουσα τὸν πόδα inquit, ἡ διαβιβρωσκομένη, ἡ σηπτική, ἡ καλουμένη φαγέδαινα· *morbus vorans, devastans, putrescens;* ille scit, quem medici appellant φαγέδαιναν. Hesychius Φάγαινα, φαγέδαινα, νόσος ἑλκῶδες νεμόμενον *ulcerosum quid et pura membra depascitur.* Jul. Pollux IV. 24. Φαγέδαινα, ἕλκωσις, ἄχρι τῶν ὀστῶν διαδιδοῦσα, ταχεῖα νομὴ μετὰ φλεγμονῆς, ἰχῶρας δυσώδεις ἀφιεῖσα, καὶ πρὸς θάνατον ῥέπουσα: *Phagedaena* (nam et Plinius Graecum nomen retinet) *ulcus ad ossa usque penetrans; velox consumptio cum ardore, saniem foedam emittens et mortifera.* Sed quid sit φαγέδαινα exponit, qui optime potest Galenus VI. Comm. ad Aphorism. Hippocr. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα, inquit, τῶν ἑλκῶν ἀεὶ μείζω καὶ χείρω γίνεται, καὶ σύμπαντα ταῦτα φαγεδαίνας ἐκάλουν οἱ παλαιοί· διορίζεσθαι δὲ ὕστερον ἐπεχείρησαν ἔνιοι προσηγορίαις ἕκαστον ἰδίαις· ἔνια μὲν οὖν αὐτῶν χειρώνεια καλοῦντες, ἔνια δὲ τηλέφια, φαγεδαίνας δὲ ἄλλα· καί τινας ἔτι ἄλλας περιεργοτέρας ἐπιφέροντες προσηγορίας· ἀλλ' ἡμῖν ἀρκέσει τῶν μὲν ἐπιλαμβανομένων τι τοῦ πέριξ χωρίου τὰ μὲν ἕρπητας ὀνομάζειν, ὅταν ἐπιπολῆς ᾖ, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ δέρμα· τὰ δὲ φαγεδαίνας ὅσα καὶ ὑποκειμένην διαφθείρει σάρκα. *Alia,* inquit, *sunt ulcera quae in dies majora et deteriora evadunt et haec omnia antiquitus dicebant* φαγεδαίνας; *deinde vero nonnulli tentarunt diversa genera propriis nominibus appellare; alia* χειρώνεια *nominantes, alia* τηλέφια, *alia* φαγεδαίνας; *aliaque insuper superflua nomina commenti sunt. Nobis vero satis erit, eorum quae vicinas partes depascuntur, ulcera alia appellare* ἕρπητας, *quae scil. in cute tantum et superficie versantur, alia vero* φαγεδαίνας, *quum in profundum in subjectas carnes saeviunt.* Idem Galenus libro de tumoribus: ἐπινέμεται μὲν οὖν καὶ ὁ ἕρπης ἀναβιβρώσκων τὰ πέριξ, ἀλλ' ἔστι μόνον τοῦ δέρματος ἕλκωσις, ἡ φαγέδαινα δὲ σὺν τῷ δέρματι καὶ τῶν ὑποκειμένων ἅπτεται. *Herpes,* inquit, *depascitur quidem partes adjacentes, sed in superficie tantum versatur, at* φαγέδαινα *et cutem ipsam et subjectas carnes arrodit. Stanl.*

Pauwius et Heathius legendum cenſent Φαγέδαινα γ' ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός. Simplicius videtur Butlero Φαγέδαιναν ἥ μου σ. ε. π.

232.

Φαβῶν.

Athenaeus IX. 2. Κἀν Φιλοκτήτῃ δὲ κατὰ γενικὴν κλίσιν φαβῶν εἴρηκε.

233.

Ὦ ποῦς ἀφήσω σε.

Maximus Tyrius Diſſ. XLI. p. 430. ed. Daviſ. Vid. fragm. 230.

234.

Σπερχειὲ ποταμέ, βούνομοί τ' ἐπιστροφαί.

Apud Ariſtophanem in Ranis v. 1430. Aeſchylus ipſe inducitur hunc ſuum verſum pronuntians, ubi Schol. ad βούνομοι annotat: Ὑπὸ βοῶν κατανεμομέναι. Ἐστὶ δὲ ἐκ Φιλοκτήτου Αἰσχύλου.

235.

Οὐ γὰρ δράκων ἐνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε
Δεινήν γε στόματος ἔκφυσιν ποδὸς λαβών.

Plutarchus in libello ſuaviter non poſſe vivi ſecundum Epicurum cap. Ἐκ δὲ τοῦ πόνου μάρτυς ὁ Αἰσχύλου Φιλοκτήτης ἱκανός. Οὐ γὰρ ὁ δράκων, φησίν, ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε δεινὴν στομάτων ἔκφυσιν λαβεῖν. Valckenarius Diatr. in Eurip. c. XI. p. 128. pro ἀνῆκεν correxit ἐνῆκεν et pro λαβεῖν, λαβών; ut ſupra poſuimus. Idem ibid. hanc adnotationem ſubjunxit: „In inſula Chryſa Minervae, de inſula, Chryſae dictae Jaſon olim altare conſtruxerat. Huic altari, in quo contra Trojam profectus Hercules, puero tum Philoctete comitatus, ſacra fecerat, ſerpens ille cuſtos fuerat appoſitus." Pauwius legen-

dum censebat δεινὴν στομάτων ἔκρυσιν, quod de *eo quod ex ore effluit* intelligendum putabat. Jacobsio ad Anthol. Gr. Vol. II. P. II. p. 497. ita legendum videtur:

— — ὁ γάρ δράκων ἐνῴκισε
Δεινὴν ὀδόντων ἔκφυσιν, ποδὸς λαβών.

Musgravio vero sic:

Οὐ γὰρ δακὼν ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε
Δεινῶν γε τομέων ἔκφυσιν, ποδὸς λαβών.

236.

Ὀκόρνους.

Photii Lex. Ὀκόρνους, τοὺς πάρνοπας. Αἰσχύλος Φιλοκτήτῃ. Οἱ δὲ Ἴωνες ἀττελέσβους. ubi Schleusnerus monuit ex Hesychio legendum ἀττελέβους.

237.

Dio Chrysostomus Orat. LIII. Ἐπεί τοι καὶ τὸν Ὀδυσσέα εἰςῆγε δριμὺν καὶ δόλιον, ὡς ἐν τοῖς τότε, πολὺ δὲ ἀπέχοντα τῆς νῦν κακοηθείας, ὥςτε τῷ ὄντι ἀρχαῖον ἂν δόξει παρὰ τοὺς νῦν ἁπλοῦς εἶναι βουλομένους καὶ μεγαλόφρονας· καὶ οὐδέν γε ἀλλαττούσης τῆς Ἀθηνᾶς προςεδεήθη πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι ὅςτις ἐστιν ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου· καθάπερ Ὅμηρος, κἀκείνῳ δὲ ἑπόμενος Εὐριπίδης, ἐποίησεν· ὥςτε τυχὸν ἄν τις ἐγκαλέσαι τῶν οὐ φιλούντων τὸν ἄνδρα, ὅτι οὐδὲν αὐτῷ ἐμέλησεν, ὅπως πιθανὸς ἔσται ὁ Ὀδυσσεὺς οὐ συγγινωσκόμενος ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου. Et paullo post: καὶ τὸν χορὸν οὐχ ὥςπερ ὁ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης ἐκ τῶν ἐπιχωρίων (i. e. Λημνίων) πεποίηκε, ἀλλὰ τῶν ἐν τῇ νηῒ συμπλεόντων τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ τῷ Νεοπτολέμῳ.

ΦΙΝΕΥΣ.

238.

Καὶ ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσας γνάθου
Ἐῤῥυσίας οἷον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

v. 2. pro ἐῤῥυσίας post Scaligerum emendavit Grotius ἔρυξας. Casaubonus ἔῤῥυσας. Pauwius ἔῤῥευσαν *evanuere*, Heathius ἔῤῥυσαν *eripuerunt* Harpyiae scil. Idem et Dorismum abjicit e priori versu, legendo μαργώσης. Nec per se malum est, sed a ductu literarum paullo remotius, quod dedit Bothius ἔῤῥιψας, sed vel ἔρευξας, vel ἔῤῥευσαν praetulerim. *Butler.* Jacobsius V. C. animadv. ad Athenaeum p. 228. conj. ἔῤῥευσ' ἄν, *perire solebant* quod valde placet.

Schweighaeuserus ad Athenaei lib. X. c. 18. p. 352 sq. de hoc fragmento sic differit;

„Ad vulgatam scripturam in Aeschyli ex Phineo ecloga
Ἐῤῥυσίας οἷον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ.
adnotaverat Casaubonus: „An Ἔῤῥυσας?" Quod quid sibi velit, minus se percipere profitetur Pauw. in notis ad Aeschyli fragm. p. 1107. ἔῤῥευσαν scribendum censens, id est *effluxerunt*, *exciderunt* quod ipsum et Dalecampius verbo *evanuere* expresserat. At cum neutro plurali δεῖπνα verbum in singulari numero, non in plurali, constructurus erat Atticus poeta, (Vide *Porsoni* observationem in Addendis ad Notas in Euripidis Hecubam ed. 2. p. 79 sq. ed. Lips. p. 99 sq.) ἔρυσας fortasse voluerat Casaubonus sec. pers. aoristi primi verbi ἐρύω, *extraho*, *retraho*, *subduco*. Quae conjectura eo fortasse displicuit doctis viris quoniam penultima in illo verbo corripi fere solet. Et hactenus utique commodius videri debebat ἔρυξας, quod a Scaligero propositum adoptavit Grotius in excerptis p. 51. Quo referenda etiam videri poterat glossa Hesychiana; Ἔρυξας, κατέσχες, ἐκώλυσας, id est *cohibuisti*, *prohibuisti* a verbo ἐρύκω. Nec tamen in latina versione eam emendatio-

nem fecutus eft idem Grotius, fed ita reddidit duos verficulos

Protervientum dentium falfae dapes
Prima perierunt oris inter gaudia.

Nec nobis omnino placuit verbum in fecunda perfona elatum. De *harpyiis* queri Phineum fufpicatus eram, *cibum ex ipfo ore fibi rapientibus.* Itaque in illo doctorum virorum diffenfu, et in manifefto vulgatae fcripturae vitio, nobis quoque audere aliquid licitum effe putavimus, et ἔρυσαν fcripfimus, id eft *fubtraxerunt, rapuerunt et devorarunt*, nempe *harpyiae.* Sic apud Homerum Iliad. λ'. 453 fq. οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι. Ac licet penultimam fyllabam tum in praefenti, tum in aorifto frequentius corripiat id verbum, tamen haud raro etiam producitur eadem fyllaba, adeoque communis cenfenda eft. Nam quod apud Homerum alias fimplici σ litera, alias geminata efferri idem verbum folet, quid aliud id indicat, nifi eandem fyllabam, modo correptam, modo productam ufurpaffe poëtam. Nec jam id urgebo, legi etiam apud Hefychium idem verbum in infinitivo circumflexu penultima: Ἐρῦσαι· καθελκύσαι. Potuerat illa fcriptura temere irrepere pro ἐρύσαι, fed tamen fervata eft in omnibus Hefychii editionibus. Ut ad Athenaeum redeamus verfum iftum Aefchyli omifit breviator; ex MS. A. nullus a vitiofa fcriptura ἐῤῥυσίας diffenfus notatur; fed fub finem hujus verfus ex eodem codice fcriptura affertur hujusmodi: πρώτω· quo tamen fub monftro vix aliud quid latere poteft, quam id quod habent editiones omnes πρώτη." Hactenus Schweighaeuferus V. C. Ceterum non eft praetereundum V. Cl. *Jo. Henr. Voffium* in libro *Mythologifche Briefe*, ubi fabula de Harpyjis pulchre illuftratur: pro ἐῤῥυσίας legendum conjicere ἔῤῥ' ὕψος' verficulis iftis Germanice fic translatis

Und viel der Taeufchungskoft, weil lüfterte der Gaum,
Fuhr hoch hinweg, im erften Wohlgefchmack des Munds.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

239.

Πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις.

Jul. Pollux VII. 22. Ἃ δὲ πόδεια Κριτίας καλεῖ, εἴτε πύλους αὐτὰ οἰητέον, εἴτε περιειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλυντρα καλεῖ ἐν Φοινίσσαις Αἰσχύλος

Πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις

τὰ δὲ πέλυντρα εἶδος ὑποδήματος, ὥςπερ αὖ τὰ πόδεια ταυτὸν ἦν ταῖς ἀναξύρισιν, ἃς σκελέας ἔνιοι ὀνομάζουσι. Ceterum Butlerus notavit Salmasii conjecturam, qua Hesychium apud Aeschylum πέλλυτα legisse contendit in Notis ad Ael. Lampridium p. 221. Vid. Lex. Aeschyl. v. Πέλυντρα. Ad Phoenissas Aeschyli videtur pertinere quod Scholiastes ad Euripidis Phoenissas v. 958. refert: Οἱ περιλειφθέντες τῶν Σπαρτῶν, ὡς Αἰσχύλος φησὶν ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος, Ὑπερήνωρ καὶ ἐχίων.

ΦΟΡΚΙΔΕΣ.

240.

* * Ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς.

Athenaeus Deipnos. IX. 14. Οὐκ ἀγνοῶ δέ, ὅτι οἱ περὶ τὴν Σικελίαν κατ' οἰκοῦντες ἀσχέδωρον καλοῦσι τὸν σύναγρον. Αἰσχύλος γοῦν ἐν Φορκίσι παρεικάζων τὸν Περσέα τῷ ἀγρίῳ τούτῳ συΐ, φησὶν

Ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς.

Laudat etiam Eustathius ad Odyss. p. 1872. l. l. ὁ δὲ σῦς ὡς· καὶ αὐτὸ ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, καὶ ἀσχέδωρος λέγεται. Φησὶ γάρ· Ἀσχέδωρος ὁ σύαγρος Ἰταλιώταις. — Χρῆσις δὲ φασιν ἀσχεδώρου παρ' Αἰσχύλῳ διατρίψαντι ἐν Σικελίᾳ καὶ εἰδότι. Φησὶ γὰρ

Ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς.

Recte monuit Jacobsius ad Athen. l. l. In hoc versu defectus signum in capite ponendum, non in exitu.

241.

Hyginus Poetic. Aſtronomic. lib. II. c. 12. *Sed ut ait* Aeſchylus tragoediarum *ſcriptor in* Phorcidis, *Graeae fuerunt Gorgonum cuſtodes — quae utraeque uno oculo uſae exiſtimantur, et ita ſuo quaeque tempore accepto oculo vigilias egiſſe.*

242.

Eratoſthenes in Cataſteriſmis c. 22. pag. 17. Ed. Schaubach. Περσεύς. Περὶ τούτου ἱστορεῖται, ὅτι ἐν τοῖς ἄστροις ἐτέθη διὰ τὴν δόξαν· τῇ γὰρ Δανάῃ, ὡς χρυσὸς μιγεὶς ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν αὐτόν. Ὑπὸ δὲ τοῦ Πολυδέκτου ἐπέμφθη εἰς Γοργόνας, τὴν δὲ κυνῆν ἔλαβε παρ' Ἑρμοῦ καὶ τὰ πέδιλα ἐν οἷς διὰ τοῦ ἀέρος ἐποιεῖτο τὴν πορείαν. Δοκεῖ δὲ καὶ ἅρπην παρ' Ἡφαίστου λαβεῖν ἐξ ἀδάμαντος, ὡς Αἰσχύλος ἐν Φορκύσι φησιν, ὁ τῶν τραγῳδῶν (leg. τραγῳδιῶν) ποιητής. Φορκύδας Γραίας εἶχον προφύλακας αἱ Γοργόνες. Αὗται δὲ ἕνα εἶχον ὀφθαλμὸν καὶ τοῦτον ἀλλήλαις ἐδίδοσαν κατὰ φυλακήν. etc. „Ex hoc loco Bothius verba ἅρπην ἐξ ἀδάμαντος tanquam fragmentum Phorcidum Aeſchyli addidit. Sed non tam videntur eſſe Aeſchyli verba ipſiſſima, quam Eratoſthenis rem ipſam ex Aeſchylo narrantis. Sed locum aliter diſtinguit Pauw. Hyginum ſecutus, ut haec poſteriora Aeſchylo tribuat, priora de ἅρπῃ Eratoſtheni. Sic enim legit: δοκεῖ δὲ καὶ ἐξ Ἡφαίστου ἅρπην λαβεῖν ἐξ ἀδάμαντος. Ὡς Αἰσχύλος ἐν Φορκύσι φησὶ ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητής, Φορκίδας γραίας εἶχον προφύλακας αἱ Γοργόνες. Sed ita ſcripſiſſet Eratoſthenes ὡς δὲ Αἰσχύλος, nec video quare aut hanc aut illam hujus narratiunculae partem Aeſchylo deneget. Poterat ille quidem et Harpen Perſio a Vulcano datam et Phorcidas Grajas Gorgonum cuſtodes commemoraſſe. Cf. idem Prom. Vinct. v. 793 ſq." Sic Butlerus, et recte quidem hactenus, quod

verba ἅρπην ἐξ ἀδάμαντος non opus ſit pro fragmento Aeſchyli habere. Attamen Pauwio aſſentior verba ὡς Αἰσχύλος ἐν Φορκίσι φησι etc. ad ſequentia pertinere; modo ſcribatur ὡς δὲ Αἰσχύλος ἐν Φορκίσι φησι. Hyginus enim videtur haec ex Eratoſthene ſumpſiſſe.

ΦΡΥΓΕΣ Ἢ ἝΚΤΟΡΟΣ ΛΥΤΡΑ.

243.

— — ἀλλὰ ναυβάτην
Φορτηγόν, ὅς τις ῥῶπον ἐξάγει χθονός.

Sed nautam
Onerarium, qui ſarcinam litore exportat.

Jul. Pollux VII. 29: Ἔξεστι δ' ἀπ' αὐτῶν καταχρήσασθαι, καὶ τὸ φορτηγοὶ ἐπεὶ τὰ κομιζόμενα ὑπ' αὐτῶν εἴποις ἂν φορτία, φορήματα, ἄχθη· τῷ μέντοι φορτηγῷ, ἐπὶ τῶν τὰ φορτία ἀγόντων ἐμπόρων κέχρηται Αἰσχύλος ἐν Φρυξίν, ἢ Λύτροις

ἀλλὰ ναυβάτην
Φορτηγόν, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός.

244.

Καὶ τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν
Ἤγουν κακουργεῖν ἀμφιδεξίως ἔχει
Οἷς μήτε χαίρειν, μήτε λυπεῖσθαι πάρα.
Ἡμῶν γε μέντοι Νέμεσις ἔσθ' ὑπερτέρα
Καὶ τοῦ θανόντος ἡ δίκη πράσσει κότον.

Et mortuis ſive velis benefacere
Sive male facere nihil intereſt,
Quibus neque gaudere neque dolere eſt
Nobis vero Nemeſis potentior eſt
Et Juſtitia mortui iram perſequitur.

Stob. Eth. Serm. CXXVI.

Pauwius iſtos verſiculos a Salmaſio et Grotio recte conſtitutos hoc modo auſus eſt refingere

> Καὶ τοὺς θανόντας, εἰ θέλεις, εὐεργέτει
> Τὸ γοῦν κακουργεῖν, ἀμφιδεξίως ἔχει
> Καὶ μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι βροτοῖς
> Ἡμῶν γε etc.

hosque ſic interpretatur: *Et mortuis ſi vis, fac bene; illis enim facere male res anceps eſt, et neque laetari neque triſtari hominibus.* Sed haec ita ſunt obſcura, ut Heathius ea ſummo ſit jure aſpernatus. Quanto melius Grotius:

> *Nam mortuis bene facere ſeu decreveris,*
> *Seu mala patrare inſtitueris, tantundem erit,*
> *Queis nec dolere nec datur laetarier*
> *Nobis ſuperſtes Nemeſis eſt viventibus*
> *Et vindicat Juſtitia defuncti vicem.*

245.

> Ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων.
>
> *Vir ille vere ſuavior moro fuit.*

Athenaeus epit. Lib. II. c. 11. (c. 36. ed. Schweighaeuſeri) Μόρα δὲ τὰ συκάμινα. Καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Φρυξίν, ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος

> Ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων.

Hunc verſum adducit etiam Euſtathius in Iliad. β'. 235. tragoediam reticens, ubi πεπαίτερον exponit ὡριμώτερον. Jul. Pollux VI. 9. Συκάμινα, ταῦτα καὶ μόρα Αἰσχύλος ὠνόμασεν, οὕτως εἰπὼν τὰ ἐκ τῆς βάτου. *Stanl.* Huc pertinere videtur gloſſa Photii Lex. in Μόρον: Μόρον τὸ συκάμινον Αἰσχύλος. *Butler.*

246.

Ἀδίοπον.

Hesychius: Ἀδίοπον, ἄναρχον, ἀφύλακτον. Αἰσχύλος Φρυξί. *Stanl.* Addendum est ex Hesychio Δίοποι οἱ τῆς νεὼς φύλακες. Junge Erotian. in διέπω. *Butler.*

247.

Ἄροτον.

Hesychius: Ἄροτον, τὸν ὁλκὸν τοῦ Ἕκτορος, ἢ τὸ ἀντίσταθμον. Αἰσχύλος Φρυξί. Vid. Lex. Aeschyl. v. Ἄροτος.

248.

Διαπεφρούρηται βίος.

Hesychius: Διαπεφρούρηται βίος. Αἰσχύλος Φρυξίν. Οἷον ἡ τοῦ βίου φρουρά. Vulgo legebatur ἡ διὰ τοῦ βίου φθορὰ συντετέλεσται· ἢ διελήλυθεν ὁ χρόνος.

Ad h. l. Alberti notavit ista: Si analogia faveret, conjicerem διαπεφρούδηται per δ quod est ρ inversum. Sic ῥάδουμ in Gloss. Nomic. pro Ῥάρουμ: τὸ ἀραιὸν i. e. rarum. Neutra quidem vox in Lexicis reperitur; ut multa desunt; favet tamen expositio sequens: διελήλυθεν ὁ χρόνος. Διαπεφρούδηται βίος notat, *evanuit vita*, sive *vitae tempus elapsum est.* Infra: Φροῦδος — οἱ δὲ ἐληλυθὼς (Bern. ἀπεληλυθὼς) ἀφανής. Apposite Aristoph. Acharn. v. 207:

Ἐκπέφευγ' οἴχεται
Φροῦδος· οἴμοι τάλας
Τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν.

Fugit, evanuit, transiit, vae mihi o meos hos dies. Cf. Nub. v. 716 sqq. Haec si admitti possent sequens φθορὰ (quod infra exponitur ὄλεθρος) non esset sollicitandum. Nec a φροῦδος commode videtur nasci διαφρουδέω.

Si itaque retineamus διαπεφρούρηται βίος, notavit *vigilia vitae exacta est.* Eleganter hoc ab Aeſchylo dici potuit in Phrygibus, quando quidem in iſto dramate Φρουροὶ introducti ſint a tragico, ut ſentiunt viri docti tum vero mox certiſſime Φρουρὰ legendum; ejiciendum vero illud διά, quod eſt ante τοῦ βίου, forte a feſtinante librario adjectum, cui ſequens διελήλυθεν in oculis erat. Niſi admitti queat *vigilia per totam vitam acta finita jam est.* Hactenus Alberti, qui lectionem διαπεφρούρηται recte expoſuit, ut ejus conjectura διαπεφρούδηται nihil opus ſit.

249.

Ἐπιστροφαί.

Heſychius: Ἐπιστροφαί· διατριβαί, δίαιται. Αἰσχύλος Φρυξί.

250.

Ἀγαστά.

Heſychius: Ἀγαστά, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο, οἷον ἀρεστά. Αἰσχύλος Φρυξί. Sic enim recte correxit Meurſius pro vulg. Αἰσχύλος φράσαι.

251.

In Phrygibus Aeſchylus ſedentem introduxit Achillem et nihil reſpondentem Schol. Ariſtoph. Ran. v. 942. Praeter pauca quaedam alternatim cum Mercurio. Anon. in Vita Aeſchyli. *Stanl.* Nempe ad illud Ariſtophanis Ran. 942:

Πρώτιστα μὲν γὰρ δή γ' ἕνα τιν' ἐκάθισεν ἐγκαλύψας,
Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς,
Πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

Schol. Ὡς αὐτοῦ εἰσφέροντος ἐν δράμασί τινα κεκαλλυμμένον· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ καθήμενός ἐστι καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν δράματι ἐπιγραφομένῳ Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος

λύτροις. Οὐδὲν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς φθέγγεται. Ἄλλως· Εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξὶν Ἀχιλλέα, ἢ Ἕκτορος λύτροις· ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν, ὃς μέχρι τριῶν ἡμερῶν οὐδὲν φθέγγεται. *Butler.*

252.

„Schol. Eurip. Guelferbyt. (de quo dixi ad verſionem Euripidis Germanicam Vol. V. p. 64.) ad Androm. l. Ἔνθα καὶ τὴν χρύσην καὶ τὴν Λύρνησον ἐν τῷ τῆς Θήβης πεδίῳ, τάσσουσιν. Ὡς ὁ Αἰσχύλος Λυρνησίδα προσαγορεύσας τὴν Ἀνδρομάχην ἐν τοῖς Φρυξίν· ὅθεν (malim ἔνθα) καὶ ξένως ἱστορεῖ Ἀνδραίμονος αὐτήν, λέγων Ἀνδραίμονος γένεθλον Λυρνησίου, ὅθεν περ Ἕκτορος ἄλοχον ἤγαγε φίλην. Quae ſic ni fallor a tragico profecta:

Ἀνδραίμονος γένεθλα τοῦ Λυρνησίου
Ὅθεν περ Ἕκτωρ ἄλοχον ἤγαγεν φίλην.

Andraemonis genus Lyrneſii, a quo uxorem Hector abduxit."

Fr. Henr. Bothe in Ed. Aeſchyli p. 591.

253.

Hanc fortaſſe fabulam, vel aliquam certe quae Troica ſpectabat, reſpexit Schol. Hom. Venet. a Villoiſono editus Il. Β'. 369. p. 85. Τοὺς Φρύγας ὁ ποιητὴς διαστέλλει· ὁ δὲ Αἰσχύλος συνέχειν. Et rurſus v. 370 Οἱ νεώτεροι τὴν Τροίαν καὶ τὴν Φρυγίαν τὴν αὐτὴν λέγουσιν· ὁ δὲ Ὅμηρος οὐχ οὕτως. Αἰσχύλος δὲ συνέχεεν. Eadem fere habet Euſtath. ad Il. Β'. p. 364. l. 42. *Butler.*

254.

Schol. Hom. Venet. ad Iliad. Χ'. 351. p. 491. Ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπ' ἀληθείας ἀνθιστάμενον χρυσὸν πε-

ποίηκε πρὸς τὸ Ἕκτορος σῶμα ἐν Φρυξί. Locum fortaſſe reſpexit Virgil. Aen. I. 484.

Exanimumque auro vendebat corpus Achilles.

Butler.

255.

Τιτῆναι.

Heſychius: Τιτῆναι βασιλίδι, ἢ Ἕκτορος Λύτροις. Recte Henr. Stephanus, et Sopingius legendum cenſuerunt Τιτῆναι· βασίλιδες. Αἰσχύλος ἐν Φρυξίν, ἢ Ἕκτορος Λύτροις.

256.

Athenaeus Epit. lib. I. c. 39. Καὶ Αἰσχύλος δὲ οὐ μόνον ἐξεῦρε τὴν τῆς στολῆς εὐπρέπειαν καὶ σεμνότητα, ἣν ζηλώσαντες οἱ ἱεροφάνται καὶ δᾳδοῦχοι ἀμφιέννυνται· ἀλλὰ καὶ πολλὰ σχήματα ὀρχηστικὰ αὐτὸς ἐξευρίσκων, ἀνεδίδου τοῖς χορευταῖς. Χαμαιλέων γοῦν πρῶτον αὐτόν φησι σχηματίσαι τοὺς χορούς, ὀρχηστοδιδασκάλοις οὐ χρησάμενον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῖς χοροῖς τὰ σχήματα ποιοῦντα τῶν ὀρχήσεων· καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγῳδίας οἰκονομίαν εἰς ἑαυτὸν περιιστᾶν. Ὑπεκρίνετο γοῦν μετὰ τοῦ εἰκότος τὰ δράματα. Ἀριστοφάνης γοῦν (παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς ἡ περὶ τῶν τραγικῶν ἀπόκειται πίστις) ποιεῖ αὐτὸν τὸν Αἰσχύλον λέγοντα· „Τοῖσι χοροῖς αὐτὸς τὰ σχήματα ἐποίουν." Καὶ πάλιν· „Τοὺς Φρύγας οἶδα θεωρῶν, ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδα ἦλθον τεθνεῶτα πολλὰ τοιαυτὶ καὶ τοιαυτὶ καὶ δεῦρο σχηματίσαντας." h. e. *Aeſchylus vero etiam non modo ſtolae decus gravitatemque invenit, quam aemulati ſacerdotes, et qui in ſacris faces geſtant, induuntur; ſed et multos ſaltatorios geſtus, a ſe inventos, chori perſonis tradidit. Chamaeleon quidem ſcribit, primum ipſum formaſſe choros, nullis utentem ſaltationum magiſtris et figuras motuum ipſum choro praeſcribentem; omninoque univerſam tragoediae adminiſtrationem in ſe ipſum recepiſſe. Agebat ſane et ipſe percommode ſuas fabulas. Itaque Ariſtophanes (Comicorum autem de Tragi-*

cis teſtimonio fides fuerit adhibenda) haec dicentem Aeſchylum inducit: Choris ego ipſe motuum praeſcripſi formas *tum rurſus ait:* „Memini, Phrygas quum ſpectarem, cum Priamo venientes mortuum filium redemturos, quam multos tales talesque huc atque illuc motus geſtusque peregerint." — Ad h. l. Caſaubonus. „Probat, inquit, auctor Aeſchylum ſuas docuiſſe ipſum fabulas et in ſcena geſtum egiſſe, quia ſic loquentem Ariſtophanes illum inducat: τοὺς Φρύγας οἶδα etc. Vim argumenti, quo utitur Athenaeus, corrumpit vocis unius depravatio. Οἶσθα enim legendum, non οἶδα. Quomodo enim dicat Aeſchylus, *ſpectatos ſibi* inter ſpectatores ſedenti, *ſaltantes Phrygas*, ſi verum eſt ipſum partes hiſtrionis obiiſſe? Senſus eſt: *Meminiſtin'*, ait Aeſchylus, *ſpectaſſe in ſcena Phrygas multiplices geſtus agentes, quando Priamum comitati ſunt venientem in caſtra Graecorum, ut filium Hectorem redimerent?* Docuiſſe fabulam *Phrygas* Aeſchylum, teſtimonio multorum veterum ſcimus. Ejus fabulae argumentum paucis hisce verbis complexus eſt Athenaeus. Hiſtoriam ex Homero debuerant noſſe interpretes. Hic eſt enim ille poeta qui ſolitus dramata ſua appellare μικρὰ τεμάχια ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν δείπνων. Igitur συλλυσόμενοι valet hic *una cum Priamo* λυσόμενοι. Vid. Il. Ω'. 501 ſqq. Tractaverat e Latinis idem argumentum poeta Ennius ea fabula quam e re *Lutra*, (i. e. Λύτρα) inſcripſerat." Schweighaeuſerus recte monuit, ſi Athenaeus dicat Comicorum de Tragicis teſtimonio fidem eſſe adhibendam, id ita eſſe intelligendum, ſi quid in laudem Tragici poetae dixerit Comicus, aut ſi ex tragoediae hodie deperdita verſus aliquot ille ad verbum retulerit. Idem judicavit, verba τοὺς Φρύγας οἶδα θεωρῶν pronuntiare potuiſſe alium, qui ad ſuperiora Aeſchyli verba ſic reſponderet; ita nihil opus eſſe οἶδα in οἶσθα mutare. Butlerus verſus iſtos ſic ordinandos et partim emendandos cenſebat:

Τοῖσι χοροῖς * * * αὐτὸς τὰ σχήματ' ἐποίουν.

Καὶ

Καὶ πάλιν·

Τοὺς γὰρ Φρυγίους οἶδα θεωρῶν,
Ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι
Τὸν παῖδ' ἦλθον τεθνειῶτα,
Πολλὰ τοιαυτὶ καὶ τοιαυτὶ
Σχηματίσαντας.

ΨΥΧΑΓΩΓΟΙ.

257.

Ἐῤῥώδιος γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος
Ὅν θ' ὡς ἔπληξεν, ἠδὲ υἱὸς χειλώμασιν.
Ἐκ τοῦδε ἄκανθα ποντίου βοσκήματος
Σήψει παλαιὸν δέρμα καὶ τριχοῤῥυές.

Schol. Homer. ad Odyſſ. Λ. 133.

Hos verſiculos Meurſius hoc modo corrigendos putabat:

Ἐρωδιὸς γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος
Ὅν ὡς ἔπληξε νηδύος κοιλώμασιν
Ἐκ τοῦδ' ἀκάνθα ποντίου βοσκήματος
Σήψει etc.

Pauwius conjiciebat:

Ἐῤῥώδιος γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος
Ὅν ὡς ἔπληξεν ἠδ' υἱός χ' εἷλ' οἴμασιν
Ἐκ τοῦδ' ἄκανθα ποντίου βοσκήματος
Σήψει παλαιὸν δέρμα καὶ τριχοῤῥυές.

quem ut percuſſit paſtinaca in media ſtatim impetu cepit filius. Paſtinaca in ardeam radium immiſit, et ſic paſtinacam una cum ardea cepit Telegonus. Heathius vero, „Meurſii emendatio, inquit, non omnino ſatisfacit, qua enim conſtructione ponuntur iſta

Ὅν ὡς ἔπληξεν νήδυος κοιλώμασιν

minime conſtat. Quis enim feriit? et quem? Quamnam ſignificationem hic habet νηδύος κειλώμασιν? et unde pendet? Rectius forſan verſum iſtum ita reſtitues:

"Ονθῳ σὲ πλήξει, νηδύος γε λύμασιν.

Verte: *Ardea vera ex alto advolans ſtercore te feriet, alvi quidem retrimentis. Ex hoc vero aculeus beſtiae marinae pellem tibi ſenilem et calvam* corrumpet. Operae autem pretium eſt contemplari Pauwii conjecturam:

"Ον ὡς ἔπληξεν ἤδ', υἱός χ' εἶλ' οἴμασιν.

Quam melius eſt tacere, quam ineptias adeo portentoſas effutire!"

Valckenarius diatr. in Eurip. Fr. p. 286. „In Aeſchylei dramatis, inquit, fragmento a Scholiaſte ad Homer. Od. Λ. 133. ſervato, mecum verum vidit Clar. Heathius; unam ille mallem vocem reliquiſſet intactam: ut illic legitur, vulgarat Stanlejus

Ἐῤῥωδιὸς γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος
"Ον θ' ὡς ἔπληξεν, ἣ δὲ υἱὸς χειλώμασιν

quum ſine controverſia ſcribi debeat verſus:

"Ονθῳ σὲ πλήξει, νηδύος χειλώμασιν

aut ſi quis malit χιλώμασιν. Utrumque dat Heſychius: χιλοῦσθαι et χειλοῦσθαι, παχύνεσθαι, σιτίζεσθαι. Aeſchylo dramatis Ψυχαγωγῶν Argumentum Homeri praebuit Νεκυία· atque iſta Tireſiae verba fuerunt ad Ulyſſem, qui mortuus eſt ἀκανθοπλὴξ ſecundum Sophoclem, quem plerique hac in re ſunt ſequuti." De ſenſu horum verborum, et de fabula quae hic reſpicitur vid. Lexicon Aeſchyleum v. Ἐῤῥωδιὸς et "Ακανθα.

258.

Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον
Τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.

Hos verſiculos ut alios complures Aeſchyli recitat Euripides in Ariſtoph. Ran. 1297. et Scholiaſtes ad h. l. teſtatur eos eſſe ἐκ τῶν Αἰσχύλου Ψυχαγωγῶν depromptos. Bothius putat utrumque verſiculum conjungendum eſſe, ut hexameter efficiatur.

259.

Δρώπτειν.

Heſychius: Δρώπτειν, διακόπτειν, ἢ διασκοπεῖν. Αἴσχυλος Ψυχαγωγοῖς.

260.

Σκευοθήκη.

Jul. Pollux Onomaſt. X. 1. Αὐτὸ μὲν γὰρ τοὔνομα τῆς σκευοθήκης εὕροις ἂν ἐν τοῖς Αἰσχύλου Ψυχαγωγοῖς· καὶ παρ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· σκευοθήκην ᾠκοδόμουν. Huic loco adjecit Heathius e Pollucis Onomaſt. X. 10. hunc verſiculum

Καὶ σκευοθήκων ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.

261.

Σταθεροῦ χρήματος.

E Suida in σταθερὸν hoc attulit Bothius. Exſtat etiam apud Photium in lexico, ſed ibi χεύματος quod et inter VV. LL. a Suida notatur. Photii verba ſunt, in voce Σταθερόν· ὀξύν, ἰσχυρὸν ἢ θερμ ν — — — τινὲς καὶ ἐπὶ τοῦ στασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς σταθεροῦ χεύματος. Σταθερὸν χεῦμα erit *quietus ſ. taciturnus amnis*, σταθ ρὸν χρῆμα *res ſtabilis*. Sed prior lectio mihi praeplacet. Tota gloſſa apud Photium cum

Suida convenit, excepta varietate lectionis unde invicem uterque corrigi poſſit. *Butler.*

262.

Aliud fragmentum e Schol. ad Apollon. II. 846. attulit Pauw. Verba Scholiaſtae ſunt: Ὅτι δὲ τὴν Δαίραν Περσεφόνην καλοῦσι Τιμοσθένης ἐν τῷ ἐξηγητικῷ συγκατατίθεται, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς ἐμφαίνει, τὴν Περσεφόνην ἐκδεχόμενος Δαῖραν, Proſerpina Δάειρα vel Δαίρα dicta eſt ab Athenienſibus quod ejus myſteria celebrabant geſtantes lampadas quas δᾷδας vocabant. Phavorinus Δάειρα, ἡ Περσεφόνη παρ' Ἀθηναίοις, παρὰ τὴν δᾷδα ἐπειδὴ μετὰ δᾴδων ἐπιτελεῖται αὐτῇ τὰ μυστήρια, ἢ ὅτι δᾷδα φορεῖ. Et rurſus: Ὅτι δὲ τὴν Δαῖραν Περσεφόνην καλοῦσι Δημοσθένης τε καὶ Αἰσχύλος μαρτυροῦσι. Vid. etiam Euſtath. ad Iliad. Ζ'. p. 510. et Il. Δ. p. 347. et qui haec attulit Potter in Lycophr. v. 710. *Butler.*

ΨΥΧΟΣΤΑΣΙΑ.

263.

Aeſchylum in hac tragoedia imitatum eſſe Homerum Iliad. Χ'. ubi Jovem ponderantem κῆρας Achillis et Hectoris deſcribit, diſcimus ex Plutarcho de audiendis Poetis c. 2. ubi ille Οἷον, inquit, ἐπὶ τοῦ Διὸς εἰρηκότος Ὁμήρου

Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανυλεγέος θανάτοιο
Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἕκτορος ἱπποδάμοιο
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ,
Ὤχετο δ' εἰς ἀΐδαο, λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.

τραγῳδίαν ὁ Αἰσχύλος ὅλην τῷ μύθῳ περιέθηκεν, ἐπιγράψας Ψυχοστασίαν, καὶ παραστήσας ταῖς πλάστιγξι τοῦ Διὸς

ἔνθεν μὲν τὴν Θέτιν, ἔνθεν δὲ τὴν Ἠώ, δεομένας ὑπὲρ τῶν υἱέων μαχομένων. Nempe ſicut Homerus l. l. Jovem introducit Achillis et Hectoris fata ponderantem, ſic Aeſchylus finxit Jovem Achillis et Memnonis ψυχὰς lancibus impoſuiſſe, ita ut lancibus adſtarent Thetis et Aurora illa Achillis, haec Memnonis mater. Ceterum notum eſt ex hiſtoria belli Trojani, Memnonem qui antea Antilochum Neſtoris filium occiderat, poſtea fortiter pugnantem ab Achille occiſum eſſe. Butlerus recte monet ad hanc Aeſchyli fabulam reſpexiſſe Julium Pollucem, IV. 19. ubi Ἀπὸ δὲ θεολογείου, inquit, ὄντος ὑπὲρ τὴν σκηνὴν ἐν ὕψει ἐπιφαίνονται θεοί, ὡς ὁ Ζεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐν Ψυχοστασίᾳ.

264.

Plato de Republica lib. II. ſub fin. Πολλὰ ἄρα Ὁμήρου ἐπαινοῦντες ἄλλα, τοῦτο οὐκ ἐπαινεσόμεθα τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι· οὐδ' Αἰσχύλῳ, ὅταν φῇ ἡ Θέτις τὸν Ἀπόλλω ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις ᾄδοντα.

Ἐνδατεῖσθαι τὰς ἐὰς εὐπαιδίας
Νόσων τ' ἀπείρους, καὶ μακραίωνος βίου
Ξύμπαντά τ' εἰπών, θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας
Παιῶν' ἐπευφήμησεν, εὐθυμῶν ἐμέ.
Κἀγὼ τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα
Ἤλπιζον εἶναι μαντικῇ βρύον τέχνῃ,
Ὁ δ' αὐτὸς ὑμνῶν, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρὼν
Αὐτὸς τάδ' εἰπών, αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν
Τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

In convivio cecinit felicitatem filii mei et vitam morborum expertem et longaevam, cunctaque exponens diis charam meam ſortem celebravit Paeon, me exhilarans. Et ego os Phoebi divinum fallere neſcium ſperavi fore, arte divinandi praeditum. Aſt ille qui cecinit, ille qui convivio interfuit, ille qui haec dixerat, ipſe eſt, qui interfecit filium meum.

In primo verſiculo Grotius corrigendum putabat

'Εν δαιτὶ δ' ἅπε.

Recte vero Pauwius et Butlerus verbum ἐνδαιτεῖσθαι *impertiri* defendunt, quod tamen Plato quia dixerat ὅταν ζῇ in infinitivum mutavit, ex tempore aoriſto vel praeterito, ſicut pro ἐμὰς ſcripſit ἑάς. Fieri igitur potuit ut Aeſchylus, quod Butlero placuit, ita ſcripſerit

Ὁ δ' ἐνεδατεῖτο τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας.

Bene autem Grotius verſu ſecundo emendavit μακραίωνας βίους.

265.

Ἀνηκίδοτι.

Heſychius: Ἀνηκίδοτι, ἄνευ ἀκίδος. Αἰσχύλος Ψυχοστασίᾳ.

Guietus et Pauwius malebant ἀνηκίδιτι, Salmaſius ἀνηκίδωτοι. Sed vulgatum verum.

266.

Αὐριβάτας.

Heſychius: Αὐριβάτας. Αἰσχύλος τὸ Αὔρι ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι. Καὶ ὁ αὐτὸς Ψυχοστασίᾳ οὕτως φησὶ τὸ ὄνομα ταχυβήλων.

Pro ultimo vocabulo depravato Salmaſius et Heinſius legendum putabant ταχυβήμων. Küſterus vero: fortaſſe, inquit, legendum eſt τὸν ὄνον ταχυβήμον ut ſenſus ſit Aeſchylum in Pſychoſtaſia (fabula ſic appellata) *aſinum* celeriter ingredientem dixiſſe Αὐριβάταν. Sane ὄνομα et ὄνος in MSS. eodem compendio ſcribi ſolent, unde ſaepe inter ſe confunduntur." His addit Alberti, quae ſequuntur: ταχυβούλων legit Iſ. Voſſius, qua voce uſus eſt Ariſtoph. Acharn. v. 630. ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις. Sed eodem jure ταχυπώλων ſcribi poſſet. Quare potius Cl. Küſtero acceſſerim. Niſi malis τὸ ὄνομα ταχυβάτων.

Ταχυβήμων, ταχυβάμων, ταχυβάτης *celerigradus*, optime refpondet voci Αὐρίβατας.“ Quod reliquum eft in loco Hefychii pro Αὔριον legendum effe Αὐρὶ recte intellexit Pauwius. Nempe αὐριβάτας eft *celer inftar aurarum five ventorum.*

ΩΡΕΙΘΥΙΑ.

267.

Apud Longinum de fublimitate initio fect. III. hi verfus occurrunt:

Καὶ μὴ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας,
Εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον,
Μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάῤῥοον
Στέγην πυρώσω, καὶ κατανθρακώσομαι.
Νῦν δ' οὐ κεκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος

de quibus ita judicat Longinus οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα, αἱ πλεκτάναι καὶ τὸ πρὸς οὐρανὸν ἐξεμεῖν καὶ αὖ τὸν Βορέαν αὐλητὴν ποιεῖν καὶ τὰ ἄλλα ἑξῆς.

Ad h. l. Ruhnkenius (p. 242. ed. Toup.) haec adnotavit: „Quod T. Faber de conjectura vidit Aefchyli fragmentum effe, planiffime confirmat Joannes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem quem Parifiis excuffimus in bibliotheca Camilli Falconet V. C. Φαίνεται δὲ ἡ ἀτοπία τοῦ ποιητοῦ (Aefchyli, cujus ante mentionem fecerat) ἐν τῷ τῆς Ὠρειθυίας, ὅπου ταῖς δυσὶ σιαγόσι φυσῶν ὁ Βορέας κυκᾷ τὴν θάλασσαν· οὐ γὰρ φέρω ἐπὶ μνήμης τὰ ἰαμβικά, ἐπιλαθόμενος. Διὸ καὶ Σοφοκλῆς μιμεῖται. Λέγει δὲ περὶ τούτων Λογγῖνος ἀκριβέστερον ἐν τῷ κατὰ Φιλολόγων. Unus quod fciam Siceliota eft, qui Aefchyli *Orithyiam* commemorat; in quo pro Σοφοκλῆς μιμεῖται legendum Σοφοκλῆς οὐ μιμεῖται, ut fenfus fit, Sophoclem in ejusdem argumenti dramate non imitatum effe

Aeſchylum. Nam Sophocles etiam *Orithyiam* dederat, ut e Strabone VII. p. 452. colligere licet. Ante hic Aeſchyli locus vix intelligi poterat. Nunc ubi ex *Orythyia* ductum oſtendimus, clara omnia. Loquitur Boreas iratus ac fremens, quod Erechtheus ipſi Orithyiam negarat, minaturque adeo, ſe regiam Erechthei incenſurum, etiamſi caminum reſtinxerint.

Εἰ καὶ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας.
Εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι ψόλον,

Sic enim hunc locum egregie reſtituit vir praeſtanti ingenio et eruditione *Samuel Musgravius* in literis ad me datis. Ψόλος ἑστιοῦχος dicitur, ut πῦρ ἑστιοῦχον apud Plutarch. Tom. II. p. 158. at et ψόλος ἐπιβώμιος in Aeſchyli fragmento apud Scholiaſt. in Nicandr. Theriac. p. 38. Ceterum vix dubito quin Aeſchylum ob oculos habuerit Ovidius Metam. VI. 677. Ceterum in v. 3. pro μίαν παρείρας etc. lege

Βίᾳ παρείρας πλεκτάνην χειμάῤῥοον.

Cur enim *unam* potius quam *plures?*" Hactenus Ruhnkenius. Toupius vero haec adnotavit: „In v. 1. aſſentior Tollio legenti

Καὶ μὴ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας.

Quod et ſenſus loci poſtulare videtur. Deinde lego

Εἰ γὰρ τὸν ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον.

Ἑστιοῦχος eſt *magiſter domus*, ſive *cuſtos puellae*, quam adamavit Boreas, de quo Aeſchylus in fabula Orithyia. Heſychius: Ἑστιοῦχος, οἰκουρὸς, οἰκώναξ. Jamblichus in Babylonicis ap. Suid v. Ἄβρα· ἐπεὶ δὲ τοῦτο χαλεπὸν ἦν καὶ σπάνιόν τι, τῆς οἰκούρου φυλαττούσης καὶ ἄβρας τινὸς ἄλλης συμπαρούσης, ἀναπείθει τὴν κόρην λαθοῦσαν τοὺς γονεῖς ἀποδρᾶναι. *Quoniam autem acceſſus ad puellam rarus ac difficilis erat, quum diligenter cuſtodiretur, et alia ancilla una adeſſet, perſuadet puellae ut clam pa-*

ventibus aufugiat. Ita ſcribendus et vertendus eſſe locus, quem non intellexit interpres. Quare minatur Boreas apud Aeſchylum: *Si vel cuſtodem ſolum puellae viderit, ſe totas aedes niſi ignem reſtinxerint peſſundaturum.* Sed in his quisquiliis nihil certi. Ceterum ut recte monuit Tanaqu. Faber, nonnulla hic interciderunt. Nam illud πρὸς οὐρανὸν ἐξεμεῖν, quod vituperat Longinus in hoc loco non comparet. Eadem locutio occurrit apud Attium, quem laudat Cicero N. D. II. 35.

Aut forte Triton fuſcina evertens ſpecus
Subter radices penitus undanti in freto
Molem ex profundo ſaxeam ad caelum evomit.

Hactenus Toupius; cujus tamen ſententiae Ruhnkenii rationem longe praefero. Nimirum Boreas hoc ſignificabat apud Aeſchylum: *etiamſi in Erechthei domo ad avertendum, quod ipſe minatur, incendium, camini ſplendidum ignem prorſus reſtinxerint, ſe tamen ſi vel unam adhuc ſcintillam in foco ſuperſtitem invenerit, adducturum unum cincinnum inſtar torrentis volutum, eoque tectum incenſurum.* Vir doctus in Vollborthii Bibliotheca philologica Vol. I. p. 104. malebat πλεκτάνην de volumine venti ſ. turbine accipere ut Ariſtoph. Av. 1714. πλεκτάνη κάπνου *volumen fumi.* Ita ſenſum verbum hunc aptiſſimum eſſe cenſebat: *Si ſcintillam quandam in foco videro, immittam unum turbinem, ſic ſcintilla erumpet in ignem et domus comburetur.* Hanc interpretationem hoc argumento confirmari putabat, quod Boreas haec inflatis genis atque adeo jam immiſſurus ventum dixerit, vel quod χειμάῤῥοον ſit epitheton quod vento conveniat, non flammae. Ceterum vid. Lexic. Aeſchyl. v. Πλεκτάνη et Χειμάῤῥοος.

FRAGMENTA
EX
AESCHYLI FABULIS
QUORUM
CERTA SEDES HAUD CONSTAT.

268.

Δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

Nam qui patravit oportet eum etiam pati.

Stobaei Ecl. phyſ. VII. (I. 4. 24.)

269.

Τό τοι κακὸν ποδῶκες ἔρχεται βροτοῖς

Nae malum velox mortalibus venit.

Stob. Ecl. phyſ. ibid.

270.

Κεῖτ' ἀμπλάκημα τῷ περῶντι τὴν θέμιν.

Haeret peccatum in eo qui juſtitiam violavit.

Stobaeus ibid.

271.

Ὁρᾷς δίκην ἄναυδον οὐχ ὁρωμένην
Εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ
Ἑξῆς δ' ὀπάζει δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον.
Οὐδ' ἐγκαλύπτει νὺξ κακῶς εἰργασμένα
Ὅτι δ' ἂν ποιῇς δεινόν, νομίζ' ὁρᾷν τινα.

Vides Juſtitiam tacitam haud conſpicuam
Perſequi dormientem et ambulantem, et ſedentem,
Inſequitur alias hominem a latere, alias a tergo.
Neque quidquam celat nox improborum facinorum,
Quodcunque vero feceris, videre aliquem crede, quem jure timeas.

Stob. ibid.

Tria haec fragmenta 269. 270. 271. inter ſe conjunncta et continua eſſe, primus ex *Theophilo Antiocheno* qui Aeſchylum nominatim laudat lib. II. §. 54. p. 256. edit. Wolf. notavit Heathius. cujus lectiones ſupra expreſſimus. V. 5. ap Stobaeum eſt ἐξῆς δ' ὀπηδεῖ. v. 6. apud eundem ſic legitur:

Οὐδ' ἐγκαλύπτει τῶν κακῶς εἰργασμένων.

Verſum ultimum, qui abeſt a Stobaeo ſic edidit Grotius

Ὅτι δ' ἂν ποιεῖς νόμιζ' ὁρᾷν θεούς τινας.

Idem hos verſiculos ſic vertit:

Juſtitia cerni ſe vetans, muta, ut vides;
Sedentem, euntem, dormientem haud deſerit;
Obliqua ſequitur proxime, interdum eminus;
Et improborum facinorum celat nihil.
Quicquid agis, eſſe crede qui videant deos.

272.

Ὦ Ζεῦ πάτερ, Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
Σὺ δ' ἔργ' ἐπ' οὐρανίων καὶ ἀνθρώπων ὁρᾷς
Λεωργὰ καθέμιστα· σοὶ δὲ θηρίων
Ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

O Jupiter pater, Jupiter, tu gubernator caeli es
Tu caeleſtium et mortalium facta conſpicis

Facinorofa et injufta, tibi etiam ferarum
Injuria jusque curae funt.

Stob. Ecl. phyf. VII.

„Haec a Clemente Alexandrino Strom. V. et Eufeb. Praep. Evang. XIII. 13. Archilocho, non Aefchylo tribui monet Pauw. qui et incertum habet, cujus fint, et quonam metro confcripta. Ex verbis Stobaei hos Jambos conftituit:

Ὦ Ζεῦ πάτερ σοῦ 'στιν μὲν οὐρανοῦ κράτος·
Σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς λεωργά τε
Κἀθέμιτα· σοὶ δὲ θηρίων ὕβρις τι καὶ
Δίκη μέλει.

In verfu fecundo ἐφορᾷς οὐρανίων καὶ ἀνθρώπων legi affirmat apud Stob. Monet porro ad Aefchyli nomen in cod. Stob. Farnefiano tefte Cantero adfcriptum effe μή, ut neget haec Aefchyli effe. Utut illud fuerit, verfus non bene digeffit Pauw. Verfus fecundus caefura caret, quod vitium eft in fragmento quarti vulgato, et quis ferret illas finales particulas, τὲ et τὲ καὶ in duobus fequentibus verfibus adhibitas? Locum fic emendat Heathius, Archilochi, non Aefchyli effe judicans:

Ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
Σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς λεωργά τε
Κἀθέμιτα, σοὶ σ' ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

Corrupte eduntur fic in Edit. Stob. Plantin.

Ὦ Ζεῦ πάτερ, Ζεὺς μὲν οὐρανοῦ κράτος,
Σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς
Λεωργὰ κἀθέμιτα· οἱ δὲ θηρίων
Ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

Locus profecto non eft indignus Aefchylo et fic forte reftituendus:

Ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν αἰθέρος κράτος,
Σὺ δ' ἔργ' ἐπ' οὐρανοῦ τέ κἀνθρώπων ὁρᾷς

Λεωργὰ κἀθέμιστα· σοὶ δὲ θηρίων
Ὕβρις μέλει τε καὶ δίκη.

Butler.

Grotius hos verſus ita Latine reddidit:

O Jupiter ſupreme tu caelo imperas
Tu cuncta facta caelitum atque hominum notas
Tumida ac nefanda; ſunt ferarum etiam tibi
Curae facinora jusque. —

273.

Κοινὸν τύχη, γνώμη δὲ τῶν κεκτημένων

Communis eſt fortuna mens proprium bonum. Grot.

274.

Ἃ δεῖ παρὼν φρόντιζε, μὴ παρὼν ἀπῇς
Ὁ χρήσιμ' εἰδώς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδὼς σοφός.

Quae fieri oportet praeſens cura, ne praeſens abſis
Qui utilia novit, non qui multa novit eſt ſapiens.

Stob, Eth. Serm. III.

275.

Ἁμαρτάνει τι καὶ σοφοῦ σοφώτερος.

Nonnunquam peccat etiam ſapiente ſapientior.

276.

Ἦ βαρὺ φόρημ' ἄνθρωπος εὐτυχῶν ἄφρων.

Nae onus grave eſt ſtultus homo fortunatus.

Stob. Eth. Serm. IV.

277.

Ἦ χαρίεν ἐστ' ἄνθρωπος ἢν ἄνθρωπος ᾖ.

Gratioſa res eſt homo ſi vere fuerit homo.

Stob. Eth. Serm. V.

Hoc fragmentum Stanlejus aliique praeterviderunt. Contra vero verſum e Sophoclis Ajace 1311. qui poſt illud fragmentum apud Stobaeum e Sophocle citatur, Aeſchylo falſo tribuerunt, quod nuper etiam Bothius monuit.

278.

Ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός.

A fraude juſta non alienus eſt deus.

Stob. Serm. Eth. IX.

De dolo agens Rittershuſ. Var. lect. V. 3. dolum veteres bonum dixiſſe monet, et pro ſolertia accepiſſe, maxime ſi adverſus hoſtem latronemve quis machinetur. Sic et Baſilius Magnus in Proverb. Salomonis ait eſſe quandam καλὴν καὶ ἐπαινετὴν πανουργίαν, et Aeſchylus ἀπάτην δικαίαν agnoſcit, cui nec ipſe deus ſoleat auxilium denegare. Denique et Quintus Smyrnaeus δόλον ἔσθλον ſaepius dixit. Ceterum hunc verſum attulit etiam Euſtathius ad Iliad. Β'. p. 188. Ὅτι δέ ἐστιν οὐ μόνον κακὴ ἀπάτη, ἀλλὰ καὶ ἀγαθή, Αἰσχύλος δηλοῖ, εἰπὼν Ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός. *Butler.*

279.

Κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ.

Formae ſpeculum aes eſt, vinum vero mentis.

ibid. Serm. XVIII.

280.

Ὀργῆς ματαίας εἰσὶν αἴτιοι λόγοι.

Inanis irae cauſa ſaepe oratio eſt.
Grot.

Stob. Ecl. Eth. Serm. XX.

281.

Οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ᾽ ὅρκων ἀνήρ.

vir sacramento fidem
Debet mereri, non sacramentum viro.

Grot.

Stob. Ecl. Eth. Serm. XXVII.

282.

Ὅρκος βέβαιός ἐστιν, ἂν νεύσιν μόνον.

Firmum est juramentum, si modo nonnuero.

ibid.

283.

Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.

Solet labomatem deus pariter adjurare.

Stob. Ecl. Eth. Serm. XXIX.

284.

Καλὸν δὲ καὶ γέροντα μανθάνειν σοφά.

Pulchrum est etiam senem sapientiae studere.

Stob. ibid.

285.

Πρὸ τῶν τοιούτων χρὴ λόγων δάκνειν στόμα.

Potius mordendum os est, quam haec dicenda.

Stob. Ecl. et h. Serm. XXXIV.

286.

Οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα
Καὶ τὸν κακῶς πράσσοντα καὶ τοῦτον μένειν.

Domi manere debet, qui fortunatus est.
Domi manere etiam, qui cum adversa conflictatur fortuna.

Stob. ibid. Serm. XXXIX. Clem. Alex. Strom. VI. p. 265.

287.

Κακοὶ γὰρ εὖ πράσσοντες οὐκ ἀνάσχετοι,

Mali enim homines fortunati intolerabiles sunt.

Idem ibid. Serm. XLV.

288.

Τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφήμερα φρονεῖ
Καὶ πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ κάπνου σκία.

Humana soboles in diem tantum sapit,
Nec est solidior, umbra quam fumi levis.
Grot.

Stob. Ecl. Eth. Serm. XCVIII.

Philemoni haec ab Apostolio tribui monet Pauw. Recte quoque pro ἐφημέρια reposuit ἐφήμερα. Et sic Stanl. in notis. Sed ἐφημέρια servavit Clark. ad Odyss. Φ. 85. Idem bene comparat Theocr. Idyll. XIII. 4.

Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες;

Butler.

289.

Γῆρας γὰρ ἥβης ἐστὶν ἐνδικώτερον.

Senectus enim justior est juventa.

Stob. Ecl. Eth. Serm. CXIV.

290.

Τύχα μερόπων ἀρχὰ καὶ τέρμα.
Τὺ καὶ σοφίας τιμὰν
Βροτέοις ἐπέθηκας ἔργοις.
Καὶ τὸ καλὸν πλέον ἢ κακὸν ἐκ σέθεν.
Ἅ τε χάρις λάμπει
Περὶ σὰν πτέρυγα χρύσεον
Καὶ τὸ τεᾷ πλάστιγγι δοθὲν

Μα-

Μακαριστώτατον τελέθει.
Σὺ δ' ἀμαχανίας πόρον εἶδες ἐν ἄλγεσι
Καὶ λαμπρὸν φάος ἄγαγες ἐν σκότῳ
Προφερέστατα θεῶν.

Cunctis principium rebus et exitus
O Fortuna potens, quae ſapientiae
Famam das hominum, diva, laboribus
Multo plura tibi proſpera triſtibus
Debentur. Sequitur gratia quo loci
Pennae remigium te vehit aureae.
Nil eſt proſperius, nilque ſecundius
Quam lances homini quod tribuunt tuae.
Tu ſpes ſollicitis una laboribus;
Tu noctem ſubito lumine discutis
Numen te melius noſcere non datur.

Grot.

„Hujus fragmenti, ſicut eduntur, metra a Grotio digeſta eſſe monet Pauw. quum ſint apud Canterum indiscreta. Ipſe autem quaedam Anapaeſticorum veſtigia in his deprehendit, ſed Chorica fuiſſe exiſtimat diverſorum generum, quae nemo hodie reſtituere poſſit utut fuerit perſpicax. Hoc tamen aggreſſus eſt Heathius et ſic quidem:

1. Ὦ τύχα μερόπων
2. Ἀρχὰ καὶ τέρμα,
3. Τὺ καὶ σοφίας
4. Τιμὰν βροτέοις
5. Ἐπέθηκας ἔργοις
6. Καὶ τὸ καλὸν πλέον ἢ κακὸν ἐκ σέθεν,
7. Ἅ τε χάρις λάμπει
8. Περὶ σὰν πτέρυγα χρύσεαν
9. Καὶ τὸ τεᾷ πλάστιγγι δοθὲν
10. Μακαριστώτατον τελέθει,
11. Σὺ δ' ἀμηχανίας πόρον εἶδες
12. Ἐν ἄλγεσι, καὶ λαμπρὸν
13. Φάος ἄγαγες ἐν σκότῳ
14. Προφερέστατα θεῶν.

1. Penth. Troch. 2. Penth. Spond. 3. et 4. Ion. a maj. mon. hyperc. 5. Jamb. penth. 6. dactyl. tetram. 7. dactyl. Penth. 8. Paeon dim. hyperc. 9. dactyl. hephthem. 10. Glycon. πολυσχημ. 11. Anapaeſt. hephthem. 12. Pherecrat. 13. Period. 14. Ion. a min. dim. cat. Locum leniter emendavit Bothius:

1. Τύχα μερόπων ἀρχὰ καὶ τέρμα,
2. Σὺ καὶ σοφίας τιμὰν
3. Βροτειοῖς ἐπέθηκας ἔργοις
4. Καὶ τὸ καλὸν πλέον ἢ κακὸν ἐκ σέθεν
5. Ἅ τε χάρις λάμπει περὶ σὰν
6. πτέρυγα χρύσεον, (malim χρυσέαν)
7. Καὶ τὸ τεᾷ πλάστιγγι δοθὲν
8. Μακαριστώτατον τελέθει.
9. Σὺ δ' ἀμαχανίας
10. Πόρον τ' εἶδες ἐν ἄλγεσι
11. Καὶ λαμπρὸν φάος ἤγαγες (malim ἄγαγες)
12. Ἐν σκότῳ προφερέστατα θεῶν.

Ex his vocat 1. Antiſpaſt. dim. hyperc. in priore ſede uſurpato anapaeſto pro ſpondeo. 2. Antiſp. dim. brachyc. iterum poſito anapaeſto. 3. Glycon. hyperc. 4. dactyl. tetram. 5. dactyl. hephthem. 6. dochm. 7. dactyl. hephthem. 8. Glycon. πολυσχ. 9. anapaeſt. monom. 10. 11. Glyconii. 12. Glycon. hyperc.'

Hactenus Butlerus, cui cum Pauwio, hoc fragmentum Aeſchyleum eſſe haud videtur. Heerenius V. C. ad Stobaei Ecl. lib. 1. c. 7. „ſplendidos, inquit, qui ſequuntur verſus codd. V. A. E. Aeſchylo tribuunt, omiſſo tamen fabulae titulo ex qua deprompti ſint. — v. 2. τὺ deeſt ap. Cant. In codd. V. A. legitur τέρματι καὶ σοφίας, unde Grotius recte refinxit τέρμα τὺ κ. σ. Reliqua ſic ap. Cant. καὶ σοφίας καὶ τιμὰν nullo ſenſu. Reſcripſit Grot. καὶ σοφίας τιμάν, ſed codd. V. A. Z. καὶ σοφίας ἄπος ἔργ; καὶ τιμάν; unde Grotius recte refinxit τέρμα τὺ κ. σ. Reliqua ſic apud Cant. καὶ σοφίας καὶ τιμὰν nullo ſenſu.

Rescripsit Grotius *καὶ σοφίας τιμάν*, sed codd. V. A. F. *καὶ σοφίας ἄκος δρᾷς, καὶ τιμάν*, quae utique obscura, fortasse corrupta sunt. Constat δρᾷν ap. Homerum saepius dici pro ὑπηρετεῖν, *ministrare*, vel *suppeditare*. ἄκος σοφίας, foret *medicina sapientiae*, quatenus sapientia male coepta corrigitur. Quare quum fortuna dicitur administrare medicinam sapientiae, id vel sic explicandum erit: *fortunam saepe vices tenere sapientiae*, quum ea, quae revera fortuna fiant sapientiae tribuuntur; vel *ipsa sapientiae consilia a fortuna suppeditari hominibus*. Utrumque tamen durum esse, locumque potius corruptum videri, minime negaverim. Pronum foret rescribere *σοφίας ἄκρον ἔχεις*, ut apud Pind. Isthm. VII. 25. *in te omnis sapientia reposita est.* Sed lubricum est emendare locum poetae, ubi de ratione metrica non constat. v. 3. dicitur fortuna *gloriam imponere rebus humanis*, quod consilia hominum ex eventu dijudicari soleant. v. 4. intelligo: *tu saepius bona quam mala immittis hominibus.* v. 6. χρύσεαν, quod magis doricum est codd. V. A. E. pro χρύσεον ap. Cant. et Grot. τεᾷ πλάστιγγι, iidem codd. pro τὸ ἀπλάστιγγι ap. Cant. *Quod tua nobis trutina datur* i. e. quod a te nobis conceditur. Patet ex h. l. antiquam jam esse fortunae repraesentationem, qua lances ei tribuuntur. v. 9. Cant. male ἅμα χανίας· quod idem male vertit: *tu inopiae exitum praebes in laboribus;* Nam ἀμηχανία est *desperata rerum conditio*, *inopia consilii*. — v. 10. languere videtur illud φάος ἄγαγες ἐν σκότῳ ac vix commodam explicationem admittit. Explicandum enim foret: *lucem fers*, i. e. *affers*, *profers in tenebris*; quae insolita loquendi ratio vereor, ut multis probari possit: Legendum forte: κ' ἐς λαμπρὸν φάος ἄγαγες ἐν σκότῳ· *ex tenebris ad lucem perducis.* Sic Pindar. Ol. v. 32. ἀπ' ἀμηχανίας ἄγων ἐς φάος τὸν δὲ δάμον ἀστῶν. — v. 11. προφερέστατα *praestantissima.* Recte cod. V. pro προφερκέστατα ap. Cant. Sic ap. Hom. Odyss. Θ. 129. Elatreus dicitur προφερέστατος disco." Hactenus Hee-

renius. Eleganter Jacobſius V. Cl. et ut mihi quidem videtur vere in Exercitatt. crit. T. I. p. 213. verſum ſecundum ſic emendavit:

Τὺ καὶ σοφίας θακεῖς ἕδρας.

Vulgatam vero lectionem καὶ λάμπρον φάος ἄγαγες ἐν σκότῳ ab Heerenii correctione vindicat cenſor editionis eclogarum Stobaei ab eo curatae, (*Lenzius* Prof. olim Gymnaſii Gothani) in *Allg. Lit. Zeitung* 1805. ſcida 179.) Concinne enim in vulgata lectione componuntur illa:

Tu et conſilii inopiae exitum proſpicis in adverſitatibus
Et ſplendidam facem praebes in tenebris.

291.

Χώριζε θνητῶν τὸν θεὸν καὶ μὴ δοκεῖ
Ὅμοιον αὐτῷ σάρκινον καθεστάναι,
Οὐκ οἶσθα δ᾽ αὐτόν· ποτὲ μὲν ὡς πῦρ φαίνεται
Ἄπλαστον ὁρμῇ· ποτὲ δ᾽ ὕδωρ, ποτὲ δὲ γνόφος
Καὶ θηρσὶν αὐτὸς γίνεται παρεμφερής,
Ἀνέμῳ, νέφει τε, κἀστραπῇ, βροντῇ, βροχῇ,
Ὑπηρετεῖ δ᾽ αὐτῷ θάλασσα καὶ πέτραι
Καὶ πᾶσα πηγή, χὔδατος συστήματα
Τρέμει δ᾽ ὄρη καὶ γαῖα καὶ πελώριος
Βυθὸς θαλάσσης, κωρέων ὕψος μέγα
Ὅταν ἐπιβλέψῃ γοργὸν ὄμμα δεσπότου.

Clemens Alex. Strom. V. p. 261.

Sejunge ab omni ſorde mortali deum,
Nec carne amictum nec tui ſimilem puta;
Ignotus ille eſt; nunc ut implacabilis
Apparet ignis, nunc tenebris, nunc aquae
Par ille cerni. Simulat interdum feram
Tonitrua, veſtes, fulmen, ignes, nubila.
Inſervit illi pontus et ſaxa horrida,
Liquidique fontes, amnium et curſus vagi
Illum ipſa tellus horret, et juga montium

Lateque fusa stagna caerulei maris
Si forte torvo dominus ore aspexerit.

Grot.

Hosce versiculos Clemens Alex. diserte Aeschylo tragoediarum scriptori tribuit hisce verbis: πάλιν αὖ Αἰσχύλος μὲν ὁ τραγῳδοποιὸς τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ παρατιθέμενος οὐκ ὀκνεῖ καὶ ὕψιστον αὐτὸν προσαγορεύειν διὰ τούτων. Grotius vero Aeschylo juniori eos attribuendos existimabat, isque v. 2. σάρκινον pro σάρκιον, v. 4. ἄπλαστον pro ἄπλατον, v. 5. γίνεται pro γάρ, v. 6. νέφει pro νεφέλη edidit. Aeschylo tragico Pauwius, Heathius et Butlerus istos versus prorsus abjudicandos censent, a quibus nemo, ut opinor, hodie dissentiet. Eusebius Praep. Evang. XIII. p. 689. eosdem versus citat; ita quidem ut v. 3. legatur οὐκ οἶσθα γ'. v. 4. ἄπλατος ὁρμῇ et ante γνόφος omittatur δέ. v. 6. νεφέλη τε. v. 8. καὶ ὕδατος. v, 10. καὶ ὀρέων ὕψος ἐπί. v. 11. μέγα ἐπὰν ἐπιβλέψῃ γοργὸν ὄμμα. Ceterum post v. 11. Clemens et Eusebius addunt etiam istum:

Πάντα· δυνατὴ γὰρ δόξα ὑψίστου θεοῦ.

292.

Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην.

Sinistrum oculum trajiciens instar thynni.

Plutarch. de Solert. Animal. c. 29. ubi de thynnis agit: Ἐπεὶ δ' ἄρτι τὴν μαθηματικὴν οὕτω τῆς τοῦ ἡλίου μεταβολῆς ἐτέλεσα πρόγνωσιν, ἧς μάρτυς Ἀριστοτέλης ἐστίν, ἄκουσον ἤδη τὴν ἀριθμητικὴν ἐπιστήμην αὐτῶν· πρότερον δέ, καὶ μὰ Δία, τὴν ὀπτικήν, ἣν ἔοικε μηδ' Αἰσχύλος ἀγνοῆσαι· λέγει γάρ που·

Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην·

τῷ γὰρ ἑτέρῳ δοκοῦσιν ἀμβλυώττειν· ὅθεν ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν Πόντον ἐν δεξιᾷ, τῆς γῆς ἐχόμενοι, καὶ τοὐναντίον, ὅταν ἐξίωσιν, ἐμφρόνως πάνυ καὶ νουνεχῶς ἀεὶ τὴν τοῦ σώ-

ματος φυλακὴν ἐπὶ τῷ κρείττονι ποιούμενοι τῶν ὀφθαλμῶν. Ejusdem rei mentionem facit Ariſtotelem laudans Athenaeus deipnoſ. VII. 15. Mich. Apoſtol. Proverb. X. 38. ὅτι δὲ ἑτέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ὁρῶσι (thynni) καὶ Αἰσχύλος ὁμολογεῖ, λέγων τὸ σκαιὸν ὄμμα περιβαλὼν θύννου δίκην; quem locum adduxit Stanlejus. Butlerus vero notavit inſuper locum Aeliani de nat. animal. lib. IX. c. 42. ὅτι δὲ τῷ ἑτέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ὁρῶσι, τῷ δὲ ἄλλῳ οὐκ ἔτι, καὶ Αἰσχύλος ὁμολογεῖ λέγων·

Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην.

Παριᾶσι δὲ ἐς τὸν Πόντον, καὶ κατὰ τὴν δεξιὰν αὐτῶν πλευρὰν τὴν γῆν λαμβάνουσι καθ' ἣν καὶ βλέπουσιν· ἐξιόντες τι αὖ κατὰ τὴν ἀντίπερα, νέουσι τῆς γῆς ἐχόμενοι, φρουρὰν τὴν τοῦ σώματος κατὰ τὸν ὁρῶντα ὀφθαλμὸν λαμβάνοντες προμηθέστατα.

293.

Αἱ δ' ἑπτ' Ἄτλαντος παῖδες ὠνομασμέναι,
Πατρὸς μέγιστον ἆθλον, οὐρανός τε γῆ
Κλαίεσκον, ἔνθα νυκτέρων φαντασμάτων
Ἔχουσι μορφὰς ἄπτεροι Πελειάδες.

Athenaei Deipnoſ. XI. 12.

Septem vero colebres Atlantis filiae
Patris maximum laborem in terris et caelo
Deflebant ubi nocturnorum ſpectaculorum
Formam habent alis carentes Peliades.

Addit Athenaeus: Ἀπτέρους γὰρ αὐτὰς εἴρηκεν διὰ τὴν πρὸς τὰς ὄρνεις ὁμωνυμίαν.

v. 2. 3. οὐρανός τε γῆ κλαίεσκον] Grotius correxit οὐρανοῦ στέγη ναίεσκον et ἆθλον μέγιστον nominativo caſu pro certaminis praemio ſ. ornamento habuit. Vertit enim:

Septenae Atlantis quae vocantur filiae
Decus parentis maximum ſummi tenent

Laqueata caeli tecta, nocturnas ubi
Formas columbae possident non aliter.

Pauwius οὐρανοῦ στέγην, vel οὐρανοῦ στέγη intellexit *caeli sustentationem.* Optime vero Heathius legendum censuit πατρὸς μέγιστον ἆθλον (ab ἆθλος) οὐρανοστεγῆ 'κλαίεσκον *patris* (Atlantis) *summum laborem, quo caelum* (sibi impositum) *sustentabat, deflebant.* Butlerus notavit ad eandem fabulam referenda esse, quae notavit Schol. Hom. Iliad. Σ. 486. de Plejadibus agens: Τὰς δὲ Ἄτλαντος ἀτυχίας κλαιούσας αὐτὰς κατηστερίσθαι φησὶν Αἰσχύλος. Eadem habet Schol. Venet. eodem loco p. 430. τὰς δὲ Ἄτλαντος ἀτυχίαν κλαιούσας αὐτὰς καταστερισθῆναι φησὶν ὁ Αἰσχύλος. Butlerus vero hoc fragmentum forsan ad Ἡλίαδας pertinere opinatur. Ceterum in ἄπτεροι Πελειάδες Aeschylus tantum allusit ad ὁμωνυμίαν nominis, quia πελειάδες *columbae* appellantur. Cf. J. H. Vossii V. Cl. *mythologische Briefe* Tom. II. p. 11. Idemque vidit Eustathius ad Odyss. Μ'. p. 1723. καὶ Αἰσχύλος δέ, inquit, ἐμφανέστερον προςπαίζων, πρὸς τὴν ὁμοφωνίαν, ἀπτέρους Πελειάδας εἶπεν ἐν πτώσει ὀρθῇ.

294.

Θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς
Ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

Deus crimen assignat mortalibus
Quum funditus pessundare vult domum.

„Hanc ῥῆσιν improbat Plato de Rep. II. 380. A. οὐδ' αὖ ὡς Αἰσχύλος λέγει, ἐατέον ἀκούειν τοὺς νέους, ὅτι

— θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς
Ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

Ἀλλ' ἐάν τις ποιῇ ἐν οἷς ταῦτα τὰ Ἰαμβεῖα ἔνεστι τὰ τῆς Νιόβης πάθη· ἢ τὰ Πελοπιδῶν, ἢ τὰ Τρωϊκά, ἤ τι ἄλλο τῶν τοιούτων· ἢ οὐ θεοῦ ἔργα ἐατέον αὐτὰ λέγειν, ἢ εἰ θεοῦ, ἐξευρητέον αὐτοῖς σχεδὸν ὃν νῦν ἡμεῖς λόγον ζη-

τοῦμεν, καὶ λεκτέον, ὡς ὁ μὲν θεὸς δίκαιά τε καὶ ἀγαθὰ εἰργάζετο, οἱ δὲ ὠνίναντο κολαζόμενοι. Hinc ſuſpicari licet hoc fragmentum ad Nioben pertinere. Credibile eſt enim Platonem inter exempla primum illud poſuiſſe, quod eo loco quem ex Aeſchylo adduxerat continabatur Locum vero eundem ex Platone citat Euſebius Praeparat Evang. XIII. c. 3. p. 643. D." *Butler.* Legitur etiam apud Plutarchum de audiendis poetis p. 63. cum eoque comparavit Erfurdtius ad Sophoclis Antigonam v. 613. verſus iſtos Sophocleos:

σοφίᾳ γὰρ ἔκ του
κλεινὸν ἔπος πέφανται
τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
τῷ δ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν.

295.

Ἀλλ' οὔτε πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν
Θνήσκει τις, εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου.
Οὔτ' ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ
Φεύγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μόρον.

Euſeb. Praep. Evang. XIII. c. 3.

Non tela ſi quis pectore multa acceperit
Morietur aevi fata niſi dent terminum.
Nec ſi larem quis ſervet aſſiduus foco,
Effugiet horam Parca quam decreverit.

Grot.

296.

Ὡς οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσι βροτοὶ
Ὅσπερ μέγιστον ῥῦμα τῶν πολλῶν κακῶν.

Plutarch. de Conſol. ad Apollon. p. 106.

Injuſte mortem averſantur mortales
Quae maximum eſt remedium multorum malorum.

v. 2. μέγ' ἐστ' ἴαμα correxit poſt Scaligerum Grotius. At Porſonus in notula ad Praefationem ad Euripidis Hecubam, quia ἴαμα ſuſpicatur ſerioris aevi eſſe et veteribus tragicis ignotum, legendum opinabatur

Ὅςπερ μέγιστον φάρμακον πολλῶν κακῶν

a quo recte discedit Butlerus, quum vocabulum ἴαμα apud Thucyd. II. 51. occurrat.

297.

Σύ τοι μ' ἔφυσας, σύ με καταίθειν μοι δοκεῖς.

Plutarch. Demetr. p. 905. (c. 35. ed. Hutten.) Ἀλλ' ἡ τύχη περὶ οὐδένα τῶν βασιλέων ἔοικεν οὕτω τροπὰς λαβεῖν μεγάλας καὶ ταχείας, οὐδ' ἐν ἑτέροις πράγμασι τοσαυτάκις μικρὰ καὶ πάλιν μεγάλη, καὶ ταπεινὴ μὲν ἐκ λαμπρᾶς ἰσχυρὰ δ' αὖθις ἐκ φαύλης γενέσθαι. Διὸ καί φασιν αὐτὸν ἐν ταῖς χείροσι μεταβολαῖς πρὸς τὴν τύχην ἀναφθέγγεσθαι τὸ Αἰσχύλειον·

Σύ τοί μ' ἔφυσας, σύ με καταίθειν μοι δοκεῖς.

Paroemiographus ad Proverbium: *Flamma perſequeris quem genueras.* „In eum, inquit, qui damno afficit quem paullo ante et opera et re adjuverat, quadrabit appoſite ſenarius proverbialis Aeſchyli:

Σύ τοι μ' ἔφυσας, σύ με καταίθειν μοι δοκεῖς.

Id eſt:

Videris urere igne me, quem genueras.

Verba videntur eſſe Meleagri, quem Althaea mater, impoſito igni fatali titione, conſumpſit; vel potius Penthei, (nam hoc nomine fabulam docuit Aeſchylus) in quem furiata Agave mater deſaeviit, incenſis aedibus, ut refert Oppianus, et Euripides, apud quem in Bacchis conſimilia loquitur Pentheus. Demetrius a victoria

Poliorcetes vocatus, variis caſibus ultro citroque jactatus ad fortunam exclamaſſe hoc carmen Aeſchyli legitur:

Σύ τοι μ' ἔφυσας, σύ με καταίθειν μοι δοκεῖς.

Tu me extulisti in lucem; at eadem nunc parens
Abolere flammis me nefariis paras."

Haec ille. Cogitandum annon ex Xantriis Aeſchyli deſumptum fuerit hoc fragmentum; in iſta enim fabula τὰ κατὰ Πενθέα tractaſſe videtur, ex iis quae Scholiaſtes ad Eumen. v. 26." *Stanl.* „Vulgo legebatur με φυσᾶς. At μ' ἔφυσας dedit Grotius, Pauwius, Heath. ſed in reliquis verſum corrupit legendo:

Σὺ τοί μ' ἔφυσας σύ με καταφθίειν δοκεῖς.

Dicendum utique fuit καταφθίσαι. Citatur hoc fragmentum iterum a Plutarcho de Monarchia p. 827. c." *Butler.* Pro καταίθειν Tan. Faber legendum cenſuit καθαιρεῖν, quod Reiskius aſcivit.

298.

Δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον.

Aelian. Hiſt. animal. VII. 8. Ζῶόν ἐστιν ὁ πυραύστης, ὅπερ οὖν χαίρει μὲν τῇ λαμπηδόνι τοῦ πυρὸς καὶ προσπέταται τοῖς λύχνοις, ἐν ἀκμαζούσῃ ἔτι τῇ φλογί, καὶ δοκεῖ τι λήψεσθαι, ἐμπεσὼν δὲ ὑπὸ ῥύμης εἶτα μέντοι καταπέφλεκται. Μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ Αἰσχύλος, ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς λέγων·

Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον.

Idem iisdem verbis narrat Apoſtolius Proverb. XX. 65. Nec abludit Zenob. Proverb. V. 79. *Stanl.*

Locum habet etiam Suidas in v. Πυραύστου μόρον. Πτηνόν ἐστι ζωΰφιον ὁ προσπτάμενον τοῖς λύχνοις καίεται. Καὶ Αἰσχύλος· Δέδοικα κάρτα πυραύστου μόρον. Εἴρηται ἐπὶ τῶν ὀλιγοχρονίων. *Butler.*

299.

Γένος μὲν αἰνεῖν καὶ μαθὼν ἐπίσταμαι
Αἰθιοπίδος γῆς, ἔνθα Νεῖλος ἑπτάρους
Γαῖαν κυλίνδων ῥευμάτων ἐπομβρίαις,
Ἐν ῇ πυρωπὸν μηνὸς ἐκλάμψαι φλόγα.
Αἴγυπτος ἁγνοῦ νάματος πληρουμένη
Τήκει πετραῖαν χιόνα· πᾶσα δ' εὐθαλὴς
Φερέσβιον Δήμητρος ἀγγέλλει στάχυν.

Genus quidem laudare expertus possum
Aethiopicae terrae, ubi Nilus septemfluus,
Solum oblimat amnis exundantia
Quo tempore rutila a cane effulserit flamma
Aegyptus puro amne repleta
Quum liquefecerit nivem e petris, et undique florescens
Vitale Cereris omittit germen.

Hoc fragmentum conservavit Auctor Anonymus libelli περὶ τῆς τοῦ Νείλου ἀναπληρώσεως διάφοροι δόξαι, qui cum Herodoti historiarum libris edi solet. Salmasius ad Solinum p. 296. v. 1. hujus fragmenti pro μαθὼν reponit παθών, v. 3. pro κυλίνδων ῥευμάτων ἐπομβρίαις, legendum censet κυλίνδει πνευμάτων ἐπομβρίαις, v. 4. ἐν ῇ πυρωτὸν σμῆνος ἐκλάμψαν φλογός. Duo sequentes versus ita transponit:

Τήκει πετραίαν χιόνα, πᾶσα δ' εὐθαλὴς
Αἴγυπτος ἁγνοῦ πνεύματος πληρουμένη.

v. 1. Quare Salmasius παθὼν pro μαθὼν substituendum censuerit haud intelligo. *Heath.* Idem tamen tenuit Vossius ad Melam I. 9. *Butler.*

v. 2. Ἑπτάρους recte Grot. Pauw. Heath. Voss. ad Melam l. l. pro vulg. ἑπτάῤῥους. Hujusmodi composita non semper duplicant ρ. Vide Prom. Vinct. v. 433. *Butler.*

v. 3. Emendationem Salmasii κυλίνδει pro κυλίνδων reponentis non admittunt Pauw. et Heath. qui ad vulgatam subintelligunt ἐστί. Salmasii quoque πνευμά-

των pro ῥευμάτων non probat Heath. qui vulgatam vertit, *cum fluenta vi et abundantia imbrium exundant*, idque tuetur ex Anonymi propofito fententiam Thaletis et Callifthenis, Nili incrementum ventis Etefiis adfcribentium, ab hac Anaxagorae et Tragicorum diftinguentis, qui id nivibus liquefactis omnino tribuunt. Sed κυλίνδει etiam Voff. ad Melam l. l. — v. 4. fic legit Grotius:

Ἐν τῷ πυρωπὸν ἐκ κυνὸς λάμψαι φλόγα.

Cum rutila fulfit flamma fiderei canis.

Verfum fequentem poft Salmafium Pauwius quoque transponendum effe judicat, hunc tamen minus feliciter emendat:

Ἐν ᾗ πυρωπὸν μηνὸς ἐκλάμψαν φλέγος

et φλέγος pro φλέγμα a φλέγω, praefertim quum accedat πυρωπὸν, fuo more inprimis Aefchyleum vocat. Deinde Μὴν habet pro *Sole*, ut Μήνη eft *Luna*, et auctores adducit recentiores, Diogenem Laërt., Jamblichum et Suidam, in iis quae de gallo gallinaceo fcribunt Soli a Pythagora dicato. Sed Solem nunquam Μῆνα appellatum fuiffe ex Cupero ad Harpocrat. et Menagio ad Diog. Laërt. VIII. Segm. 34. oftendit Heath., qui totum locum fic legit:

Ἐν ᾧ μένος πυρωπὸν ἐκλάμψαν φλογὸς
Τήκει πετραίαν χιόνα, πᾶσα δ' εὐθαλὴς
Αἴγυπτος ἁγνοῦ νάματος πληρουμένη
Φερέσβιον Δήμητρος ἀγγέλλει στάχυν.

Haec ille. Ἐν ᾗ πυρωπὸς ἥλιος ἐκλάμψας φλογί. Voffius ad Melam l. l. qui et reliquorum ordinem poft Salmafium mutat. Ceterum fragmentum hoc forte ad *Memnonem* tragoediam pertinebat. v. 6 pro vulg. πετρίαν recte πετραίαν Grot. Pauw. Voff. ad Melam l. l. quod et metrum et analogia poftulat. v. 7. pro ἀγγέλλει Grotius ἀντέλλει. Sed recte Heath. vulgatam retinet. Ae-

gyptus enim tum, quum Nili aquis inundatur, non fubmittit fpicas, fed tantum meffem futuram quafi praedicit. *Butler.*

300.

Τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὑτοῦ κακῶν
Πεποικίλωκε κἀποδηλώσας ἔχει
Τραχὺν πετραῖον ὄρνιν ἐν παντευχίᾳ·
Ὃς ἦρι μὲν φαίνοντι διαπάλλει πτερὸν
Κίρκου λεπάργου· δύο γὰρ οὖν μορφὰς φανεῖ
Παιδός γε ταυτοῦ νηδύος μιᾶς ἄπο.
Νέας δ' ὀπώρας ἡνίκ' αὐανθῇ στάχυς
Τεκεῖ νιν αὖθις κἀμφιέννυσε πτεροῖς.
Ἀεὶ δὲ μίσει τῶνδε Παλλήνης τόπων
Δρυμοὺς ἐρήμους ἢ πάγους ἀποικίσει.

Ariftot. Hift. Anim. IX. 49.

Hanc upupam infpectorem fuorum malorum
Variegatis coloribus induit,
Ferocem rupium amantem avem annatam;
Qui vere apparente quatit alas
Accipitris albi; nam duas formas monftrabit
Idem pullus unico ventu editus
Antumni vero initio quum feges arvis
Rurfum pariet et pennas veftiet.
Semperque odio horum Pallenes locorum
Tesqua deferta aut rupes habitabit.

Ariftoteles Hift. animal. IX. 49. Μεταβάλλει δὲ καὶ ὁ ἔποψ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἰδέαν, ὥσπερ ὁ Αἰσχύλος πεποίηκεν ἐν τοῖςδε. Jam fequuntur ifti verfus τοῦτον δ' ἐπόπτην etc.

Salmafius in Plinianis exercitatt. ad Solin. p. 238. „Canit Aefchylus, et credit Ariftoteles eandem effe upupam cum cuculo, mutata pro tempore forma et colore. Verfus Aefchyli hi funt:

Τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὑτοῦ κακῶν
Πεποικίλωκε κἀποδηλώσας ἔχει
Θράσσῃ πτερωτὸν ὄρνιν ἐν παντευχίᾳ.

Ita legimus hos verſus; male hactenus lectum eſt: Θρασὺν πετραῖον ὄρνιν. Eleganter upupam πτερωτὸν ὄρνιν ἐν Θράσσῃ παντευχίᾳ propter plumarum variegaturam quae veſti Thraciae comparatur variis pictae liciis. Notis enim compuncti Thraces, et varias veſtes gerebant. Heſychius. Ἰστρικά. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν Ἰστρικά φησιν, ἐπειδὴ ἐστιγμένοι εἰσίν· οἱ γὰρ περὶ τῷ Ἴστρῳ οἰκοῦντες στίζονται καὶ ποικίλαις ἐσθήσεσι χρῶνται. Hinc picti Agathyrſi, picti Geloni, virgati Dahae, paſſim apud Poetas. Upupae quoque criſtam habent in capite, qualem gerebant in galeis οἱ πελτασταὶ Θρᾷκες. Hoc etiam facit ad Θρᾷσσαν παντευχίαν. Sequitur apud Aeſchylum de upupa:

Ὃς ἦρι μὲν φαίνοντι διαπάλλει πτερὸν
Κιρκοῦ λεπαργοῦ, δύο γὰρ οὖν μορφὰς φέρει
Παιδός ἀπ' αὐτοῦ νηδύος μιᾶς ἄπο.

Sic ſcribendum; nec aſſentior Scaligero reponenti φαίοντι. Contrarium eſt epitheton, quod illi attribuitur, λεπαργός. Gloſſae Graecorum interpretantur τὸν λαπαρὰς λευκὰς ἔχοντα, ἢ ὅλον τὸ δέρμα. Plane hic vult dicere upupam vere ineunte ἦρι φαίνοντι accipitris λεπαργοῦ formam habere, hoc eſt cuculum eſſe. Nam cuculis accipitri ſimilis, eumque de accipitre fieri quidam etiam crediderunt. Vide Plinium. Pergit Aeſchylus:

Νέας δ' ὀπώρας ἡνίκα ξανθὴ στάχυς
Στικτή νιν αὖθις ἀμφιέννυσι πτέρυξ.

Ita prorſus emendandum erat; quis enim ferat vulgatam lectionem quae hactenus tolerata eſt:

Τίκτει νιν αὖθις καμφινωμήσει πτέρυξ.

Autumno rurſus incipiente quum flaveſcunt ſegetes, iterum fit upupa; varia pictaque pluma iterum ornatur; στικτὴ πτέρυξ ἡ ποικίλη, variegata pluma, qualem eſſe upupae omnes ſciunt. Ergo ex cuculo fit upupa, juxta ſententiam Aeſchyli. Heſychius: Στίγματα ποικίλματα,

eadem metaphora qua ſupra. Recte ſane et convenienter avi Thraciae et ex homine Thrace juxta fabulas poetarum, mutatae et varia pluma pictae τὴν Θρᾷσσαν παντευχίαν et στικτὴν πτέρυγα tribuit Poeta, quia στικτοὶ Thraces, et verſicoloribus ornati veſtibus. Reliqui duo verſus Aeſchyli ſic vulgo leguntur:

Ἀεὶ δὲ μίσει τὸν δ' ἐπ' ἄλλον εἰς τόπον
Δρυμοὺς ἐρήμους ὑπάγους ἀποικίσει.

Scaliger emendabat:

Ἀεὶ δὲ μίσει τοῦδε Παλλήνης τόπου
Δρυμοὺς ἐρήμους ἢ πάγους ἀποικίσει.

Quanto melius nos ad hunc modum:

Ἄστη δὲ μισεῖ τῶν δὲ Παλλήνης τόπων
Δρυμοὺς ἐρήμους καὶ πάγους ἀποικέει.

Urbes fugitat et odit, ac Pallenes ſaltus deſertos et montes incolit. Nihil verius. At tam falſum eſt, ex cuculo fieri upupam, quam falſiſſimum ex ſycallide vel ficedula melancoryphum; ſive de Meſangia noſtra accipias, ſive de pivonio, nam utraque μελαγκόρυφος." Hactenus Salmaſius.

v. 1. Ἔποπα] Pauſan. Phocic. c. 4. ὁ δὲ ἔποψ ἐς ὃν ἔχει λόγος τὸν Τηρέα ἀλλαγῆναι, οὗτος ὄρνις μέγεθος μὲν ὀλίγον ἐστὶν ὑπὲρ ὄρτυγα, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ δὲ οἱ τὰ πτέρα ἐς λόφου σχῆμα ἐξῄρηται.

v. 3. τραχὺν] θρασὺν erat in Ariſtotele, quod in Θράσσῃ mutavit Salmaſius, ſine cauſa tamen ut monuit Heath. v. 4. φαίνοντι] φαιόν τι Scaliger. v. 5. φανεῖ παιδός γε ταυτοῦ] φαίνει παιδός τε χ' αὐτοῦ vulgo legitur apud Ariſtotelem, unde Heathius partim Pauwii auctoritate reſcribentis φαίης, partim Sylburgii reponentis χ' αὐτοῦ ſic legit:

δύο γὰρ ουν μορφὰς φαίης
Παιδός τε χ' αὐτοῦ νηδύος μιᾶς ἄπο.

Si eum cum pullo ſuo in nido ſimul deprehenderes, diceres duas avium diverſas ſpecies uno eodemque ventre editas, adeo pulli ſui eſt diſſimilis. Quorſum hic Pallenes mentio fiat non intelligit Heath., quum Terei regnum longe a Pallene in Thracia apud Odryſſas ſitum eſſet, Ovid. Met. VI. 490. regia autem prope Rhodopen ibid. v. 589. Porro nec intelligit, quare upupa potius quam alia avium genere urbes odiſſe dicatur. Itaque verba Aeſchyli apud Ariſtotelem:

Ἀεὶ δὲ μισεῖ τόνδε ἄπαλλον εἰς τόπον
Δρυμοὺς ἐρήμους ὑπάγουσ᾽ ἀποικίσει.

ſic refingit:

Ἀεὶ δὲ μίσει τῶν δ᾽ ἀπαλλαγεὶς τόπων.
Δρυμοὺς ἐρήμους ἢ πάγους ἐποίχεται.

Semper vero, hisce locis prae odio relictis tesqua deſerta aut montes peragrat. Sed advocavit Bothius Ovid. Met. X. v. 356:

Eſſe viros fama eſt in Hyperborea Pallene,
Qui ſoleant levibus velari corpora plumis
Quum Tritoniacam novies ſubiere paludem.

Hanc hiſtoriam h. l. Aeſchylum ſecutum exiſtimat, ut Thraces iſti in upupas mutati Pallenem fugerint, ne civium ſuorum aſpectu contriſtarentur. Sed hoc nimis longe petitum videtur.

v. 7. Ἥνικ᾽ αὐανθῇ] Ἥνικ᾽ ἂν ξανθῇ apud Ariſtotelem, ubi ἥνικ᾽ αὖ ξανθῇ emendat Scaliger. Ἥνικα ξανθῇ Salmaſ. probantibus Pauw. Heath. niſi quod illi ἥνικ᾽ ἄν. v. 8. vulgo legebatur τέκει νιν αὖθις κἀμφιέννυσει πτέρυξ. Scaliger emendabat τίκτει νιν αὖθις κἀμφιμωμήσει, vel καμφιμωμίσῃ πτέρυξ. Salmaſius pulcherrime: Στικτή νιν αὖθις ἀμφιέννυσι πτέρυξ. probante Heathio. Sed ἀμφιέννυσι Gesnero debetur. Locum ſic refingit Pauw.:

Τοῦτον δ᾽ ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὑτοῦ κακῶν
Πεποικίλωκε, κἀποδηλώσας ἔχει

Θρα-

Θρασὺν πετραῖον ὄρνιν ἐν παντευχίᾳ
Ὃς ἦρι μὲν φαίνοντι διαπάλλες πτέρον
Κιρκοῦ λεπαργοῦ· δύο γὰρ οὖν μορφὰς φαίνης
Παιδός γε ταὐτοῦ νηδύος μιᾶς ἄπο
Νέας δ' ὀπώρας ἡνίκ' ἂν ξανθῇ στάχυς,
Τήκει νιν αὖθις κάμφικοιμίζει πτέρυξ.
Ἀεὶ δὲ μισεῖ τόνδ' ἐπ' ἄλλεσθαι τόπον,
Δρυμοὺς δ' ἐρήμους ἢ πάγους ἀποικίσει.

Quatuor posteriores verſus ſic explicat: *Qui vere incipiente videbatur miles audacior et propter alas firmiores ſimilis erat circo λεπαργῷ, autumno currente prae decidua alarum mollitia ſe abdit et latitare cogitur miſere.* v. 9. pro τῶνδε Παλλήνης τόπων. Scaliger τοῦδε Παλλήνης τόπου. — Ad egregias Salmaſii emendationes vix opus eſt ut quicquam addamus. Malim tamen Παιδός γε ταὐτοῦ in verſu ſexto." *Butler.*

301.

— — τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν
Ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.

laboranti vero a diis
Debetur gloria laboris progenies.

Clemens Alex. Strom. IV. p. 360. (494. ed. Sylb.) ubi poſtquam Pindari locum excitavit: Νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις ἑλισσόμεναι δόξαν εὑρίσκουσι· λάμπει δὲ χρόνῳ ἔργα μετ' αἰθέρα λαμπευθέντα; addit ταύτης τῆς ἐννοίας καὶ Αἰσχύλος ἐπιλαβόμενος φησί· τῷ πονοῦντι etc. ut ſupra.

302.

Ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλεὶς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ.

Attamen et mihi clavis eſt linguae cuſtos.

Verſum hunc citat Clemens Alex. Strom. p. 407. (p. 558. ed. Sylburg.) Ναὶ τὰν ὄλυμπον καταδερκομέναν σκαπτοῦ-

χον Ἥραν· ἔστι μοι πιστὸν ταμιεῖον ἐπὶ γλώσσης· ἡ ποιητικὴ φησιν· ὅ τε Αἰσχύλος·

Ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλεῖς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ.

303.

Παῦ' ὕδωρ δίκην πυρός.

Siste aquam instar ignis.

Plutarchus de primo frigido p. 950. E. (Tom. ed. Hutten.) οὐ γὰρ εἰς τοὐναντίον, ἀλλ' ὑπὸ τοὐναντίου φθείρεται τῶν ἀπολλυμένων ἕκαστον, ὥσπερ τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ ὕδατος εἰς τὸν ἀέρα· τὸ γὰρ ὕδωρ ὁ μὲν Αἰσχύλος εἰ καὶ τραγικῶς ἀλλ' ἀληθῶς εἶπε·

Παῦ' ὕδωρ δίκην πυρός.

304.

Ζεύς ἐστιν αἰθὴρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανός.
Ζεύς τοι τὰ πάντα χὤ,τι τῶνδ' ὑπέρτερον.

Clemens. Alex. Strom. V. p. 440. ὅτε Εὐφορίων, ὅ,τε Αἰσχύλος ἐπὶ τοῦ Θεοῦ σεμνῶς σφόδρα φησίν·

Ζεὺς ἐστιν αἰθὴρ etc.

v. 2. χὤτι] χωρεῖ Euseb. Praep. Evang. XIII. p. 681.

τῶνδ' ὑπέρτερον] τῶνδ' ἔθ' ὑπέρτερον Grot. Vide Scaligeri Conjectan. p. 32. ad illud Ennianum apud Varronem de Ling. Lat.

Isthic est is Juppiter quem dico, quem Graeci vocant
Aerem: qui ventus est et nubes, imber postea
Atque ex imbre frigus; ventus post fit, aer denuo.

Democritum etiam apud Clementem in Protreptico (p. 45. ed. Sylb.) adducit vir summus· ἐνταῦθα ὃ νῦν ἠέρα καλέομεν οἱ Ἕλληνες, πάντα διαμυθέεται, καὶ πάντα αὐτὸς

οἶδεν καὶ δίδοι, καὶ ἀφαιρέεται, καὶ βασιλεὺς αὐτὸς τῶν πάντων. *Butler.*

305.

— μὴ παρασπίστης ἐμοί.
Εἴη μὲν οὖν, μήτ' ἔγγος, ὅςτις μὴ φίλος
Τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, μήτε τιμᾷ τὸ πρέπον.

Haec in verſus digeſſit Grotius, et ſic vertit:

non adſtet mihi
Nec ſit propinquus, quisquis huic tali viro
Non eſt amicus, nec quod eſt rectum colit.

Apud Ariſtidem Tom. III. p. 485. legitur μὴ μὲν οὖν ἐμοί γε, κατ' Αἰσχύλον μή μοι παρασπίστης, μήτ' ἐγγὺς εἴη ὅςτις μὴ φίλος τῷ ἀνδρὶ τούτῳ μηδὲ τιμᾷ τὰ πρέποντα. In tertio verſiculo, prout a Grotio et Stanlejo digeruntur, incommodum hiatum ſenſit Pauw. ut et Heath. qui ſic reſingit:

μή μοι παρασπίστης εἴη
Μηδ' ἐγγύς, ὅςτις ἀνδρὶ μὴ τούτῳ φίλος
* * * * μηδὲ τιμᾷ τὸ πρέπον.

Hiatum ſuſtulit Bothius legendo: Ἔστ' ἀνδρὶ τούτῳ. Sed omnes Aeſchylo obtruſerunt, quae revera ſunt Ariſtidis. Nihil ex his ad Aeſchylum pertinere judico, praeter illa:

— μητ' οὖν παρασπίστης ἐμοὶ
Μήτ' ἐγγὺς εἴη —

Reliqua ſunt Ariſtidis, qui ſimili modo ſua cum Aeſchyleis commiſcuit in fragm. * * * ubi vide locum a nobis allatum. *Butler.*

306.

Apud Ariſtophanem in Ranis poſtquam Bacchus apud inferos Aeſchylum cum Euripide comparans utrumque ſingulos verſus pronuntiare juſſerat, eorumque lancibus

impositorum pondus examinaverat, inde a v. 1458. aliam viam ingreditur, declaratque se uter eorum civitati aliquid utile suaserit, eum secum abducturum. Primum igitur quaerit quid uterque de Alcibiade sentiat:

Πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον
Γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τίνα;
Ποθεῖ μὲν ἐχθαίρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν.
Ἀλλ' ὅ,τι νοεῖτον, εἴπατον τούτου πέρι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
Βραδὺς πέφυκε, μάλα δέ γε βλάπτειν ταχύς,
Καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὖ γ', ὦ Πόσειδον! Σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν
[Μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν]
Ἢν δ' ἐκτραφῇ τις τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νὴ τὸν Δία, τὸν Σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω.
Ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.

Hic primum optimo jure versum:

Μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν

Brunckius ut ſpurium ejecit, eique prudenter Invernizzius ſuffragatur, quamquam eundem verſum in codice ſuo invenerat. Brunckius vero eum in tribus ſuis codd. afuiſſe confirmat. Idem tamen eum a Plutarcho in Alcibiade cap. 16. omiſſum eſſe contendit. At in omnibus Plutarchi vitarum, quas conſuluimus, editionibus hic verſus apparet, contra antecedens omittitur:

Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.

Scholiaſtes Ariſtophanis verſum *μάλιστα μὲν λέοντα* — ſic explicat: *μάλιστα μὲν μὴ ἀνατρέφειν φρόνημα ἔχοντα· ἐὰν δὲ ἀνατρέφῃ, μὴ ἐρεθίζειν, ἀλλὰ τιθασσῶσαι. Ὥστε ὁ μὲν Εὐριπίδης συμβεβούλευκε μὴ δέχεσθαι· ὁ δὲ Αἰσχύλος τοιαύτην τινα διάνοιαν, ἢ μὴ καταδέξασθαι, ἢ καταδεξαμένους τροποφορεῖν. Ἔν τισι δὲ μετὰ τὸ πρῶτον* *) *παρήγαγε γράφεται* **), *ὥστε εἶναι τὸν μὲν πρῶτον ὁμολογουμένως Αἰσχύλου· τὸ δὲ ἑξῆς ἄδηλον τινος*, (i. e. ut cujus perſonae ſint reliqui verſus *μάλιστα μὲν* — *Ἢν δ' ἐκτραφῇ τις* — non conſtet.) *Ἢ γὰρ Εὐριπίδης δίς ἐστιν ἀποφηνάμενος· ἢ ὁ Διόνυσος ἀντακούων ἐκείνου αὐτὸς ἢ λέγων καὶ ταῦτα ἐπεξεργαζόμενος τὸ παρ' Αἰσχύλου λεγόμενον ἢ ὁ χορός. Ἔν τισι* (in quibusdam exemplaribus) *ἑνὸς* (nempe unius Aeſchyli) *ἐστι τὰ τρία, τοῦ Αἰσχύλου πρῶτον μὲν* (ſcil. verba *οὐ χρὴ λ. σκ. ἐν πόλει τρέφειν*) *ἀποφατικῶς λέγοντος; τὰ δὲ ἑξῆς δύο μαλακώτερον ὑποτιθεμένου.* Suidas: *Οὐ χρὴ — Μάλιστα μὲν — Ἢν δ' ἐκτραφῇ τις — ὑπηρετεῖν. Ἀριστοφάνης. Αἰσχύλος δὲ δὲ λέγει περὶ Ἀλκιβιάδου: Μὴ ἀνατρέφειν φρόνιμον· ἐὰν δὲ ἀνατρέφῃ, μὴ ἐρεθίζειν ἀλλὰ τιθασσεῦσαι. Ὥστε ὁ μὲν Εὐριπίδης συμβεβούλευκε μὴ δέχεσθαι· ὁ δὲ Αἰσχύλος*

---

*) i. e. poſt verſum primum *οὐ χρὴ λεόντος σκυμνὸν ἐν πόλει τρέφειν.*

**) Haec ſenſum non habent, niſi forte ſcripſit Scholiaſtes: *παράγραφος γράφεται*, h. e. ſignum, quo indicabatur novae perſonae ſermonem incipere.

τοιαύτην τινὰ διάνοιαν μὴ καταδέξασθαι, ἢ καταδεξάμενον τροποφορεῖν· Ὁ δε Διόνυσος πρὸς τάδε Φησί· Δυσκρίτως μὲν γ' ἔχω. Σοφῶς γὰρ εἶπεν· ὁδ' ἕτερος σαφῶς. Σοφῶς μὲν Αἰσχύλος; σαφῶς δ' Εὐριπίδης. Idem repetitur apud Suidam v. Σκυμνός. Valerius Maximus VII. 2, 7. *Aristophanes* quoque altioris est prudentiae praeceptum, qui in comoedia introduxit remissum ab inferis Atheniensem *Periclem*, vaticinantem, *non oportere in urbe nutriri leonem; sin autem sit alitus, obsequi ei convenire. Monet enim, ut praecipuae nobilitatis et concitati ingenii juvenes refrenentur; nimio vero favore ac profusa indulgentia pasti, quo minus potentiam obtineant, ne impediantur; quod stultum sit et inutile, eas obtrectare vires, quas ipse foveris.* Ego vero mihi persuadere non possum hos versiculos inter fragmenta ex Aeschyli tragoediis referenda esse, non magis quam ille Μισῶ πολίτην etc. e quadam Euripidis tragoedia petita esse, verba potius sunt ab Aristophane conficta et Euripidi atque Aeschylo tributa.

307.

Θάρσει· πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνον.

Animaequus esto; summus haud durat dolor.

Grot.

Plutarchus de audiendis Poetis cap. XIV. Ἐπιῤῥητέον δὲ καὶ τῷ Αἰσχύλῳ·

Θάρσει· πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνον

ὅτι τοῦ τό ἐστι τὸ παρ' Ἐπικούρῳ θρυλλούμενον ἀεὶ καὶ θαυμαζόμενον· Ὡς οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσιν, οἱ δὲ χρόνιοι μέγεθος οὐκ ἔχουσιν. Ὧν τὸ μὲν εἴρηκεν ὁ Αἰσχύλος ἐναργῶς, τὸ δὲ τὸ εἰρημένῳ παρακείμενόν ἐστι. Εἰ γὰρ ὁ μέγας καὶ σύντονος οὐ παραμένει πόνος, οὐκ ἔστι μέγας ὁ παραμένων, οὐδὲ δυσκαρτέρητος.

308.

Ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκη,
Ποίη ξυνωρὶς τῆσδε καρτερωτέρα;

Justitia quoties copulata est robori
Hac esse biga quid queat valentius?

Grot.

Schol. a Valckenario laudatus in diss. de Scholiis in Homerum ineditis p. 131. ad Iliad. 541 et 542:

Κεῖται Σαρπηδὼν Λυκίων ἄγος ἀσπιστάων
Ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένει ᾧ

haec adnotavit: Ταῦτα γὰρ σώζει τὸ μὲν πόλιν καὶ οἰκήτορας τὸ δὲ ἀπεῖργον τοὺς πολεμίους. Αἰσχύλος·

Ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκας
Ποία ξυνωρὶς τῶνδε καρτερωτέρα;

τὴν δίκην δὲ προτάσσει (Ὅμηρος) τὶς μᾶλλον τῶν ἄλλων ἁρμόζουσαν βασιλεῖ.

309.

Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

Schol. ad Aristoph. Nubes v. 1128.

Diogenianus Proverb. IV. 35. Et Suidas: Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργούντων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. Steph. Byzant. in v. Αἴγυπτος τὸ ἐθνικὸν, inquit Αἰγύπτιος ὡς ἔχει τὸ Ἰαμβεῖον:

Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

Καὶ Αἰγυπτιάζειν, τὸ πανοῦργα καὶ δόλια, καὶ ὕπουλα πράττειν.

310.

Οὕνεκ' ἐκεῖ ἄνθεα λειμώνια.

Ad Ariftoph. Nub. v. 1367. ubi Strepfiades filium fuum carmen aliquod Aefchyli recitare jubet his verbis:

Ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν ἀλλὰ μυῤῥίνην λαβόντα
Τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι· καθ' οὗτος εὐθὺς εἶπεν
Ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς
Ψόφου πλέων, ἀσύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν.

haec adnotavit Scholiaftes: Μυῤῥίνης γὰρ κλάδον κατέχοντας ᾖδον τὰ Αἰσχύλου· ὥσπερ τὰ Ὁμήρου μετὰ δάφνης. Παρὰ τὸ Αἰσχύλου·

Οὕνεκ' ἐκεῖ ἄνθεα λειμώνια.

Bothius refcripfit οὕνεκ' ἐκεῖ γ' ἄνθεα λειμώνια anapaefticum metrum expleturus.

311.

Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

Ad Ariftoph. Ran. v. 716:

Τὴν πόλιν καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

Scholiaftae haec eft adnotatio: Δίδυμός φησι παρὰ τὸ Αἰσχύλου·

Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

Θέλει δὲ εἰπεῖν· καὶ ταῦτα ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις.

312.

Οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνήρ.

Neque populus neque vir amicus.

Citat Euftathius ad Iliad. Z. 262.

313.

— εἷλκον
Ἄνω λυκηδὸν, ὥστε διπλόοι λύκοι
Νέβρον φερούσι.

sustulerunt
Sursum instar lupi, quo modo duo lupi
Hinnulum ferunt.

Eustath. ad Iliad. N'. p. 927.

Versus probante Heathio sic digerit Pauwius:

Εἷλκον δ' ἄνω λυκηδόν, ὥστε διπλόον
Λύκοι νέβρον φέρουσι.

314.

Πότερα γυνή τις Αἰθίοψ φανήσεται.

Utrum mulier aliqua Aethiopica apparebit.

Eustath. ad Odyss. Δ. p. 484. Αἰθιόπια γοῦν φωνὴν Αἰσχύλος λέγει, καὶ Πότερα γυνή τις Αἰθίοψ φανήσεται. Haec fragmenta Pauwius ex eodem Aeschyli loco deprompta putabat; rectius vero Butlerus separavit.

315.

Λεοντοχόρταν βούβαλιν νεαίτερον.

Leones cibum bubalum tenellum.

Eustath. ad Odyss. I'. 220.

316.

Ὡς λέγει γέρον γράμμα.

Sicut ait vetus scriptura.

Id. ad Odyss. X'. 184. cf. Valckenaer. ad Euripidis Phoenissas v. 103. „Hesych. Γέρον: ἐπὶ μὲν τοῦ ἐντίμου, κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας· γέρας γὰρ ἡ τιμή, ἐπὶ δὲ

τῆς ἡλικίας ὦ γέρον. Ad quem locum Sopingius. Odyss. Χ'. 184. γέρον σάκος i. e. vetus. Sed semel ita locutus est Aeschylus λέγει γέρον γράμμα. Et Sophocles, γέροντα βουλεύεις i. e. ἀρχαῖα Eustath." Haec ille. *Stanl.*

317.

— διαβρέχεις τἀρτύματα.

In condimenta maceras.

Athenaeus Deipnos. Epit. Lib. II. c. 77. ὅτι ἀρτύματα εὔρηται παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίαξιν· καὶ βορᾶς ἀρτύματα; καὶ παρ' Αἰσχύλῳ· διαβρέχεις τἀρτύματα.

318.

Εἶτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυν.

Athenaeus Deipnos. XIV. 5. hunc locum affert exempli caussa, quum Musicos a veteribus Graecis honoris caussa σοφίστας appellatos esse dixisset. Haec sic interpretatur Pauw. ut quamvis σοφιστὴς ille *male pulsaret* pulchra tamen esset modulatio. Mendam subesse sensit Heathius, quum prima in καλὸς apud Atticos semper brevis sit, itaque commate post σοφιστὴς posito rescripsit κᾆτα. Sed quis non videt legendum κάρτα? Καλὰ παραπαίειν *bene male errare* nemo potest. Κάρτα παραπαίειν *valde aberrare* facillimum est. Similis est phrasis apud Aeschylum Agamemn. v. 1215:

Ἀλλ' ἦν σοφίστης κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν.

Hactenus Butlerus, cujus emendatio satis speciosa est, nimirum si ironice hunc musicum σοφιστὴν ab Aeschylo dictum putemus; ut nos diceremus: *das war ein Virtuose, der viel falsche Griffe that.*

319.

Ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον
Τόνδ' ἐν γναθοῦντι κριβάνῳ θήσω. Τί γὰρ
Ὄψον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτιον;

Ego porcum opimum lactatu
Hunc in crepitante furno ponam. Quod enim
Obſonium hoc fuerit praeſtantius hominibus?

Athen. Deipnoſ. IX. 17.

Horum verſuum duo priores ſcribentur in antiquis varie:

Ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον
Τὸν δ' ἐν νοθοῦντι κριβάνῳ θήσω.

In aliis ἐνθηλούμενον. Nec peccaverit fortaſſe, qui εὐθηλήμονα, ut in illo veteris poëtae ap. Suidam in Εὐθηλήμονα. Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον. Invenimus etiam in optimis codd. ὀνθυλούμενον, quod non eſt abſurdum ſi leviter emendatur. Nam ὠνθυλευμένον fuerit ſcribendum, ut in aliis horum librorum non paucis locis. Vide lib. I. c. 4. Vix putem ὀνθυλοῦν dixiſſe Aeſchylum pro ὀνθυλεύειν· quod tamen ſi admittimus, νοθοῦντα κρίβανον tueri licet ſequente verſu, et interpretari *falſum furnum*, vas teſtaceum, quo inverſo uſus loco furni. Sic videtur appellare. Νοθόω ſive νοθέω nove pro νοθεύω. Sed vocem hanc pro depravata habuit auctor Epitomae quum cetera reſcriberet. *Caſaubonus.*

Ut Epigrammatiſta apud Suidam εὐθηλήμονα μόσχον ſic Aeſchylus apud Athenaeum lib. IX. p. 375. χοῖρον εὐθηλούμενον·

Ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον
Τόνδ' ἐν γναθοῦντι κριβάνῳ θήσω, τί γὰρ
Ὄψον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτιον.

Ita ſcribendus iſte locus, in quo magnus Caſaubonus fruſtra laboravit. Aeſchylus Choëph. 323:

φρόνημα τοῦ
Θανόντος οὐ δαμάζει
Πυρὸς ἡ μαλερὰ γνάθος.

Ubi consulendus Scholiastes. Confer etiam Aeschyl. Prometh. 368. et Homer. in poematio, quod inscribitur ἡ κέραμις s. κάμινος v. 12:

Ὡς γνάθος ἱππείη βρύκει, βρύκοι δὲ κάμινος
Πάντ' ἐντόσθ' αὐτῆς κεραμήϊα λεπτὰ ποιοῦσα.

qui locus huc apprime facit. *Toup.* cur. noviss. ad Suidam p. 75.

Quas pro codicum MStorum varietatibus in v. εὐθηλούμενον citavit Casaubonus eae sunt doctorum virorum conjecturae; editam scripturam tuentur ambo nostri codices MSti tenentque alii Parisiensis libri teste Villebrunio. Pro corrupto νοθοῦντι recepi Toupii emendationem γναθοῦντι in *crepitantem furnum;* nempe ut *crepitare* dicimus *ignem*, a γνάθος *maxilla*, proprie *crepitare dentibus.* — In *testa calente ponam* interpretatus erat *Dalecampius* cum *Natali*, qui in *calentem furnum*, quasi τὸν δ' ἐν αἴθοντι κριβάνῳ legissent, quod percommodum foret, si ferret metri ratio. De voc. βέλτιον v. 3. monuit Fiorillo Obss. in Athen. p. 38. ex Aeschyli usu mutandum in βέλτερον videri. *Schweighaeuser.* ad Athen. Deipnos. IX. 17. Animadv. Tom. V. p. 57.

Pro βέλτιον prosodiae causa βέλτερον legendum esse monuit etiam censor Hecubae Euripidis a Porsono editae in *Monthly Review* August 1799. pag. 139.

320.

Λευκός; τί δ' οὐχί; καὶ καλῶς ἠψευμένος
Ὁ χοῖρος. Ἕψου, μηδὲ λυπηθῇς, πυρί.

Athenaeus ibid. hoc fragmentum affert, statim post illud superius. „Hi versus sic veluti prosa oratione scripti vulgo legebantur: Λευκός· τί δ' οὐχί (in Ed. Ven. et

Baſ. etiam poſt Λευκὸς nulla diſtinctio) *καὶ ἠφευμένος ὁ χοῖρος ἕψου μηδὲ λυπηθεὶς πυρί.* Dein monuit Caſaubonus: „duos verſiculos ſine controverſia debes concipere:

> Λευκός; τί δ' οὐχί; καὶ καλῶς ἠφευμένος
> Ὁ χοῖρος. Ἕψου μηδὲ λυπηθῇς (aut λυπηθείης) πυρί.

Errant magnopere, qui offenſi probæ voce ἠφευμένος nihili verbum ἠφειμένος, eo quidem ſenſu, quem afferunt ſcribi voluere. [ἀφειμένος voluerat Dalecampius, eamque vocem ſignificare ait *adoleſcentem qui pubertatem exceſſit.*] Notiſſima Graecis vocabula εὕειν et ἀφεύειν, pro *igne torrere.*" — Ἀφεύειν i. e. ὄπτειν, ἐμπυροῦν, καίειν *adurere* et praeſertim *pilos adurere*, quod fit *porcello mactato.* Vid. Ariſtoph. Theſmoph. v. 216 et 236 ſq. ed. Brunck. Poſteriori verſu uterque Cod. MS. λυπηθῇς habet. Pro ἕψου malis ἕψε cum *Corayo* in Notis MStis, ubi ſimul et uſum verbi ἠφευμένος de porcello cui deuſtulatae ſunt ſetae ex Ariſtophane obſervavit vir doctiſſimus, et hanc adnotationem adjecit. „Quod ſequitur λυπηθῇς (ex emend. Caſaub.) declarandum eſt ex Neo-Graecorum lingua, *ne parce*, ideo et ἀλύπητα adverbium ipſis uſurpatur ſaepe loco ac ſenſu τοῦ ἀφειδῶς." *Schweighaeuſer* ad Athenaei l. l. p. 57.

Villebrune hunc locum ſic inter duas perſonas diviſit et Gallice vertit:

> A. Quoi? un blanc (cochon)? B. Pourquoi non? Et même rôti comme il faut. A. Faites le cuire enbouillant, *et non rôtir au feu. Ne prenez cependant pas mal cet avis.*

321.

> Θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὑὸς
> Ἣ πολλά γ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακὰ
> Δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω.

Athenaei Deipnoſ ibid.

Sacrificans porcum istum illius ipsius suis
Quae multis aedes affecit damnis
Et quatiens et evertens sursum deorsum omnia conturbavit.

Notanda Toupius inquit, (Emend. in Suid. P. III. (p. 286. Vol. II.) vox τύρβα, quam non alibi se legisse meminit doctissimus animadversor. Idem τύρβα, et σύρβα. Hesychius: Σύρβα, μετὰ θορύβου. Zenobius Proverb. v. 1. 2. Συρβήνης χορός. Αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἀτάκτων χορῶν. Ἀπὸ τοῦ τινὰς τοῖς ὑσὶν ἐπιφωνεῖν σύρβα.

In versu secundo Porsonus not. ad Toupii Emend. in Suid. (Vol. IV. p. 477.) corrigendum censet:

Ἦ πολλὰ μ᾽ ἐν δόμοισιν εἴργασται κατά.

322.

Ποῦ δ᾽ ἐστὶν Ἀργοῦς ἱερὸν αὔδασον ξύλον;

Hoc fragmentum citat Philo Judaeus in libro quod omnis probus liber, ubi p. 886. D. Argonautas laudat, quod neminem nisi liberum inter navales socios receperint, inprimis Jasonem, quod neminem servum passus sit navem suam ascendere. Ἄγαμαι καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν οἳ σύμπαν ἀπέφηναν ἐλεύθερον τὸ πλήρωμα, μηδένα μήτε τῆς ἰδίας ἀναγκαίας ὑπηρεσίας προσέμενοι δοῦλον, ἀδελφὸν ἐλευθερίας λειτουργίαν ἐν τῷ τότε ἀσπασαμένων, εἰ δὴ καὶ ποιηταῖς προσέχειν ὅσιον. Διὰ τί δὲ οὐ μέλλουσιν; παιδεύεται γὰρ οὗτοι γε τοῦ συμπάντος βίου καθάπερ ἰδίᾳ γονεῖς παῖδας καὶ οὗτοι τὰς πόλεις δημοσίᾳ σωφρονίζουσιν· οὐ δὴ ἀργοναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἐπέτρεπεν ἐπιβαίνειν οἰκέταις μεμοιραμένη καὶ ψυχῆς καὶ λογισμοῦ φύσις οὖσα φιλελεύθερος, ὅθεν καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐπ᾽ αὐτοῖς εἶπε·

Ποῦ δ᾽ ἐστὶν Ἀργοῦς ἱερὸν αὔδασον ξύλον.

Ex hoc loco patet Philonem Aeschyli versiculum de navi Argo sic intellexisse, ut sanctitatis epitheton ad id quod

de ſervis omnibus ab ea excluſis narraverat, referret. Aliter vero accepit Butlerus, qui monet ad hoc fragmentum reſpexiſſe Hyginum Poet. Aſtron. II. 37. his verbis: *Homerus hunc eundem locum Pagaſas in Theſſaliae finibus eſſe demonſtrat; Aeſchylus autem, ut nonnulli ajunt, a Minerva quandam materiam loquentem eodem eſſe conjunctam.* Notum eſt enim in fabulis de expeditione Argonautarum, hanc quoque fuiſſe, qua traderetur Minervam e quercu Dodonaea tabulam huic navi inſeruiſſe, quae ipſa quoque interdum loqui coeperit et vaticinia ediderit. Hinc Butlerus pro αὔδασον *eloquere*, ſcribendum opinatur αὐδάσον *reſponſurum*, ſ. *vocale*. Sed haec nimis incerta ſunt. Ceterum vid. in lexico Aeſchyleo v. Ξύλον.

323.

Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον.

Strabo lib. VIII. c. 3. καὶ Ἀλκμὰν δέ·

Κύπρον ἱμερτὰν λιποῦσα καὶ Πάφον περίῤῥυτον.

Καὶ Αἰσχύλος·

Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον.

Poterat eſſe pars Trochaici tetrametri. Ὦ Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον. Nolim enim ſejungere ut unus ſenarius in Κύπρου exeat, altera a Πάφου incipiat. Citatur etiam ab Euſtathio ad Iliad. Β΄. p. 305. l. 34. *Butler.*

324.

Βοῦραν δ' ἱεράν τε καὶ κεραυνίας Ῥύπας.

Strabo VIII. c. 7. τῶν δὲ λοιπῶν πόλεων τῶν Ἀχαϊκῶν εἶτε μερίδων Ῥύπες μὲν οὐκ οἰκοῦντας· τὴν δὲ χώραν Ῥυπίδα καλουμένην ἔσχον Αἰγιεῖς καὶ Φαρεῖς· καὶ Αἰσχύλος δὲ λέγει που·

Βοῦραν δ' ἱεράν τι καὶ κεραυνίας Ῥύπας.

„Hunc verſum olim ſic vulgatum:

Βοῦραν θ' ἱερὰν καὶ κεραυνίας Ῥύπας.

ſic digerit Caſaubonus, ut trimetrum conſtituant:

Ἱερὰν τε Βοῦραν καὶ κεραυνίας Ῥύπας.

Pauwius autem e Choricis fortaſſe deſumpta eſſe exiſtimat, et ſic legenda:

1. Βοῦραν θ' ἱερὰν
2. Καὶ κεραυνίας Ῥύπας.

1. Anapaeſt. Monom. 2. Troch. hephthem. Sed et καὶ Βοῦραν ἱερὰν καὶ κεραυνίας Ῥύπας ſi legamus, transpoſitio epitheti vitabitur et ſenarium habebimus. Eundem locum reſpexit Photius in lexico. Ῥύπας (leg. Ῥύπας) Πόλις τῶν Ὠλενίων Ἀχαιῶν. Οὕτως Αἰσχύλος. *Butler.*

325.

Κύδιστ' Ἀχαιῶν, Ἀτρεως
Πολυκοίρανε, μάνθανε μου, παῖ.

Hos verſus recitat Euripides Ariſtoph. Ran. 1269. 1270.

326.

Εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι
Δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οὔγειν.

Hos quoque Euripides recitat Ariſtoph. Ran. 1273. 1274. Brunckius ad h. l. „εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι vertit Berglerus: *bona verba dicite apiarii.* Quid quaeſo apiariis rei eſt cum Dianae templo? Μελισσονόμοι ſunt Meliſſarum ſeu ſacerdotum Dianae praeſides. Mulieres fatidicas, quae in templis miniſtrabant μελίσσας dictas fuiſſe notum eſt."

327.

Ἥρα τέλεια, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

Juno jugalis Jovis uxor consors tori.

Schol. Pind. in Nem. X. 31.

328.

Μήτε κρωσσούς, μητ' οἰνηροὺς μηδ' ὑδατηροὺς λιπεῖν ἀφνεοῖσι δόμοισιν.

Neque uncos, neque vinaria nec hydrias in opulentis linquere domibus.

Julius Pollux Onomaſt. V. 4. Καὶ οἰνηρὸς θεραπών, παρὰ Ἀνακρέοντι· καὶ οἰνηρὸς παρὰ Κρατίνῳ·

Οὐδ' ὀξύβαφον οἰνηρὸν ἔτι κεκτήσεται.

Καὶ Αἰσχύλος·

Μήτε κρώσσους, μητ' οἰνηροὺς
Μηθ' ὑδατηροὺς λιπεῖν ἀφνεοῖσι δόμοισι.

Haec in Anapaeſtos ſic digerit Pauwius:

— μήτε κρώσσους
Μητ' οἰνηροὺς μηθ' ὑδατηροὺς
Λιπεῖν ἀφνεοῖσι δόμοισι.

ubi ſaltem ſcribendum erat λείπειν quod monuit Heath. *Butler.*

329.

Ὀξυγλυκίαν τ' ἄρα κοκκιεῖς ῥοάν.

Acidi mali punici grana decerpes.

Pollux Onomaſt. VI. 11.

Ὀξυγλυκεῖαν Pauw. metri cauſa et ſic Heath. qui pro τ' ſuum illud γ' hic etiam intrudit. Haud male divinavit Bothius haec eſſe verba Cereris ad Proſerpinam, et legendum:

Ὀξυγλυκεῖαν τ' ἄρα κοκκίζεις ῥοάν;

Sed ſic melius forte fuerit legere:

'Οξυγλυκεῖαν ἆρ' ἐκόκκιζει ῥοάν;

Eſt ni fallor fragmentum ex Eleuſiniis et poſſint eſſe verba cujusdam ad ἀμύητον cui ſacra communicanda erant. Unde leviori etiam mutatione legas:

'Οξυγλυκεῖαν ἆρα κοκκιεῖς ῥοάν;

Secunda in 'Οξυγλυκεῖαν ante γλ producitur. Sed nec praetermittendus eſt locus ipſe Pollucis: εἴποις δ' ἂν καὶ κοκκίσαι ῥοιὰν κατὰ 'Αριστοφάνην·

'Οξυγλυκίαν τ' ἆρα κοκκιεῖς ῥοάν.

Τουτὶ δὲ τὸ ἰαμβεῖον 'Αριστοφάνης οὐκ ἴδιον ὂν εἴρηκεν, ἀλλ' ὡς Αἰσχύλου. *Butler.*

330.

Σὺ δὲ σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι.

Pollux Onom. VII. 18. Ὅτι μέν τοι καὶ τρίμιτα εἰργάζοντο Αἰσχύλος διδάσκει φήσας·

Σὺ δὲ σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι.

331.

Λοῦταί γε μὴν λουτήριον αὐτὸ δεύτερον.
'Αλλ' ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων.

Jul. Pollux VII. 33. Αἰσχύλος δ' ἂν ἐοίκοι τὰ βαλανεῖα λουτήρια λέγειν·

Λοῦταί γε μὴν λουτήριον αὐτὸ δεύτερον
'Αλλ' ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων.

Ad hoc fragmentum haec ſcribit Pauw. „Perbene liber Falkenbergii Λοῦταί γε μὲν δὴ λοῦτρον αὐτὸ δεύτερον. Sic verſus alter optime cum hoc jungi poteſt: 'Αλλ' ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων. — Λούω *lavo*, λοῦτρον lavatio λοῦτρον λούειν, ut γάμον γαμεῖν, πομπὸν πέμπειν,

et alia id genus ſexcenta. quae Attici inprimis amaſſe dicuntur. Λοῦτρον λοῦται ἐκ μεγίστων λουτρίων." Haec ille, quicum facit Heath. Sed haud ſcio an melius forte ſcribatur Λοῦταί γε μὴν λοῦτρον τόδ' αὖ τὸ δεύτερον. *Butler.*

332.

Τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον.

Etymol. Magnum: Ἄρταμος, ὁ μάγειρος,

Ἢ γὰρ βέβηκε χεῖρας ἀρτάμων φυγών,

παρὰ τὸ διαρτάσαι ὅ ἐστι μερίσαι ἢ συναρμόσαι. Αἰσχύλος·

Τοσαῦτα κῆρυξ ἐξ ἐμοῦ διάρτασον.

Ἄρταμος οὖν ὁ διαρτῶν τὰ κρέα καὶ ἀρταμῆσαι, κρεονομῆσαι.

333.

Σπίδιον μῆκος ὁδοῦ.

Etymol. M. Δι' ἀσπίδεος] Κράτης λέγει ὅτι τινες μὲν ἀπὸ τοῦ α ποιοῦνται τὴν διαστολὴν,, ἵν' ᾖ δι' ἀσπίδεος πεδίοιο (Hom. Iliad. Λ. 753.) ἀσπίδα τὸ πεδίον εἰρηκότες, τουτέστιν ἐπιμήκους καὶ μακροῦ, ἢ πλατέος καὶ περιφεροῦς· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος, διὰ τὸ τὰ μακρὰ τῶν πεδίων καὶ εὐρέα περιφερῆ φαίνεσθαι, μηδενὸς ἄλλου ὁρωμένου τέρματος, ἀλλὰ τοῦ ὁρίζοντος ἀέρος. Ἄλλοι δὲ ἐκδέχονται οἱονεὶ τοῦ ἔχοντος πολλὰς ἀσπίδας ἐκ τῶν νεκρῶν, καθότι ἐπιφέρει — ἀνὰ τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες (Iliad. Λ. 754.) λέγων ἐν ᾧ τῶν ἀνῃρημένων αἱ ασπίδες ἔκειντο. Οἱ δέ φασι σπιδέος, πολλοῦ καὶ μακροῦ Καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις οὕτως ἔχειν τὴν λέξιν τίθεται· οἷον. Σπίδιον μῆκος ὁδοῦ· — καὶ Ἀντίμαχος· οὐδὲ σπιδόθεν προνοήσας, ἀντὶ τοῦ μακρόθεν καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀρίσταρχος· Κράτης δὲ προκρίνει τὴν δίχα τοῦ α γραφὴν καὶ Ζηνόδοτος· καί φησι, σπίδεος, τουτέστιν ἀσπόρου καὶ τραχέος καὶ μεγάλου. Κἀγὼ συγκατατίθεμαι τοῖς ἀνδράσιν, ὁρῶ γὰρ πολλὴν τὴν χρῆσιν παρὰ ἀρχαίοις.

334.

Θινὸς ἐμβολὰς ἁλός.

Etymol. M. p. 450. 34. Θὶς] τὸ θὶς ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν ἐστι· καὶ ἐπὶ τοῦ σωροῦ ὁμοίως ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν ἐστι — θινὶ φοινικόεντι — καὶ ἐπὶ τοῦ σωροῦ θηλυκῶς παρὰ Αἰσχύλῳ· θινὸς ἐμβολὰς ἁλός.

Nec Pauwius audiendus eſt, qui θινὸς ἐμβολὰς ὅλας, nec Heathius qui θῖνες· ἐμβολαὶ ἁλὸς legendum putabat. Neque vero opus erat, ut quum feminino genere apud Aeſchylum uſurpatum eſſe θὶς de acervo Etymologus dixiſſet, Epitheton quoque vel Articulum feminini generis adderet.

335.

Νεοκράτας σπονδάς.

Etymol. M. Κρήνη, ἡ πηγή· παρὰ τὸ ῥέω ῥήνη καὶ κρήνη. Ἢ ἔστι ῥῆμα κρῶ μονοσύλλαβον, συγκοπὲν ἐκ τοῦ κερῶ ὁ δηλοῖ τὸ ἐγχέειν· καὶ ὡς παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω γίνεται εἰρήνη, οὕτω κρῶ κρήνη. Καὶ νεοκράτας σπονδὰς Αἰσχύλος τὰς νεωστὶ ἐγχυθείσας. Καὶ Ὅμηρος· κέρασσε δὲ νέκταρ ἔρυθρον· ἀντὶ τοῦ ἐπέχεεν, οὐ γὰρ ὕδατι κίρναται τὸ νέκταρ.

336.

Ἰωνικὴν ῥῆσιν ἐκτείνας.

Athenaeus deipnoſ. XIII. 4.

Ἰωνικὴν ῥῆσιν, *Ionicum verbum* pro diſſoluto ac molli extulit Heſychius. Ἰωνικόν· τρυφερόν· ἐπὶ τούτου γὰρ ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ἴωνες. Unde et Horatianum illud Od. III. 6:

Motus doceri gaudet Ionicos.

Quod ex Ariſtophanis Concionatricibus deſumptum eſſe monet Hadrianus Junius, ubi anus ita loquitur v. 913:

Ἤδη τὸν ἀπὸ Ἰωνίας τρόπον τάλαινα κνησιᾷς.

Stanl.

Varie legi possint haec: vel

'Ιωνικὴν
῾Ρῆσιν * * ἐκτείνας

vel 'Ιωνικὴν ῥῆσιν τιν' ἐκτείνας. *Butler.*

337.

῞Ο,τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα.

Quicquid nunc in buccam venerit.

Plato de Rep. VIII. p. 563.

Petrus Victorius V. L. XI. 16. *Scribere quempiam quod in buccam venerit*, qui modus loquendi usurpatur non semel a Cicerone, valere *temere negligenterque id facere*, nec delectu ullo sententiarum habito notum est. Videtur autem derivatum hoc esse a Graeco sermone. Plato enim de Republ. lib. VIII. id usurpat, qui tamen quasi auctorem ejus appellat, et unde fluxerit, ostendit, ita scribens: Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὅ,τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα. Sed etiam Plutarchus, in commentario, quem inscripsit, 'Ερωτικόν. Quum enim multum de vi ejus perturbationis disputatum esset, ait, ὃ τοίνυν ἐν ἀρχῇ καιρὸν εἶχε ῥηθῆναι μᾶλλον οὐδὲ νῦν· ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα κατ' Αἰσχύλον, ἄριστον ἰάσειν μοι δοκῶ. Dionysius vero Halicarnassus in eadem sententia explicanda, non στόμα sed γλῶσσαν ait in libro de compositione verborum. Εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν, ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν; μήδε εἰκῇ συνθέσειν τὰ προςτυχόντα ἀλλήλοις· qui tamen et ipse non suis sed alienis poeticisque verbis in sensu animi sui exponendo usus est. Poetae namque verba illa esse nullo negotio intelligitur. Praeterquam quod eadem usurpat, non citato sane auctoris nomine, poetae tamen esse significans Athenaeus Deipnos. V. quo loco Platonem negligentiae insimulat, quod multa peccarit in scriptis suis contra rationem tem-

porum. Verba ipsius haec sunt: Ὅτι δὲ πολλὰ ὁ Πλάτων παρὰ τοὺς χρόνους ἁμαρτάνει δῆλόν ἐστιν ἐκ πολλῶν. Κατὰ γὰρ τὸν εἰπόντα ποιητὴν ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔλθῃ, τοῦτο μὴ διακρίνας γράφει. An autem haec Aeschyli sint, eundemque locum tres hi Graeci scriptores intellexerint, non affirmaverim, ut de posterioribus duobus non dubito. — Haec ille. *Stanl.* Praeter Plutarchum in Amatorio p. 763. B. qui scribit ἐπεί γ' οὖν ἦλθεν ἐπὶ τὸ στόμα κατ' Αἰσχύλον; ad hoc dictum respexit etiam Themistius Orat. IV. in Constant. p. 52. B. καὶ οὖν ἐπειδὰν, κατ' Αἰσχύλον νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα ὃ πάλαι ἐχρῆν. — *Butler.*

338.

Ἄλλον ἄλλῃ πρὸς πόλει τεταγμένον.

Plato de Republ. lib. VIII. p. 550. C.

339.

— κάπηλα προςφέρων τεχνήματα.

Etymolog. M. Κάπηλος ὁ μεταβόλος καὶ οἰνοπώλης παρὰ τὸ χέειν τὸ πηλὸν ἤγουν τὸν οἶνον. Τινὲς οἴονται ἓν ἀνθ' ἑνὸς εἶναι· οἷον ἐν τῷ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται.

Ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν. Ὁ μέν τοι οἶνος οὐκ ἔστι πηλός· πόθεν δὲ ἐν τῷ καπήλῳ ὁ οἶνος ἔγκειται; καὶ γὰρ ἕτερόν ἐστιν οἰνοπώλης, καὶ ἕτερον καπηλεῖον. Καθόλου γὰρ τοὺς πωλοῦντάς τι καπήλους ἔλεγον. Ὁ δὲ Αἰσχύλος δόλια πάντα καλεῖ κάπηλα· κάπηλα προφέρων τεχνήματα. Legendum erat προςφέρων, quod vix monito opus est; idque vidit Heath. Προφέρων tamen habet etiam Suidas in Κάπηλος. *Butler.*

340.

Πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου
Αὐτός σε χράναι Ζεὺς καταστάξας χεροῖν.

Euſtathius ad Iliad. T. p. 1185. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ· Πρὶν ἂν παλαγμοῖς κ. τ. λ. De ritu ipſo lectores ad Eumenid. v. 770. remittit Pauw. et pro παλαγμοῖς legit σταλαγμοῖς, locum etiam ex Aeſchyli Ixione deſumptum putat. Sed παλαγμοῖς tuetur Porſon. ad Oreſt. v. 909. et χράνῃ legit non χράναι. *Butler.*

341.

Ὃς εἶχε πώλους τέτταρας ζυγηφόρους
Φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας.

Euſtath. in Iliad. Σ'. 494. Αὐλωτοῖσιν] Καὶ δίαυλος καὶ αὐλὸς κατὰ Παυσανίαν τὸ στάδιον. Αἰσχύλος δέ φησι καὶ τὴν τάφρον αὐλῶνα, ἔνθα καὶ φιμοὺς λέγει αὐλωτούς, διὰ τὸ κώδωνας, φησί, προσῆφθαι αὐτοῖς, οἷς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι, ὡς φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο· γράφει οὖν οὕτω·

Ὃς εἶχε πώλους etc.

342.

Σχελίδας.

Schol. Ariſtoph. ad Equites v. 361. Σχελίδας· Βοὸς πλευρά. Ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικά, ὡς Αἰσχύλος.

343.

Κραναά.

Schol. Ariſtoph. ad Acharn. v. 75. Ὦ Κραναὰ πόλις] Τοῦτο τέτραπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. Καὶ Αἰσχύλος γάρ, καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει. Ex h. l. colligitur Κραναὰ πόλις potius dixiſſe Aeſchylum, de Athenis ſcil. agentem. *Butler.*

344.

Ψίλης.

Schol. Homeri Venet. ed. Iliad. E'. 9. p. 128. Τὰ εἰς ης δισσύλλαβα ὀξύτονα, ἓν ἔχοντα σύμφωνον, εἰς ους περιοῦται, κατὰ τὴν γενικήν, σαφοῦς. πρηνοῦς, προλοῦς, ψραδοῦς, ψραδέος νόον ἔργα. Τοιαύτη ἄρα ἐγίνετο καὶ ἡ προκειμένου ὀνόματος (Δάρης) κλίσις. Περὶ δὲ τοῦ Ψιλῆτος παρ' Αἰσχύλω καὶ τοῦ Κουρῆτες τ' ἐμάχοντο, καὶ τοῦ κριτὴς ἐν τοις περὶ ὀνομάτων ἀποδώσομεν τὸν λόγον. Eadem fere habet Euſtath. in Iliad E'. p. 515. l. 10. *Butler.*

345.

Ἐν διῤῥυμίᾳ πῶλοι.

Exſtat. ap. Euſtath. in Iliad. Θ. p. 706. legendum:

ἐν διῤῥυμίᾳ
Πῶλοι — — .

Butler.

346.

Σπίδιον πέδιον.

Hoc occurrit ap. Euſtath. in Iliad. Λ. p. 882. Verba ejus ſunt: καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλῳ σπίδιον πέδιον ὅ ἐστι μακρὸν κατὰ τοὺς παλαιούς. cf. ſupra Fragm. 333.

347.

Στομίς.

Verba ſunt Euſtath. ad Odyſſ. E'. v. 313. p. 1538. Ἔνθα (ἐν Ἰλιάδι) ὡς ἐπὶ πολύ, λέξις ἱππικὴ τὸ ἐλάσειν. Ὅθεν ἀνήλατός φησι παρὰ Ἀνακρέοντι ὁ ἀπειθής. Ἀπὸ ὑποζυγίων· ὥσπερ καὶ στόμις παρ' Αἰσχύλῳ, ὁ ὥσπερ στόματι ἀντερείδων χαλινοῖς; quod nos Anglice dicimus *Hardmouthed.* (Germ. *hartmäulig*). *Butler.*

348.

Μυχθίζειν.

Eustathius ad Iliad. Δ. p. 440. ad Odyss. Ω'. 415. Hoc vero fragmentum forsan ad Prom. Vinct. v. 742. pertinet. *Butler.*

349.

Αἴνηθος.

Stephanus de Urb.

350.

Πάτερ Θέοινε, Μαινάδων ζευκτήριε.

Harpocration v. Θεοίνιον· Τὸν γὰρ Διόνυσον Θεοίνιον ἔλεγον, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος, καὶ Ἴστερος ἐν πρώτῳ Συναγωγῶν. Versum integrum conservavit Tzetzes ad Lycophr. v. 1247. Θέοινος ὁ Διόνυσος, ὡς θεὸς οἴνου εὑρετὴς ὡς καὶ Αἰσχύλος φησι.

Πάτερ Θέοινε, Μαινάδων ζευκτήριε.

Pertinet fortasse ad Xantrias, aut aliquam ex iis tragoediis quae Bacchi res gestas tractabant.

351.

Ἄστομον ἵππον.

Pollux Onomast. II. 4. Ἄστομον δὲ ἵππον Αἰσχύλος εἴρηκε τὸν τραχύν. cf. Fragm. 735. *Butler.*

352.

Λάλησις et ἀπεριλάλητος.

Pollux ibid. II. 4.

Suid. Ἀπεριλάλητον ἤτοι οὐκ εἰδότα λαλεῖν; ἢ οἷον οὐκ ἄν τις περιλαλήσοι.

353.

Πέλυτρα.

Idem II. 40. περὶ τοῖς ποσὶ πίλοις. Hoc referri debet, ni fallor, ad Φοινίσσας quod monuit etiam Pauw. *Butler.*

354.

Κύραξ, Ἁρπύια, Χάρων, Λυκίτας.

Pollux V. 5.

Nomina canum Actaeonis. Hoc fragmentum ex tragoedia *Actaeone* petitum esse recte monuit *Butlerus.*

355.

Καταφαγάς.

Pollux VI. 7. Παμπόνηρος δὲ ὁ παρὰ τῷ Μυρτίλῳ τῷ κωμικῷ καταφαγάς, εἰ καὶ Αἰσχύλος ἐχρήσατο.

356.

Ἡμίοπον αὐλόν.

Idem VI. 37.

357.

Νίπτρα.

Idem VII. 40. Hoc ad Sisyphi Fragm. 1. (h. ed. 206.) remittit Pauw. recte, ni fallor; nam verba Pollucis sunt: τὸ δὲ τῶν ποδῶν νίπτρον, νίπτρα μὲν Αἰσχύλος.

358.

Ἀλαβαστροφόρον.

Pollux VII. 33. Καὶ τὰς ἀλαβάστρους φέροντα Αἰσχύλος εἴρηκεν ἀλαβαστροφόρον. Vide Callimachum in Lavacrum Pallados et Criticos in Matth. Evangel. XXVI. 7. *Stanl.* De hoc vocabulo vid. Lex. Aeschyleum. Alabastrites lapis cavabatur ad vasa unguentaria in minis, deinde etiam ad potoria.

359.

῞Οδ' ἐστὶν, ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος
Γελωτοποιὸν, τὴν κάκοσμον οὐράνην,
῎Ερριψεν οὐδ' ἥμαρτε. Περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
Πληγεῖσ' ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη,
Χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί.

Hic est, qui aliquando in me telum
Ridiculum, male olentem matulam
Conjecit nec aberravit; ad meum enim caput
Allisa, tractaque est in testas parvulas
Diversum quid ab unguentorum vasis spirans mihi.

Athenaeus Deipnos. Epit. lib. I. c. 30. Τῶν δ' ἄλλων ποιητῶν ἔνιοι τὰς καθ' αὐτοὺς πολυτελείας καὶ ῥαθυμίας ἀνέπεμπον ὡς οὔσας καὶ κατὰ τὰ Τρωϊκά. Αἰσχύλος οὖν ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι. Λέγει γοῦν

῞Οδ' ἐστιν — — (etc. ut supra.)

Καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχαιῶν συνδείπνῳ·

Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κακόσμον οὐράνην
῎Ερριψεν οὐδ' ἥμαρτε. Περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
Κατάγωται τὸ τεῦχος, οὐ μυροῦ πνέον,
Ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο.

Aeschyli fragmentum ut mihi videtur ad *Cabiros* pertinet, cf. ejus tragoediae fragm. III. [supra fr. 85.] quod cum iis conspirat quae ad h. l. scribit Athenaeus l. l. Eundem locum citat Eustath. ad Odyss. P'. p. 1288.

360.

Ὀστέων στέγαστρον.

Pollux X. 45. Καὶ στέγαστρον δὲ ὅς τις ἐθέλει ὀνομάζειν, ἥπερ ἡ πολλὴ χρῆσις τὴν στεγαστρίδα διφθέραν τὸν σκύτινον, τοῦτον χιτῶνα, καταφεύγεται ἐπὶ τὸν Αἰσχύλον εἴποντα ὀστέων στέγαστρον.

Vid. Lexic. Aeschyl. v. Στέγαστρον.

361.

Αὐτορέγμονος πότμου
Ἑαυτορέγμονος.

Hesychius: Αὐτορέγμονος πότμου ὅσον ἑαυτὸν ἔρεξε· καὶ κατευθὺς ἑαυτορέγμονος, παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα. Αἰσχύλος. Salmasius h. l. sic legendum ac distinguendum censuit: Αὐτορέγμων ἑαυτῷ ἐργαζόμενος. Αὐτορέγμονος πότμου ὃν ἑαυτῷ ἔρεξε κατευθὺς αὐτορέγμονος, παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα. Contra Pauwius: „Legendum: Αὐτορέγμονος πότμου, ὅσον ἑαυτὸν ἔρεξε καὶ κατευθὺς ἑαυτορέγμονος παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα. Hoc ab ὀρέγειν deducit Grammaticus hic praecedens αὐτορέγμων a ῥέζειν deducit Grammaticus alius et ut loca ita et auctores sunt diversi." Butlerus vero legendum arbitratur Αὐτορέγμονος πότμου· ὅσον (vel ὃν) ἑαυτὸν ἔρεξε. (Καὶ κατευθὺς ἑαυτορέγμονος παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα) Αἰσχύλος. Delendum itaque putat e fragmentis Aeschyli v. ἑαυτορέγμονος.

Vid. Lex. Aeschyleum v. αὐτορέγμων.

362.

Ἐδανοῖς.

Hesychius: Ἐδανοῖς, βρωσιμοῖς. Αἰσχύλος.

363.

Λέαινα ἠριγένεια.

Hesychius: Ἠριγένεια, ἡ τὴν ἡμέραν γεννῶσα, ἢ τῷ ὄρθρῳ ἢ τῷ ἦρι γενομένη· Καὶ παρ' Αἰσχύλῳ, ἡ λέαινα Ἠριγένεια, ἡ ἡ ἐν τῷ ἀέρι τίκτουσα, ἢ ἡ ἐν τῷ ἔαρι. Heinsius ultima verba sic legenda censebat: ἡ ἐν τῷ ἦρι τίκτουσα, ἤγουν τῷ ἔαρι. Alberti vero: confer, inquit, supra v. Ἦρι. neque tamen Heinsio assentior τῷ ἀέρι mutanti in ἦρι, i. e. ἔαρι. Diversas enim interpretationes iterum exhibet Hesychius (an vere non disputo) ut

Ἠριγένεια ſit et ἐν τῷ ἀέρι, et ἐν τῷ ἔαρι τίκτουσα. Ἦρι enim per craſin et per ἀέρι ponitur, et pro ἔαρι. Vid. Etymol. Magnum v. Ἦρι et ſupra v. Ἦρ ſive Ἦρα. Gloſſar. Gr. Lat. MS. M. Apoſtolii Ἠριγένεια *generata in aëre in prima parte diei. Nam antiqui dividebant diem ſicut annum in IV partes.*

364.

Ἴττυγα.

Heſychius: Ἴττυγα ἐκπληκτικὰ Αἰσχύλος. Sed voc. Ἴττυγα corruptum videtur. Alberti conjicit legendum ἴστυγα. Στύξαι exponitur ap. Heſychium καταπλαγῆναι. Et Ἰστυάζει, ὀργίζεται.

365.

Κεχρηματίσθαι.

Heſychius: Κεχρηματίσθαι, πεφρύχθαι Αἰσχύλος. In πεφρύχθαι latere ſuſpicatur Butlerus προφητεύεσθαι. Quo ſenſu haud aſſequor. Equidem haud ſcio an legendum ſit πεφράχθαι. Nam πεφρασμένος Heſychius interpretatur παρεσκευασμένος.

366.

Ὀπισθοβριθὲς ἔγχος.

Heſychius: Σαυροβριθές, ἔγχος ἐκ τοῦ σαυρωτῆρος βαρύ. Καὶ Αἰσχύλος ὀπισθοβριθὲς ἔγχος ἔφη.

367.

Ἄμφις.

Etym. M. Ἄμφις· τοῦτο οὐ συγκοπή, ἀλλὰ μετασχηματισμός. Ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀμφιάραος Ἄμφις ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ. Eadem quae Etymologus habet Zonaras in Lexico voc. Ἄμφις. *Butler.*

368.

Ἀσαλὴς μανία.

Etymol. M. Ἀσαλής; ἡ ἄφροντις ἡ μηδενὸς φροντίζουσα· σάλη γὰρ ἡ φροντίς. Ἀσαλὴς ὁ ἀμέριμνος· Αἰσχύλος· ἀσαλὴς μανία. Οὕτως Ἡρωδιανός, καὶ Ἀπολλόδωρος. Καὶ γὰρ ἀσαλέαν ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ.

369.

Ἀσχαδές.

Etymol. M. Ἀσχαδές, ἀκατάστατον. Αἰσχύλος.

370.

Ἄχνη.

Etymol. M. Ἄχνη, Ὅμηρος τὸ ἐπιπολάζον τῇ θαλάσσῃ ἀφρῶδες· Ἱπποκράτης τὸ λεπτὸν ξύσμα τοῦ λίνου. Αἰσχύλος δὲ τὸν καπνον. Καὶ Ἀριστοφάνης οὕτως· Ἄχνη ἵπνου.

371.

Τρισσόζωος.

Etymol. M. in v. Δὶς καὶ τρίς. Δὶς ἡβήσαντα, τουτέστιν ἀναζήσαντα. Φησὶ γὰρ μετὰ τὴν κρεουργίαν οἱ θεοὶ τὸν Πέλοπα ἀνεζωοποίησαν; καὶ τρισίζωος παρὰ Αἰσχύλῳ.

Etymol. Gudianum v. Τρισκαίδεκα (p. 585. ed. Lipf.) καὶ τρίσφυλος παρὰ. Νικάνδρῳ· ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης, καὶ τρισόζυος (fic mendofe pro τρισόζωος) παρ' Αἰσχύλῳ. Recte Sylburgius fcribendum effe vidit τρισσόζωος, idque Schneiderus V. C. in Lex. Gr. recepit. Pauwius vel τρίζοζος vel τρίζωος vel potius τρίζωος malebat. Hefychius: Τρίζωος, ὃς τρεῖς γενεὰς ἐξήγαγε. Sed τρίζωος aliud vocabulum, nec opus eft τρισσόζωος mutare.

372.

Ἐξαυστήρ.

Etymol. M. Ἐξαυστὴρ σημαίνει σκεῦος τι, παρὰ τὸ αὔω, αὔσω, αὐστῆρι καὶ ἐξαυτήρ. Αἰσχύλος.

Valckenarius ad Ammonium de diff. verbor. I. 8. p. 33. poſtquam voc. ἁρπάγη, quod de variis inſtrumentorum generibus uſurpatur illuſtravit; ſic pergit: „Heſychii verba adſcribam: Ἀρπάγης ἐξαυστήρ, ἔστι δὲ σκεῦος ἔχον ὀγκίνους, ᾧ τοὺς κάδους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν φρεάτων καὶ ὁ λύκος· Εὐριπίδης. Vocem ἁρπάγη ſollicitat Pricaeus et inepte hoc loco abuſus eſt ad Matth. Evang. VII. 15. Pro ξυστὴρ ingenioſe ἐξαυστὴρ repoſuit Junius. Ἐξαιρέτηρ dicebatur Lacedaemoniis. Inter Laconicas auctore Caſaubono referenda eſt, Heſychii Gloſſa: Ἰξαιρετηρ, ἁρπάγη, ἢ ἅρπαξ, ὁ πρὸς τὰ ἀντλήματα. In Gloſſis ad vocem Κρεάγρα habet: *Exemplum arpago.* Ἐξαυστήρ, uſurpavit Aeſchylus teſte Etymologo v. Ἐξαυστήρ. Emenda Aelium Dionyſium, qui apud Euſtathium ad Il. M'. p. 867. τῆς ἁρπαγῆς δέ, inquit, differt ἡ ἁρπάγη σκεῦος αὕτη ᾧ κάδους ἀνέλκομεν, et pro αὕτη ſcribe αὐστήρ. Sicuti vero a ξύω ξύστηρ et ξύστρα, ſimiliter ab αὔω dixerunt αὐστὴρ et αὖστρα. Heſychius. Λαύστρανον, τινὲς λύκον, τινὲς φρέατος ἅρπαγα. Si vera conjecto legendum Αὖστραν, ἥν τινες λ. et conjecturae favent quae eadem pagina praefert Λατμενεία, δουλεία, et Λαυστὴρ μοχθηρὸς quorum prius in Ἀτμενία, alterum mutandum videtur in Αὐστηρὸς *auſterus.*"

373.

Πλάστιγξ.

Etymol. M. Πλάστιγξ, ἡ μάστιξ ἀπὸ τοῦ πλήσσειν, παρ' Αἰσχύλῳ.

374.

Τέθριππον ζεῦγος.

Etymol. M. Ζεῦγος οὐ μόνον τὸ ἐκ δυοῖν τινων ζευγνύμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ πλειόνων. Καὶ γὰρ Ἰσοκράτης τέθριππον ζεῦγος εἶπε, καὶ Αἰσχύλος. Ὥστε κἂν ἐκ τεσσάρων, κἂν ἐκ πέντε ᾖ ζεῦγος αὐτὸ καλεῖται. Eadem fere habet etiam Photius in Lexico voce Ζεῦγος, nisi quod paullo plenius καὶ γὰρ καὶ Ἰσοκράτης τεθριππον ζεῦγος εἶπεν, καὶ Αἰσχύλος ζεῦγος τεθρίππων. *Butler.*

375.

Ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν
Ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

Virtute praeditorum est et sapientium
Non succensere in rebus adversis deo.

Plutarchus Consol. ad Apollonium cap. 29. Ταῦτα οὖν ἐν διανοίᾳ τὶς ἔχων ὡς πυθόχρηστα παραγγέλματα πρὸς πάντα τὰ τοῦ βίου πράγματα ῥᾳδίως ἐφαρμόζειν δυνήσεται καὶ φέρειν αὐτὰ δεξιῶς, εἴς τε τὴν αὑτοῦ φύσιν ἀφορῶν, καὶ εἰς τὸ μὴ πέρα τοῦ προσήκοντος ἐν τοῖς προσπίπτουσιν ἢ διαίρεσθαι πρὸς ἀλαζονείαν ἢ ταπεινοῦσθαι καὶ καταπίπτειν πρὸς οἴκτους καὶ ὀλοφυρμοὺς διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν. Καὶ τὸν ἐμφυόμενον ἡμῖν τοῦ θανάτου φόβον, παρὰ τὴν ἄγνοιαν τῶν εἰωθότων ἐν τῷ βίῳ συμβαίνειν, κατὰ τὴν τῆς ἀνάγκης ἢ πεπρωμένης μοῖραν. Καλῶς δ' οἱ Πυθαγόρειοι παρεκελεύσαντο, λέγοντες·

Ὅσσα δὲ δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχοις, ταύτην ἔχε, μηδ' ἀγανάκτει.

Καὶ ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος·

Ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν
Ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

Καὶ ὁ Εὐριπίδης·

Ὅς τις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν βροτῶν
Σοφὸς παρ' ἡμῖν καὶ τὰ θεῖ' ἐπίσταται.

Καὶ

Καὶ ἐν ἄλλοις·

> Τὰ προςπεσόντα δ' ὅς τις εὖ φέρει βροτῶν
> Ἄριστος εἶναι σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖ.

Stobaeus quidem verſus, quos Plutarchus h. l. Aeſchylo tribuit, Euripidi aſſignat. Valckenarius vero Diatr. in fragmenta dramatum Euripidis p. 230. eos Aeſchylo vindicat; notatque *iracundia exardeſcere* θυμοῦσθαι dictum veteribus, non θυμεῖσθαι. Aeſchylo in Ariſtoph. Ran. v. 1038. θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ. Sophocl. Oed. Tyr. v. 352. θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη. Herodotus p. 529. ἐθυμώθη ὁ Ξέρξης καὶ ἀμείβετο. etc.

376.

> Οὐδ' ἄποθεν εἶδες αὐτόν; οὐ γὰρ ἐγγύθεν
> Ὁρᾷς· γέρων δὲ γραμματεὺς γενοῦ σαφής.

Anne eminus quidem eum agnoviſti? cominus enim non
Cernis; ſenex vero lector certus eſto.

Plutarch. Sympoſiac. I. 8. ubi quaerit cur ſeniores facilius literas eminus legant, οἱ γὰρ πρεσβύτεροι, inquit, πόῤῥω τὰ γράμματα τῶν ὀμμάτων ἀπάγοντες ἀναγινώσκουσιν, ἐγγύθεν δ' οὐ δύνανται· καὶ τοῦτο παραδηλῶν ὁ Αἰσχύλος φησίν·

> Οὐδ' ἄποθεν εἶδες αὐτόν· οὐ γὰρ ἐγγύθεν
> Ὁρᾷς, γέρων δὲ γραμματεὺς γενοῦ σαφής.

ἐνδηλότερον Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ τῶν γερόντων·

> Βραδεῖα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προςβολὴ
> Μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου
> Πόῤῥω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός.

Heathius verſus Aeſchyli ſic legendos exiſtimabat:

> Σὺ δ' ἄποθεν εἶδες αὐτόν, οὐ γὰρ ἐγγύθεν
> Ὁρᾷς, γέρων δὲ γραμματεὺς ἐγένου σαφής.

Wyttenbachius vero putabat, ſententiam tale quid deſiderare: Εἰ δ' ἄποθεν εἶδες αὐτόν, οὐδ' ἂν ἐγγύθεν ὁρᾷς. Equidem poſt αὐτὸν ſigno interrogandi diſtinguendum cenſeo; hoc ſenſu: *Quid? num ne cominus quidem eum agnoſcis; (vel agnoviſti) num cominus nihil vides. Fac igitur ut ſenex lector ſis certus et fide dignus.* Quorſum αὐτὸν pertineat certo dici non poteſt; ſuſpicor tamen illud ad νόμον referri. Fortaſſe agebatur de tabula quadam legis promulgata, quam aliquis qui ipſe literas neſciebat, a ſene quodam ſibi legi volebat, ut certo ſciret, quid illa lege contineretur. Γραμματεὺς vero non eſt *ſcriba*, ut Stanl. vertit, ſed *lector*, ut recte etiam Schneiderus in lex. gr. v. γραμματεὺς hoc ipſo loco allato interpretatus eſt.

377.

Λαβὼν γὰρ αὐτόθηκτον Εὐβοϊκὸν ξίφος.

Plutarch. de defectu oraculorum cap. 43. Καὶ μετάλλων ἴσμεν ἐξαμαυρώσεις γεγονέναι καινάς, ὡς τῶν περὶ τὴν Ἀττικὴν ἀργυρείων καὶ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ χαλκίτιδος, ἐξ ἧς ἐδημιουργεῖτο τὰ ψυχρήλατα τῶν ξιφῶν, ὡς Αἰσχύλος εἴρηκε·

Λαβὼν γὰρ αὐτόθακτον Εὐβοϊκὸν ξίφος.

Xylander legit αὐτόθηκτον. Vulgo αὐτόθακτον. Hic tamen doriſmo non eſt opus. Αὐτόθηκτον ξίφος eſt idem quod ψυχρήλατον, ut Reiskius recte interpretatur, *ferrum quod ſolummodo in frigidum conditur abſque igni, et ſolum, merum per ſe acuitur, quod candefieri non debet, ut molleſcat.*

378.

Ὑψηλὸν ἡβάσασα τεκτόνων πόνον.

(Flamma conſumpſit) *altum invaleſcens fabrorum laborem.*

Plutarch. de cohibenda ira cap. 4. Καθάπερ οὖν τὴν φλόγα θριξὶ λαγῴαις ἀναπτομένην καὶ θρυαλλίδι καὶ συρφετῷ

μάδιόν ἐστιν ἐπισχεῖν· ἐὰν δ' ἐπιλάβηται τῶν στερεῶν καὶ βάθος ἐχόντων, ταχὺ διέφθειρε καὶ συνεῖλεν

Ὑψηλον ἠβάσασα τεκτόνων πόνον,

ὡς φησιν Αἰσχύλος, οὕτως ὁ τῷ θυμῷ προσέχων, ἐν ἀρχῇ καὶ κατὰ μικρὸν ἔκ τινος λαλιᾶς καὶ βωμολοχίας συρφετώδους ὁρῶν καπνιῶντα καὶ διακαιόμενον οὐ μεγάλης δεῖται πραγματείας, ἀλλὰ πολλάκις αὐτῷ τῷ σιωπῆσαι καὶ καταμελῆσαι κατέπαυσε.

Pro ἠβάσασα h. l. legendum esse ἡβήσασα recte monuit Heathius.

379.

Ἀγρεὺς δ' Ἀπόλλων ὀρθὸν ἰθύνοι βέλος.

Plutarch. Amator. c. 13. Ἀλλὰ δορκάδας μὲν θηρεύουσι καὶ λαγωοὺς καὶ ἐλάφους ἀγρότερός τις συνεπιθωΰσσει καὶ συνεξορμᾷ θεός, εὔχονται δ' Ἀρισταίῳ δολοῦντες ὀρύγμασι καὶ βρόχοις λύκους καὶ ἄρκτους·

Ὃς πρῶτος θήρεσσιν ἔπηξε ποδάγρας.

Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕτερον θεὸν παρακαλεῖ μέλλων ἐπὶ τὸν ὄρνιν αἴρεσθαι τὸ τόξον, ὡς Αἰσχύλος φησίν·

Ἀγρεὺς δ' Ἀπόλλων ὀρθὸν ἰθύνοι βέλος.

Apud Aeschylum vero hunc versum Hercules pronuntiasse videtur in Prometheo soluto, quum in eo esset ut aquilam illam Prometheo infestam telo occideret; ideoque in recentioribus Edd. non ut olim ἰθύνει sed optativus ἰθύνοι recte legitur.

380.

Τοῦ πηλοπλάστου σπέρματος θνητὴ γυνή.

Ttzetzes ad Hesiodi Ἐργ. v. 157. Τουτέστι τὸ ἐκ Πανδώρας γένος, ἥτις ἦν κατὰ τὸν Αἰσχύλον·

Τοῦ πηλοπλάστου σπέρματος θνητὴ γυνή.

Ad intelligendum illud πηλοπλάστου σπέρματος conferendi ſunt Heſiodi verſiculi Ἔργ. καὶ Ἡμ. 49. de ortu Pandorae:

> Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
> Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
> Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν,
> Καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα εἴσκειν
> Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον. etc.

Ceterum iſtum verſiculum a Ttzetze citatum ad Prometheum igniferum referendum eſſe facile patet.

381.

> Ἐξ ὀσφυαλγοῦς κωδυνοσπάδους λυγροῦ
> Γέροντος.

Plutarchus in libello ὅτι παραδοξότερα οἱ Στωϊκοι τῶν ποιητῶν λέγουσιν cap. 2. Ὁ Εὐριπίδου Ἰόλαος ἐξ ἀδρανοῦς καὶ παρήλικος εὐχῇ τινι νέος καὶ ἰσχυρὸς ἐπὶ τὴν μάχην ἄφνω γέγονεν· ὁ δὲ τῶν Στωϊκων σοφὸς χθὲς μὲν ἦν ἔχθιστος ἅμα καὶ κάκιστος, τήμερον δ' ἄφνω μεταβέβληκεν εἰς ἀρετὴν καὶ γέγονεν ἐκ ῥυσσοῦ καὶ ὠχροῦ καὶ κατ' Αἰσχύλον ἐξ

> Ὀσφυαλγοῦς κωδυνοσπάδος λυγροῦ
> Γέροντος

εὐπρεπὴς, θεοειδὴς, καλλίμορφος. Hoc fragmentum Butlerus e tragoedia Philoctete depromptum eſſe ſuſpicatur. Fieri tamen etiam poteſt, ut ſit e Telepho ſumptum.

382.

Ἀποφύλιοι.

Suidas: Ἀποφώλιοι· ξένοι· Οἱ φύλην μὴ νέμοντες. Οὕτως Αἰσχύλος· ἢ ἀπαίδευτοι· φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια, ὥς φασιν οἱ Ἴωνες. Idem habet Zonaras in Lexic. ed. Tittmanni V. C. p. 237. Heſychius: Ἀποφώλιοι, ξένοι

εἰ μὴ ἔχοντες φυλήν. Αἰσχύλος Σατυρικῷ (ubi excidisse videtur Κερκύωνι vel Πρωτεῖ, quod jam Meursio visum.) Alio loco Hesychius: Ἀποφώλιος, μάταιος, ἀδόκιμος, εὐτελής, ἢ ἀπαίδευτος. Ex comparatione Hesychii et Suidae colligitur, vocabulum ab Aeschylo usurpatum fuisse Ἀποφύλιοι, non Ἀποφώλιοι.

383.

Καλάϊνον χρῶμα.

Suidas: Καλαΐς· ὄνομα κύριον καὶ καλάϊνον χρῶμα. Αἰσχύλος ἐν ποικίλοις χρώμασι. Locum corruptum esse sentiunt interpretes. Idem rursus in Κάλλη· τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια, καὶ κέραμος καλάϊνος. Αἰσχύλος ἐν ποικίλοις κάλλεσι. Hinc uterque locus forsan corrigi potest Καλαΐς· ὄνομα κύριον· καὶ καλάϊνον, χρῶμα. Αἰσχύλος κέραμος καλάϊνος. Rursum Κάλλη· τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια· Αἰσχύλος, ἐν ποικίλοις κάλλεσι. Respicit scil. locum Agam. v. 932:

> Ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσι
> Βαίνειν, ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου.

Locum illustrat Etymol. M. in Κάλλαια. Κάλλαια καλοῦνται τὰ κάτωθεν τῶν ἀλεκτρυόνων, ὥσπερ γένεια, διὰ τὸ εἶναι ἀνθηρὰ πορφυρώδη· τὰ πορφυρᾶ γὰρ κάλλη ἐκαλοῦντο. Εὔπολις βάπτειν τὰ κάλλη περίσεμνα τῷ θεῷ. Καὶ Αἰσχύλος· Ἐν ποικίλοις γὰρ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν· ἔνθα καὶ τὸ καλλάϊνον (et sic scribendum in hoc Nostri fragmento) ἐστὶ δὲ χρῶμα ἀνθηρόν, ἢ τὸ βενετὸν χρῶμα οὕτω καλούμενον, ἐξ οὗ κέραμος καλλάϊνος. *Butler.*

384.

Ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα.

Plutarchus de Iside et Osiride cap. 20. Ταῦτα σχεδόν ἐστι τοῦ μύθου τὰ κεφάλαια τῶν δυσφημοτάτων ἐξαιρεθέν-

των· οἷόν ἐστι τὸ περὶ τὸν Ὧρον διαμελισμὸν καὶ τὸν Ἴσιδος ἀποκεφαλισμόν. Ὅτι μὲν οὖν ταῦτα περὶ τῆς μακαρίας καὶ ἀφθάρτου φύσεως, καθ' ἣν μάλιστα νοεῖται τὸ θεῖον, ὡς ἀληθῶς πραχθέντα καὶ συμπεσόντα δοξάζουσιν, καὶ λέγουσιν·

'Αποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα.

κατ' Αἰσχύλον, οὐδὲν δεῖ λέγειν πρὸς σέ.

385.

Φυξίμηλα.

Plutarch. Quaest. graec. X. Τί τὸ Φυξίμηλον; τῶν μικρῶν ἐστὶ καὶ χαμαιζήλων φυτῶν, ὧν ἐπιόντα τοὺς βλαστοὺς τὰ βοσκήματα κολούει καὶ ἀδικεῖ, καὶ λυμαίνεται τὴν αὔξησιν; ὅταν γοῦν ἀναδραμόντα μέγεθος λάβῃ, καὶ διαφύγῃ τὸ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπινεμομένων φυξίμηλα καλεῖται. Τὸ δὲ μαρτύριον Αἰσχύλος.

386.

Ἄνω ποταμῶν.

Hesychius: Ἄνω ποταμῶν. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐνάντια γινομένων. Κέχρηνται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης.

387.

Ἄναξ *genere feminino.*

Suidas: Ἄναξ, θηλυκῶς. Οὕτως Αἰσχύλος.

Ἄναξ item θηλυκῶς usurpari apud Homer. Hymn. in Cerer. v 58. docet Mitscherlich. ubi σοὶ δ' ὦκα λέγω νημερτέα πάντα, ut a Ruhnkenio editum est, ipse in σοὶ δ' ὦ ἄνα mutavit, advocato item Pindaro Pyth. XII. 6. ubi Thiam ὦ ἄνα invocat, assentiente Schol. qui ὦ δέσποινα interpretatur. Ibi tamen ὦ ἄνασσ', quod improbante Mitscherlichio reposuit Schmidius, Heynio verius videtur, qui subdit,: nec tamen pronuntiare ausim alterum femi-

nino genere nunquam adhibitum esse. Antiquitus tantum ac non nisi de deabus in feminino genere usurpari contendit Mitscherlich collato etiam hoc Aeschyli e Suida fragmento. *Butler.*

388.

Αἰγίνα δ' αὕτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς.

Aegina ista versus Austri flatus sita est.

Strabo lib. IX. v. 9. Εἶτα Σαλαμὶς ἑβδομήκοντά που σταδίων οὖσα τὸ μῆκος, οἱ δ' ὀγδοήκοντά φασιν· ἔχει δ' ὁμώνυμον πόλιν τὴν μὲν ἀρχαίαν ἔρημον πρὸς Αἴγιναν τετραμμένην καὶ πρὸς νότον, καθάπερ καὶ Αἰσχύλος εἴρηκεν·

Αἴγινα δ' αὕτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς.

τὴν δὲ νῦν ἐν κόλπῳ κειμένην ἐπὶ χεῤῥονησοειδοῦς τόπου συνάπτοντος πρὸς τὴν Ἀττικήν.

389.

Λιβυρνικῆς μίμημα μανδύης χιτών.

Pollux Onom. VII. 60. Ἡ δὲ μανδύη ὅμοιόν τι τῷ καλουμένῳ φαινόλῃ. Τίνων δέ ἐστιν, ὡς μὴ περιεργαζώμεθα Κρῆτας ἢ Πέρσας, Αἰσχύλος ἐρεῖ·

Λιβυρνικῆς μίμημα μανδύης χιτών.

Commode Pauwius comparavit Stephanum Ethn. v. Λίβυρνοι καὶ Λιβυρνικὴ μανδύη, εἶδος ἐσθῆτος.

390.

Χειμάμυνα.

Pollux Onom. VII. 16. Καὶ χλαῖναν δὲ παχεῖαν, ἣν χειμάμυναν Αἰσχύλος, Ὅμηρος δὲ ἀλεξάνεμον κέκληκεν.
Hesychius: Χειμάμυνα ἣν Ὅμηρος ἀλεξάνεμον λέγει.

391.

Aeſchylum tradidiſſe, homines qui aliquem interfecerunt, ſanguinem partium amputatarum ejus guſtare et exſpuere ſolitos fuiſſe teſtatur Etymol. M. p. 107. ed. Lipſ. his verbis: Ἀπάργματα λέγεται τὰ ὑπὸ τῶν τραγῳδῶν λεγόμενα μασχαλίσματα. Ταῦτα δέ ἐστι τὰ τοῦ φονευθέντος ἀκρωτηριάσματα. Ἦν γάρ τι νομικὸν τοῖς δολοφονήσασιν ἀφοσιῶσαι τὸν φόνον, διὰ τοῦ δολοφονηθέντος ἀκρωτηριασμοῦ. Τὰ δὲ ἀκρωτήρια εἴροντες καὶ συῤῥάπτοντες διὰ τῶν τοῦ νεκροῦ μασχαλῶν καὶ τοῦ τραχήλου παρετίθεντο τῷ νεκρῷ, καθά φησι Σοφοκλῆς·

Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥςτε δυςμένης
Ἐμασχαλίσθης —

ὅτι δὲ καὶ ἐγεύοντο τοῦ αἵματος καὶ ἀπέπτυον, Αἰσχύλος μαρτυρεῖ· καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικά,

Ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος
Τρὶς δ' ἀπέλειξε φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων,
Ἧι θέμις αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι.

392.

Αἵματός ἐστιν ἡ ἀρέτη ὠνία.

Vide Guell. ad Aen. IX. 206. *qui vita bene credat emi.*

393.

Aeſchylum convivas induxiſſe de rebus ſeriis tractantes, teſtatur Athenaeus deipnoſ. IV.

394.

Μηδὲν οἴεσθαι μέγα.

Plutarch. de Profect. in virtute. Τὸ δὲ μηθὲν οἴεσθαι (κατ' Αἰσχύλον) μέγα, μηδ' ἔχειν εὐχερεῖς πρὸς τὰ μικρὰ ποιεῖν καὶ ὀλιγώρους.

395.

Οἵ τε στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα.

„Schol. Soph. Electr. v. 289. (Brunck. 283.) ἐπικουφίζεται γὰρ τοῖς δακρύοις ἡ συμφορά. Αἰσχύλος·

Οἵ τε στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα.

Non eſt in fabulis ſuperſtitibus, ſi bene memini." Haec Pauw. Οἵ τοι Brunck. quod ingratum ob ὁμοιοτέλευτον. Schol. Homeri Venet. ad Iliad. Ψ. 12. Αἰσχύλος φησίν, ὅτι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα οὐ μέτρα τυγχάνουσι. Hinc aliquis fortaſſe ſuſpicetur Aeſchylum ſcripſiſſe:

Οἵ τε στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα
Οὐ μέτρια τυγχάνουσι.

Sed poſteriora haec enarratoris eſſe mihi videntur; nam ad dignitatem cothurni vix aſſurgunt. Ἐρείσματα vel κουφίσματα pro ἰάματα mavult Porſon. Praef. ad Hec. p. 10. ex haud abſimili Menandri loco, quippe cui vox ἴαμα in ſuſpicionem venerat tanquam ſerioris aevi. Sed vide Fragm. 296. *Butler.*

396.

— ἐπῆμεν τῆς ὁδοῦ τροχήλατον
Σχιστῆς κελεύθου τρίοδον, ἔνθα συμβολὰς
Τριῶν κελεύθων Ποτνιάδων ἠμείβομεν.

Schol. ad Sophocl. Oed. Syr. p. 553. (733. Br.) περὶ Δαυλίδα, φησὶ τὴν σχιστὴν ὁδόν· ὁ δὲ Αἰσχύλος περὶ Ποντίας οὕτως·

Ἐπῆμεν τῆς ὁδοῦ (etc. ut ſupra.)

Adverbium οὕτως versui primo ante ἔπλμεν inserit Valckenaer ad Phoeniss. v. 38. quod Butlerus negat sibi placere. Idem hoc fragmentum ad Oedipum referendum putabat, in quo (etiamsi forte sint, qui ad Glaucum Potniensem pertinere judicent) Butlerus ei assentitur.

397.

Λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει.

Schol. Soph. ad Oed. Col. v. 1102. (1047. Brunck.) Τὰ ἐν Ἐλευσῖνι τέλη φησι, καὶ εἴη ἂν λάμπασιν ἀκταῖς λέγων ταῖς λαμπαδευομέναις καὶ καταλαμπομέναις ὑπὸ τῆς μυστικῆς φλογός, καὶ τῶν ἱερῶν δᾳδων, περὶ ὧν Αἰσχύλος φησιν·

Λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει.

Videtur itaque hoc fragmentum ad *Eleusinios* pertinere, quod et vidit Pauw., et eodem retulisse videtur Meursius in Eleusin. c. 23. ubi hunc ritum, qui est inter notissimos, plenius describit. *Butler.*

398.

Ἔφριξ'· ἔρως δὲ τοῦδε μυστικοῦ τέλους.

Schol Soph. ad Oed. Col. v. 1104. (1049. Brunck.) Τέλη δὲ τὰς τελετάς· καὶ Αἰσχύλος·

Ἔφριξ'· ἔρως δὲ τοῦδε μυστικοῦ τέλους.

Jacobsius V. C. in animadv. ad Euripidem p. 187. ingeniose ac vere emendat:

Ἔφριξ' ἔρωτι τοῦδε μυστικοῦ τέλους.

comparato Sophoclis loco in Ajace v. 693:

Ἔφριξ' ἔρωτι περιχαρὴς δ' ἀνέπτομαν.

Postea idem Brunckius recepit.

399.

Schol. Eurip. Phoeniss. v. 949. οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν, ὥς Αἰσχύλος φησίν· ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρ, Ὑπερήνωρ καὶ Ἐχίων, ὅς ἔγημεν Ἀγαύην τὴν Κάδμου θυγατέρα, etc. Butlerus hoc quod Scholiastes affert, vel e Laio, vel ex Oedipo desumptum arbitratur.

400.

Δέσποιν' Ἑκάτη τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων.

„Schol. Theocrit. ad Idyll. II. 36. Ἱδρύοντο δὲ αὐτὴν (τὴν Ἑκάτην) καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὥς φησιν Αἰσχύλος·

Δέσποιν' Ἑκάτη τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων.

Sunt Anapaesti, qui ita commode dispesci possunt:

Δέσποιν' Ἑκάτη τῶν βασιλείων
Πρόδρομος μελάθρων.

five monometer sit versus alter sive dimetri pars." *Pauw.* Eundem locum Aristidem quoque respexisse, Tom. I. p. 30. in Minervam praetervidit Pauw. Ἀλλ' ὦ τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων, Αἰσχύλῳ (l. ὡς ἐν Αἰσχύλῳ) χορὸς ἦσε τῶν τε οὐρανίων καὶ τῶν πατρῴων καὶ τῶν ἐν ἡμετέρᾳ μεγίστων ἃ νύκτωρ μοι προὔφαινες. Pro πρόδρομος autem haud scio an legendum sit πρόδομος. *Butler.*

401.

Schol. Pind. Pyth. II. 18. Ἐναγώνιος δὲ ὁ Ἑρμῆς, ὡς τῶν ἀγώνων προστάτης· ὡς καὶ Αἰσχύλος·

Ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ.

Haec Pauw. qui non digessit metra. Fortasse sunt Anapaestici ita legendi:

— Ἐναγώνιε
Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ.

Ante ἐναγώνιε deeſt ſyllaba initialis dactyli e. g. Ἀλλ', κλῦθ', ἐλθ' vel tale aliquid. *Butler.*

402.

Schol. Pindar. Pyth. V. 40. Τὸν Ἰξίονα οἱ μὲν Ἀντίωνος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος, Φερεκύδης δὲ Πεισίωνος. Hoc igitur Aeſchylus videtur in tragoedia Ixione perhibuiſſe.

403.

Schol. Apollon. Rhod. I. 473. Χαλίκρητον· τὸν ἄκρατον, τὸν χαλῶντα τὰς φρένας. Ἀθηναῖοι δὲ τὸν ἄκρατον χάλιν λέγουσιν. Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας χαλίμιας φησὶ λέγεσθαι. Alii χαλίμας vel χαλιμάδας. Vide Euſtath. Suid. Heſych. Etymol. Niſi forte χαλίμας pro χαλιμὰς irrepſerit: Αἰσχύλος φησὶ λέγεσθαι, minus accurate ſcriptum pro Αἰσχύλος λέγει vel Αἰσχύλῳ φασὶ λέγεσθαι; nam de Aeſchylo grammatico mihi ignoto intelligere nolo. Haec *Pauw.* Suidas: χαλίκρητος πότος, ὁ χαλῶν τὰς φρένας; ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ Χ, ἵν' ᾖ ἄλις ἄκρατον ἔχων· τουτέστιν οἶνον· καὶ χαλικρήτῳ μὴ κεκραμένῳ. Ἐν ἐπιγράμματι

Κεῖτο χαλικρήτῳ νάματι βριθομένη.

Χαλίμα *), ἡ πόρνη. Ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι τὸ σῶμα ἀπὸ μέθης ἢ μανίας. Χαλιμάζειν τὸ περὶ τὰς συνουσίας ὁρμᾷν, ἀπὸ τοῦ χαλᾷν τὰς φρένας πρὸς τὸ πάθος. Heſychius: χαλιμάδες, ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖαι. Χάλις· ὁ ἄκρατος οἶνος· καὶ ὁ μεμηνὼς καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας. Etymol. M. χαλίφρων, κυρίως ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίνων· χάλις γὰρ ὁ ἄκρατος οἶνος, παρὰ τὸ χαλᾷν καὶ ἀνιέναι ἀραρυίας τὰς φρένας, ἢ ὁ εὐήθης, παρὰ τὸ κεχαλάσθαι τὰς φρένας· καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον τὰς χαλωμένας

---

*) Recte Naekius V. C. in Choerili fragmentis Suidam χαλιμὰς ſcripſiſſe ſtatuit.

πρὸς συνουσίαν· καὶ χαλιμάζειν ἔλεγον τὸ περὶ τὰς συνουσίας πείθεσθαι· καὶ καγχαλίζειν ἀπὸ τοῦ χαλᾷν τὰς φρένας πρὸς τὸ πάθος, καὶ ἀπὸ τοῦ χάλις ὁ οἶνος.

Vera igitur lectio ap. Aeſchylum fuit haec ut χαλιμάδας Bacchas diceret.

404.

Schol. Apollon. Rhod. IV. 1348. Στέρφεσιν αἰγείοις· τοῖς δέρμασιν· ἔνθεν καὶ στερφῶσαι. Ἴβυκος δὲ στερφωτῆρα στρατὸν εἴρηκε τὸν ἔχοντα δέρματα, ὅθεν καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀξιοῦσι γράφειν μελανοστέρφων γένος, οὐχ, ὥς τινες μελανοστέρνων, οὐ γὰρ μόνα τὰ στέρνα μέλανα ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ σῶμα, ὅθεν καὶ τὸ κεράμιον στέρφος λέγεται. Pauwius Aeſchylum *Aethiopes* per μελανοστέρφους deſignaſſe exiſtimat; ideoque Butlerus hoc fragmentum ad *Memnonis* hiſtoriam pertinuiſſe arbitratur.

405.

Euſtathius ad Iliad. Λ'. p. 827. Οὕτω δὲ καὶ Αἰσχύλου μάχλον φασιν ἄμπελον, εἴποντος τὴν ῥεομένην. Ἡ κωμῳδία μάχλον εἶπε τὸν ὑπὸ καταφερείας δίυγρον.

406.

Athenaeus II. p. 67. ὅτι δὲ ἀρσενικόν ἐστι τοὔνομα γάρος, Αἰσχύλος δηλοῖ εἰπών, καὶ τὸν ἰχθύων γάρον. Butlerus hoc fragmentum recte opinatur e Satyrico dramate deſumptum eſſe, et verba iſta in clauſula ſenarii poſita fuiſſe.

407.

Athen. III. p. 86. Αἰσχύλος δὲ ἐν Πέρσαις, τίς ἀνήρει τὰς νήσους ἀναριτοτρόφους εἴρηκεν. Memoria eum fefellit credo. In Perſis non exſtant, nec in aliis etiam fabulis quas hodie habemus. Ex deperdita

ſumpta videntur. *Pauw.* Poterant eſſe falſo ab Athenaeo Aeſchylo tributa. Poterant eſſe e Phrynichi Perſis ſcil. vel ex alia Aeſchyli fabula, corrupto ejus titulo, quae eſt Heathii conjectura. *Butler.* Scil. Heathius lectionem τις ἀνήρει e margine irrepſiſſe putat, ubi aliquis adſcripſerat ἴσ. (i. e. ἴσως) ἐν Νηρεῖ.

408.

Βοᾶς τοιοῦδε πράγματος θεωρὸς ὤν.

Ammonius de diff. verbor. Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος. Θεατὴς δέ, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων·

Πότερον θεατὴς ἢ χάριν μαντευμάτων;

καὶ Αἰσχύλος·

Βοᾶς τοιοῦδε πράγματος θεωρὸς ὤν.

ubi Valckenaerius pro βοᾶς conj. legendum Θόας, et quia hic Thoas fuit pater Hypſipyles, Lemni reginae, hunc verſiculum ex tragoedia Hypſipyle depromptum eſſe ſuſpicatur. Butlerus vulgatam lectionem βοᾶς retinendam cenſet.

409.

Μιξοβόαν πρέπει
Διθύραμβον ὁμαρτεῖν
Σύγκωμον Διονύσῳ.

Plutarch de EI apud Delph. p. 381. A. *Heath.* Locum pulchre reſtituit Porſonus Append. ad Toup. in Suid. Tom. IV. p. 490. pro vulg. σύγκοινον corrigens σύγκωμον. Comparat Ariſtoph. Acharn. 264. ἑταῖρε Βακχίου σύγκωμε. Euripid. Bacch. 1173. (1125. ed. Matthiae) ὁρῶ γε καί σε δέξομαι σύγκωμον ὤ. Primus verſiculus auctore Porſono eſt pars Glyconici acatal. Reliqui duo Pherecratei. Διθύραμβον primam producit.

410.

Δημήτερ ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα
Εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.

Ariſtoph. Ran. v. 913. 914. Aeſchylus hos duo verſiculos pronuntiat. Scholiaſtes ad v. 913. haec adnotat: Παρόσον Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν· ἢ ὅτι ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις ἐτελεῖτο τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου. Ἔστι δὲ τοῦτο ἔπος Αἰσχύλου. Ex ultimis Scholiaſtae verbis colligitur verſus iſtos, certe priorem, ex quadam Aeſchyli tragoedia, fortaſſe ex Eleuſiniis deſumpta eſſe.

411.

Ὁ Κισσεὺς Ἄπολλων ὁ Καβαῖος ὁ μάντις.

Macrobius Saturnal. lib. I. poſtquam cap. XVII. Apollinem eundem deum eſſe, qui Sol dicatur, oſtenderat cap. 18. docet Liberum quoque patrem eum ipſum eſſe deum quem ſolem. „*Haec*, inquit, *quae de Apolline diximus, poſſunt etiam de Libero patre dicta exiſtimari. Nam Ariſtoteles qui Theologumena ſcripſit, Apollinem et Liberum patrem unum eundemque deum eſſe, quum multis aliis argumentis aſſeverat, tum etiam apud Ligyreos ait in Thracia eſſe adytum Libero conſecratum, ex quo redduntur oracula, ſed in hoc adyto vaticinaturi plurimo mero ſumpto, uti apud Clarium aqua potata, eſſantur oracula.* Apud Lacedaemonios etiam in ſacris, quae Apollini celebrant, Hyacinthia vocantes, hedera coronantur Bacchico ritu. Item Boeotii Parnaſum montem Apollini ſacratum eſſe memorantes, ſimul tamen in eodem et oraculum Delphium, et ſpeluncas Bacchicas uni Deo conſecratas colunt. Unde et Apollini et Libero patri in eodem monte res divina celebratur. Quod quum et Vario et Granius Flaccus aſſirment, etiam Euripides his docet:

Διόνυσος ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
Καθαπτὸς, ἐν πεύκαισι Παρνασσὸν κατὰ πηδᾷ χορεύων.

In hoc monte Parnaſo Bacchanalia alternis annis aguntur; ubi et Satyrorum, ut affirmant frequens cernitur coetus, et plerumque voces propriae eorum exaudiuntur; itemque cymbalorum crepitus ad aures hominum ſaepe perveniunt. Et ne quis opinetur, diverſis diis Parnaſum montem dicatum, idem Euripides in Licymnio Apollinem Liberumque unum eundemque deum eſſe ſignificans ſcribit:

Δέσποτα φιλόδαφνε, Βάκχε, Παιὰν Ἄπολλον εὔλυρε.

Ad eandem ſententiam Aeſchylus:

Ὁ κισσεὺς Ἀπόλλων, καβαῖος ὁ μάντις."

Pro ὁ καβαῖος Meurſius reponendum cenſet καὶ Βάκχος, Barneſ. ad Eurip. Bacch. v. 408. ὁ Σαβαῖος.

412.

Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος εὐπορώτερος
Τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἐστὶν ἢ πεφυκέναι
Κρεῖσσον κακῶν πράσσοντα. —

Stobaeus Ed. Grot. Tit. CXXII. In ſecundo ac tertio verſu fatetur Butlerus ineſſe ſibi aliquid videri, quod ſtilum Aeſchyleum vix ſapiat.

413.

Καλῶς τεθνάναι κάλλιον ἂν μᾶλλον ἢ σεσῶσθαι.

Hoc fragmentum ut duo ſequentia Thomas Magiſter excitat e *Septem adv. Thebas*, ubi tamen hodie fruſtra ea quaeras. *Heath.* Pro μνημονικῷ ἁμαρτήματι habet Oudendorp ad locum Th. Magiſtri, et ſimilem ſententiam affert ex Eurip. Hec. v. 377:

Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος
Ἢ ζῶν· τὸ μὴ γὰρ ζῆν καλῶς μέγας πόνος

Butler.

414.

414.

Ὧν ἐγὼ Φερέγγυος.

Apud Thom. Mag. citatur e Sept. adv. Theb. ubi tamen haec verba haud occurrunt. *Heath.*

415.

Πεζικὸς ὥρμηται λέως.

Ap. Thom. Magiſtrum citatur e Sept. adv. Theb. ubi ea fruſtra quaeras. *Heath.*

Sequuntur fragmenta a Butlero collecta.

416.

Ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ.

Verba ſunt Athenaei V. p. 217. D. Platonem negligentiae inſimulantis quod multa peccaſſet in ratione temporum. Cf. Stanl. ad Fragm. 337. ὅτι δὲ πόλλα ὁ Πλάτων παρὰ τοὺς χρόνους ἁμαρτάνει δῆλόν ἐστιν ἐκ πολλῶν. Κατὰ γὰρ τὸν εἰπόντα ποιητὴν, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ, τοῦτο μὴ διακρίνας γράφει. Ubi dubitat Petr. Victor. Var. lect. XI. 16. an haec Aeſchyli ſint; ſed pro Aeſchyleis habet Valckenaer. Diatr. in Eurip. dep. dr. reliquias p. 283. monetque idem dictum etiam ap. Lucianum occurrere T. III. p. 20. ſed mendoſe; legitur enim μὴ μελλήσαι λέγε ὅτι κεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Ubi veram lectionem reſtituit V. Cl. Alius eſt etiam Luciani locus, *quomodo hiſtoria ſit conſcribenda* c. 32. Tom. II. p. 45. ubi legitur: τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληροῦσι, τὰ μὲν ἀξιόρατα οὐθ' ὁρῶντες, οὔτ' εἰ βλέποιεν κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δὲ καὶ ἀναπλέττοντες ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασίν, ἔλθῃ. Neſcio tamen an recte h. l. Valckenaer. ut Aeſchylo tribuerit an ſit detortum e fragm. incert. LXXVI (hujus edit. 337.) *Butler.*

417.

Strabo lib. XV. p. 720. Φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν. cf. Perſ. v. 17. et v. 119. Sed haec fortaſſe ad ψυχοστασίαν vel ad Memnona pertinebant.

418.

Bacchum apud Aeſchylum χοιροψάλαν, ἀπὸ τῆς ἀφῆς καὶ τοῦ ψάλλειν, quod eſt τίλλειν τὴν χοῖρον ſ. muliebria Narrat. Sept. Flor. Chriſtianus in Ariſtoph. Pec. p. 72. Locus Aeſchyli mihi non comparet. *Butler.*

419.

Ἀλλ' εἴτ' ἔνυπνον φάντασμα φοβεῖ
Θονίας θ' Ἑκάτης κῶμον ἐδέξω.

Plutarch. de ſuperſtitione p. 166. A.

Quem locum ex Aeſchylo deſumptum eſſe cenſet Porſonus ad Eurip. Oreſtem v. 401. *Butler.*

420.

Servius ad Aen. X. 738. *Paeana carmen eſſe victoriae* Aeſchylus *docet, quod ideo Apollini dicatum eſt, quia malorum avertendorum potens eſt.*

421.

Athenaeus VII. 15. Μνημονεύει δὲ τοῦ θύννου Αἰσχύλος λέγων·

Σφύρας δέχεσθαι κἀπιχαλκεύειν λέγω
Μύδρους ὃς ἀστενακτὶ θύννος ὡς ηὔχετο ἄιχυδος.

Quae ſic corrigit Pauw.:

Σφύρας δέχεσθαι κἀπιχαλκεύειν λέγω
Μύδρους ὃς ἀστενακτὶ θύννος ὡς * *
Ἄγχυδος ηὔχετο.

vel ſic:

Μύδρους, ὃς ἀστενακτὶ θύννος ηὔχετο
Ἄναυδος ὥς —

Locum ſine librorum MSS. ſubſidio reſtitui poſſe negavit Heath. Sed leviſſima tantum mutatione emendare conatus eſt Bothius:

Σφύρας δέχεσθαι κἀπιχαλκεύειν λέγων
Μύδρους ὁ δ' ἤγχετ' ἀστενακτὶ θύννος ὥς
Ἄναυδος —

Sed hoc peccat in legem metricam; ἀστενακτὶ enim ultimam producere debet ex analogia, unde ante finalem creticum habebimus ſyllabam longam. Omnium feliciſſime ſimul et veriſſime emendavit Toup. ad Suid. Tom II. p. 571. pro ηὔχετο, reponens ἠμύχετο, lacerabatur. Heſychius: Ἀμύχεσθαι· τὸ ξέειν τὰς σάρκας ταῖς ὄνυξιν. Hinc totum locum ſic legere poſſis:

Σφύρας δέχεσθαι κἀπιχαλκεύειν λέγων
Μύδρους * * * * * * *
Ὁ δ' ἀστενακτὶ θύννος ὣς ἠμύχετο
Ἄναυδος — —

Lacerabatur idque ſine gemitu velut thynnus. Noſter alicubi Perſ. v. 578. nobili periphraſi piſces vocat ἀναύδους παῖδας τᾶς ἀμιάντου. *Butler.*

422.

Κυντερώτερα.

Photii Lex. Κυντερώτερα, καὶ κυντατώτατα λέγουσιν. Εὔβουλος Παρμενίσκῳ· Ἀπὸ τῶν ἐκείνου καὶ τὰ κυντατώτατα. Φερεκράτης Λήροις· ἔπειτα (vel ut Butlerus metri cauſa corrigit ἔπειθ') ἕτερα τούτων ποιούντων πόλλα κυντερώτερα. Καὶ Αἰσχύλος.

423.

Λαμποῦρις.

Photii Lex. Λαμποῦρις· ἡ ἀλώπηξ παρ' Αἰσχύλῳ. Et ſic Heſych. v. Λαμποῦρις Aeſchylo non citato.

424.

Λογγάσια.

Phot. Lex. Λογγάσω· στραγεύσομαι· ὃ ἡμεῖς λαγάσω, καὶ λαγονεύσω λέγομεν. Αἰσχύλος δὲ ἐξ ὧν τὰ ἀπογεῖα δοῦσιν λογγάσια. Duae Gloſſae hic conaluerunt. Lege: Λογγάσω· στρατεύσομαι· ὃ ἡμεῖς λαγάσω, καὶ λαγονεύσω λέγομεν. Pro δοῦσιν recte δέουσιν dedit Schleusner. ex Heſych. et Küſter. ad Suid. in Λογῶνος, qui ad iſta Lexicographi: Λογγῶνος· τοῦ λιθοκλίμενος hanc vocem ibi ſic explicat: „Vox eſt corrupta, cujus loco Portus reponit τοῦ λίθου τοῦ λιμένος, quod non displicet. Λογγὼν enim erat ſaxum perforatum in portu, ex quo naves religabantur. Etymol. M. Λογγῶνει δὲ καλοῦνται οἱ ἐπὶ τῶν λιμένων τρητοὶ λίθοι· οὓς τρυπῶσιν, ἵν' ἐξαρτῶσι τὰ σχοίνια νεῶν ἐξ αὐτῶν· τοὺς δὲ τοιούτους λίθους καὶ λογγάσια ἔλεγον. Quod de λογγάσια addit, confirmat etiam Heſychius his verbis: Λογγάσια· ἐξ ὧν τὰ πρυμνήσια δέουσιν τῶν νεῶν.“ Haec ille. *Butler.*

425.

Μαραθώνιον ποίημα.

Photii Lex. Μαραθώνιον ποίημα, Αἰσχύλος. Εὐδοκίμησε γὰρ ἐν τῷ Μαραθῶνι σὺν τῷ ἀδελφῷ Κυναιγείρῳ. An legendum Μαραθώνιων ποιητὴν· Αἰσχύλον.? Et fortaſſe ipſa locutio ſive ποιητήν, ſive ποίημα legas, non Aeſchyli fragmentum continet, ſed tantum περίφρασιν vel Aeſchyli, vel ſcriptorum ejus. *Butler.*

426.

Ναρᾶς τε Δίρκης.

Photius in Lex. Νάρας τε Δίρκης ῥευστικῆς. Αἰσχύλος. Idem mox Ναρᾶσθαι Δίρκης ῥευστικῆς. Αἰσχύλος. In utroque lege Ναρᾶς τε Δίρκης. Etymol. Ναρόν, τὸ ὑγρόν· παρὰ τὸ νῶ ῥῆμα· δηλοῖ τὸ ῥέω ὁ μέλλων νάσω, γίνεται ναρός· καὶ τὸ οὐδέτερον ναρόν. Σοφοκλῆς πρὸς ναρὰ δὴ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά. Οὕτω Φιλόξενος.

427.

Ὁμάμαιτα.

Phot. Lex. ὁμάμαιτα· τὰ οὐρήματα. Αἰσχύλος. Vocem Siculam eſſe ſuſpicor, ſi nihil corruptum eſt ap. Phot. *Butler.*

428.

Ὀστράκων.

Phot. Lex. ὀστράκων· τῶν τοῦ ὠοῦ, Αἰσχύλος. Verſum ipſum fortaſſe conſervavit Heſychius v. ὀστράκων·

Ἀπτῆνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων.

Sed Aeſchylum haud aperte nominat. *Butler.*

429.

Οὐρανιζέτω.

Phot. Lex. Οὐρανιζέτω· πρὸς τὸν οὐρανὸν διϊκνείσθω. Αἰσχύλος. Eandem gloſſam habet Heſychius ſed in indicativo et ſuppreſſo Aeſchyli nomine. *Butler.*

430.

Πεφρασμένος.

Phot. Lex. Πεφρασμένος· παρεσκευασμένος εἰς τὸ φρασθῆναι, Προσεκτικὴν ἔχων διάνοιαν. Αἰσχύλος. Ubi malim

vel ex Hefychio corrigere: Παρεσκευασμένος· εἰς τὸ φρασθῆναι προσακτικὴν ἔχων δύναμιν· vel potius e Photii Cod. Dresd. Παρεσκευασμένος· εἰς τὸ φρασθῆναι προσεκτικὴν ἔχων διάνοιαν. *Butler.*

431.

Πρέψαι.

Phot. Lex. Πρέψας τὸ ὁμοίως Αἰσχύλος. Ubi bene ex Hefych. et Phavorino corrigit Schleusner. Πρέψαι· τὸ ὁμοιῶσαι, vel potius ὁμοιοῦσθαι. *Butler.*

432.

Σάλα.

Phot. Lex. Σάλα, φροντίς. Οὕτως Αἰσχύλος. Eadem habet Hefych. faepiuscule. Σάλα, φροντίς, βλάβη. Idem Σαλαγεῖ, ταράσσει· ἡ γὰρ φροντὶς Σάλα λέγεται. Fortaffe fpectat ad ἀσάλης μανία; fragm. CXI. (h. ed. 368.)

433.

Χλιδῶν τε πλοκαμὸς ὥστε παρθένοις ἁβραῖς
Ὅθεν καλεῖν Κουρῆτα λαὸν ἤνεσαν.

Athenaeus Deipnof. XII. 6. p. 528. Τοὺς δὲ Κουρῆτας Φύλαρχος διὰ τῆς ἑνδεκάτης τῶν ἱστοριῶν Αἰσχύλον ἱστορεῖν διὰ τὴν τρυφὴν τυχεῖν τῆς προσηγορίας·

Χλιδῶν τε πλοκαμὸς etc.

Butlerus conjicit hoc fragmentum e Κρήσσαις defumptum effe.

434.

Ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας
Κύκλῳ παρίστατ', ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι
Εὔξασθε.

Schol. Hom. Venet. ad Il. Ξ. 200. p. 323. Ὁμοίως δὲ καὶ Αἰσχύλος τὰς ἐν κύκλῳ ἑστώσας ἐν ἀπείρονι σχήματι φησιν ἵστασθαι·

Ὑμεῖς δὲ βωμὸν etc.

435.

Χλούνης.

Euſtath. Iliad. Ι΄. p. 774. Ὅτι δὲ καὶ ἐντομίαν ὁ χλούνης δηλοῖ, οὐ μόνον Αἰσχύλος δίδωσι χρῆσιν, ἀλλὰ καὶ Αἰλίανος μάλιστα ἐν τοῖς περὶ προνίας· χλούνην λέγων τὸν ἀπόκοπον. Cf. Stanl. ad Eumen. v. 188. *Butler.*

436.

Aeſchylus Ajacem tradidit tantum apud maxillas vulnerabilem fuiſſe, quod refellit Euſtath. ad Iliad. Ξ΄. p. 995. Τρωτὸς ὅλος ἦν ὁ Αἴας τὸ σῶμα· καὶ οὐ μόνον τὰ περὶ μασχάλην κατὰ Αἰσχύλον καὶ ἄλλους. *Butler.*

437.

Πέπλοις μελαγχίμοις.

Euſtath. ad Iliad. Χ΄. p. 1254. Οὕτω Αἰσχύλος πέπλοις μελαγχίμοις, φησιν. Sed fortaſſe memoria lapſus eſt, et ad Choëph. v. 9. φάρεσιν μελαγχίμοις reſpexit. *Butler.*

438.

Σπονδαὶ χαλίκρητοι.

Euſtath. ad Odyſſ. Γ. p. 1471. Ἑτεροῖα πάντως οὖσα παρὰ τὰς καθ' Ὅμηρον [σπονδὰς] εἶπεν, ἀκρήτους ἤγουν ἀκράτους εἰ δὲ πρὸς τὰς τοιαύτας διάφοροί τινες ἦσαν αἱ κατ' Αἰσχύλον σπονδαὶ χαλίκρητοι, ζητητέον. Τοιαῦται δὲ αἱ ἐπὶ Διονύσῳ

κραθεῖσαι. Χάλις γάρ φασιν, ὁ Διόνυσος. Ἐξ ἐκείνου δὲ καὶ ὁ ἄκρατος οἶνος. Ὅθεν καὶ χαλιμὰς γυνὴ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ὑπὸ μέθης χαλωμένη τὸ σῶμα. Recte Butlerus pro Διονυσίῳ et Διονύσιος edendum vidit Διόνυσος.

439.

Αἰθίοπα φωνήν.

Eustath. ad Odyss. p. 1484. Αἰθίοπα γοῦν φωνὴν Αἰσχύλος λέγει.

440.

Χελιδονίζειν.

Schol. Aristoph. ad Aves v. 1680. Καὶ Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν χελιδονίζειν φησί. Nisi forte alluserit ad Agam. v. 1059:

Ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ μὴ χελίδονος δίκην
Ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη.

Butler.

441.

Αὐλῶνα.

Eustath. ad Iliad. Σ. p. 1157. Αἰσχύλος δέ φησι καὶ τὴν τάφρον αὐλῶνα, ἔνθα καὶ φιμοὺς λέγει αὐλωτούς, διὰ τὸ κώθωνας, φησί, προσῆφθαι αὐτοῖς.

442.

Pausan. Arcad. c. 6. p. 611. Ἀποστρέψας δὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ τὸ ὕδωρ, διὰ τῆς Ἀργείας ἤδη τὸ ἀπὸ τούτου κάτεισι, καὶ ἐπὶ τούτῳ τὸν Ἴναχον ἄλλοι τε καὶ Αἰσχύλος ποταμὸν καλοῦσιν Ἀργεῖον. Nescio an hoc in Choëphoris dixerit, ubi Inachi mentio. Poterat etiam ad Ἀργείους pertinere. *Butler.*

443.

Pausan. Arcad. c. 37. p. 676. Δήμητρος δὲ Ἄρτεμιν θυγατέρα εἶναι, καὶ οὐ Λητοῦς, ὄντα Αἰγυπτίων τὸν λόγον, Αἰσχύλος ἐδίδαξεν Εὐφορίωνος τοὺς Ἕλληνας. Ad Ἐλευσίνιας vel Ἱερείας fortasse pertinuerit. *Butler.*

444.

Ἀλαιός.

Hesych. Ἀλαιός· ὁ παλαιός· ἄφρων, Αἰσχύλος.

445.

Εἰλαπίναι.

Athenaeus deipnoſ. VIII. p. 362. 7. Τὰς δὲ εἰλαπίνας ἀπὸ τῆς ἐν αὐταῖς παρασκευῆς γενομένης καὶ δαπάνης προσηγόρευον. Λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. Ὅθεν δὲ ἐπὶ τοῦ περθεῖν τὸ ἀλαπάζειν οἱ ποιηταὶ τάττουσι, καὶ τὰ διαρπαζόμενα κατὰ τὴν λάφυξιν λάφυρα. Τὰς δὲ τοιαύτας εὐωχίας Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης εἰλαπίνας ἀπὸ τοῦ λελαπάχθαι.

446.

Γρυπαιέτους χαλκηλάτους.

Ad Myrmidonas fortaſſe pertinebat hoc fragmentum, quod certe ex Aeſchylo deſumptum videtur apud Ariſtoph. Ran. v. 959:

ΕΥΡΙΠ. Ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους ἢ τάφρους, ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας
Γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνα
Ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον ἦν. ΔΙ. Μὰ τοὺς θεοὺς ἐγωγ' οὖν
Ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διεγρύπνησα
Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις
ΑΙΣΧ. Σημεῖον ἐν ταῖς ναυσίν, ὦ 'μαθέστατ' ἐνεγέγραπτο.

Τὸ ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ad Myrmidonas pertinere ſcimus vid. Myrm. fragm. IX. (h. ed. 124.) unde credibile eſt quum hoc fuerit navis cujusdam inſigne, illud fuiſſe clypei.

447.

Τραγελάφους.

Hoc verbum Aeschyleum esse colligitur ex Aristoph. Ran. v. 967:

ΑΙΣΧ. Σὺ δ' ὦ θεοῖσιν ἐχθρέ, ποῖ' ἄττ' ἐστιν ἅττ' ἐποίεις;

ΕΤΡ. Οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί' οὐδὲ τραγελάφους, ἅπερ σὺ
Ἃ 'ν τοῖσι παραπετάσμασι τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν.

Horum fragmentorum ex incertis Tragoediis priora a Stanlejo, fr. 394—407. a Pauwio, fr. 408—415. ab Heathio, reliqua 416 sqq. a Butlero collecta sunt.

448.

Οὐκ ἔτ' ἀκταίνω.

Ruhnkenius ad Timaei λέξεις Πλατωνικὰς ed. II. p. 20. ubi Timaeus: Ἀκταίνειν, inquit, γαυριᾷν καὶ ἀτάκτως πηδᾷν haec adnotavit: „Verbi ἀκταίνειν vel ἀκταινοῦν in vulgatis Platonis exemplaribus nullum vestigium est. At ubi nunc Legg. II. p. 583. G. legitur: ἐν ᾧ χρόνῳ μήπω κέκτηται τὴν οἰκείαν φρόνησιν πᾶν μαίνεταί τε καὶ βοᾷ ἀτάκτως· καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ τάχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ: tres codices Parisin. Leidens. et alius, quo H. Stephanus usus est, item Stobaeus MS. et Scholiastes Platonis ad h. l. hanc lectionem produnt, καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτό, τάχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ. Jam huic verbo proximum est, ut quae vis potestasque subjecta sit, quaeramus. *Phrynichus* Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ MS. Ἀκταινῶσαι σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι καὶ επᾶραι καὶ μετεωρίσαι. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ φυτοῦ, ἀφ' οὗ τὰ

ἀκόντια τέμνεται καὶ ἐπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς ὕψος αἴρεται ἀφιέμενα, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ παντὸς ὑψουμένου καὶ πηδῶντος μεθ' ὁρμῆς ἐτέθη τὸ Ἀκταινῶσαι. Αἰσχύλος, οὐκ ἔτ' ἀκταίνω φησὶ βαρυτόνως, οἷον οὐκ ἔτ' ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτόν. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, ὡς ἀπὸ περισπωμένου. In Phaedone quum huic gloſſae non ſatis aptum locum reperirem, oborta mihi ſuſpicio eſt Phrynichum ἐν τῷ Φαίδρῳ ſcripſiſſe: propterea quod in illo dialogo plura, quam in ullo alio πεποιημένα καὶ ξένα καὶ ἀρχαιοπρεπῆ quae in Platone reprehendit Dionyſ. Hal. Ep. ad Pompej. p. 27. reperiuntur. Sed ne hic quidem verbi ſedem ita demonſtrare licet, nihil ut dubitationis ſuperſit. Et erunt fortaſſe, qui Phrynichum memoriae lapſu Phaedonem pro libris de legibus laudaſſe dicant. Eundem Grammaticum, ut ſaepe ſolet, excerpſit Auctor Lexici Sangerm. MS. Ἀκταινῶσαι, ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι, καὶ μετεωρίσαι. Πεποίηται δὲ οὕτως· ἐστὶ δένδρον ὃ καλεῖται ἀκτή, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται· οὕτως Ἀνακρέων. Scholiaſtes Platonis: Ἀκταίνειν, γαυριᾶν, ἀτάκτως πηδᾶν, ἢ μετεωρίζειν, ἢ ὁρμᾶν, ἢ ἐξάττειν. Suidas: Ἀκταίνειν ἀκολασταίνειν, γαυριᾶν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν, ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾶν, quocum convenit Lex. Sang. MS. Egregie Etymol. M. p. 54. 34. Ἀκταίνω, ἐπὶ ἵππων. Ἀκταίνειν τὸ μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι, καὶ γαυριᾶν. Παρὰ τὸ ἦκται ἀκτός, καὶ ῥῆμα ἀκτῶ. ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρὰ Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ Ἀκταίνω. [Lege: ἀφ' οὗ Ἀκταίνω τὸ κουφίζω παρὰ Αἰσχύλῳ.] καὶ Ἀκταῖνον μένος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. Aeſchyli locus, quem hic Grammaticus et Phrynichus reſpiciunt eſt in Eumenid. 36. Ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν; ubi Scholio ſubjecto ἀκταίνειν, praeponendum eſt, non σωκεῖν." Hactenus Ruhnkenius. Equidem arbitror locum a Phrynicho citatum οὐκ ἔτ' ἀκταίνω alium eſſe atque illum Eumenid. 36. deinde apud Etymologum Ἀκταῖνον μένος quoque Aeſchyli verba eſſe, et inter ejus fragmenta referenda.

449.

Ἐν μανοστήμοις πέπλοις.

Timaeus in lex. vocum Platonicarum; Μανόν· τὸ ἀραιόν, καὶ ὁ μαινόμενος ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσίν. Ad h. l. Ruhnkenius: „Legendum, inquit, ex Suida: Μανὸν τὸ ἀραιόν, καὶ Μανὸς ὁ μαινόμενος — — Etymologicum MS. in Bibl. Regia: Μανία - Μανὸν ἔλεγον τὸ ἀραιόν, ὡς καὶ Αἰσχύλος: ἐμμανῶς στήμοις πέπλοις τουτέστιν ἀραιοῖς. Lege: ἐν μανοστήμοις πέπλοις. Ad eundem Aeſchyli locum pertinet gloſſa Heſychii Μανοστήμοις, ἀραιοστήμοις." In Etymol. Gudiano a Cl. Sturzio edito legitur p. 378: Μανία· μανὸν ἔλεγον τὸ ἀραιόν, ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐμμανοῖς στύλοις ἐπίπλοις (vitioſiore etiam ſcriptura) τουτέστιν ἀραιοῖς.

450.

Δέσποινα νύμφη δυσχίμων ὀρῶν ἄναξ.

Orionis Thebani Etymologicon nuper a Cl. Sturzio editum v. Ἄνασσα: Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ξ εἰς α παράγωγα ἐθνικὰ ὡς Φοῖνιξ Φοίνισσα, Κίλιξ Κίλισσα. Τὰ δὲ εἰς ξ μὴ ὄντα ἐθνικὰ ὁμοίως λέγεται καὶ ἐπὶ θηλυκῶν. Αἰσχύλος·

Δέσποινα νύμφη δυσχείμων ὅρων ἄναξ.

ubi recte editor punctum poſt νύμφη delendum et pro ὅρων ὀρῶν legendum eſſe monuit. Inſuper tamen pro vulg. δυσχείμων legendum δυσχίμων.

451.

Ἀγησίλαος.

Athenaeus deipnoſ. III. 55. Οἶδα δ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης που ὁ ποιητὴς Ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία καὶ Αἰσχύλος

τὸν Αἴδην Ἀγησίλαον, quod Casaubonus vertit *populorum ducem.* Schweighaeuserus vero interpretari mavult *eum qui populos cogit* s. populorum coactorem. cf. Jacobs. ad Anthol. Vol. III. p. 2. p. 339.

HALAE
TYPIS GEBAUERIANIS.

INDEX
LIBRORUM QUORUNDAM IN OMNIBUS BIBLIOPOLIIS VENALIUM.

Aeſchyli tragoediae cum deperditar. fragmentis. Receuſ. et commentar. illuſtrav. Chr. Godofr. Schütz. Edit. II. 1799 — 1820. Tom. I — IV. 8 maj. Chart. impreſſ. 9 thlr.
— ſcript. 10 —
— velin. 11 —

— — ſeptem. Denuo recenſ. et verſion. latin. adjec. Chr. God. Schütz. 1800. 2 Tomi. 8 maj. 5 thlr. 6 gr.

Ariſtophanis Komödie, die Wolken. Ueberſ. von Chr. G. Schütz. 2e Ausg. 8. 1798. 12 gr.

— Ranae, edid., commentar. illuſtrav., varietat. lection., ſcholia Graeca indicemque verbor. et rerum adjec. Jo. Geo. Chr. Hoepfner. Vol. I. 8 maj. 1797. 21 gr.

ΑΠΠΙΑΝΟΥ ΙΝΔΙΚΗ. Cum Bonav. Vulcanii interpret. latin. Rec. et illuſtr. F. Schmieder. 8 maj. 1798. Chart. impreſſ. 1 thlr. 9 gr., ſcript. 1 thlr. 12 gr.

Caſauboni, Iſ., de Satyrica Graecor. poeſi. et Romanor. Satyra libri II. Cum notis Crenii quib. ſuas adjec. Jo. Jac. Rambach. Accedit Spanhemii de eodem argumento diſſert. 8 maj. 1774. 1 thlr. 9 gr.

Cicero, vom Alter überſ. u. erläut. 8. 1793. 9 gr.

— von der Freundſchaft. 8. 1791. 6 gr.

Gloſſarium manuale mediae et infimae Latinitatis. Vol. I — VI. 8 maj. 1772 — 1784. Jedes Vol. 2 thlr. 12 gr.

Handbuch, grammatiſch-kritiſches, für angehende Lehrer der latein. Sprache. gr. 8 1796. 1 thlr. 6 gr.

Harleſii, Th. Chr., Opuſcula varii argumenti. 8 maj. 1775. 1 thlr. 6 gr.

Harris, J., Hermes, oder philoſoph. Unterſuchung der Sprache u. allgem. Grammatik, überſ. von C. G. Ewerbeck u. mit Anmerkungen von Wolf u. dem Ueberſetzer. gr. 8. 1788. 1 thlr. 9 gr.

Homeri Ilias, ex recenſ. S. Clarkii. edid. A. H. Niemeyer. Edit. II. Tom. I. II. 8 maj. 1784 — 90. 2 thlr.

Horazens Satyren, in deutſchen Verſen von J. J. Harmſen. gr. 8. 1800. 21 gr.

Kanne, J. A., Anthologia minor, epigramm. graec. adjectis verſion. latin. Hug. Grotii. 8 maj. 1799 1 thlr. 6 gr.

Klotz, C. A., opuſcula philologica et oratoria. 8 maj. 1772. 12 gr.

Λουκιανου απαντα. Luciani opera. edid. Fr. Schmieder. 2 Vol. 8 maj. 1800. 6 thlr.

Nemeſius, Emeſenus, de natura hominis, graece et latine ed. Matthaei. 8 maj. 1801. 5 thlr.

Nitſch, P. F. A., Wörterbuch der alten Geographie. Herausgeg. und fortgeſ. von J. G. E. Höpfner. gr. 8. 1794. 2 thlr. 6 gr.

Ovidius, Publ. N., Trauergedichte. überſ. gr. 8. 178-. 12 gr.

Paläphatus von unglaublichen Begebenheiten, mit philolog. Anmerkungen. 8. 1795. 12 gr.

Phaedri fabulae ex recenſione P. Burmanni edid. Schwabe. Part. III. 8. 1779—81. 1 thlr. 21 gr.

Plutarchi vitae parallelae Alexandri et Caeſaris edid. F. Schmieder. 8 maj. 1804. 1 thlr. 12 gr.

Theogonia Heſiodea edid. F. A. Wolf. 8 maj. 1784. 15 gr.

Ξενοφῶντος ἀπομνημονευμάτων Σωκράτους βίβλοι Δ. Edit. II. recenſ. Ch. G. Schütz. 8. 1795. 12 gr.

Aeſchinis et Demoſth. orat. de corona ex recognit. J. Bekkeri acced. Scholia partim inedita. 8 maj. 1815. 1 thlr. 12 gr.

Anacreontis carm. textum recenſ. et animadv. crit. illuſtr. E. A. Moebius. 12 maj. 1810. 14 gr.

Antimachi Coloph. reliquiae cura C. A G. Schellenberg. 8 maj. 1786. 6 gr.

Boeckh, A., Comment. in Platonis Minoem ejusdemque libros de legibus. 8. maj. 1806. 21 gr.

Ciceronis, M. T., Orationes XIV. ſel. mit hiſt. Einleit. u. d. wicht. Anmerk. berühmt. Ausleger, neu verbeſſert von F. Schmieder. 8. 1821.

— Epiſtolae ad Attic. ad Quint. fratr. et quae vulgo ad fam. dicuntur, temp. ord. diſpoſit. recenſ. ſelectisq. ſuperior. interpret. ſuisq. annot. illuſtr. C. G. Schütz. 6 Tom. 1809 —1813. 8. 8 thlr. (die Theile ſind auch einzeln zu haben.)

Cornelius Nep. textu recognito ſelect. alior. ſuisq. notis maxim. part. grammat. illuſtr. G. F. Günther. 8. 1820. 1 thlr.

Diodorus Sic. edid. H. C. A. Eichſtädt. 2 Vol. 1800 u. 1801. 8 maj. 5 thlr. 16 gr. (Wird fortgeſetzt.)

Erneſti, J. M., clavis Horat. brevior. 8 maj. 1819. 1 thlr. 12 gr.

— onomaſticum poetae, ſ. interpres rer. ad mythol. geogr. hiſt. pertinent. 8 maj. 1819. 14 gr.

— parerga Horatiana. 8 maj. 1819. 12 gr.

Günther, F., Anleit. z. Ueberſetz. aus dem Deutſchen in das Griechiſche. 1r Curſus 3e Aufl. 8. 1821. 15 gr.

— — 2r Curſus 2e Aufl. 8. 1820. 18 gr.

— deutſch-griech. Wörterb. zu den beiden Curſus 2e Aufl. 8. 1819. 6 gr.

— de uſu praepoſit. apud Homerum. 4 maj. 1814. 10 gr.

Herodoti, H., hiſt. libri quae enarrat. pugn. inter Graecos et Perſas complect. c. Summar. animadvert. interpret. excerptis atque ſuis et indicibus nov. edid. D. Schulz. 8 maj. 1809. 4 thlr.

— liber in uſum ſchol. 8. 1809. 1 thlr. 12 gr.

Terentii comoed. VI. adnotat. perpet. adjecerunt B. F. Schmieder. et Fr. Schmieder. Edit. nova. 8. 819. 1 thlr. 12 gr.

Xenophontis Memorabilia Socratis c. animadv. in difficil. loca et indice copioſo emendat. edid. G. Lange. 8. 806. 1 thlr.

